

รวบรวมคอลัมน์ “เปิดยุคบุญนิยม”

จากหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”

สำนักพิมพ์กัลป์แก่น

รวม เปิดยุคบุญนิยม ๑ โดย พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เล่ม ๓

ถวายเป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พิมพ์ครั้งที่ ๓ ได้ดัดแปลง
๒๕๕๖ ส.ค. ๒๕๖๔

กาลาธรรม

จงรีบลงมือทำงานนั้นเสียตอนนี้

เพราะเมื่องานนั้น สดท้ายจะยังไม่เสร็จ

ก็ดีกว่ายังไม่ได้ลงมือทำเลย

แน่นอนที่สุด (อย่าเลียง)

สมณะโพธิรักษ์

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

งานปลูกเสกสมณะฯ ครั้งที่ ๑๔

รวบรวมคอลัมน์ “เปิดยุคบุญนิยม”

จากหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”

สำนักพิมพ์กัลป์แก่น

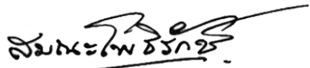
รวม เปิดยุคบุญนิยม ๑ โดย พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เล่ม ๓

ถวายเป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑๑
๒๕๕๖

รวมเปิดเผยบุญนิยม (เล่ม ๓)

โดย เกาสัมย์ ใหม่เสมอ

สมณะโพธิรักษ์

- พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๖๔
- จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม
- ออกแบบปก : แสงศิลป์ เตือนหงาย(วาดภาพ)
เพชรพันธ์ศิลป์ มณีเวช(ตัวอักษร)
- จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลลกัน
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
- พิมพ์ที่ : อุษาการพิมพ์
๑๗๘/๒๕ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ
มักกะสัน ราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๕๒ ๐๔๔๘
- ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางวนิดา อุษณกรกุล
- เผยแพร่โดย : สำนักพิมพ์กัลลกัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
- ราคารวมบุญนิยม(ระดับ ๔)
: ๐ บาท (แจกฟรี)

❖ คำนำ ❖

“รวมเบ็ดขุคฺคบัญญัติม (เล่ม ๓)” โดยเกาสัมย์ ใหม่เสมอ (สมณะโพธิรักษ์) จากคอลัมน์ “เบ็ดขุคฺคบัญญัติม” ในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” โดยรวบรวมจากฉบับที่ ๓๒๒ เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๐ จนถึงฉบับที่ ๓๕๑ เดือนตุลาคม ๒๕๖๒ ซึ่งตีพิมพ์เป็นฉบับสุดท้าย

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวโคก ยืนยันหนักแน่นว่าระบบ“บัญญัติม” เป็นทางรอดของมนุษยชาติ เป็น**ระบบที่ลึกและครบพร้อมทุกอย่าง** เพราะระบบบัญญัติมนี้ “คนรู้จักกันโดยะ มักน้อย ใจพอ น้อยก็พอ คำว่ามักน้อย ไม่ได้หมายความว่าทำงานน้อยๆ ได้เท่าไรเอาเท่านั้น แต่หมายความว่าขยันหมั่นเพียรมากๆ บริโภคน้อยๆ ส่วนเหลือสะพัดไปสู่ที่ที่ควรสะพัด ควรเกื้อกูล”

ในขณะที่ระบบทุนนิยมเห็นคนด้วยกันเป็นเหยื่อพร้อมขยำ เป็นระบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก เนื่องจากไม่ใส่ใจจิตวิญญาณ ไม่ได้ฝึกฝนลดละกิเลส ไม่ยอมจน ไม่กล้าจน ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักเสียสละ เพราะไม่ลดการกินการใช้ ไม่ลดการเสพโลภียสุข แม้จะช่วยเหลือผู้อื่นก็ไม่บริสุทธิ์ เป็นสังคมอมทุกข์หนัก

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์พาทำระบบบัญญัติมอันเป็นระบบของพระพุทธเจ้านั่นเอง เป็นรูปธรรมชุมชนโคกผืนกรรมกันเหนียวแน่น เชื่อเรื่องบุญบาป มีจริง เชื่อเรื่องกรรมเป็นของของตน อีกทั้งมีปัญญาเห็นความจริงว่า เสียสละดีกว่าโกงเอาเปรียบ เป็นผู้ให้ดีกว่าโลกกักตุน เห็นแก่ตัว ท่านมั่นใจว่า ลัทธิหนึ่งผู้คนจะหันมาศึกษาบัญญัติมเพิ่มขึ้น เพราะทุกข์มาก ไม่มีทางออก ได้แต่เวียนวนโลภียะเดิมๆ (ทุนนิยม) เป็นทางตันที่เบียดเบียนซับซ้อนสุดโหด นำหตุ้สลดใจ

กราบนมัสการขอพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้เป็นสัมาสัมพุทธสาวก ที่พากเพียรอธิบายขยายรายละเอียดนัยความหมายหลักธรรมต่างๆ เพื่อการปฏิบัติที่เป็นสัมาทิสัญญต้องตรงธรรมอย่างมีลำดับขั้นตอน

ขอบอ “รวมเบ็ดขุคฺคบัญญัติม (เล่ม ๓)” แต่ทุกท่านด้วยจริงใจไมตรี

ด้วยความปรารถนาดี

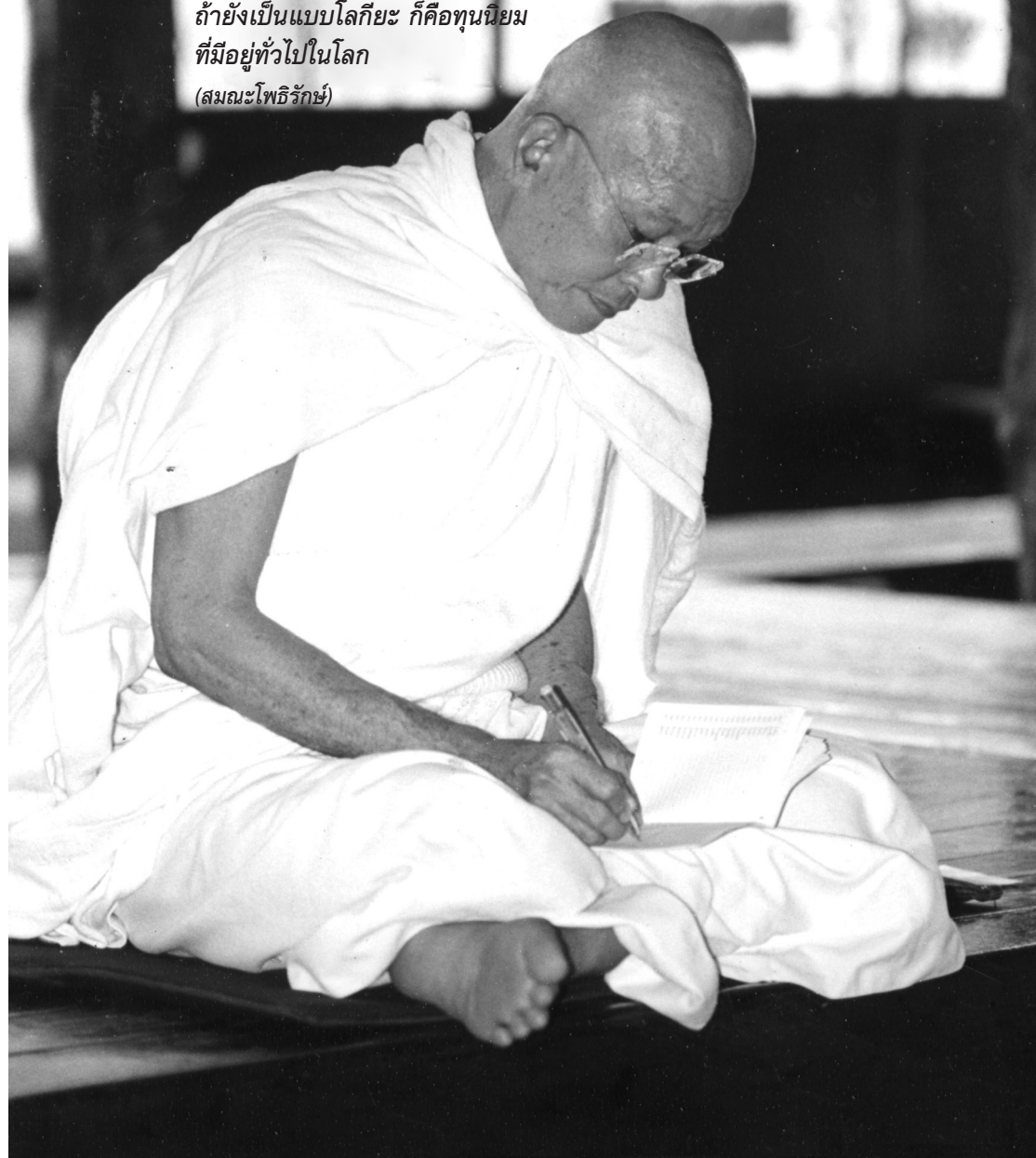
สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น

◆สารบัญ◆

ฉบับที่ ๓๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๐	๘
ฉบับที่ ๓๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐	๕๕
ฉบับที่ ๓๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐	๖๕
ฉบับที่ ๓๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๐	๗๖
ฉบับที่ ๓๒๖ กันยายน ๒๕๖๐	๙๑
ฉบับที่ ๓๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐	๑๑๒
ฉบับที่ ๓๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐	๑๕๑
ฉบับที่ ๓๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐	๑๖๒
ฉบับที่ ๓๓๐ มกราคม ๒๕๖๑	๑๗๒
ฉบับที่ ๓๓๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑	๑๘๒
ฉบับที่ ๓๓๒ มีนาคม ๒๕๖๑	๑๙๓
ฉบับที่ ๓๓๓ เมษายน ๒๕๖๑	๒๐๕
ฉบับที่ ๓๓๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑	๒๑๖
ฉบับที่ ๓๓๕ มิถุนายน ๒๕๖๑	๒๒๗
ฉบับที่ ๓๓๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑	๒๓๗
ฉบับที่ ๓๓๗ สิงหาคม ๒๕๖๑	๒๔๖
ฉบับที่ ๓๓๘ กันยายน ๒๕๖๑	๒๕๗
ฉบับที่ ๓๓๙ ตุลาคม ๒๕๖๑	๒๖๘
ฉบับที่ ๓๔๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑	๒๗๘
ฉบับที่ ๓๔๑ ธันวาคม ๒๕๖๑	๒๙๐
ฉบับที่ ๓๔๒ มกราคม ๒๕๖๒	๒๙๙
ฉบับที่ ๓๔๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒	๓๐๙
ฉบับที่ ๓๔๔ มีนาคม ๒๕๖๒	๓๑๙
ฉบับที่ ๓๔๕ เมษายน ๒๕๖๒	๓๓๑
ฉบับที่ ๓๔๖ พฤษภาคม ๒๕๖๒	๓๔๒
ฉบับที่ ๓๔๗ มิถุนายน ๒๕๖๒	๓๕๒
ฉบับที่ ๓๔๘ กรกฎาคม ๒๕๖๒	๓๖๓
ฉบับที่ ๓๔๙ สิงหาคม ๒๕๖๒	๓๗๔
ฉบับที่ ๓๕๐ กันยายน ๒๕๖๒	๓๘๔
ฉบับที่ ๓๕๑ ตุลาคม ๒๕๖๒	๓๙๔

“รวมเบ็ดขุขุณนิยม (เล่ม ๓)” ผู้อ่านสามารถเบ็ดดูดัชนีหัวข้อที่ท้ายเล่มได้

บุญนิยมต้องมีคุณภาพระดับโลกุตระ
เห็นความแตกต่างระหว่าง
โลกียธรรมกับโลกุตระชัดเจน
ต้องมุ่งหมายมาโลกุตระ จนมีมรรคผล
นี่คือบุญนิยม
ถ้ายังเป็นแบบโลกียะ ก็คือทุนนิยม
ที่มีอยู่ทั่วไปในโลก
(สมณะโพธิรักษ์)

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต)
ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (จีโกง)

สภายันขุญนิยม

๑. ศาสนาขุญนิยม	๗. อุตสาหกิจขุญนิยม
๒. ชุมชนขุญนิยม	๘. การเมืองขุญนิยม
๓. การศึกษาขุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมขุญนิยม
๔. บริโภคขุญนิยม	๑๐. สื่อสารขุญนิยม
๕. พาณิชย์ขุญนิยม	๑๑. สุขภาพขุญนิยม
๖. กสิกรรมขุญนิยม	๑๒. สถาบันขุญนิยม
- ด้วยหัวใจ

“คนจนมหัสจรรย์” คือ
ผู้กอบกู้สังคมให้ปลอด

(ปก “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๑๘๖ มกราคม ๒๕๔๙)

(๑) เกรีนกล่าวความจำเป็นของระบบบุญนิยมต่อมวลมนุษยชาติ!

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า
จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”
กำลังตอนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ
หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์
ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน
จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ
ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่
เพราะยังมีผู้ พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้
แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน!

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้
ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”
อย่างสนิทสนมและตายใจว่า.....
ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น
ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามาอับ
ไปไม่รอด

ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคม
ที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น

ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย

จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ

แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า

เราต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม
มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

รวม“เปิดยุคบุญนิยม” เล่ม ๓ (เริ่ม) ตรงนี้

ฉบับที่ ๓๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๐

ฉบับนี้ เราขอย้อนย้ำเรื่อง“การทำใจในใจ”กันให้ละเอียดชัดยิ่งขึ้นอีกที

(๒) ทำใจในใจเป็นก็จะลดกิเลสได้แน่นอน!

คนผู้ไม่รู้ใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนไม่เป็น หรือไม่ได้มรรคผล

ผู้นั้นก็เป็นผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่มีผลถึงขั้น“ปรมาตถธรรม”

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติแบบนั้นไม่สามารถ“ทำใจในใจ”ของตน ให้ลดละกิเลสลงได้จริง นั่นเอง

“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนนี้มีทั้งที่“มีฉภาทิฏฐิ” และ

มีทั้ง“สัมมาทิฏฐิ” ต้องศึกษากันดีๆ

“การทำใจในใจ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”นั่นก็คือ การปฏิบัติที่เรากำลัง
สาธยายกันอยู่นี้แหละ

(๓) เจโตสมาธิมี ๖๒ ทฤษฎี ล้วนมิจฉาทิฏฐิทั้งนั้น!

“การทำใจในใจ”ที่พระพุทธรเจ้าทรงประมวลไว้ ทั้งหลาย
ทั้งมวลในโลกมีอยู่ ๖๒ ทิฏฐิ(ภาษาบาลี) หรือมีอยู่ ๖๒ ทฤษฎี(ภาษา
สันสกฤต) เท่านั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ พรหมชาลสูตร)

ผลที่ได้พระพุทธรเจ้าตรัสว่า ทั้งหมดเป็น“เจโตสมาธิ”ที่
“มิจฉาทิฏฐิ” ยังไม่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”

เพราะยังเป็นแค่“อดีต๑๘” และแค่“อนาคต๔๔”

ยังไม่เป็น“ปัจจุบันกาล”ที่สัมมาทิฏฐิเลย

การทำ“เจโตสมาธิ”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ก็จะได้แต่เรียนรู้แต่
ใน“อดีต๑๘ หรืออนาคต๔๔”

(๔) ปฏิบัติปัจจุบันต้องมีจักขุ ต้องมีอาโลก ต้องตื่นตัวทาง อายตนะ!

หรือแม้จะเป็น“ปัจจุบัน”ในขณะ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น

มันก็ไม่เป็น“ปัจจุบัน”ที่มี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก”

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ จึงไม่มี“จักขุ”คือ ไม่ลืมตา ไม่มี“อาโลก”

คือ ไม่มีแสงสว่างจากพระอาทิตย์

ที่คนสามัญมีชีวิตรู้เห็นทุกสิ่งอย่างตามความเป็นจริงที่มี
อยู่จริง

ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจธรรมดา ปกติ
พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันว่า “เจโตสมาธิ”ที่ไม่มี“จักขุ ปัญญา
ญาณ วิชชา อาโลก”นี้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ทั้งสิ้น
นั่นคือ “มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”นี้แหละ

(๕) หลับตาทำสมาธิก็แค่สะกดจิตตัวเอง!

“เจโตสมาธิ”นี้เป็นของเตียรถีย์ทั่วไปจะปฏิบัติ“หลับตา”ทำ
“สมาธิ”

คือการสะกดจิตตน แค่นี้ก็เลิสระจับ

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า การปฏิบัติแบบหลับตาทำ“ตาไม่ให้
เห็นรูป”นั้น

มันก็เป็นคนตาดีๆแท้ๆ แล้วทำตนให้เป็นคน“ตาบอด”เป็น
คน“หูหนวก”เท่านั้นแหละ

คำความในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๕๔ ยืนยันไว้ว่า ดังนี้

(๖) พระสูตรที่กล่าวถึงการปฏิบัติแบบหูหนวกตาบอด!

[๘๕๓] ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้ (เป็นคำพูดของพระอานนท์) :-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่ป่าไผ่ ในนิคมชื่อ
กัชชังคลา

ครั้งนั้นแล อุตตรมาณพ คิษย์พราหมณ์ปาราลิริยะ
เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ

แล้วทูลปราศรัยกับพระผู้มีพระภาค

ครั้นผ่านการทักทายปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว

จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฯ

[๘๕๔] พอนั่งเรียบร้อยแล้ว พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถาม
ดังนี้ว่า

ดูกรอุตตระ ปาราสิริยพราหมณ์แสดงการเจริญอินทรีย์
แก่สาวกหรือเปล่า ฯ

อ. แสดง พระโคตมผู้เจริญ ฯ

พ. ดูกรอุตตระ แสดงอย่างใด ด้วยประการใด ฯ

อ. ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ในเรื่องนี้ ท่านปาราสิริยพราหมณ์
แสดงการเจริญอินทรีย์แก่สาวกทั้งหลายอย่างนี้ว่า

อย่าเห็นรูปด้วยจักขุ อย่าได้ยินเสียงด้วยโสต ฯ

พ. ดูกรอุตตระ เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่เจริญอินทรีย์แล้วตามคำ
ของปาราสิริยพราหมณ์ ต้องเป็นคนตาบอด ต้องเป็นคนหูหนวก

เพราะคนตาบอดไม่เห็นรูปด้วยจักขุ

คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงด้วยโสต

เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสแล้วอย่างนี้

อุตตรมาณพศิษย์ปาราสิริยพราหมณ์ นั่งนิ่ง เก้อเขิน คอดก
ก้มหน้า ชบเซา หมดปฏิภาณ ฯ.....

(๗) การปฏิบัติต้องผ่านทวารภายนอก ทั้ง ๕ ทวารก่อนเพื่อน!

อธิบายว่า...เพราะเมื่อ“ไม่ให้เห็นรูปด้วยตา ไม่ให้ได้ยินเสียง
ด้วยหู ฯ...” ซึ่งหมายถึงทวารภายนอกทั้ง ๕ ทวาร

ก็เป็นอันทำตนให้ดับให้บอดไปหมดทั้ง ๕ ทวารภายนอก

ทำตนให้รับรู้อยู่แต่ในภายในใจเท่านั้น

ผู้นั้นก็ไม่ได้ศึกษาจาก“ทวาร ๕”ภายนอก แล้วปฏิบัติให้ลด
ละกิเลสที่เกิดจาก“ทวาร ๕”ภายนอก

แล้วมากำจัดกิเลสในทวาร ๕ จนกระทั่งกิเลสใน“ทวาร ๕”ได้
ลดละและ“ดับไปจากจิตใจ”

จึงจะเรียกว่า “กายสงบ(กายวิเวก,กายปัสสัทธิ)”

เป็น“การระงับกิเลสทางกาย(กายคือ หมวดแห่งเจตสิกกรรม คือ เวทนา
สัญญา สังขาร)”ได้สำเร็จ

(๘) คำว่า “กาย” มิใช่หมายถึงร่างกาย สรีระผืนๆ!

ผู้ที่เข้าใจคำว่า“กาย”

หมายเอาว่า“กาย”นั่นคือ ธาตุวัตถุเช่น ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม
หรือ“อตุณิยาม”เท่านั้น

ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่

ดังนั้น ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”

ที่ไปสำคัญมั่นหมายว่า “กาย”คือ“ร่าง”ที่เป็น“สรีระภายนอก”
แค่นั้น

ไม่เกี่ยวกับจิตเลย

ก็ยอม“ไม่มีกิเลส”ที่มันเป็นเรื่องของ“จิต”แท้ๆ ให้“ระงับ”เลย

นี่แหละ“ผิด” เพราะถ้าชินเข้าใจอย่างนี้และปฏิบัติอย่างนี้

เมื่อได้ฝึก “ระงับกาย”ก็จะเป็นแค่ทำทีให้สงบ“ร่าง
ภายนอก”เท่านั้น

“สงบ”คือไปหมายเอา “ร่างสรีระภายนอก”เท่านั้น ให้มัน
ไม่เคลื่อนไหว หรือเคลื่อนไหวช้าๆ

ที่จริงคนก็เคลื่อนไหวทั้งเร็วทั้งช้าอยู่แล้วเป็นปกติ แต่จะให้มัน“หยุด”หรือ“ระงับอิริยาบถ” มันก็ผิดปกติ ซึ่งไม่เกี่ยวกับ“กิเลส”เลย

(๙) คำว่า “กาย” ก็มีใช้หมายถึงอิริยาบถเคลื่อนไหวทั่วไป!

มันไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเรียนเลย เพราะการจะทำให้“อิริยาบถภายนอก”ให้มันหยุดมันเคลื่อนนั้น

สามัญคนก็เป็นอยู่แล้ว ลัทธิเดวิดจันมันก็ทำได้ทำเป็นอยู่แล้ว คนก็ทำได้ทำเป็นสามัญอยู่แล้ว จะเป็นคนมี“อิริยาบถเคลื่อนไหวภายนอก”(กายวิญญูต-วจิวิญญูต)”แค่ลวงคล่องว่องไว หรือเป็นคนเคลื่อนไหวเชิงช้า มันก็เป็นการทำ“อิริยาบถภายนอก”

ให้เคลื่อนไปตามจริตนิสัยของสัตว์โลก ของคนเป็นธรรมดาอยู่ เพียงแต่ว่า“กายกรรมหรือวจีกรรม”อย่าให้มันทุจจริต-อกุศล” ก็เป็นความรู้ระดับ“โลกียธรรม”กันเท่านั้น

ซึ่งไม่ได้เรียนรู้“จิต-เจตสิก-รูป”“นิพพาน”

(๑๐) คำว่า “กาย” หมายถึงเน้นเข้ามาที่ “อาการ” ของจิตกันเลย!

คำว่า“ระงับ”นี้ ไม่ใช่“ระงับความเคลื่อนไหว”แต่หมายถึงถึง“ระงับกิเลส”ที่มันอยู่ที่“จิต”เป็นสำคัญ!

การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นสำคัญมันหมายถึงกำจัดกิเลสใน“จิต”เป็นหลัก เพราะ“กิเลส”มันอยู่ที่“จิตภายใน”

มันไม่ได้อยู่ที่“ร่าง”ภายนอก อันไปหลงดับหรือระงับกันที่“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”!

“กายสงบ”นี้แหละ ที่ผู้พาชื่อ หรือ“อริชชา”
ที่เข้าใจผิดว่า“กาย”นี้ หมายถึงแค่“ร่างภายนอก”หรือ
“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”

หรือ“วัตถุภายนอกเท่านั้น ให้สงบ-ให้ดับ ก็“มิจฉาทิฐิ”
แน่นอน!

ต้องสำคัญมั่นหมายกันที่“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”จึงจะบรรลุนิพพาน หรือทำให้“กิเลส”มันสงบ มันดับไปให้สนิท

(๑๑) “กายสงบ” จึงมิใช่กายข้างนอกนิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่หมายถึงสงบจากกิเลสต่างหาก!

“จิต”จึงจะชื่อว่า “สงบจากกิเลส” ไม่ไปหลงอยู่ที่ทำ“กายสงบ”คือ ทำให้“กายภายนอก”หยุดนิ่งกันไปทุกๆ เด็ดขาด!

แต่คือ “กาย”ที่เป็นภายนอกสัมผัสอะไรต่ออะไรเป็นปกติอยู่ก็ทำความสงบ หรือ“ดับ”กันเฉพาะ“กิเลส”นั่นเอง

ไม่ใช่ไม่ห้าม“การสัมผัสภายนอกทั้ง ๕”โดยการ “หลับตา”ปฏิบัติแบบเดียวยุติ

เมื่อดับ“กิเลส”ได้สงบไปจาก“กาย”แล้ว ดังนี้คือ “การบรรลุนิพพาน”ความสงบจากกิเลสที่เกี่ยวข้องเนื่องจาก“ทวาร ๕”มันได้ดับไป”

ก็เป็น“กายสงบจากกิเลส” หรือเรียกสั้นๆ ว่า กายสงบ

แต่เมื่อใครไปปฏิบัติแบบ“หลับตา”

ละเลย“ทวาร ๕”

ดัดจริตเข้าไปอยู่ข้างในภายในจิตเลย

ผู้นั้นก็“ไม่รู้กิเลสใน ๕ ทวาร”

การปฏิบัติทำความสงบทาง“กายทวาร”ทั้ง ๕ ก็ไม่มี
เพราะแต่ละ“ทวาร ๕”คุณยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ความสงบ
กาย”นั้น

คุณ“มี”ความสงบ“กาย”จริงอย่างไร ถูก“กิเลส”ที่หยาบๆ
มันมากอยู่ จัดจ้านอยู่ หรือกิเลสน้อยลงทาง“กายภายนอก”แล้ว

**(๑๒) กิเลสภายนอกก็คือ “กามคุณ ๕” ที่ยังปรุงแต่งนรก-
สวรรค์!**

ซึ่งต้องมี“สัมผัส”จึงจะเกิดกิเลสตัวจริง”ในปัจจุบันนั้นๆ!

อันยังเป็น“กิเลสภายนอก”(ยังไม่ใช่อนาคามีภูมิ)ที่เป็น“กาย”
ภายนอก เป็น“กามคุณ ๕”เป็นต้น

มันยังปรุงแต่งเป็นสวรรค์ เป็นนรกอยู่

คุณก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม“ความเป็นจริง”นี้ ด้วยการ
ปฏิบัติบรรลु“ผลแล้ว”ได้จริงเลย

“กิเลสภายนอก”นั้น“สงบ”แล้ว คือ กิเลสมัน“ลดลงไปแล้ว”

หรือถึงขั้น“นิโรธ”แล้วคือ“กิเลสภายนอกดับสิ้น”แล้ว

เหลือแต่“กิเลสภายใน” ซึ่งผู้มี“นิโรธ”นี้ สรีระคือร่างกายนอก
ของเขา ก็ยัง“สัมผัสเหตุภายนอกนั้นอยู่”ตลอดที่มันมี “กายกสิ”
คือ“สิ่งชั่วช้าที่อยู่ในกาย” กิเลสตัวนี้มันมาจาก“เหตุภายนอก”ที่ก็
ไม่มีแล้ว มันเหลือแต่“กิเลสภายใน”ก็ยืนยันได้ด้วยการมี“สัมผัส
ภายนอก”นั้นอยู่โทนโทห์ลัดๆได้งๆ ณ ปัจจุบันนี้ (ทิฐฏกาลหรือ
ทิฐฐธรรม)

(๑๓) สัมผัสแล้วไม่หวั่นไหว ถือว่ามีภูมิ “อนาคามี” ที่เดียว!

“กิเลสภายนอก” ก็ไม่มี ในขณะที่สัมผัสภายนอกอยู่นั้นแหละ มันมีเหลือแต่ “กิเลสภายใน” จริงๆ รู้อยู่ เห็นอยู่ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว ก็จะต้องเจตเจตเจตจะเอียงตลอดครบครัน ดังว่านี่จริงๆ

ซึ่ง “กิเลส” มันดับ เราก็ยังมีภายนอกสัมผัสภายนอกนั้นอยู่ แต่ “จิตเรา” มีความเป็นอยู่ “เหนือ(อุตตระ)” สิ่งที่เราสัมผัสอยู่นั้นไปตลอด เช่น เราก็ยังสัมผัส “วัตถุภายนอก” นั้นอยู่ แต่ “จิตเรา” ไม่มี “กิเลสภายใน” นั้นแล้ว เป็นต้น คนผู้นี้จึงชื่อว่ามี “ภูมิอนาคามี” อยู่ ณ ขณะบัดนั้น และไม่มีอีกต่อไปได้จริง

(๑๔) ปฏิบัติหลับตาไม่มีขั้นตอนลดละ โสตา สกิทา อนาคา ย่อมไม่ได้!

ผู้ “หลับตา” ปฏิบัติไม่มีขั้นตอนเป็นโสดาบัน แล้วจึงจะเป็น สกิทาคามี แล้วจึงจะเป็นอนาคามี เป็นอรหัตต์ ไปตามลำดับ

อันแตกต่างจากการไม่ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ที่ต้องครบครันทั้งภายนอก-ทั้งภายในที่มี “องค์ประกอบ” พร้อมพร้อมปัจจุบันอยู่ครบครัน ซึ่งไม่เหมือนชาวเดียรถีย์ “หลับตา” ปฏิบัติ มันมีความแตกต่างกัน อยู่ชัดๆ

“หลับตา” ปฏิบัตินั้นไม่มี “ภายนอก” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปัจจุบัน ขณะ ทั้ง ๖ ทวารจริงเลย ตาไม่กระทบรูป หูไม่กระทบเสียง เป็นต้น มันจึงไม่มีลำดับของ “สมณะ ๔ เหล่า” ตามลำดับ เพราะไม่เริ่ม ด้วย “กำจัดกิเลสภายใน” ก่อนขั้นอื่น

จึงไม่ใช่ “สมาธิ” ที่ “สัมมาทิฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน

“สามัญญผลสูตร”กัถิ(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๒) หรือตามแบบ“มหา-
จัตตาริสกสูตร”(เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) แม้สูตรอื่นๆอีกมาก ที่เรียนรู้
ในขณะที่เป็น“ปัจจุบัน”ทั้งเรื่องของ“กามคุณ ๕”และทั้งเรื่องของ
“ฌาน ๔” ที่ปฏิบัติตาม“สัมมาทิฐิ(ทฤษฎี)”ของพระพุทธเจ้า
นั่นคือ ไม่ตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”แท้

(๑๕) ทำใจในใจเป็นยอมเกิดฌาน นี่คือจรณะ ๑๕!

“ทำใจในใจ”นั่นก็คือ ทำให้เกิด“ฌาน”นั่นเอง

ซึ่ง“ฌานทั้ง ๔”ที่สัมมาทิฐิก็คือ ฌานที่ปฏิบัติตามคำตรัสใน
“สามัญญผลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๒) หรือ“ฌาน”ที่เกิดจาก
การปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” เรียนรู้ในปัจจุบันขณะมีสัมผัสทั้ง
ภายนอก-ภายใน ๖

ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“ศีลอันเป็นอาริยะ-สำรวม
อินทรี ๖ อันเป็นอาริยะ-สติสัมปชัญญะอันเป็นอาริยะ-สันโดษ
อันเป็นอาริยะ” มันก็แตกต่างกันกับที่ไม่เป็นอาริยะแน่ๆ

“ลัมตา”ปฏิบัติ “อันเป็นอาริยะ” ทั้ง ๔ ประการนั้น เป็น
“โลกุตตรธรรม”ที่เข้าขั้นวิสามัญ ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕
วิชชา ๘” ที่เป็นของเฉพาะในศาสนาพุทธ เป็นวิสามัญ

แต่“การหลับตา”ปฏิบัติเป็นได้“แค่ปุถุชนแบบสามัญ”ชั้น
“โลกียธรรม”อยู่เท่านั้น เป็นไม่ได้ถึงขั้น“อาริยชนแบบวิสามัญ”!

(๑๖) จรณะ ๑๕ ต้องเริ่มที่ศีล เริ่มที่อปณกฯ ๓ ด้วยการลัมตา!

“จรณะ ๑๕”จะต้องมีตั้งแต่มี“ศีล”เป็นอาริยะไปตามลำดับ

โดยเฉพาะต้องปฏิบัติมี“อปฺปนกปฏิบัติ ๓”อันเป็น“การปฏิบัติที่ไม่ผิดของศาสนาพุทธ”(สำหรับอินทรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ)เป็นต้น ซึ่งจะต้อง“ลืมนตา”มีลัมผัสเป็นปัจจัยในการปฏิบัติ แล้วจะเกิด“สัทธรรม ๓” ได้แก่ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พหุสุต วิริยะ สติ ปัญญา และเป็นฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ ครบ“จรณะ ๑๕” ซึ่งแน่นอนว่าต้องมี“อธิปัญญา”เจริญเป็น“วิชา ๘”ไปด้วยเสมอ

นี่คือ “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้เป็น“ฌาน” ตามลัมมาทิฎฐิของพุทธ ซึ่งไม่ใช่“การทำใจในใจ”ให้เป็น“ฌาน”แบบ“หลับตา”เลย

(๑๓) ย้ำการปฏิบัติแบบหลับต่าย่อมขาดเหตุปัจจัยภายนอกที่เรียกว่า“กาย”ย่อมไม่ได้มรรคผล!

“การหลับตา”ย่อมขาดจากความเป็น“กาย” เพราะไม่มี“ภายนอก” แม้มีภายนอกก็ปฏิบัติกันที่“จิต-มโน-วิญญาณ”นี่เอง

กล่าวคือ ผู้นั้น“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“กาย” หรือ“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” แล้วก็จัดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง(อภิสังขาร)

“กาย” ซึ่งก็คือ ใจหรือจิตใจ หรือ“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”ของตน ปฏิบัติที่จิตนี้แหละให้กิเลสลดละจางคลาย หรือหมดสิ้นไปจาก“กาย” หรือจากจิตบ้าง จากมโนบ้าง จากวิญญาณบ้าง ก็ทำให้ลดละจนกระทั่งหมดไปกันที่จิต ที่มโน ที่วิญญาณ นี่เอง ได้สำเร็จจริง ครบครัน“จรณะ ๑๕” จึงจะชื่อว่า“ฌาน”ของศาสนาพุทธ ที่ลัมมาทิฎฐิ ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่เกิดจาก“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”

ไม่ใช่เกิดจาก“การหลับตา”ปฏิบัติเด็ดขาด

(๑๘) ทำใจในใจได้แยกกาย แยกจิตเป็น ทำเวทนา๒ให้เป็น เวทนา๑!

“ฌาน”ของพุทธต้องมี“สติสัมโพชฌงค์”ที่ล้มผัส“วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายนอกและทั้งภายใน และที่สำคัญ ต้องมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” ในความเป็น“กาย”ก็ดี เป็น“จิต”ก็ดี ชนิดที่แยกแยะทำใจในใจได้ถ่องแท้(โยนิโสมนสิการ)แล้วทำ“เวทนา ๒” (ภาวะ ๒)ให้เป็น“เวทนา ๑” เรียกว่า ทำ“จิตให้เป็นหนึ่ง(เอกัคคตาจิต)”

“ฌาน”ของพุทธจึงไม่ใช่เกิดจากการ“หลับตา”สะกดจิต เข้าไปให้“จิตเป็นหนึ่ง(เอกัคคตา)”แค่นั้น

ซึ่ง“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้มีได้สติบ จะพึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่ง มหาภูตทั้ง ๔ นี้ ข้อนั้นเพราะเหตุไร

“เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของร่างกายนั้นเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ย่อม ปรากฏ(ย่อมมีให้เห็นได้ ใครๆก็เห็นได้) ปุถุชนผู้มีได้สติบ (คำสอนพระพุทธเจ้าก็ เบื่อหน่ายไม่เป็น ต่อเมื่อได้สติบ) จึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุด พ้นบ้าง ในร่างกายนั้น

(๑๙) ตถาคตบัญญัติคำว่า “กาย” หมายถึง จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ไม่ได้หมายถึงร่างกายเลย!

“แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่เป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต

ทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ปุถุชนผู้มีได้สดับ ไม่อาจ
เบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้นในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย ชื่อนั้น
เพราะเหตุไร

“เพราะว่า จิตเป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้สดับ รวบรวมไว้ด้วย
ตัณหา ยึดถือด้วยทิวฏฐิว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของ
เรา ดังนี้

“ตลอดกาลช้านานจะนั้น ปุถุชนผู้มีได้สดับคำสอนของ
พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง จึงไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด
หลุดพ้นในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย ฯ”

(๒๐) เมื่อตีความ “กาย” ไม่เป็น การพิจารณาภายในกาย ย่อม ผิดวัตถุประสงค์!

ผู้เข้าใจความเป็น“กาย”ไม่“สัมมาทิฏฐิ” หรือเข้าใจความ
เป็น“กาย”มีฉาติฏฐิอยู่

ก็ย่อมไม่สามารถจะปฏิบัติตั้งแต่“ขั้นต้น”ไปตามลำดับ

อันได้แก่ “กาย” และ“กายในกาย” ซึ่งเป็น“โลกุตระ”ข้อที่ ๑
เริ่มลำดับที่ ๑ (พระไตรปิฎก เล่ม ๔๓ ข้อ ๖๒๐) ให้บรรลุผลอย่าง “โลกุตระ”
เป็นอัครรรย ได้เป็นอันขาด(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)แน่ๆ

(๒๑) “กาย” ธรรมดาปุถุชนทั่วไปก็เข้าใจง่าย ไม่ลึกซึ้งอะไร!

กล่าวคือ จากพระไตรปิฎก ที่ได้อ่านผ่านมาหยกๆนั้น มีความ
ชัดเจนแจ่มแจ้งแล้วว่า “กาย”ที่หมายเอา ความเป็น“ร่างกาย

ภายนอก”นั้น ใครๆก็เห็นความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของร่างกายอันเป็นที่ประชุมของมหาภูต ๔ นี้ได้ ไม่ยากเลย แม้ไม่ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เข้าใจได้ ได้ง่ายตายง่าย การจะเห็นความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของ“จิต-มโน-วิญญาณ” ..ใช่嗎?

จึงไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า ร่างกาย เป็นเรา เป็นของเรา ได้ง่ายกว่า ที่จะไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า “จิต-มโน-วิญญาณ” เป็นเรา เป็นของเรา

(๒๒) “กาย” สัมมาทิฐิต้องหมายเอาจิต มโน วิญญาณ เท่านั้น!

ดังนั้น ต้องฟังคำสอนและศึกษาให้รู้คำสอนของพระพุทธเจ้า ให้ดีๆ แล้วปฏิบัติให้สัมมาทิฐิจริงๆ จึงจะไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า “จิต-มโน-วิญญาณ” เป็นเรา เป็นของเรา ได้

ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของ“ร่างกาย”นั้น คนทุกคนเห็นได้ ทุกคนรู้ ทุกคนพานพบกันมา ทั้งนั้นว่า “ร่างกาย”นั้นมันเปลี่ยน มันเกิดขึ้น เสื่อมไป มันตายไป ก็เห็นๆได้ด้วยตามากันทุกคน ว่า มันไม่เที่ยง มันเสื่อม และมันจากไป ย่อมยึดเอาไว้ไม่ได้ มันเป็นเรา เป็นของเราไม่ได้ แน่ๆ

ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของ “ร่างกาย” คนทุกคนเห็นง่าย ทุกคนรู้ ทุกคนพบ อยู่ประจำ สัมผัส ได้ด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจ ใครๆก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ง่ายตายชัดเจน ไม่ยาก เป็นของหยาบ มันก็ละหน่ายคลายได้ง่าย ก็ไม่ยึดมั่นถือมั่น“ร่างกาย”ว่าเป็นเรา เป็นของเรา ได้กันแล้ว

เรื่องของ“จิต” ของ“มโน” ของ“วิญญาน”

ถ้าไม่ได้เรียนรู้จากพระพุทธเจ้า

หรือจาก“ลัทธิบรูซ”อย่างถ่องแท้

“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆ

ก็ไม่อาจจะละหน่าย คลาย

กันได้เลย!

เพราะเมื่อสิ้นลมหายใจไปของคนทุกคน “การตายไปของร่างกาย” มันก็ไม่ใช่ของใครแล้ว ก็พรากจากกันแน่ๆ ก็ต้องเอาไปเผา หรือไปฝัง หรือไปทิ้งให้สัตว์แทะกิน เป็นต้น

มันก็เห็นได้ รู้ได้ ง่ายๆ ว่า “ร่างกาย” นั้นจะยึดว่าเป็นเรา เป็นของเรา ไม่ได้แน่นอนที่สุด มันต้องพรากจากกัน ยึดเอาไว้เป็นเรา เป็นของเราไม่ได้

(๒๓) ร่างกายไม่เที่ยง เป็นทุกข์ก็เข้าใจง่ายอยู่แล้ว!

“ร่างกาย” อันเป็นวัตถุ องค์ประกอบของดินน้ำไฟลม จึงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ “ไม่ใช่ตัวตน” ที่ถาวร ยั่งยืน เด็ดขาด

ถ้าชาว“เทวนิยม”จะเรียนรู้ความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ความไม่ใช่“ตัวตน(อัตตา)”ของร่างกายบ้าง มันก็ไม่น่าจะยากอะไร ก็จะสามารถเข้าใจแจ่มแจ้งได้ง่าย

(๒๔) ร่างกายที่พระพุทธเจ้าหมายเอานั้นลึกซึ้งกว่านั้น!

แต่เรื่องของ“จิต” ของ“มโน” ของ“วิญญูณ”นี่สิ ถ้าไม่ได้เรียนรู้จากพระพุทธเจ้าหรือจาก“ลัทธิบุรุษ”กันอย่างถ่องแท้ “สัมมาทิฐิ”กันจริงๆ ก็ไม่อาจจะละหนาย คลาย กันได้เลย!

การตายก็ดี ของ“จิต-มโน-วิญญูณ” คนทุกคนที่ไม่ได้เล่าเรียนศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิ ย่อมไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ง่ายๆ จะรู้ได้ยาก ไม่ชัดแจ้งง่ายๆ เพราะลึกซึ้งลึกล้ำละเอียดยิ่งมามากยิ่งกว่ามาก(คัมภีรา-พุทธสา-ทรรุโฆธา-สันตา-ปณิตา-อรรถกถาจรา-นิปูณา-ปณิตตเวทนิยา)

ขนาดได้ยินได้ฟังได้เรียนรู้กันแท้ๆ ยังเห็นแจ้งความเจริญ
กิติ หรือความเสื่อมกิติ การเกิดกิติ การตายกิติ ของ“จิต-มโน-
วิญญาณ”ไม่ได้ง่าย ๆ กันเลย

(๒๕) “ร่างกาย” หมายถึง ลากยศ สรรเสริญ วัตถุเงินทอง ก็เกาะกันแน่นไม่ปล่อยวาง!

คู่แรก ความเจริญ กับ ความเสื่อม ของร่างกายภายนอก นับ
ตั้งแต่“วัตถุทรัพย์สินเงินทอง”ของภายนอกที่ยึดถือเป็นของเรา
เป็นเรา ยึดแน่นยึดเหนี่ยวเท่าใดๆ ก็ยังเป็น“ตัวเรา”เป็น“ของเรา”
ยิ่งๆ เท่านั้นๆ ไม่ปล่อย ไม่วางกัน ตายข้ามชาตินับชาติไม่ถ้วน

ยิ่ง“เทวนิยม”ยิ่งไม่รู้จักรู้แจ้งใน“การเวียนว่ายตายเกิด” วน
เวียนกันข้ามชาติ เป็นสารพัดสัตว์ ไปตามวิบากของกรรม ก็ยังไม่
สามารถมี“ปัญญา”หรือ“วิชา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกัน

ชาว“โลกีย์”ทั้งหลาย เชื่อกัน นับถือกัน มีความรู้กันแค่ว่า
“ความเจริญ”งอกงาม ไพบุลย์ คือ ตนยังมี“สมบัติวัตถุ”ลากยศ
สรรเสริญสุขมากเท่าใดๆ ก็ยิ่งหลงกันว่า “เจริญสูงส่ง”เท่านั้นๆ

และเชื่อกันว่า “ความเสื่อม”ทางโลกีย์นั้น ถือว่า ยังไม่มีสมบัติ
วัตถุ หรือสมบัติวัตถุน้อยลงๆ ไปสู่ความไม่มีเลย คือยากจนหมด
เนื้อหมดตัว ก็ยิ่งถือว่า ตกต่ำ ถือว่า“ไม่เจริญ” ชีวิตเสื่อม

(๒๖) เพราะหลงความเจริญผิดๆ ว่าเป็น“ร่างกาย”ของเรา จึงยิ่งมัวเมา จึงยิ่งเห็นแก่ตัว!

ชาว“โลกีย์”จะเห็น“ความเจริญ”ว่า ตนต้องมีสมบัติวัตถุไว้

มากๆ ลากยศสรรเสริญสุขเป็นของตนมากมายๆเท่าใดก็เจริญ ยิ่งๆเท่านั้นๆ คนอื่นจะขาดแคลน จะเดือดร้อนอย่างไรๆ ก็เป็นเรื่องของเขา วิชาของเขา เขาจะเห็นแต่แก่ตัวเอง หรือไม่ก็เชื่อว่า เพราะ“พระเจ้า”มีพระประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น

ก็ยอมจำนนแล้วก็มอบน้อมต่อ“พระเจ้า” อ้อนวอนพระเจ้า ประจบประแจงพระเจ้าต่อไป หรือทำ“ดี”ตามที่พระเจ้าสอนไว้ ก็ทำได้กันเท่านั้น!

(๒๗) ชาวโลกุตระเห็นว่าความเจริญ ต้องมีวัตถุดิบ น้อยลงๆ!

แต่ชาว“โลกุตระ”นั้น จะเห็น“ความเจริญ”ว่า ตนต้องมีสมบัติ วัตถุน้อยลงๆ พยายามลดละสละลาภยศสรรเสริญสุข ออกไปจากตน เป็นของตนน้อยลงๆๆไปสู่“ความไม่มีเป็นของตน”เลย หหมดเนื้อหมดตัว ก็ยิ่งถือว่า เจริญสูง ยิ่งขึ้นๆๆๆ

“ความยากจน”ของโลกุตระจึงเป็นความประเสริฐวิเศษ เกินกว่าชาว“โลภียะ”หรือชาว“เทวนิยม”ผู้มีแต่“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“เนโก” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆ!

ชาว“โลกุตระ”ทั้งหลาย เชื่อกัน นับถือกัน มีความรู้กันว่า เงินทองสมบัติวัตถุ นั้น เป็นเพียงเครื่องใช้ตามความจำเป็นที่พอเหมาะพอดี “เงินทองสมบัติวัตถุ”ไม่ใช่เครื่องขี้บงว่า ผู้สะสมไว้ได้มากๆ กักตุนไว้เป็นของตนให้ได้มากๆๆๆๆ คือ“ความเจริญ”

ซึ่งถ้ามีมากก็เป็นภาระต้องรักษาดูแล และต้องระมัดระวัง หวงแหนไว้เป็นของตน ไม่ให้น้อยลง เต็มวันจะไม่ใช้“ผู้เจริญ”

จึงต้องกักตุนไว้เป็นของตน แล้วก็เกิด“เศรษฐกิจฝืดเคือง”
ขึ้นในสังคม

(๒๘) โลกุตระสร้าง“พอเพียง” สร้าง“เพียงพอ”แก่สังคม แก่ ตนเอง!

แต่นั้นแหละ ถ้าแม้ในสังคมมี“ส่วนกลางของเรา”น้อยเกินไป
ไป มันก็ไม่ว่าจะใช้สอยสร้างสรรอย่างเป็นประโยชน์ที่ควรจะต้องเกิด
จะเป็นขึ้นมา

จึงต้องทำให้มี-ให้เกิดขึ้นมาจน“พอเพียง”ตามควร กระทั่ง
“เพียงพอ”สำหรับการสร้างสรรแก่ตน แก่สังคม ที่เหมาะแก่ภาระ
แก่กิจ แต่ก็อยู่ในกรอบของความเป็นผู้“มักน้อย-สันโดษ-ไม่สะสม-
ยอดขยันสร้างสรร-เสียสละ”

(๒๙) มัชฌิมาคือไม่สุดโต่ง ต้องมีปัญญาประกอบ!

ต้องเข้าใจให้“สัมมาทิฐิ”ใน“ความสุดโต่ง”เกินไปจน “ไม่เป็น
มัชฌิมา” ซึ่งความเป็น“มัชฌิมา”นี้ก็ลึกซึ้งสุดยอดที่คนจะเข้าใจ
“สัมมาทิฐิ”กันได้ง่ายๆ ส่วนมากพูดกันมักง่าย ไม่ลึกซึ้ง(คมกริ)
ตาม“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าเลย

ตีความกันไป“ตามภูมิ”ของแต่ละปราชญ์

เรื่อง“มัชฌิมาปฏิบัติ”ของพระพุทธเจ้านี้ก็มีนัยสำคัญลึกซึ้ง
เหลือหลาย ไว้ค่อยๆทำความเข้าใจตามที่อาตมาสาธยายแล้วจะ
เข้าใจได้ไปเรื่อยๆ เพราะมันต้องมีทั้ง“ความรู้”และ “ความจริง”
เพียงพอจึงจะสามารถเข้าใจได้ ไม่เช่นนั้นความเป็น“มัชฌิมา”

หรือ“ความเป็นกลาง”นี้ ถ้าเข้าใจผิดมันจะเป็นเรื่องเสียหายยิ่งใหญ่ยิ่งนัก!

(๓๐) มารู้จักวรรณะ ๙ กันเถิด ตั้งแต่เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อย สันโดษ...!

เรามาอธิบายกันไปเรื่อยๆก่อน ผู้มีปฏิกิริยาปัญญาดีๆจะสามารถเข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนได้ เมื่อครบเหตุปัจจัยที่เพียงพอ

เราพูดมาถึงว่า “ต้องทำให้มี-ให้เกิดขึ้นมาจน“พอเพียง”ตามควรกระทั่ง“เพียงพอ”สำหรับการสร้างสรรค์แก่น แก่สังคม ที่เหมาะสมแก่ภาวะ แก่กิจ แต่ก็อยู่ในกรอบของความเป็นผู้“เลี้ยงง่าย(สุภะ)-บำรุงง่าย(สุโภชะ)-มักน้อย(อภิชณะ)-สันโดษคือใจพอ(สันตมฺหิ)-ไม่สะสม(อปภะชะ)-ยอดขยันสร้างสรรค์(วิริยารมมะ)”

ซึ่งตรง“วรรณะ ๙”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

(๓๑) ชุมชนชาวโคกมีสาราณียธรรม ๖!

หรืออยู่ในทฤษฎียิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า ที่อาตมานำมาเปิดเผยกับชาวโคก และพาศึกษาปฏิบัติพิสูจน์กันจนเกิดผลสำเร็จ

ถึงขั้นสำเร็จเป็นสังคมที่มีคุณวิเศษที่ชื่อว่า “สาราณียธรรม ๖”ได้จริง เป็นปรากฏการณ์“สังคมชุมชนคนอโคก”เกิดขึ้นมาในมนุษย์ยุคปัจจุบันนี้

ซึ่งเป็นการพิสูจน์“สัมมาอาริยมรรค-สัมมาอาริยผล”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมที่ทรงประกาศเป็นศาสนาพุทธไว้ในโลก

แต่คนในพุทธศาสนาของ“พระพุทธเจ้าสมณโคดม”ได้ยืนยาว

มาถึงยุคกึ่ง“พุทธกับปี่ของพระพระพุทธรเจ้าสมณโคดม”นี้ มันได้“มิจฉาทิฏฐิ”เลื่อนไปจากศาสนาพุทธเลี่ยนจนเกือบจะล้น“รากโลกุตระ”กันทีเดียว!

มันก็ยืนยันความจริงในยุคที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ยุคนี้ได้เลื่อนไปจาก“โลกุตรธรรม”ของพระพุทธรเจ้าไปแล้ว อาตมาต้องนำมาปลุกฝัง“ปล้ำผีลูกปลุกผีนั่ง”ฟื้นคืนสู่โลกุตระที่“ลัมมาทิฏฐิ”ในยุคนี้สุดยากแสนเข็ญกันจริงๆ

ทำมากกว่า ๕๐ ปีแล้ว ก็มีมรรคผลเกิดในมนุษย์ยุคนี้บรรลु “โลกุตรธรรม”ขึ้นมาได้

(๓๒) ชุมชนอโคสสร้างอาริยะ ๔ ระดับ สร้างบุคลากร ขวนขวาย การงาน ปฏิบัติธรรมขณะทำงานเป็น ไม่หลีกหนีสังคัม!

เป็นมนุษย์ที่มีคุณวิเศษตรงตามพระอนุสาสนิ ที่ชื่อว่าบุคคล ๔ โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ยืนยันอ้างอิงได้จริง เชิญผู้สนใจมาดูได้ว่า สังคัมคนมีคุณวิเศษเป็น“ชุมชนอาริยชน”ที่เป็นอยู่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

จะมี“สวากขาตธรรม”ของพระพุทธรเจ้าจริงหรือไม่...?

ซึ่งคนผู้บรรลุธรรมนี้ล้วนเป็น“คนขวนขวายทำงาน” ทั้งผู้เป็นภิกษุ ทั้งฆราวาส ตามทฤษฎี“มรรคอันมีองค์ ๘” ไม่ใช่ภิกษุที่มีฉาทิฏฐิเอาแต่“ขวนขวาย”หลบหลีกหนีสังคัมสามัญของมนุษย์ออกป้าเข้าถ้ำ “หลบตา”บำเพ็ญแบบเดียรถีย์ อันนอกวิสัยศาสนาพุทธตามที่เห็นกันอยู่จริงในสังคัมพุทธยุคกึ่งพุทธกาลนี้

แม้จะเป็นภิกษุที่ไม่ออกป้าอยู่ในบ้านในเมือง ต่างพากัน

“ชวนชวนทำงาน”ของหมู่ไปด้วย คืองานของภิกษุสงฆ์ควรช่วยกัน
ทำ และตนเองก็บำเพ็ญมานไปด้วยในขณะทำงานพร้อมๆกันนั่นเอง
ไม่ได้แยก“การทำงาน”กับ“การบำเพ็ญมาน”ไปจากกันเลย เหมือนโค
แม่ลูกอ่อนที่เล็มหญ้าให้แก่ตนเองไปด้วยและพร้อมๆกันนั้นก็ฆ่าเลื่อง
ดูลูกเลี้ยงลูกไปด้วย

(๓๓) ชาวอโคกบำเพ็ญมาน ปฏิบัติงานไปพร้อมๆกัน เป็น อัครรรย!

การปฏิบัติ“มาน”กับ“ปฏิบัติงาน”ไม่ว่าจะ ทำอาชีพ-ทำงาน
ทั้งหมด-พูด-คิด จะไม่แยกกันเลย ก็บำเพ็ญภาวนาไปพร้อมๆกันอยู่
ในอิริยาบถเดียวกันนั่นเอง ไม่ต้องแยกเวลาไปปฏิบัติมาน ไม่ต้อง
หยุดทำอาชีพ-หยุดทำงานต่างๆ-หยุดพูด-หยุดคิดในการปฏิบัติ
“มาน” อย่างเดียวยกย่องทั้งหลายเลย!

แต่เขื่อมัยว่า ใน“ทิลุฐิ”ของชาวพุทธทั้งหลายต่างก็มีความเชื่อ
อยู่ลึกๆ ว่า“พระปฏิบัติ”นั่นคือ ภิกษุที่บำเพ็ญออกป่า หรือแม้จะอยู่
ในบ้านในเมืองถ้าจะ“ปฏิบัติมานหรือสมาธิ”ละก็

จะต้อง“นั่งหลับตา”สะกดจิตอยู่นั้นแหละ!

(๓๔) “มาน”ของพุทธต้องมี อปัณณกปฏิปทา ๓ จึงไม่หลับตา!

“มาน”ของพุทธศาสนานั้น เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕
วิชา ๘”ที่ขาด“อปัณณกปฏิปทา ๓” ไม่ได้ อ่าน“จรณะ ๑๕ วิชา
๘”ดูดีๆ “มาน ๑-๒-๓-๔”นั้นอยู่ในกระบวนการจรณะ ๑๕ วิชา ๘
เท่านั้น “มาน”ของพุทธศาสนาไม่ใช่เกิดจากการปฏิบัติ “หลับตา”

ปฏิบัติจึงจะทำให้คนเป็นคนขวนขวาย คนที่มีขี้มันมุ้งมันขยันเพียร
จริงๆ เพราะมันจะเกิด“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”เป็น
โลกุตระของผู้เจริญชั้น“อารยชน” ที่เจริญแตกต่างไปจาก
“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นเพียง“เฉโก”ของปุถุชน จึงบรรลุ
โสดาบันผู้พ้นจาก“ความขี้เกียจ”อันเป็น“อบายมุข”กันเห็นได้ชัดๆ
จริงๆ จะไม่เป็น“คนเกียจคร้าน”ตามที่มี“ปัญญา”

ไม่กลายเป็นคนค่อนข้างเอาแต่อยู่เฉยๆ หรือกลายเป็นคน
เฉื่อยๆ นือๆ ไม่ยินดียินร้ายในการทำงานน้อยใหญ่ทั้งหลายอันควร
ขวนขวาย เป็นคนขาดการขวนขวายในการทำงานเป็นอันขาด

(๓๗) อาริยศาสนาพุทธไม่ขี้เกียจและไม่หลงงาน ไม่ติดงาน จนจัดจ้าน!

ก็ขอยืนยันว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ยังปฏิบัติยังทำให้คน
ขวนขวายทำงาน แต่ไม่ใช่เป็นคน“หลงงาน” หรือคน“ติดมัวเมาการ
งาน” หรือ“ยินดีในการทำงาน” จนจัดมากเกินไป กลายเป็น“อุปกิเลส”
ชั้น“อาราม”ที่บาลีว่า “กัมมารามตา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๗๑ และ
เล่ม ๑๒ ข้อ ๑๕๕ ฯลฯ)

คนมันต้องขยันทำงาน ขวนขวายปรารถนาในการทำงาน
มิใช่ไม่ทำงาน หรือขี้เกียจในงาน จริงมั๊ย?

แต่ถ้าไม่ทำงาน หรือขี้เกียจ ก็ไม่มีผลประโยชน์อะไร
แน่นอน มันก็เบาก็ว่างดีหรอก ที่อยู่เปล่าๆ ไม่ทำงาน หรือชอบ
การไม่ทำงาน หรือหนีงานหนัก-สมัครงานเบา แล้วมัน“ดี”มั๊ยล่ะ?

จึงไม่เป็น“ผู้โง่งไปข้างเป็นคนจะเอาแต่อยู่เบาๆ ว่างๆ” โดย

ไม่ดูบริบท ไม่ดูสังคม ไม่ดูองค์ประกอบของชีวิตตนกับสังคมที่ตน
ร่วมช่วยกันสร้างสรรค์ ให้มีใช้มีสอยมีกินมีอยู่ อย่าง“พอเพียง” หรือ
ให้อุดมสมบูรณ์ กระทั่งมีเหลือและเผื่อแผ่แก่ผู้อื่นให้ได้เสมอ

ซึ่งแม้แต่คำว่า“การงานหรือการกระทำ”ที่ภาษบาลีว่า
“กัมม” สันสกฤตว่า“กรรม”นี้แหละที่สำคัญยิ่งใหญ่สุดในศาสนา
พุทธ มี“คักคั”หรือมี“อริปไตย”เท่าเทียมกับ“พระเจ้า”ทีเดียว
“กรรม”ของศาสนาพุทธ จึงลึกล้ำ ไม่ลึกลับเหมือน God

(๓๘) เปรียบเทียบ“กรรม” กับ “GOD”!

“กรรมของอารยบุคคล” คือ พฤติการณ์ของ “ความรู้ และ
ความจริง”

ที่ปรากฏให้เห็นเป็นคน ทำได้ มีมรรคผลถึงขั้นนิพพาน

“กรรม”ของศาสนาพุทธนี้แหละ ที่สามารถจัดการกับความ
เป็น“เทว”อันได้แก่ “อริปไตย”และ“ปัญญา”

ที่เป็น“ภาวะ ๒”ในความเป็น God หรือ“พระเจ้า”ของ
ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย

God หรือ“พระเจ้า”ยิ่งใหญ่อย่างไร “กรรม”ของพุทธก็ยิ่ง
ใหญ่ไม่ด้อยไปกว่า God หรือ“พระเจ้า”เลย!

ซ้ำมีหน้า “ปัญญา”ของพุทธนั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
ความเป็น“ตัวเอง”ว่าคือ“อัตตา”ของตนอันเป็น“เทว”แท้ๆ!

และสามารถตีแตกแยกแยะความเป็น“เทว”ออกได้อย่าง
บริบูรณ์ลัมบูรณ์ที่สุด ถึงขั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความ
เป็น“สุข”เป็น“ทุกข์”ที่เป็น“ภาวะ ๒”

ว่า คือ “มายา”ของโลกที่ยิ่งใหญ่!

“เล่นกล” หลอกคน “เทวนิยม” อยู่นิรันดร์

God จึงยิ่งใหญ่ใน“สขนิยม” ยังไม่บรรลु “ทุกขอริยสัจ” ยังยึดมั่นถือมั่น“พระเจ้า”เป็น “๑” สนิทปิดตาย“อัตตา” เป็น “เทว” ผู้ยิ่งใหญ่ ห้ามใครแตะะ ใครแยกเด็ดขาด

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“วิญญาน” ด้วย“นาม-รูป”จึงหมดสิทธิ์ปิดประตู“รู้” แม้แค่“รู้จัก”

ไม่ต้องไปพูดถึง“รู้แจ้ง-รู้จริง”ให้เปลืองวินาทีของเวลาเลย

พระพุทธรเจ้าค้นพบ“ความจริง”นี้ เมื่อ“ตรัสรู้”ความจริงนี้จึงสามารถเปิดเผย“ความลึกลับ”ของความเป็น“พระเจ้า”หรือ God ได้ว่า ที่แท้นั้น“พระเจ้า”หรือ God ก็คือ “กรรม”ใน“ธรรมนิยาม ๕”นี้เอง

ที่ชาว“เทวนิยม”ยังไม่รู้ ยัง“ลึกลับ”อยู่ตลอดกาล

(๓๙) ชาวเทวนิยมย่อมมีวิญญาน-เทว-อัตตา นิรันดร์!

เพราะชาว“เทวนิยม”หลงยึดมั่นถือมั่นว่า “พระเจ้า”คือ “วิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แยกแยะ“วิญญาน-เทว-อัตตา”ไม่ได้ เขาจึง“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็น“วิญญาน-เทว-อัตตา”แท้จริงเลย นั่นคือ ยัง“อวิชชา”กันอยู่นั่นเอง!

“เทวนิยม”จึงยังมี“วิญญาน-เทว-อัตตา”นิรันดร์!

เพราะเขายึดมั่นถือมั่นกันว่า “เป็นภาวะยิ่งใหญ่ที่ไม่มีใครสัมผัสได้” จึงไม่มีใครสามารถแยกแยะความเป็น“เทว”แท้จริงได้เลย และที่พาให้“ลึกลับ”ยิ่งก็คือ คำสั่งสอนของ“พระเจ้า”เอง

นั่นเอง ว่า “ไม่มีใครบังอาจทำลาย‘พระเจ้า’ได้เป็นอันขาด
“พระเจ้า”หรือ“วิญญาน”เป็นภาวะ“นิรันดร์” ไม่มีสลายสูญสิ้นไป
ไหน และ“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของวิญญานของมนุษย์”

(๔๐) “พระเจ้า”เป็นทุกอย่าง “พระพุทธ”เป็นเรื่องกรรมของ ตนเอง!

“พระเจ้า”เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์แล้วแต่ “พระเจ้า” จะ
บงการ มนุษย์ทั้งหลายทุกคนล้วนแล้วแต่“พระเจ้า”จะบันดาลบันดาล
ให้เป็นไปตามพระประสงค์!

แต่ศาสนาพุทธนั้น มี“กรรม”บันดาลตนเอง “กรรม”เป็นของ
ตนเอง ตนเป็นเจ้าของ“กรรม” หรือให้ชัดลงไปก็คือ “กรรม”
นั้นคือ“อัตตา”หรือ คือ God คือ“พระเจ้า”นั้น เป็นของตนเอง!

ศาสนาพุทธจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ”เป็น“ภพ”
หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเกิด”และ“ความตาย”แท้จริง

ศาสนาพุทธมีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ชาติ”และ
ความเป็น“ภพ”ที่เกิดจาก“อวิชชา”ด้วยการมี“วิชชา”ต่างหาก!

(๔๑) ศาสนาพุทธรู้แจ้งความเกิด ความตาย รู้แจ้งภพชาติ!

“ชาติ”นั้นคือ การเกิด นับตั้งแต่เริ่มมีลักษณะแห่งการก่อเกิด
แรกสุด(อุปยยะ) แล้วก็เชื่อมต่อการเกิดนั้นไป(สันตติ) เพิ่มลักษณะแห่ง
การเกิดขึ้นมาเป็นความรู้สึก(เวทนา) และกำหนดหมายรู้ความรู้สึก
นั้นๆ(สัญญา) แล้วมีการกำหนดหมายรู้จุดมุ่งหมาย(เจตนา)นั้นๆให้
ออกว่า จุดมุ่งหมายนั้นมันมีจุดหมายไปใน“อาการ”ใด เช่นมุ่งหมาย

ให้“อาการต้องการเสพรสในลัมผัสภายนอก”(กามตัณหา)เกิดกับตน หรือมุ่งหมายให้“อาการต้องการเสพรสในภายใน”(ภวตัณหา)เกิดกับตน ซึ่งเป็น“อาการ”ของโลภียจิตสามัญบุุคคลทั้งหลายที่เป็นธรรมชาติของการเป็นอยู่ปกติบุุคคล คนโลภีย

หรือมุ่งหมายให้“อาการต้องการในความไม่มีภพ”(วิภวตัณหา)เกิดกับตน ซึ่งเป็น“อาการ”ของโลภุตรจิต อย่างนี้ก็วิสามัญของบุุคคล แต่จะสามัญของอารยชน นั่นคือ จิตมี“อาการ”ไม่สามัญตามที่บุุคคลคนโลภียเพิกขณทั้งหลายเป็นกันมีกันธรรมชาติปกติ

(๔๓) มาดูอาการพิเศษของจิตกันเถิด!

เพราะจิตมี“อาการพิเศษ”(มีคุณวิเศษ = อุดมวิเศษธรรม) แปลกแตกต่างไปจาก“อาการของจิตบุุคคล” จึงชื่อว่า จิต“อื่น(อัญญะ)”

หากสามารถทำจิต“อาการพิเศษ”ให้มันหยั่งลงในจิต”เรา(โอกันต) และตามรู้ว่า มันมี“อาการ”อย่างไร ได้จริง ผู้นั้นคือ ผู้มี“อัญญา(ความรู้โลกุตระ)”ที่เจริญถึงขั้น“ปัญญา”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนปริจาร ๑๘”และสามารถทำให้เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ของคนชั้นโลกุตระภูมิได้ซึ่งแตกต่างจาก“เคหสิตเวทนา ๑๘”ที่เป็นธรรมชาติของคนโลภียภูมิ

คนผู้มีความฉลาดที่ชื่อว่า“เฉโก”วนอยู่ใน“โลภียภูมิ”เท่านั้น แต่ความฉลาดแบบ“ปัญญา”นั้นไม่ใช่ความฉลาดแบบ“เฉโก”

(๔๔) “ปัญญา”ย่อมแยกแยะจิตตัวเองเป็นบุุคคลหรืออารยชน!

ผู้มี“ปัญญา”จึงสามารถแยกแยะได้อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า

“จิต-เจตสิก”ของตน มันเป็นจิตของปุถุชนสามัญทั่วไปที่มีกิเลสพาเกิดชื่อว่า “โลภียจิต” หรือเป็น “จิตของอารยชน” ที่สามารถทำให้เกิดการลดกิเลสลงได้(นิพพัตติ)ไปตามลำดับ กระทั่งสามารถทำให้ “การดับกิเลส” สำเร็จเด็ดขาดได้จริงสำเร็จเกิดอรหัตตผล(อภินิพพัตติ)ได้

ซึ่งจะเรียนรู้ “ชาติ ๕” ทั้งหลาย ได้แก่ ชาติ-สัญญาชาติ-โอกกันต-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ โดยมีการสัมผัส(ผัสสะ)วิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย” จึงจะมี “การทำใจในใจของตน(มนสิการ)” ให้เป็นได้ ให้สำเร็จขึ้นมาได้ ส่วนคำว่า “ภพ” ก็มี “ภพ ๓” ที่ให้เรียนรู้

(๔๕) ขั้นตอนตัดกิเลสเปรียบกับองค์ประกอบของต้นไม้!

“ภพ” คือ “จิต” ของผู้ “อวิชชา” เริ่มยึดอะไรเข้าไป ว่าเป็นว่ามี ตั้งแต่ยึดความเป็น “กาม” เรียกว่า “กามภพ” ก็ต้องละล้างกำจัด “กามภพ” นี้ออกไปเป็นขั้นต้นให้ได้ก่อน แล้วจึงจะเหลือกิเลสใน “รูปภพ” ที่เหลือในจิต ก็ละล้างกำจัดกิเลส “รูปภพ” ต่อไปอีกให้ได้ เมื่อได้แล้วจึงจะเหลือกิเลส “อรุภพ” เป็นส่วนปลาย

พระพุทธเจ้าทรงสอนอย่างมีลำดับอย่างนี้

แต่เดียรฉัตรหรือชาวพุทธที่ “มิฉฉาทิฏฐิ” ไม่ได้ปฏิบัติเป็นลำดับตามนี้ ไปหลง “หลับตา” เข้าไปทำที่ “รูปภพ-อรุภพ” กันเลย โดยละเลย “กามภพ” จึงเป็น “การผิดลำดับ” และเป็นการเป็นไปไม่ได้ที่จะละล้างกำจัดกิเลสออกได้หมดสิ้นอย่างเกลี้ยงล้นหมดจดบริบูรณ์!

(๔๖) ขั้นตอนตัดกิเลสเปรียบกับองค์ประกอบของต้นไม้!

เปรียบคนที่จะได้ “แก่นไม้” ก็จะต้องรู้จักลำดับของต้นไม้คือ

ชั้น ๑.สะเกิด ชั้น ๒. เปลือก ชั้น ๓. กระพี้ ชั้น ๔.แก่น

จึงจะต้องเจาะผ่าน หรือกำจัดสะเกิดที่เป็นส่วนภายนอกที่นอกสุดอันคือ“อบายมุข”เสียก่อน หมดสะเกิดแล้วจึงจะเข้าไปกำจัดหรือจัดการกับเปลือกอันเป็นภายในต่อไปได้

นั่นคือ ต้องจัดการกำจัดกับความเป็น“อบายมุข”อันเป็นขยะของ“กามภพ”ชั้นนอกสุดๆนี้ก่อนอื่น เพราะเป็น “ภพ” ภายนอกสุดชั้นต้น แล้วจึงได้จัดการกำจัดกับ“กามภพ”ที่หมดสิ้น“อบายมุข”แล้วเป็นชั้นต่อไป

ที่เหลือเมื่อหมดไปจาก“กามภพ”จึงจะจัดการกับ“รูปภพ”อันเป็น“ภพ”ชั้นต่อจาก“กามภพ”ได้ต่อไป

หมดสิ้น“รูปภพ”อันเป็น“ภพ”ชั้นกลางแล้วจึงจะจัดการกับ“อรุภพ”อันเป็น“ภพ”ชั้นปลายต่อไปเป็นที่สุด

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แค่“ความเป็นภพ”ไปตามลำดับดังกล่าวนี้ ก็จะเป็นผู้ลัดชั้นตอน“ภพ” ผิดลำดับตามขั้นตอนของ“ภพ” จึงไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”ให้สะอาดหมดจดบริบูรณ์ เกลี้ยงเกล่าเป็นลำดับๆได้ แน่نون

(๔๗) ถ้าปฏิบัติหลักตาก็ยากที่จะเข้าใจภพ เข้าใจชาติ!

เพราะยังไม่“ล้มมาทิฐิ”หรือ“อวิชชา”อยู่ ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ภพ”หรือเป็น“ชาติ” ดังที่กล่าวถึงมานั้นได้อย่างเป็นลำดับถูกต้องตามลำดับ ที่เป็น“ภพ ๓”และ“ชาติ ๕”

เช่น “การหลับตา”ปฏิบัติกำจัดกิเลสนั้น เป็น“มิจฉาทิฐิ”แน่نون เพราะมันไม่เป็นลำดับอย่างลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล แต่

มันขรุขระโขลกเขลก ไม่เรียบร้อย ลาด ลุ่ม เหมือนผิงทะเล ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ เลย

(๔๔) “นิพพาน”มีภพชาติตามลำดับเป็นขั้นตอน!

ผู้จะสามารถทำตนให้บรรลุนิพพานได้นั้น จะต้องรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ”และเป็น“ชาติ”อย่างเป็นกระบวนการที่มี
มีลำดับๆ จึงจะสามารถดับ“ภพ”จบ“ชาติ”ของตนเองได้!

ผู้“ดับภพ-จบชาติ”ได้สำเร็จจะดับแรก ชื่อว่า “อรหัตต์”

“ผู้ดับกิเลส”มาได้ตามลำดับ ได้แก่ ๑.โสดาบัน ๒.สกิทาคามี
๓.อนาคามี ๔.อรหัตต์

“อรหัตต์”คือ ผู้บรรลุมรรคผลในความเป็น“อาริยบุคคล
๔ ชั้น”นี้แล้ว นั่นคือผู้เป็น“อรหัตต์”สามารถ“ทำใจในใจ”ของตน
ไม่ให้“กิเลส”มันเกิดขึ้นในจิตตนได้หมดสิ้น“อาสวะ”แล้วเด็ดขาด

(๔๕) เป็นพระอรหัตต์แล้ว ท่านจะไปไหนต่อ?

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติจนเป็น“อรหัตต์”ได้ คือผู้“กิเลส”ไม่เกิดในจิต
ผู้บรรลุนิพพานนี้อีกแล้วในความเป็น“ชีวิต” ไม่ว่า“อรหัตต์”ผู้
นี้จะตั้งจิตมี“ชีวิต”เกิดอีกใน“ชาติ”ที่บำเพ็ญความเป็นโพธิสัตว์
ต่อไปอยู่ จะอีกกี่ชาติต่อกี่ชาติก็ได้ เพื่อจะบำเพ็ญให้บรรลุนิพพาน
เป็น“พระพุทธเจ้า”ให้ได้ トラบที่“อรหัตต์”ผู้นี้ยังสมัครใจจะ
บำเพ็ญ

แต่“อรหัตต์”ทุกองค์คือ ผู้จะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ให้แก่ตนเองได้แล้วทุกองค์ โดยอรหัตต์แต่ละองค์สามารถแยก “จิต

นิยาม”ของตนให้แตกสลายกลายเป็น“อตุณิยาม”ได้ทั้งนั้น

(๕๐) อรหันต์ไม่บำเพ็ญโพธิสัตว์ต่อ หากตายลง เรียกว่า ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน!

เมื่อ“อรหันต์”องค์ใดก็ตาม หากตายลงใน“ชาติ”ใดด้วย “การ
แยกธาตุจิต”ของตนให้“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน” ผู้นั้นก็หมดสิ้น
ความเป็น“จิตธาตุ”ที่เป็นอัตตา กลายเป็น“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม” คือ “อตุ
นิยาม”ไปเลย หมดลิต์ที่จะเกิดอีก “อัตตา”ไม่อาจกลับมาเกิด
มี“ชีวิต”ของ“จิตนิยาม”ต่อไปอีกได้เลย แม้แต่ “พระพุทธเจ้า”
ก็ตาม ก็ไม่กลับมา!

แต่ผู้ที่ดับการเกิด“อัตตา”ไม่ได้ ก็ต้องเวียนว่าย“ตาย”แล้ว
“เกิด”ทุกคน ทุกชาติ ทุกศาสนา ไม่ละเว้น“อัตตา”ใดๆ

เรื่องที่กำลังสาธยายอยู่นี้เป็น“อจินไตย” ซึ่งเกินกว่าผู้ที่ไม่อยู่
ใน“วิสัย”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็ไม่สามารถจะ“ขบคิดเอาเอง”
ได้เป็นอันขาด เพราะเป็น“อจินไตย”!

(๕๑) สมณะโพธิรักษ์ ท่านบำเพ็ญโพธิสัตว์ระดับ ๗!

โดยเฉพาะชาว“เทวนิยม”ที่ไม่ได้เรียนรู้เรื่อง“ภพ” เรื่อง“ชาติ”
เรื่อง “การตาย-การเกิด” ของเทว

และสามารถทำ“เทว”ให้เป็น“อเทว”ได้สำเร็จจริงถึงที่สุด
เป็น“อรหันต์”

ผู้บรรลุ“อรหันต์”แล้วจึงจะสามารถบำเพ็ญตนต่อเพื่อเป็น
“อรหันต์ลัมมาลัมพุทธเจ้า”ได้จริง

ซึ่ง“โพธิสัตว์”จะมี“ภูมิธรรม” เข้าขั้นเทียบเท่าต่อการมีสิทธิ์จะสามารถเป็น “พระพุทธเจ้า”ได้ ก็ต้องเป็น “โพธิสัตว์ระดับ ๓” ขึ้นไป จึงชื่อว่า “นิยตโพธิสัตว์”

แต่เท่าที่อาตมาสามารถพูดถึงได้นี้ ก็เพราะอาตมาเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๓”แล้ว จึงอยู่ใน“วิสัย”ที่พอรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา”ตามบารมีของอาตมาที่ได้บำเพ็ญ“พุทธภูมิ”เพื่อสั่งสม“พุทธวิสัย”ให้“เต็มภูมิ”สมบูรณ์ให้ได้ ซึ่งปัจจุบันนี้ อาตมาก็“มีได้”บ้างแล้ว“ตามภูมิของตนๆ”

เรามาทบทวน“ภูมิ”ของ“โพธิสัตว์”ทั้งหลายกันดูอีกทีซิ

(๕๒) โพธิสัตว์มี ๘ ระดับ!

“โพธิสัตว์”คือ ผู้บรรลุมุขมรรคที่เป็น“โพธิ”ขึ้นมาตามลำดับ ถ้าจะนับกันเต็มๆ ก็มี“โพธิสัตว์ ๘” ลำดับ

นั่นคือ ๑.โสดาบันโพธิสัตว์ ๒.สกิทาคามีโพธิสัตว์ ๓.อนาคามีโพธิสัตว์ ๔.อรหันตโพธิสัตว์ ๕.อนุโพธิสัตว์ ๖.อนิยตโพธิสัตว์ ๗.นิยตโพธิสัตว์ ๘.มหาโพธิสัตว์ ๙.พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”

(๕๓) พระปัจเจกพุทธเจ้า กับพระปัจเจกสัมมาพุทธเจ้า ต่างกันอย่างไร?

มีภาษาอยู่ ๒คำคือ “พระปัจเจกพุทธเจ้า” กับ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”อาตมาก็ขออธิบายให้เข้าใจเสียด้วยตรงนี้

“พระปัจเจกพุทธเจ้า”นั่นคือ ผู้บรรลุมุขมรรคได้สูงสุดก็

แค่“เฉพาะตนเอง(ปัจเจก)” ไม่สามารถจะบรรลุเป็น“พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า”ได้ เช่น ผู้ได้ทำอนันตริยกรรม หรือผู้เป็นสตรีเพศ
แตกต่างกับ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”กันฉะนี้เอง
ทีนี้ก็มาสาธยายต่อ

(๕๔) เหนือกว่า สูงกว่า โภธิสัตว์ ๘ ระดับ คือผู้ใด?

ผู้บรรลุสูงสุด ที่เป็นทั้ง“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”นั้นก็เพราะว่า ท่านทั้ง ๒ คือ พระ
ผู้ที่บรรลุถึงขั้นที่ ๙ ได้แล้ว ผู้นั้นก็“จบกิจพุทธภูมิ”

ทีนี้ “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
องค์ใดองค์หนึ่ง” แตกต่างกันอย่างไรว?

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
องค์ใดองค์หนึ่ง”นั่นก็คือ “พระผู้บรรลุธรรม‘โภธิสัตว์ภูมิ’บริบูรณ์
ถ้วนรอบ”ถึงขั้นที่ ๙ ได้เท่ากันทั้ง ๒ พระองค์

(๕๕) อย่างไรเรียกพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า?

แต่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” พระองค์“ทำปรีณิพพาน
เป็นปริโยสาน”ไปเองโดยไม่ทรงประกาศศาสนาในขึ้นมาในโลก
มนุษย์ ไม่ว่าในยุคใดๆ

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”พระองค์นั้น ก็กลายเป็น“ดิน
น้ำไฟลม”เป็น“อตุณิยาม”ปราศจาก“ชีวิต” หดสิ้น“ปรมาตมัน”
ของพระองค์เองไปสิ้นเลย โลกจึงไม่มี“พระปัจเจกสัมมา-
สัมพุทธเจ้า”พระองค์นั้น“ขึ้นทำเนียบ”ของพระพุทธเจ้าในโลก ว่า

เป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”..ใจ!

(๕๖) อย่างไรเรียกพระสัมมาสัมพุทธเจ้า?

ส่วนพระผู้ที่ได้ชื่อว่า เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”นั้น ก็เพราะพระผู้ที่บรรลुพระ“สัมมาสัมโพธิญาณ” แล้ว

เมื่ออุบัติขึ้นมาในโลกก็ทรงประกาศ“ศาสนาพุทธ”ขึ้นมาให้ปรากฏแก่โลก โลกยุคนั้นจึงมี“ศาสนาของพระพุทธเจ้า”พระองค์นั้นขึ้นมา ท่านจึงได้ชื่อว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” ใน“ทำเนียบ”ของ“พระพุทธเจ้า” ในโลก

แต่ละ“พุทธกัป”จึงมีชื่อของ“พระพุทธเจ้า” องค์ที่ได้ประกาศ“ศาสนาของพระองค์”ขึ้นมาให้แกโลก ก็ด้วยประการฉะนี้เอง!

นี่คือ “อจินไตย”ประมาณหนึ่งที่พอสาธยายสู่กันฟังได้

สรุปสั้นๆ “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ ผู้บรรลุ“สัมมาสัมโพธิญาณ”เฉพาะพระองค์เองเท่านั้น แล้วพระองค์ก็ทรงทำ“ปริณิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเสีย กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปเลย ไม่ทรงประกาศ“ศาสนา”ขึ้นมาให้แกโลก ไม่ว่าในยุคใดๆ

ที่นี่ กลับมาสาธยายความเป็น“โพธิสัตว์”ให้ละเอียดลออขึ้นต่อไปอีกหน่อย

(๕๗) หากยังไม่บรรลุ แม้ระดับต้นๆ ย่อมไม่มีสิทธิ์เรียกตัวเอง “พระโพธิสัตว์”!

ผู้ที่ยังไม่มี“โพธิ”คือ ผู้ที่ยังไม่บรรลุ“โลกุตตรธรรม”ขึ้นมาในตนเลยสักขั้นเดียว แม้แต่ชั้น“โพธิสัตว์โสดาบัน”เป็นต้น

ดังนั้น ผู้ที่เป็น“ปุถุชน” แม้จะ“อยากเป็นพระพุทธเจ้า” แล้วก็“ตั้งจิตบำเพ็ญตน”ศึกษาเล่าเรียนและได้ปฏิบัติหนกอย่างไร ปานใดก็ตาม ถ้ายังไม่บรรลุ“โลกุตระธรรม”เลย แม้แต่ขั้นต้น“โสดาบันโพธิสัตว์” ก็ยังเรียกผู้นี้ว่า “โพธิสัตว์” ยังไม่ได้

เพราะผู้นี้ยังไม่มี“โลกุตระธรรม”เกิดขึ้นใน“จิต”เลยสักขั้น

ผู้เป็น“ปุถุชน”อยู่ ยังไม่ได้เป็น“อารยชน”เลย แม้ขั้น“โสดาปัตติมรรค” จึงยังเรียกตนเองว่า “โพธิสัตว์”ยังไม่ได้

ตนเองยังเป็นเพียงผู้“ปรารภนา”จะเป็นโพธิสัตว์”อยู่เท่านั้น แต่“ตนเอง”ยังไม่ได้“เนื้อพุทธธรรม”เกิดขึ้นในจิตตนเลย

(๕๘) บรรลุธรรมโสดาบันย่อมมีสิทธิ์เป็นโพธิสัตว์ระดับที่ ๑!

ต่อเมื่อผู้ใดบรรลุธรรมสักขั้นหนึ่ง เช่น “โสดาบัน”เป็นต้น ขึ้นมาได้ ผู้นี้ก็เริ่มเป็น“โพธิ”คือ มี“สัมมามรรค-สัมมาผล”ตาม “ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าจริงขั้นมาขั้นหนึ่งแล้ว ก็เริ่มนับคนผู้นี้ว่า เป็น“โพธิสัตว์”ระดับที่ ๑ ขึ้นมาได้

ที่พูดนี้ไม่ได้หวังแหน หรือไม่ได้กีดกันอะไรดอกนะ เป็นการพูดตามเนื้อสารลัขณะของพุทธศาสนา

ผู้ที่“ปรารภนา”เป็นพระพุทธเจ้าจึงต้องทำ“สัมมาทิฐิ”ให้ถูกจริงตรงจริงให้ได้ ไม่เช่นนั้น จะไม่ได้เป็นทั้ง“อรหันต์” ยิ่งเป็น“โพธิสัตว์”ก็ยิ่งหมดทางที่จะได้เป็นแน่นอน!

เพราะ“อรหันต์”นั้น ถ้าสามารถ“สัมมาทิฐิ”ได้แค่ “อริยสัจ ๔”ปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ให้หมดสิ้น “กิเลส”ถึงขั้นหมดสิ้น“อาสวะ”ก็บรรลุ“อรหันต์”ได้แล้ว

(๕๙) พระอรหันต์เมื่อไม่ตั้งจิตโพธิสัตว์ เมื่อกายแตกย่อมเข้าสู่ปรินิพพาน เป็นปริโยสาน!

ผู้เป็น“อรหันต์”แล้วก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปได้แล้ว

ผู้นี้ไม่ประสงค์จะตั้งจิตต่อภูมิเป็น“โพธิสัตว์” บำเพ็ญเป็น“พระพุทธเจ้า” ก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป ก็สิ้น“อัตตา”ของท่านผู้นี้ ไปจากกาละ ไปจากวิภวสงสาร ได้เลย

(๖๐) อรหันต์จะต่อพุทธภูมิต้อง“ตั้งจิต” ต้องรู้แจ้ง“ใบไม้”ทั้งป่า!

แต่ถ้าผู้ใดปรารถนาจะบำเพ็ญ“พุทธภูมิ”ต่อภูมิเพื่อบรรลุเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ก็ต้อง“ตั้งจิต(ปณิหิตตั้ง จิตตั้ง)”ต่อ“ภพ” ศึกษาบำเพ็ญกันต่อไป

“อรหันต์”นั้น ก็ไม่ต้องเรียนมากเรียนมายอะไร เพราะเป็นแค่“ใบไม้กำมือเดียว” ไม่ใช่“ใบไม้ทั้งป่า”!

ส่วนผู้ที่จะเป็น“โพธิสัตว์”บำเพ็ญเป็น“พระพุทธเจ้า”ต่อไปก็ต้องศึกษาปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ใบไม้ทั้งป่า”

“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์” ต่างกันตรงนี้ เป็นนัยสำคัญ

ดังนั้น ผู้จะเป็น“พระโพธิสัตว์”ได้จริงจึงต้องผ่านการเป็น“พระอรหันต์”กันมาให้ได้เสียก่อน จึงจะเริ่มเป็น“อนุโพธิสัตว์”เป็น“พระโพธิสัตว์” ปฏิบัติตามไปเป็นพระพุทธเจ้า

“อนุ”แปลว่า“เป็นไปตาม, ตามลำดับ”

(๖๑) การเข้าสู่ไสยาบันโพธิสัตว์!

หรือผู้ที่“ตั้งจิต”เริ่มจากเป็น“โสดาบัน”มาเลย ก็ได้ แต่ก็ต้องเป็น“อารยผล”ได้ก่อนตามลำดับ คือ บรรลุ“อารยผล”ที่เป็น“พระโสดาบัน”แล้ว อยากรเป็น“พระพุทธเจ้า” ก็เรียนรู้ปฏิบัติตามให้เป็นไปตามให้ได้ ก็เริ่มเรียกผู้นี้ได้ว่า “โสดาบันโพธิสัตว์”

บรรลุจาก“โพธิสัตว์โสดาบัน”ได้แล้ว ก็ต้องต่อ“สกิทาคามีโพธิสัตว์”และ“อนาคามีโพธิสัตว์”จนถึง“อรหัตโพธิสัตว์” ตามภูมิของ“อรหัต”ที่เป็น“อารยบุคคล ๔”ขั้นที่ ๔ ผู้พ้นทุกข์-พ้นสุขให้ได้ บริบูรณ์มาเสียก่อน

(๖๒) การเข้าสู่อนุโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๕)!

สำเร็จแล้วจึงสามารถ“ตั้งจิต(ปณิหิตตัง จิตตัง)”บำเพ็ญต่อ“พุทธภูมิ”เพื่อจะได้บรรลุเป็น“อรหัตสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในอนาคต ก็บำเพ็ญเป็น“โพธิสัตว์ขั้นที่ ๕”ขั้นต่อไป จาก“อรหัต”ของ“สมณะ ๔ เหล่า”แล้ว จึงจะต่อ“อนุโพธิสัตว์”

ซึ่ง“อนุ”แปลว่า เป็นไปตาม,เป็นรอง,ตามลำดับ ฯลฯ

“อนุโพธิสัตว์”จึงหมายความว่า ต่อภูมิให้สูงขึ้น“เป็นไปตาม”พระพุทธเจ้า แต่ยัง“เป็นรอง”พระพุทธเจ้าแน่นอน ก็มุ่งปฏิบัติไป“ตามลำดับ”ให้ได้

จาก“อนุโพธิสัตว์”ต่อไปเป็นขั้นที่ ๖ คือ “อนิยตโพธิสัตว์”

“อนิยตโพธิสัตว์”ซึ่ง“อนิยต”แปลว่าไม่แน่นอนกำหนดไม่ได้

(๖๓) การเข้าสู่อนิยตโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๖)!

“อนิยตโพธิสัตว์”จึงหมายความว่า ก็สูงเพิ่มขึ้นละ แต่จะได้

เป็นพระพุทธเจ้าหรือไม่นั้นยัง“ไม่แน่นอน” จะได้เป็นพระพุทธเจ้าหรือไม่ก็ยัง“กำหนดไม่ได้”

จนกว่าจะเข้าขั้น“นิยตโพธิสัตว์”เข้าขั้นที่ ๗ และ“นิยต”นี้ก็แปลว่า ซึ่งเที่ยง ซึ่งแน่นอน

(๖๔) การเข้าสู่นิยตโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๗)!

ผู้เข้าขั้น“นิยตโพธิสัตว์”ขั้นที่๗ จึงเป็นผู้เข้าขั้น“โพธิสัตว์” “แท้”แล้ว “แน่นอน”แล้ว ที่จะได้เป็น“พระพุทธเจ้า”ในอนาคต แต่ก็ยังมี“โพธิสัตว์”ที่ใหญ่สุด ขั้นสูงสุดกว่านั้นอีก

(๖๕) การเข้าสู่มหาโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๘)!

“โพธิสัตว์”ขั้นสุดท้ายก็คือ “มหาโพธิสัตว์” เป็นขั้นที่ ๘ จึงเป็น“โพธิสัตว์”ขั้น“ใหญ่”สุด ได้แก่ขั้น“มหา” มหา แปลว่า ใหญ่

จบความเป็น“มหาโพธิสัตว์”ขั้น ๘ นี้ก็ได้เป็น“พระพุทธเจ้า” อันนับเป็นขั้นสูงสุดใน“ความเป็น-ความมี”ของมนุษย์

(๖๖) พระพุทธเจ้าคือขั้นที่ ๙!

ถ้าเลยขั้น ๙ ไปก็เป็น“๐” ไม่ใช่คำว่า ๑๐ เพราะ“๑๐”นั้นคือ“ความมี-ความเป็น”ที่จะต่อไปเป็น ๑๑-๑๒-๑๓ ฯลฯ ไปอีก หาที่สุดมิได้ หรือนิรันดร์ สำหรับคนที่“อวิชชา” หรือคน“เพิกเฉย”

แต่ศาสนาพุทธนั้น เป็นศาสนาที่“มีที่สุด-มีที่จบ”!

จึง“พ้นอวิชชา” มี“วิชชา”ที่เป็น“ปัญญายัง”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น“อุตตระ”ใน“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

(๖๓) อุตตริมนุสสรธรรม ความรู้อันวิเศษ!

และ“อุตตระ”นี่เองที่มนุษย์”ผู้มี“ความรู้”ถึงขั้นนี้ เรียกว่ามี “อุตตริมนุสสรธรรม”ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ” อันเป็น“ความรู้วิเศษ”ขั้นรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก”ชั้น“โลกุตระ”(ที่เหนือจากชาวเทวนิยม ที่รู้แค่โลกียะ) และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตา”ครบจบถ้วนใน ความเป็น“เทว”คู่หูที่ยิ่งใหญ่คือ “เทว”กับ“อเทว”

เพราะทำความเกิด(นิรันดร)”กับ“ความดับ(นิรันดร)”ได้แท้

จึงชื่อว่าเป็นศาสนาที่มี“ความสำเร็จ”บริบูรณ์ลัมบูรณ์จริง

(๖๔) ความเป็นลำดับเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์!

นั่นก็เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นลำดับ” ของธรรมวินัยศาสนาพุทธ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“ความน่า อัศจรรย์” ๘ ประการ และเป็น“๘ ประการ”ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ

“ความเป็นลำดับ” ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมขาดความเป็นลำดับ หรือ ข้ามความเป็นลำดับก็ไม่สามารถบรรลุ“โลกุตระธรรม”ที่มี“ความจบ” ไปตามลำดับ และ“จบบริบูรณ์”ไปตามลำดับ ที่สุด“ลัมบูรณ์”สุด ครบจบจักรวาลและมหาเอกภพ!

จึงเป็นผู้“ดับอัตตา”หรือ“ดับกรรม”ไปจาก“กาล”นิรันดร

ชัดเจนขึ้นมัยว่า ความเป็น“ลำดับ ๘ ข้อ”ของพระพุทธเจ้า ที่ท่านตรัสไว้ใน“พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ นั้น“น่าอัศจรรย์ยิ่ง”

(๖๕) ระวังหลงตัวไม่มีสภาวะ แต่หลงติดบัญญัติภาษา ก็นึกว่า ตัวเองบรรลุ!

จริงๆแล้ว ถ้าไม่มี“สภาวะธรรม”ในตนจริง หากใครหลงงมอยู่แต่ศึกษา“ภาษาหรือบัญญัติ”เท่านั้น มัวเมามนติดอยู่แต่ใน“พยัญชนะ”หรือความรู้ที่เป็น“บัญญัติ”แม้จะเก่งกาจใน“บัญญัติภาษา”ขนาดไหน แต่ถ้าปฏิบัติไม่เข้าถึง“สภาวะธรรม”ไม่บรรลุลหรรณแท้ก็ยากมากที่จะ“จับมันคืนตาย”ในความเป็น“สภาวะ”ของ“อารยธรรม” ชั้น “โลกุตระ” ได้!

เพราะจะ“หลงมายา”ใน“บัญญัติภาษา” จึงไม่สามารถจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สิริมหามายา(มารดา)”ผู้ให้กำเนิด“ความสำเร็จแล้วอันเป็นเนื้อแท้(ลัทธิตะ)”ที่เป็น“สภาวะธรรม”ไม่ได้ อยู่นั่นเอง!

จึงไม่สามารถทำ“การเกิด”คือ “ชาติ” และ“การตาย”คือ “นิพพาน” สำเร็จจนเป็นผู้“พ้นทุกข์-พ้นสุข”อยู่ในโลกให้แก้ตนได้

(๗๐) ดับเหตุแห่งการเกิด เริ่มต่ำสุดที่ “อบายมุข”!

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“การเกิด”หรือ“ชาติ”จึงเป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงจับมาเป็น“ข้อต้น”ของ“ปฏิจลสมุปบาท”

ดังนั้น เมื่อ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ใน“การเกิด”หรือ“ชาติ”แล้วก็ค้นหา“เหตุ”ที่มันยังทำให้มี“การเกิด”ของ“ชาติ”ชนิดนี้อยู่ ซึ่งก็เริ่มต้นชนิดแรกที่ยังทำให้มี“ชาติ”ก็เริ่มจาก“อบายมุข”ก่อนอื่น

(๗๑) ดับชาติอบายมุข อันเป็นขั้นต่ำร้ายสุดของกามภพ!

จนกว่าผู้ปฏิบัติจะ“ดับเหตุ”แห่ง“การเกิด”คือ“ดับชาติ”ของ“อบายมุข”ได้ ก็เป็นอันหมดสิ้น“อบายมุข”ไปจาก“ชาติ”ของตน ซึ่งนับการ“ดับทุกข์อารยัลล”ใน“ภพ”ที่ ๑ กันทีเดียว

ซึ่งความเป็น“อบายมุข”ขั้นต้นขั้นต้นนี้มันก็อยู่ใน“ภพ”หรืออยู่ใน“โลกกาม(กามภพ)”นี่เอง ที่เป็นขั้นต่ำร้ายสุดๆของ“กามภพ”!

“อบายมุข” มาจากคำว่า “อบาย”กับ“มุข”

“อบาย”คือ “ภพนรก” ส่วน“มุข”คือ “หัวหน้า”

“อบายมุข”จึงหมายถึง “หัวหน้าภพนรก”

(๗๒) หากกายแตกตาย จิตนิยามก็สลายเป็นอุตุนิยาม!

“นิพพาน”นี้เป็น“ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่”ในศาสนาพุทธ และสูงกว่านั้นก็สามารถทำ“ความจบ”ให้ตนเองถึงขั้นทำ “การตายกายแตกตาย(กายัสสะ เกทา)”แล้ว

“หลังจากการตาย(ปรัมมรณา)”นั้นก็สามารถ“ปรินิพพานเป็น ปรีโยสาน”ไปได้เลย แยก“ธาตุจิต”ของตนให้เป็น“อุตุนิยาม”ไปได้แท้ก็ดับ“จิตนิยาม”จบสิ้นแท้

ผู้ที่เริ่ม“สัมมาทิฐิ” และศึกษาปฏิบัติจนสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“ภพ”(หรือ“โลก”)และความเป็น“ชาติ” จึงสามารถ ปฏิบัติให้ตนเองไม่เกิด“ภพ-ชาติ”ขึ้นมาใน“จิตตน”ได้จริง

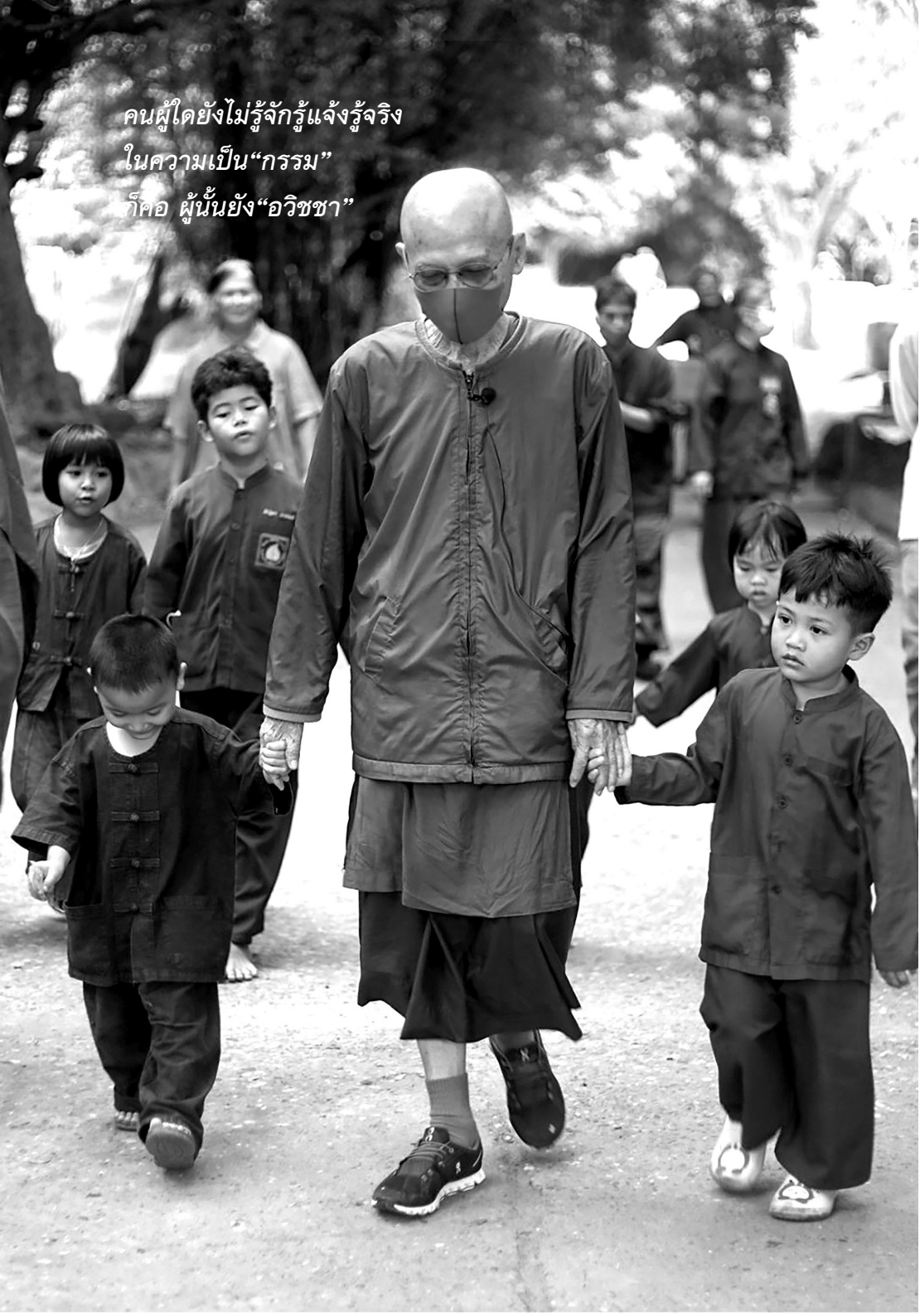
(๗๓) มนสิการ ทำใจในใจเป็นรากเหง้าของความสำเร็จ!

พระพุทธเจ้าทรงสอนเป็นลำดับๆ เริ่มตั้งแต่รู้จัก“การทำใจในใจ” ที่ภาษาบาลีว่า “มนสิการ” ที่เป็นการปฏิบัติให้มี“สภาวะจริง” เริ่มที่“มนสิการ”นี้จึงเป็น“รากเหง้า”ของ“ผลสำเร็จ”

ที่ผู้ปฏิบัติจะต้อง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง(มีปัญญา)” และ“ทำเป็น”

“การทำใจในใจ(มนสิการ)”เป็น ที่เรียนรู้ศึกษากันก็มี ๒ แบบ

คนผู้ใดยังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ในความเป็น “กรรม”
ก็คือ ผู้นั้นยัง “อวิชชา”

ใหญ่ๆ ได้แก่ การทำแบบ“มิจฉาทิฏฐิ”นั้น ๑ กับแบบ“สัมมาทิฏฐิ”
อีก ๑ ซึ่งต่างก็“ทำเป็น”กันทั้งคู่ แต่“เป็น”คนละแบบ!

แบบ“มิจฉาทิฏฐิ”คือ การทำแบบชาว“โลกียะ”ทั้งหลายที่มีกัน
มากมายหลายอย่างหลายชนิด

ส่วนการทำแบบ“โลกุตระ”ที่มี“สัมมาทิฏฐิ”นั้นมีอยู่อย่างเดียว
เท่านั้น ไม่มีแม้แต่ ๒ อย่าง จึงชื่อว่า“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว” คือ
“โลกุตระลัทธิ” ซึ่งมี“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”เป็นผู้ทรงค้นพบ

เราก็มาเล่าเรียน“โลกุตระลัทธิ”นี้ให้“สัมมาทิฏฐิ” และมา
ฝึก“การทำใจในใจ”แบบนี้กัน

“การทำใจในใจ”นั้น ทำไปเพื่ออะไร?

(๗๔) เรียนรู้เทคนิคการทำใจในใจ!

ผู้“ทำใจในใจ”กันนี้ คนทุกคนล้วน“ทำใจ”หรือ“ทำจิต”ของตน
ทั้งนั้น แต่ไม่มี“ความรู้จัก‘ใจหรือจิต’ของตน”ที่ตนทำอยู่ เรียก
ว่า“กรรม” ซึ่งถ้าคนผู้ใดยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กรรม”ก็
คือ ผู้นั้นยัง“อวิชชา” ก็คือ ผู้ยังไม่รู้จัก “พระเจ้า” นี้เอง

เมื่อคนผู้ยังไม่รู้จัก“การทำใจในใจ(มนสิการ)” แต่มี“การทำ”อยู่
โดย“อัตโนมติ”

คนที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อบายมุข” จึงมี
“การทำ”คือ “กรรม”กันอยู่เป็นปกติสามัญทั้งนั้น

(๗๕) อธิบายกิเลสตันๆ ที่ต่ำสุดคือ “อบายมุข”!

“อบายมุข”นี้ คนจะรู้จักว่า ความเป็น“อบาย”คือ“นรก”ก็ยัง

ยากแสนยาก ยิ่งหลงแม้กระทั่ง“อบายมุข”ว่า พระพุทธเจ้าไม่ได้
ตราไว้ว่า เป็น“ข้อห้าม”ใน“ศีล”ของพระองค์ ปานนั้นก็มิ!

ทั้งๆที่“อบาย”คือ “นรก”ตรงๆแท่ๆโทนโท คำว่า “อบายมุข”
มันจึงยิ่งกว่าคำว่า“อบาย”เฉยๆชัดๆได้ๆ เป็นไหนๆ แล้วไปตีความ
ว่า “อบายมุข”ไม่ร้ายแรงยิ่งกว่า “อบาย”ได้ไง?

“อบายมุข”คือ หัวหน้านรก คือ ตัวใหญ่เบิ้มของนรก นะ!

เรื่อง“นรก”หรือ“อบาย”นี้จึงต้องศึกษากันดีๆ

เพราะ“นรก”คือ“อบาย”เป็นคู่หูของ“สวรรค์”ที่คนหลงใหล
“สิงเสพ”กันอยู่ใน“โลกียสุข” ชนิดที่เต็มไปด้วย“อริชชา”

“อบายมุข”ก็มีมากมายหลากหลายนับไม่ถ้วน ที่ยากจะรู้

โดยเฉพาะที่ชื่อว่า“อบายมุข” อันแปลว่า “หัวหน้านรก”
หรือ“นรกชั้นต่ำสุดๆ”ที่เป็น“ภัย”เป็น“โทษ”แก่คนยอดยิ่ง!

(๓๖) อบายมุขหรือหัวหน้านรกรมีหลายมิติ มีหลายระดับ!

ถ้า“อบายมุข”นั้นเป็น“ภัย”เป็น“โทษ”แก่โลก ก็จะมีทั้งชนิด
ที่“หยาบต่ำ”รู้กันได้ง่ายทั่วไปเป็นสามัญ

ทั้ง“อบายมุข”ที่เป็น“ภัย”เป็น“โทษ”แก่โลก และที่เป็น
“อบายมุข”หยาบร้ายลึกล้ำซับซ้อนอย่างยิ่ง ที่ปุถุชนรู้กันได้ยากมาก

เพราะเป็น“มายา”ที่มันเล่นกล“หลอก”ทั้งเจ้าของผู้มี
“อบายมุข”อยู่เองในคนผู้นั้น!

“อบาย”หรือ“นรก”ที่ยอดยากมากยิ่งขึ้นที่จะคนจะรู้ทันนั้น ก็
คือ“อบายมุข”ที่คนยอดฉลาดชั้น“อัจฉริยะ”จึงสามารถใช้
“ความฉลาดเฉโก”หลอกพรางลวงคนได้มากมาย ได้ซับซ้อนซ่อน

เชิงเหลือหลาย เช่น นักการเมืองตัวเก่ง-นักธุรกิจตัวกาจ นี่แหละ
ในสังคมโลก ที่“หลอกพราง”ซับซ้อนซ่อนเงื่อนไม่ให้คนรู้ทันได้
เก่งกาจฉลาดล้ำเหลือ อันมีอยู่ในสังคมมนุษย์!

(๗๗) อบายมุขกับยอดจอมโจรบัณฑิต!

ทุกวันนี้ก็มี“คนจริง-ตัวจริง”แสดงให้เห็นอยู่ต่างๆ ในเกือบทุก
ประเทศ โดยเฉพาะที่หลงกันว่าเป็นประเทศเจริญ ดูได้จาก “นัก
การเมือง-นักธุรกิจ”นี้แล คือ ยอด“จอมโจรบัณฑิต”ผู้พิชิตความ
สำเร็จตัวกาจฉกรรจ์!

“อบายมุข”ชนิดที่ว่านี่จึงร้ายแรงมากยิ่งขึ้นกว่า“อบายมุข”
หยาบๆ เช่น อบายมุข ๖ อบายมุข ๔ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ เพราะ
มัน“ทำลายร้ายกาจ” ทั้งตนเองทั้งผู้อื่นในโลกในวงกว้าง

เรากำลังสาธยายในเรื่องสำคัญคือ “ชาติ”

ชาติ คือ การเกิด ดังนั้น ใน“จิต”ของคนนี้แหละ ที่มันก่อ
“ชาติ”หรือ ก่อ“การเกิด”ขึ้นใน“จิตตนเอง” ด้วย“อวิชชา”

ผู้“อวิชชา”จึงไม่รู้“ตัวเอง”ไม่รู้จัก“โลก”ที่ตนอาศัยอยู่ด้วย จึง
ทำร้าย ทำลายทั้ง“ตนเอง(อัตตา)” ทั้ง“โลก”!

(๗๘) สร้างกิเลสใหม่ เรียกว่าสร้างชาติใหม่ เข้าใจหรือยัง?

ด้วยการสร้าง“ชาติ”ต่างๆ ขึ้นด้วย“อวิชชา”แท้ๆ ซึ่งก็เอา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข และ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสภายนอก-
ภายใน”นี่เองมา“ปรุงแต่ง”หลอกมนุษย์ในโลก จนประสบผลสำเร็จ
ทำให้มนุษย์ในโลกเดือดร้อนทุกข์ร้ายกันอยู่ไม่เคยหยุด!

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง หรือสับสนวิปลาสใน“ภาษา”คำว่า“ชาติ”และในสภาวะความเป็น“ชาติ”นี้แหละที่ร้ายกาจยิ่งนักจึงเปลोटัว“หลงใหล”ในความเป็น“ชาติ”ที่เป็นชั้น“สูง”ชั้นละเอียดกันว่า แบบนี้“ชั้นสูง” เช่น ความเป็น“จิตว่าง” เป็นต้น

(๓๙) “จิตว่าง” เป็นอบายมุขอย่างไร?

จึงพากันเนรมิต“ชาติ” ที่ชื่อว่า“จิตว่างๆ”ขึ้นมาหลอกลวงมนุษย์ในโลก ก็ได้“ลูกค้า”กันตรึม มีอาจารย์ใหญ่ๆที่เนรมิต“จิตว่าง”ขึ้นมาเป็น“ชาติ”ให้คนหลงเสพ“ความว่าง”ที่เป็น“กาย ๓” กันได้แก่“นิรมาณกาย-ลัมภคกาย-อทิสสมาณกาย”ซึ่งเคยผ่านการสาธยายมาบ้างแล้ว ในที่นี้ก็ขอยังไม่ลงลึกเรื่องนี้ต่อละ

เลื่อนสูงขึ้นมาจาก“ความว่าง”ที่เรียกว่า “จิตว่าง”แล้ว ก็มี“ภพ”ของ“ความหวัง”ที่จะหลงทำ“ชาติ”ขึ้นมาในข้างหน้า (สาเปโก) ซึ่งผู้วิชชาก็จะทำ“ชาติ”หรือทำ“การเกิด”ให้เป็น“ภพ”แห่ง“ความหวัง”ขึ้นมาในจิต ก็เริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“อุปจยะ”กันทีเดียว ซึ่งจะเป็น“ชาติ ๕”อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๕ นั้น ผู้มี“ปัญญา”ก็สามารถแยกออกและสามารถทำได้ ถูกต้องเป็น“ลัมภมาผล”

(๔๐) เรื่องภพ เรื่องชาติต้องศึกษา เรียนรู้ และป้องกัน!

แต่เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ หรือ“อวิชชา”อยู่ ยังไม่รู้จักรภาวะของ“ชาติ ๕”บ้าง “ชาติ ๑๐”บ้าง และไม่รู้“เหตุ”ที่ทำให้เกิด“ภพ”ว่าคืออะไร จึง“ทำเหตุ”นั้นด้วย“อวิชชา”กันอยู่

“ภพ”จึงเกิด จึงมีขึ้นเพราะ“เหตุ”นั้นๆ “ภพ”นั้นก็

“วิบาก”(ผล)ในจิต ในอัตตา เป็นของตน ก็เนื่องจาก“ความไม่รู้”

ธรรมดาสามีบุญไม่มีใครต้องการ“ภพนรก”แน่นอน และแน่นอนยิ่งกว่าแน่ว่า จะไม่สร้าง“ภพนรก”ให้ตนเด็ดขาด จะสร้างก็แต่“ภพสวรรค์” มีแต่จะหลงต้องการ“ภพสวรรค์”กันทั้งนั้นๆ แล้วก็“โมหะ”หลงเมากันเป็นธรรมดาของปุถุชนว่า “สวรรค์”เป็น“แดน”หรือเป็น“ภพ”ที่ควรได้ จึงล้วน“ไม่รู้”(อวิชชา)ว่า สวรรค์”ก็คือ มายาของ“นรก” ซึ่งคือความเป็น“ภพ”ทั้งนั้นนั่นแหละ!

“ภพ”จึงเกิดจึง“มี”ขึ้นในคนผู้“อวิชชา”ตามจริง แต่เพราะ“ภพสวรรค์”คือ“ภพแก้-ภพเท็จ(อลิเกะ)”ภพ”จึงเป็น“อุปาทาน”แท้ๆ

● จบฉบับที่ ๓๒๒

ฉบับที่ ๓๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

(๘๑) เกรินกล่าวเนื้อหาที่ผ่านมา อรหันต์ท่านมีกิจกรรมอะไรบ้าง ขณะมีชีวิต!

ฉบับ ๓๒๒ เราเคยอธิบายมาถึงว่า ยกเว้น“อรหันต์”ผู้ไม่ต่อ “พุทธภูมิ”ก็จะมี“ชาติ”(อกนิพพัตติ)ที่เป็น“โลกุตระจิต”ชั้นสูงสุดที่เกิดแค่“อาศัยใช้ไป”กับ“การดำเนินชีวิต”ทำประโยชน์แก่ผู้อื่น จนกว่าเราจะตายสุดท้าย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป “ชาติ”ก็จบ!

เมื่ออรหันต์ผู้นี้ยังไม่วินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป ท่านก็“ทำงาน”ให้แก่มนุษยคนอื่น ให้แก่โลก ก็จะไม่มีการ“จิตตกผลึกลง

เป็นภพ”อีก เพียงแต่ยังมีชีวิตอยู่ดำเนินไปกับ“ภพ”ที่ชื่อ ว่า
“วิภวภพ”(ภพที่ไม่มีภพ ภพที่ไม่มีอุปาทานแล้ว) หรือใช้ภาษาว่า“ตัณหา”
ที่มีบัญญัติว่า “วิภวตัณหา”(ตัณหาที่ไม่ได้ประสงค์มาเพื่อตน มีเพียงแค่
ความประสงค์หรือปรารถนาทำงานเพื่อผู้อื่นเท่านั้น)

ผู้เป็น“อรหันต์”ที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เลสของท่าน“ตายสนิท
ไม่เกิดอีกแล้ว” [แต่มี“อนุปาติเสสนิพพานธาตุ” นั่นคือ “ธาตุนิพพาน”ที่เหลือ
ความไม่มี“อุปาทิ(เชื้อ)”หรือไม่มีอุปาทาน(การยึดมั่นถือมั่น)เท่านั้น]

ดังนั้น “ชั้น ๕”ของอรหันต์ยังมีครบ เป็น“ชั้น ๕” แต่ไม่มี
“ความยึดมั่นถือมั่นในชั้น ๕” ว่าเป็นตน เป็นของตนแล้วสนิท

**(๔๒) อรหันต์ถ้าไม่ต่อภพ ต่อชาติ เมื่อกายแตกตาย จึงคือ
ปรินิพพาน เป็นปริโยสาน จึงคืออนุปาติเสสนิพพาน!**

อรหันต์ก็ยังมี“สัญญา” จึงใช้“สัญญา”ทำงานอย่างบริสุทธิ์
สะอาดชื่อลัตถ์ ต่อเมื่ออรหันต์ท่านใด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
สัญญาก็จะหมดสูญสิ้นไปกับการตายลงเป็น“อนุปาติเสสนิพพาน”
คือ “นิพพาน”ที่ไม่เหลือ“เชื้อ”อะไร “รูป-นาม”ก็แยกกันไปเด็ดขาด

สัญญาของอรหันต์ผู้นั้น จึง“ยกเลิก”ไปไม่เหลืออะไรที่จะ
กำหนดว่าเป็น“ตน”อีกเลย “ชั้น ๕”ก็แยกธาตุสลายสิ้นไป

เพราะอรหันต์นั้นไม่มี“อุปาทาน”ในชั้น ๕ ใดแล้ว “สัญญา”
ก็ไม่ใช่“อัตตา”อีก แม้แต่ใน“ปัจจุบัน”ของ“กาล”ก็แค่“อาศัย”

นี่คือ ผู้มี“วิชา”กำจัด“สัญญาอุปาทาน”ได้จริง “สัญญา”
ของผู้นี้จึงไม่เป็น“อัตตา” เพราะ“อัตตา”เป็น“ภพ”ในปุถุชน ผู้ยัง
มี“อวิชชา”(ความไม่รู้) ส่วนผู้มี“วิชา(ความรู้พุทธโลกุตระ)”ที่จบสุดท้าย

แล้ว จึงไม่มี“อดีต” ใน“อดีต”และ“อนาคต”อีกแล้ว

นั่นคือ ผู้“ดับภพ-จบชาติ”บริบูรณ์สมบูรณ์ ที่จบนิรันดร์

(๘๓) สาธยายเรื่อง ภพ-ชาติอีกที!

ทีนี้ก็หันมาหาผู้ที่ยังมี“ภพ-ชาติ”กันอยู่ สาธยายย้ำกันอีก

ผู้ที่“มีภพสววรรค์”ขึ้นมา“เสพ”สุข ก็คือ ยัง“ลัสมภพ”ด้วย
อวิชชา จึง“เกิดภพ” ซึ่งจะต้อง“กำจัด”ด้วย“ปัญญา(ความรู้โลกุตระ)”

“คติ”ของผู้“อวิชชา”ล้วนยังเป็น“การเกิด”อยู่ จะเกิดเท่าใดก็
เท่าที่“อวิชชา”ยังเหลืออยู่เท่านั้นๆ ผู้ยังมี“สุข”คือ “จิตยังไม่ว่าง
จากอดีต” จึงยังมี“ภพ” ก็ต้องปฏิบัติให้“จิตว่างจากภพ-จาก
อดีต” มี“สุข”ยังไม่ดีสุด เพราะยังมี“ภพ” แม้จะหลงแค่เศษเหลือ

เหลือเศษธุลีใด “ภพ”ก็ยังไม่ว่าง“สุด”

เพราะผู้มี“ธุลีสุข(วิริยะ)”ก็ยังไม่สูญสิ้นจาก“ภพ”

ยังคงมี“อดีต” ก็คือเป็นธุลีของ“ภพ”อยู่ดี

เว้นแต่ผู้เป็น“อรหันต์”ซึ่งเป็นผู้“ไม่โง่”(อวิชชา) “ไม่ลึกลับ”
(อหะ)ไปกับ“ความทุกข์-ความสุข”แล้ว จึงมีแต่“อุเบกขา”(ไม่ทุกข์
ไม่สุข) ไม่เหลือ“เสพสุข”นั้นๆแล้ว จึงไม่มี“ธุลีอดีต”

(๘๔) ผู้มีภพ คือผู้มีทุกข์! คือผู้ยังไม่พ้นนรก สวรรค์!

อรหันต์จึงไม่มี“สววรรค์(สุข)” ไม่มี“นรก(ทุกข์)”จริง

“ผู้มีภพ”จะยัง“มีทุกข์”

ต้อง“สิ้นภพ”ไม่มีภพใดเกิดอีก ไม่ว่าสววรรค์ใด จึงจะ“พ้นนรก”
ซึ่งก็คือ “พ้นทั้งนรก-ทั้งสวรรค์” หรือ “ไม่มีภพใดๆ”เกิด ไม่ว่า “ภพ

นรก-ภพสวรรค์”เกิดเลย อย่างนี้ต่างหากจึงจะเรียกได้ว่า
“ไม่มีภพ”(วิภา)

“ภพนรกก็ทุกข์-ภพสวรรค์ก็สุข” ซึ่งล้วนเป็น“ภพ” เป็น
“อัตตา”ในผู้“อวิชชา”อยู่ทั้งสิ้น
ผู้ยังมี“อวิชชา”จึงเป็นคนผู้ยัง“มีภพ”

(๘๕) ชั้นเทวดา คือมายาของนรก!

ดังนั้น “เทวดา ๖ ชั้น” จึงคือ มายาของ“นรก ๖ ชั้น”นั่นเอง
ก็มันเป็น“ภพ ๖ ชั้น”อยู่โทนโท ใจ!!!

ทำความเข้าใจดีๆ “ผู้มีอวิชชา”จึงจะเกิด“ภพ”

แม้“ภพสวรรค์”มันก็เป็น“ภพ”แท้ๆ

ตั้งสติดีๆ ทำ“ปัญญา”ของตนให้ยิ่งๆแล้วพิจารณาตรงนี้
ให้ชัดเจนๆแม่นๆ!

ถ้า“ภพ”ใดๆยังมีอยู่ นั่นคือ ผู้ยังมี“ชาติขรามรณะทุกขะ
โทมนัสอุปายาสะ”ใช่มั้ย?

พิจารณาหลัก“ปฏิจลสมุปบาท”กันดีๆ

แล้วอาการที่ต้องวนเวียนอยู่กับความมี“ชาติขรามรณะ
ทุกขะโทมนัสอุปายาสะ”นั้น มันก็คือ ยัง“ไม่พ้นทุกข์”

..ใช่มั้ยเล่า?

แล้ว“อาการของนรก” คืออะไร? คือ อาการของ“ภพ”

“อาการสุข หรืออาการทุกข์”ละ? ก็คือ อาการของ“ภพ”

“ภพ”คือ “อาการของชาติขรามรณะทุกขะ ฯ”

..ใช่มั้ย? ใช่มั้ย??

แล้ว“อาการทุกข์”คือ สวรรค์หรือไง?

รี!..จะวิตถาร ชาติสม-มาโซคิสม? ..หือ?

“อาการทุกข์”คือ นรก ทั้งนั้นแหละ เพียงแต่ว่า ทุกข์มาก
หรือทุกข์น้อย-ทุกข์นิด!

(๘๖) เวทนามีแค่ ๓ ลักษณะ!

เพราะ“ความรู้สึก”(เวทนา)นั้นมันก็มีแค่ ๓ ความรู้สึก ได้แก่
“สุขหรือทุกข์” แล้วก็“ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)” ก็เท่านั้นเอง

ซึ่ง..สุขก็คือสวรรค์, ทุกข์ก็คือนรก, ถ้าไม่สุขไม่ทุกข์ก็คือ
อุเบกขาหรือ“อทุกข์ขมสุข”

ก็แค่นี้แค่นั้น คือ “สรุปยอดของเวทนา”ที่ศาสดาล้มมาล้ม
พุทธเจ้าทุกองค์ทรงค้นพบ ซึ่งทั้ง“๓ เวทนา”นี้ ทั้งแบบโลภีๆ และ
แบบโลกุตระ ต่างก็มีนัยสำคัญที่เป็น“ความรู้สึก”(เวทนา)ที่ความ
เป็น“คน” ปฏิบัติพิสูจน์ได้

(๘๗) ใครบ้างไม่รู้จักเวทนา ไม่เรียนรู้เวทนา!

สัตว์อื่นๆใดๆ หากยังมี“อเวไนยภูมิ”ก็ยังไม่สามารถเรียนรู้
ปฏิบัติบรรลุได้

ยิ่งเป็นผู้“อุจเฉททิฏฐิ”แท้ๆ ซึ่งเป็นคนมีตบอดสนิท ยัง“ไม่พ้น
อวิชชา”จริงๆ จึงเต็มตื่น-งมลึกอยู่กับความไม่มี“ภาพ”ไม่มี“ชาติ”
ก็เป็นคนเต็มลึทธิผู้มี“ชาติขรามรณะทุกข์ะโหมนัสอุปายาสะ”อยู่
ตลอดกาลนานด้วย“อุจเฉททิฏฐิ”ไม่ถอดถอนเปลี่ยนแปลง

เพราะคนผู้“อุจเฉททิฏฐิ”ชนิดที่เชื่อว่า คนเกิดมาก็เพียง

“ชาติเดียว” เมื่อตายแล้วก็สูญไป ไม่มีอะไรเหลืออีกเลย เขาก็จะยึดมั่นถือมั่นว่า“สัญญา”มีในคน“ชาติเดียว”

ตายไปแล้ว ไม่มีอะไรกันอีกเลย ชื่อว่า ลัทธิ“นัตถิกทฤษฎี”

(๘๘) อุดมคติทฤษฎีเกิดมาชาติเดียว เป็นความคิดที่น่ากลัว เขาไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบาก!

ดังนั้น เขาจึง“มิจฉาทฤษฎี”ปักมั่น-เชื่อดักดานจมอยู่กับ“สัญญา”ที่“ไม่มีสัญญา”(ลัทธิ“นัตถิกทฤษฎี”ว่า เมื่อ“คน”ทุกคนตายลงก็“ไม่มีอะไรเลย เป็นเชื้อเหลือสืบต่อกันอีก” อะไรมันจะเกิดก็เกิดไม่ที่มาที่ไป!

เขามีแต่ปัจจุบัน เขาไม่มีอดีต ทั้งๆที่“คลังแห่งความจำ”หรือ“สัญญาตญาณ”ที่เขาเองเกิดมาเขาก็มี“สัญญาตญาณ”นี้ที่ดำเนินการผลักดันชีวิตเขาอยู่ทุกๆ เหมือนสัตว์ทั้งหลาย ข้ามชาติมาถึงชาตินี้เหมือนกัน แต่เขาไม่มีความรู้ เขายัง“อวิชชา”จริงๆ “สัญญาตญาณ-สัญญาตญาณ”อะไรกัน!? เขาไม่รู้เรื่องหรอก!

แต่“พลังงานอดีต”ใน“คลังแห่งความจำ”หรือสัญญาตญาณก็บงการชีวิตของเขาเองไปตามพลังวิบากที่เขาทำของตนมาอยู่จริง

ฉะนั้น..“อุดมคติทฤษฎี”ชนิดนี้ เขาก็ไม่เชื่อว่ามี“วิบาก” มี“พลังงานอดีต” เพราะเขายัง“อวิชชา”ก็เป็นผู้“มิจฉาทฤษฎี”ชนิด ๑

ยังเป็นเรื่องของ“อนาคต” คนผู้นี้ยังหัวเราะเย้ยเยาะด้วยซ้ำ เพราะเขาไม่รู้เรื่อง“พลังงาน”เลย แม้แค่ความรู้ทางฟิสิกส์ที่เป็น“อุตุนิยาม”นั้นมันก็มี“หน่วยนิวเคลียส”ของมัน หรือหน่วยพลังงานคงที่(sustainable)”ในแต่ละหน่วยกันแล้ว

(๘๙) อัจฉริยญาณอธิบายต่อ!

ดังนั้น ยิ่ง“จิตนิยม”ก็ไม่ต้องพูดถึงเขาเลย
ป่วยการแน่นอน เขา“ปิดประตู”ของตนเองแน่ๆ
คนผู้นี้จึงไม่ประสีประสา ไม่กลัวเรื่อง“ภพ”เรื่อง“ชาติ”
ผู้ที่มี“ภพ”มี“ชาติ”เท่านั้นที่อยากได้“ภพ” สูงสุด คือ “ภพ
พระเจ้า”(God)หรือภพ“พระพรหม”(God) ในหมู่“เทวนิยม”

คน“อัจฉริยญาณ”ที่เชื่ออย่างปักใจมั่นว่า พลังงานที่เป็นหน่วย
ซึ่งเกาะกุมกันขึ้นเป็นตัวตนหรือ“สัจญาณ”ที่เป็น“หน่วยความจำใน
ตัวเอง”(ISH)ของธาตุทั้งหลาย อันเรียกว่า“สัจญาณธาตุ”ไม่มี

(๙๐) อัจฉริยญาณอธิบายแบบฟิสิกส์ แบบวิทยาศาสตร์ลึกลับ เล็กน้อย!

ซึ่งเป็นพลังงานที่เรียนรู้กันทางฟิสิกส์ เป็นวิทยาศาสตร์
สากลแท้ๆ เพียงแต่ไม่ใช่ภาษาเรียกว่า“สัจญาณ”แค่นั้น ซึ่งก็คือ
กลุ่มมวล nucleus ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ลังารกันอยู่

ได้แก่ พลังงานที่หลอมละลายเกาะตัวกันแน่นมี นิวเคลียร์
ฟิวชั่น กับ นิวเคลียร์ ฟิชชัน อยู่ในนิวเคลียส ที่พร้อมจะระเบิดเป็น
ไอโซโทป นิวเคลียร์ ฟิวชั่น พุ่งออกไปกระแทกแหล่งลายอะไรต่อ
อะไรที่ขวางหน้ามันอย่างแท้จริงจริงๆนั่นเอง

ถ้ารู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นสภาวะของพลังงานพวกนี้

พลังงานนิวเคลียร์ก็มีก็ใช้กันอยู่ แม้ระเบิด นิวเคลียร์ ก็คือ
พลังงานพวกนี้แท้ๆ

(๙๑) ขออธิบายเชิงฟิสิกส์ก่อนนะ เพื่อบางคนจะมีจิตทางนี้!

และเป็น“พลังงานจริงๆ” ที่เริ่มตั้งแต่พลังงาน ๒ ตัวขึ้นไปทั้งนั้น คือ บวก กับ ลบ อันเป็น“อุตุนิยม”คือพลังงาน ดูด กับ ผลัก หรือไฟ กับ ลม ตั้งแต่เป็นแม่เหล็ก-ไฟฟ้า-ความร้อน-แสง-เสียง แล้วก็พลังงาน ๓ เล้า คือ พลังงานที่เป็นสัมประสิทธิ์(coefficient) อันมีภาวะเป็นพลังงานเกาะกุ่มกันหรือดูดกันไว้แข็งแรง“คงที่”

นั่นคือ static นี้ ๑ กับพลังงานที่เป็น“แรงเคลื่อน”อยู่ คือ dynamic นี้ ๒ และพลังงานที่เป็น“ตัวแปร” อันมีกำลังคูณ (เช่น geometric ไม่ใช่เพียงชั้นบวก arithmetic) ร่วมทำงานกันอย่างสำคัญนี้ ๓ ที่รวมตัวกันอยู่เป็น ๓ เล้า คือ“สัมประสิทธิ์”ซึ่งเรียกในภาษาวิชาการว่า coefficient

(๙๒) ที่มาของพลังงาน ๓ เล้า!

“นิวเคลียร์ พิวชั่น” กับ “พลังงานนิวเคลียร์ พิชชั่น”นั้น เป็นพลังงานหลัก ๒ ตัวอยู่แล้ว เมื่อรวมตัวกับ“ตัวแปรอันมีกำลังคูณ”เป็นพลังงาน ๓ เล้าที่ก้าวหน้าก็เป็นพลังงาน ๓ ตัว พัฒนาตัวตนเองต่อไป จาก“อุตุนิยม” กระทั่งสูงขึ้นเป็น“พีชนิยม” จนถึงขั้นเป็น“จิตนิยม” นั้น เขายังไม่มีความรู้!

จึงเชื่อว่า ไม่มี! เขาเชื่อมั่นเช่นนั้นเลย

แม้เขาจะมีความรู้ทางฟิสิกส์บ้าง หรือไบโอโลยี แต่เขายังไม่มีความรู้อันเป็น“ชีวะ” ระดับ“จิตวิญญาณ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”

จะเพราะจำไม่ได้ “ลิมสสนิท” หรือ“ไม่ยอมนึกคิดถึงลัญญ์นั้นๆ กันเลย” ก็เป็นไปได้

(๙๓) พลังงาน-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม!

เพราะคนผู้นี้ไม่มีความรู้ในพลังงานทั้งหลายที่มีความแตกต่างกันในหลายนัยสำคัญ เริ่มตั้งแต่“อุตุนิยาม” แล้วก็“พีชนิยาม” กระทั่งมาเป็น“จิตนิยาม”!

และยังมีการเกิดก่อต่อไปด้วย“กรรมนิยาม” สูงถึงขั้น“ธรรมนิยาม”ที่เป็น“การทรงไว้อยู่เช่นนั้นๆ และทรงอยู่ต่อไป”(มีสัญญา) ตามที่เป็นจริง-ทำจริง เรียกว่า “ธรรมนิยาม” ซึ่ง“ธรรม”นี้ จะเสื่อมหรือเจริญต่อไป ก็เป็นไปได้อีก ถ้าเป็นโลกียธรรมก็ยังไม่เที่ยง ย่อมเสื่อมได้ ย่อมเจริญได้ แต่ถ้าเป็นโลกุตระธรรมก็เที่ยง คือไม่เสื่อม หากยังมี“กรรม”อยู่ก็เจริญกุศลถ้ายืดเยื้อเที่ยงแท้แน่

คนผู้นี้จึงแน่ใจกว่าแน่ว่า ไม่มีความรู้“อาการของพลังงาน” ที่เกิดเป็น“จิตนิยาม” ตามคำสอนพระลัมมาลัมพพุทธเจ้าเด็ดขาด
เขาเชื่อสนิทใจว่า “คนเกิดมามีชีวิต” ตายลงแล้วก็“สูญ”ไม่มีอะไรสืบต่ออีก(ไม่มีแม้แต่สัญญา)

(๙๔) ขอนินทาคนอุจเฉททิฏฐิอีกสักกรอบ!

ฉะนั้นคือ คนผู้“อุจเฉททิฏฐิ”แท้จริงเป็นคนไม่เชื่อบาป ไม่เชื่อบุญ ไม่เชื่อกรรมเป็นอันทำ ไม่เชื่อว่า “กรรม”ของคนมี“ผล”สั่งสมในตนอยู่จริงมีภพ ซึ่งเป็น“คุณ”ก็ได้ เป็น“โทษ”ก็ได้

คนผู้อุจเฉททิฏฐินี้ จึงยิ่ง“ก่อกรรม”ที่อริชชา จะประมาณ จะไม่กลัวผิด-กลัวถูก จะไม่เกรงดี-กลัวชั่ว เพราะเขาจะ“หลบเลี่ยง”กฎหมาย จะหลบเลี่ยงเพียงที่ตนเกรงจะเจ็บตัวเท่านั้น ถ้าเขาเลี่ยงโทษภัยในปัจจุบันได้ เขาจะ“กล้าทำชั่ว”ทุกชนิดเพื่อเสพสุขนั้น

อย่างหน้าตาเฉย เพราะเขาหลงว่า“สุข”คือภาวะที่คนผู้มีชีวิตเกิด
มาเป็นคนต้องเสพ ต้องมี น่าได้น่ามี และเสพให้ได้จนกว่าจะตาย
และเชื่อว่า“ตายแล้วก็สูญกันไป”เลย ไม่มีอะไรอีกทั้งนั้น!

(๙๕) อุกฤษฏ์กรรมก็ไม่เอา พระเจ้าก็ไม่สน เชื่อแต่ ปัจจุบัน!

เขาไม่เชื่อ“ชาติ”ใดนอกจากปัจจุบัน เขาไม่เชื่อ“กรรมวิบาก”
เขาไม่เชื่อ“พระเจ้า”!

เขาไม่ยอมยกได้ความเป็น“พระเจ้าหรือความเป็น“พรหม”เลย
เขาเชื่อมั่นไม่มี เพราะเขาเชื่อว่ามีแต่“ปัจจุบัน”ที่เป็นอยู่เท่านั้น

เขาเชื่อว่า ชีวิตคนมีแค่“ปัจจุบัน”เท่านั้น ตายแล้วจบ ชีวิตคน
จะมีใน“อดีต”ไม่ได้ เขาจึงมี“สุข-ทุกข์”ในปัจจุบันเท่านั้น เพราะคน
ผู้นี้ไม่มี“ความรู้”ในเรื่อง“สัญญา”หรือ“หน่วยความจำของพลังงาน”
ว่า มันมีอยู่จริง

แม้แต่ความเป็นพลังงานทางฟิสิกส์ “หน่วยความจำของ
พลังงาน”ทางฟิสิกส์ที่เป็นนิวเคลียร์ฟิวชั่น มันยังมีหน่วยความเป็น
“ฟิวชั่น”ของมันเลย ซึ่งบางหน่วยมันก็เป็น“สัมประสิทธิ์”(coefficient)
ก้าวหน้าต่อไป คนผู้นี้ไม่มีความรู้พลังงาน“ธรรมนิยาม ๕”แน่!

ยังเป็นเรื่องของ“อนาคต” คนผู้นี้ยังหัวเราะเย้ยเยาะด้วยซ้ำ
เพราะเขาไม่รู้เรื่อง“พลังงาน”เลย แม้แค่สัญญาคือ“หน่วยความจำ”

● จบฉบับที่ ๓๒๓

ฉบับที่ ๓๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐

(๙๖) ย้อนหลัง เนื้อหาฉบับก่อนๆ เจาะลึก ส่องกล้องขยาย
ในเรื่อง“ภพ”! กันเลย

เราคิดอะไร ฉบับ ๓๒๓ ที่แล้ว เราได้พูดกันถึงความเป็น“ภพ”
กันอย่างละเอียดลึกล้าเอากการ ว่า ผู้ยัง“อริชชา”ยังเรียนรู้จน
กระทั่ง“จบ”ความเป็น“ภพ ๓” แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นภพ
๓” ทั้งยังสามารถ“ดับ”ความเป็น“ภพ ๓”ได้สนิท ไม่เกิดในใจเรา
อีกเลยได้อย่างเด็ดขาด ชนิดที่“เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่
เปลี่ยนแปลงเป็นอันอีก-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ ก็จะมี
สร้าง“ภพ”ใฝ่จิตของตนอยู่แน่นอน

ด้วยความไม่รู้(อริชชา)“ภพ”นั้นมันมีได้ทั้งที่เป็น“ภพสวรรค์”
และ“ภพนรก”

(๙๗) ทำใจในใจไม่เป็น ย่อมได้นรก!

“ภพ”ที่เกิดด้วย“อุปาทาน”จึงเป็น“ภพนรก”ทั้งนั้น นั่นคือ
ตามทีผู้้นไม่สามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน ให้“ไม่เกิด
ภพ”ในใจได้สำเร็จ เพราะไม่ว่า“สวรรค์”หรือ“นรก” มันก็คือ
“ภพ”ทั้งสองนั้นแหละ

เมื่อ“การทำใจในใจ”ของตนไม่ถูกต้องถ่องแท้”(อโยนิโสมนสิการ)
ด้วย“วิชชา”(ความรู้ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า) จึงยังมี“ภพ”อยู่

ดังนั้น ผู้ที่มี“วิชชา”ทำใจในใจของตนได้อย่างถูกต้องถ่องแท้
จึงจะ“ไม่เกิดภพ”ขึ้นในจิต ในอตตา เป็นตัวตน เพราะรู้แจ้งรู้จริงใน

การทำ“ชาติ” คือ “ทำใจในใจ”(มนสิการโธ)ให้เกิดให้เป็นไปตามที่ตนมี
“วิชา”แท้

(๙๘) ชาติทั้ง ๕ ภพทั้ง ๓ ทำใจในใจไม่เป็น ก็ไม่มีวันรู้ไม่มีวัน เข้าใจ!

ซึ่งผู้ศึกษาตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ ศึกษาความเป็น
“ชาติ”จาก“ชาติ ๕” อันมี“ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณติ-นิพพัตติ-อภินิพ
พัตติ” และความเป็น“ภพ”จาก“ภพ ๓” อันมี“กามภพ-รูปภพ-อรุ
ภพ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๓๗-๔๐)ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” หรือ“วิชา”

จึงสามารถ“ทำใจในใจ”ให้“ไม่เป็นภพ” หรือ“ไม่มีภพที่ถูก
บงการด้วยกิเลส”ได้จริงด้วย“วิชา”ดังที่ตนมุ่งหมาย(วิภาตคณา
= ความต้องการหรือความอยากได้ ที่ไม่มี“ภพ”แล้ว)

ตามธรรมดาแม้ด้วยสามัญสำนึกของปุถุชน ที่ยังมี“อวิชา”
ทุกผู้ ล้วนต้องการ“ภพสววรรค์”อยู่ทั้งนั้น ไม่มีใครต้องการ“ภพ
นรก”หรอก ใช่มั้ย?

(๙๙) เหตุผลกลใด ทั้งๆที่ไม่อยากได้ ก็ต้องได้!

แต่..ทำไม“ภพนรก”จึงเกิดเป็น“ผล” เป็น“วิบาก”ใส่จิตตน
ทั้งๆที่ตนไม่ต้องการให้เกิดเลย ..นี่แหละคือประเด็นสำคัญยิ่ง!

ก็เพราะคนผู้นั้นยังหลงว่า“มีสววรรค์” จึงยังมี“ความต้องการ
สววรรค์”อยู่ในจิต ยังไม่หมดสิ้นความต้องการ“สววรรค์”ไปจากจิต
จนที่สุดเกลี้ยงสนิทถึงขั้น“หมดสิ้นอนุสัย”

“สววรรค์”คือ “อารมณ์หรือความรู้สึกที่ผู้นั้นยึดถือว่า เป็น

ภาวะที่น่าได้น่ามีน่าเป็น

นั่นคือ “อยากได้อารมณ์นั้น” เมื่อได้“อารมณ์นั้น”ตามที่ต้องการ หรือตามที่ตนยึดถือติดอยู่ในใจแล้วว่า “น่าได้-น่ามี-น่าเป็น”(สุข)ขึ้นมา ผู้นั้นจึง“เกิดอารมณ์สุข”

“อยากได้”ก็คือ “ตัณหา” ซึ่งเป็นพลังงาน“กิเลสเคลื่อนที่”

“ยึดมั่นถือมั่นไว้”ก็คือ “อุปาทาน” ซึ่งเป็นพลังงาน“กิเลสตัณหานั้นแหละที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในภาวะฝังนั่งอยู่ในจิตตน”

พอได้มาสมใจก็เกิด“ความรู้สึกสุข”(สุขเวทนา) ถ้าไม่ได้ หรือได้ไม่ตรงตามที่ตนยึดถือ(อุปาทาน) ก็เกิดความรู้สึกทุกข์”(ทุกข์เวทนา)

“ตัณหา”และ“อุปาทาน”นี้แหละคือ “เหตุแห่งทุกข์”

ต้อง“กำจัดตัณหา-อุปาทาน”นี้เอง “ชาติแห่งทุกข์หรือภพแห่งทุกข์”จึงจะไม่ยึดเป็น“ตน”

แท้ๆ“ความต้องการสวรรค์”นั้นแหละ คือ“ภพ”ที่“อยากได้”เมื่อมี“ภพ”ก็มี“นรก”ไง!

(๑๐๐) อยากได้สวรรค์ นรยก่อมอุบัติทันที!

“ผู้ต้องการสวรรค์” แล้วทำใจในใจของตน(มนสิการจิต)ให้มี “อาการที่อยากได้สวรรค์นั้น”ขึ้นมาเมื่อใด ภาวะของ“นรก”ก็เกิดขึ้นในใจตนเมื่อนั้น เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแท้ คือ เป็น“ภพ”นี้เอง

“ตัณหา”ที่ตนทำขึ้นในใจ คือ “จิตมันต้องการสวรรค์” แล้วก็ “ทำจิตตนเป็นสวรรค์ขึ้นในใจ”ได้เมื่อใด “ตนก็หลงว่าตนมีสวรรค์” เมื่อนั้นคือ “นรก”เกิดขึ้นในใจตน ทั้บถเป็น“ภพ”ยิ่งขึ้นทันที เพราะมันเป็น“การยึดมั่นถือว่ามีสวรรค์”อยู่ ไม่ว่า“สวรรค์”

หรือ“นรก”ก็เป็น“ภพ”อยู่ทั้ง ๒ ประการนั้นแหละ ..ใช่มั๊ย?

เห็นมั๊ย ยัง“ไม่สิ้นภพ-จบชาติ”แน่นอน

(๑๐๑) กระป๋องสะท้อนฟ้า สะท้อนโลกกันตร์!

“สวรรค์กับนรก”คือ“ภพ”ทั้งคู่ ผู้ที่ยังหลงยึดความเป็น
“ภพ” มันก็“ตัวเดียวกัน”แท้ แต่มันเป็น “เทว”จึงทั้ง“๒ ภพ”

ผู้ยังหลงมี“สวรรค์อย่างนั้นๆ”อย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม แล้ว
“กระทำ”(กรรม)เพื่อให้เกิด“อารมณ์สวรรค์”นั้น เมื่อ“กระทำ”ขึ้น ณ
บัดใด “กรรม”ก็เกิด ณ บัดนั้น ทันทีที่“ทำ”ใจ!!!

พอมี“การกระทำ”เกิดขึ้นกับมี“ความหวังสวรรค์”(ลาเบกโซ)
หรือความน่าได้-น่ามี“รสใดๆ(สุก) จะรสสุข-รสทุกข์น้อยนิด”ในจิต อยู่

“การเกิด”ของ“ภพ”ก็เกิดขึ้นทันที

นี่แล“ภพ”เกิดแล้ว มี“ภพ”ก็ยังมี“นรก”!

“สวรรค์” มัน “มายา” หลอกแท้ๆ!!

ไม่มีใครสร้าง“ภพนรก”ให้ตนหรือ สร้างแต่“ภพสวรรค์” แต่
มันก็คือ“ภพ” ทั้งนั้น

ใช่มั๊ย?

(๑๐๒) ทรมานตน โรคมะโหลก!

แม้แต่“มะโหลก”ก็หลง“ภพ”

หลงชอบ“ทุกข์” ก็ยังคือ“ภพ”.....เห็นมั๊ย?

ดังนั้น การ“มีภพ”ขึ้นมาในจิต ไม่ว่า“ชอบหรือชัง”นั่นแหละคือ
“การเกิดภพ”ทั้งนั้น

เช่น เมื่อมี“กามภพ”ไม่ว่าจะเป็น“ภพ”แห่งความโลภ-ราคะ หรือ“ภพ”แห่งความโกรธ

แม้แต่“ภพ”ที่ตนได้รับความเจ็บปวด”แล้วหลงเป็น“รสสุข” หลงชอบ เรียกว่ามาโซคิสม์ คนโง่หลงแท้ก็ยิ่งสร้าง“ภพ”นี้ใ้ล้จิตตนได้เลย

(๑๐๓) ทรมาณคนอื่น โรคชาดิสม์!

ซึ่งอาการมันหนักหนาสาหัสกว่า“ชาดิสม์” เพราะ“ชาดิสม์”คือ แค่ตนชอบดูชอบเห็นความรุนแรง ชอบดูสัตว์อื่นทำร้ายกัน ชอบดู คนตีกัน ชกกัน แต่ตนเองเจ็บเองยังไม่ชอบ ถ้าถึงขั้น“ตนเอง นั้นแหละได้รับความเจ็บปวดรุนแรง”แล้วตนก็เป็นสุข หลงชอบ ภพนี้แลคือ“ภพคนมาโซคิสม์” อาการวิถิตารชั้นนี้ก็มีจริง!

(๑๐๔) ภพอะไรก็ยิ่งเรียนง่าย รู้ง่าย แต่ที่ยากสุดๆคือ “ภพ ความว่าง”!

ภพกาม-ภพชาดิสม์-ภพมาโซคิสม์ มันยังรู้ได้ง่ายกว่า “ภพจิต ว่าง” หรือภพความว่าง”ที่เป็น“ภพที่ตนเองสร้างขึ้นใ้ล้จิตตนเอง”

ไม่ใช่“ความว่างของจิตหรือจิตว่างจากกิเลสแต่ละขนาด หยาบ-กลาง-ละเอียด” ตามที่ศาสนาพุทธสอน

แต่เป็น“ภพแห่งความว่าง” เป็น“ภพ”อยู่

มันคือ “ภพ”ที่ตนสร้าง“ภพขึ้นมาใ้ล้จิตตนเอง” มันจึงยังเป็น“ภพ”ซับซ้อนขึ้นไปอีก แต่ตนไม่รู้ (อริขชา)

ตนเองสร้าง “ภพใหม่” แท้ใ้ล้จิตตนเพิ่มอีกต่างหาก

“ภาพ”ไม่ได้หายไป หรือหมดไปจากจิต
และจิตของผู้นี้ ก็ยังไม่ได้ “ว่างจากกิเลส”เลย
แต่เป็น“ภาพ”แท้ๆที่ตนสร้างขึ้นมาจากตัวเอง เพราะตนไม่รู้เรื่องภาพ

(๑๐๕) นักปั้นจิตว่าง ก็เราเอง!

ซึ่ง“ภาพ”ที่ตนสร้างขึ้นนี้ รู้ยากยิ่ง เพราะตนปั้น“ภาพจิตว่าง”ขึ้นมาใหม่ มันเป็นแค่ “อรูปรภาพ”จริงๆใส่จิตตน จนกระทั่งสำเร็จ ก็เกิด“มโนมยอัตตา”(อัตตาที่สำเร็จด้วยจิตหรืออรูปรที่สำเร็จด้วยจิต)ขึ้นในจิตตนเอง

ซึ่งก็“มโนมยอัตตา”ขึ้น“อรูปร”แค่นั้นเอง

อย่างนี้คือ “จิตยังไม่ว่างจากภาพ”ทั้งสิ้น

ซึ่งใน“ภาพ”มี“อัตตา”ความเป็น“อัตตา”มันยังอยู่ใน“ภาพ”
“ตน”จึงยังมี“ภาพ”อยู่

เมื่อ“มีภาพ”ในจิตก็ยังมี“มีสุ(+ มีบวก) หรือ มีทุ(- มีลบ)”

ไม่ภาพ“กาม”(คือชอบ)ก็..ภาพ“ชาติฉม”(ชอบดูผู้อื่นรุนแรง) หรือ
มาโชคิสม”(ชอบที่ตนเองเจ็บปวดเลย)

แต่ยังมีอีก“ภาพ”หนึ่งที่ยากยิ่งนัก เพราะคนผู้นี้ยัง“อวิชชา”

คือ ภาวะลึกละเลียดยิ่ง ซึ่งเป็น“ภาพ”ที่ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”
ยังพยายาม“สร้างภาพ”ขึ้นในจิตตนเองด้วยอวิชชา เพราะคนผู้นี้
ยังไม่มีความรู้ใน“ภาวะเป็นภาพ” ก็พยายามปั้น“สวรค์”ตามภูมิรู้
ตนใส่จิตตนเองเป็น“ภาพ” แต่เป็น“ภาพ”สมมุติว่า“ว่าง” แค่นั้น

จึงเป็น“ภาพ”ที่รู้ยากยิ่ง ก็คือ ปั้น“ภาพจิตว่าง”ขึ้นมาใหม่

นั่นคือ“อรูปรภาพ”แท้ๆใส่จิตตน จนกระทั่งสำเร็จ ก็เกิด“มโน-

มยอิตตา”(อิตตาที่สำเร็จด้วยจิต) ขึ้นในจิตตนเอง

อย่างนี้คือ “จิตยังไม่ว่างจากภพ”ทั้งสิ้น

“จิตว่าง”คือจิตที่กำจัดกิเลสออกจากจิตได้ จึง “ว่าง”

ไม่ใช่เอา“จิตว่าง”มาใส่จิตตนกันได้ง่ายๆ

แต่สร้าง“ภพ”มาใส่“อิตตา”ความเป็น“อิตตา”มันยังอยู่ใน“ภพ”

เมื่อ“มีภพ”ในจิตก็ยังมี“มีสุ(+)หรือ มีทุ(-)” คือยังมี“เทว(๒)” จิตยังไม่ว่างหรอก

(๑๐๖) อรหันต์ท่านจบภพ จบชาติ จบเทว!

เว้นแต่ผู้เป็น“อรหันต์” ซึ่งเป็นผู้“ไม่โง่-ไม่ลึกลับ”ไปกับ“ความเป็นภพ-เป็นชาติ” และ“ไม่โง่-ไม่ลึกลับ”ไปกับ“ความทุกข์-ความสุข”แล้วเด็ดขาดจริง ไม่หลง“เสพสุข”ไปกับ“ภพ-ชาติ”นั้นๆให้เป็น“ภพ”ใส่จิตแล้วจริง เป็นผู้หมดภพจบชาติ ลีน“เทว”

จึงจะเป็นผู้มี“จิตว่าง”แท้จริง นอกนั้นกำลังฆ่ากิเลสให้หมดอยู่

ในจิตของอรหันต์ ไม่มี“อาการของสุขหรือของทุกข์”เกิดแล้วในจิตอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าจะมีการกระทบสัมผัส“เหตุภายนอกจิต”หรือ“เหตุภายในจิต” ก็ไม่มี“อาการของสุข-ของทุกข์”เกิดแล้วจริงอย่างเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน ไม่เปลี่ยนเป็นอื่น ไม่มีอะไรมาหักล้างได้อีก ไม่กลับกำเริบ จึงสิ้นทุกข์สิ้นสุขสนิทเกลี้ยงเกลามาก!

จึงจะเป็นคนผู้มี“จิตว่าง”กันจริงๆ

คนผู้ยังมี“ภพ”คือ ผู้ยังมี“ทุกข์-สุข”อยู่ จะนับว่า“จิตว่าง” ยังไม่ได้

ความยังเหลือ“ภาพ”
จึงยังเหลือ“ทุกซ์-สุข”
นั่นคือ ผู้ยังไม่พ้น“อวิชชา”

แม้แต่เศษธุลีละอองของ“อรูปภพ” หรือแม้“ไม่ทุกขไม่สุข”
ความยังเหลือ“ภพ”จึงยังเหลือ“ทุกข์-สุข” นั่นคือ ผู้ยังไม่พ้น
“อวิชชา” ต้อง“สิ้นกิเลสในภพ-ไม่มีกิเลสใด เหลือเศษธุลีขนาดไหน
อีกเลย”
ไม่ว่า“ภพนั้นจะสุ”หรือ“ภพจะทุ”ใดๆ ก็รู้ทัน“ภาวะ ๒ (เทว)”

(๑๐๗) ระวางศัตรูลึกร้ายรู้ได้ยาก คือ“ภพแห่งความว่าง”!

หรือแม้แต่“ภพจิตว่าง”หรือ“ภพแห่งความว่าง”ตามความหลง
ผิด เพราะผู้นั้นยังไม่มี“วิชชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“ภพ”
ในจิตตน ตามที่ได้สาธยายมา จึงยังสร้าง“ภพ” ด้วยความหลง
ผิด(มิจฉาทิฐิ)

ยังเป็นผู้ไม่“สิ้นภพ-จบชาติ”ได้จริง
เพราะฉะนั้น ความเป็น“ภพจิตว่าง” นั้น คนผู้ปฏิบัติที่ยัง
มิจฉาทิฐิ มักจะหลงมกมายอยู่กับ“จิตว่าง”ที่คนผู้ปฏิบัตินั้น ยัง
“อวิชชา”ในเรื่องของความเป็น“ภพ” จึงยังมี“ภพความว่าง”
ซึ่งยังเป็น“ภพ”อยู่แท้ๆ

เพราะยังไม่ปฏิบัติตามหลัก“มรรคอันมีองค์ ๘”ที่สัมมาทิฐิ
“พินัลโยชน ๓”เป็นเบื้องต้นไปตามลำดับ จะยังไม่รู้ยิ่ง(ยังไม่มีวิชชา)
แม้แต่“รูป ๒๔ หรืออุปาทายรูป ๒๔” และ“นาม ๕”แล้วปฏิบัติให้
“ดับภพ”ไปตามลำดับอย่างเป็น“อัศจรรย์” เรียงไล่“อบายภพ”
แล้วก็“กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ”เรียบราบลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล
(ตามคำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

(๑๐๘) เพราะแค่ตรรกะ เพราะแค่สะกดจิต จึงไม่ได้โลกุตระ!

เพราะเขายังปฏิบัติแต่“ตรรกะ”หรือไม่ก็ปฏิบัติ“สะกดจิต”
ยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”พอที่จะเป็น“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น
“โลกุตระ” ที่มีลำดับ ได้บริบูรณ์ จึงไม่มีระเบียบระบบ อะไรที่
จะชี้ชัดว่า เป็นไปตามลำดับได้เลย

เพราะเขายังหลงเอาแต่สร้าง“ภพ”ใส่จิตตน”อยู่ จะด้วยวิธี
“ลืมาตามปฏิบัติ”บ้าง หรือวิธี“หลับตามปฏิบัติ”บ้าง หรือทั้ง ๒ วิธี
แต่“สัมมาทิฐิ”ยังไม่สมบูรณ์ถ้วนจริง แม้แค่ความเป็น“ภพ”
หรือความเป็น“ตัวตนของกิเลส”ตั้งแต่ความเป็น“กาย”แล้ว
ไล่เรียงไปตามลำดับ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม
ในธรรม” ก็ไม่ได้เรียนรู้เลย

(๑๐๙) ลักกายะต้องมีธรรมวิจย!

แล้วจะสามารถ“วิจยธรรม”(ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์)ทั้งหลายออกได้
จาก“รูปและนาม”จนกระทั่งพบความเป็น“กิเลส” ก็ต้องรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงจากจุดเริ่มต้นคือ“ลักกายะ”ด้วย“สัมผัสสภาวะธรรม”นั้นๆ
จริงจึง “พ้นลักกายทิฐิ” สังโยชนข้อที่ ๑ แล้วค้นหา“เหตุในธรรม”
นั้นให้ได้ จึงจะ“กำจัด”ตัวเหตุคือ“สมุทัย”ตัวนี้ให้ดับสิ้น “จิต”
ถึงจะ“ว่างจากเหตุหรือกิเลส”ตัวนั้นไป แต่ละเหตุๆตามลำดับๆ

จึงจะได้“จิตว่าง”ที่สัมมาทิฐิ ตามคำตรัสในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๓๓๓

(๑๑๐) ขั้นตอนการเรียนรู้ “กาย”!

ด้วยความรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงภาวะที่เป็น “กาย” ซึ่งหมายถึง “ธรรมะ ๒” คือ รูปกับนาม ที่เราต้องมี “นาม” เป็นตัวทำงาน และเรียนรู้จาก “รูป” คือ กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ของเรา

แล้วพิจารณา “กายในกาย” คือ ศึกษาจาก “รูปกับนาม” ทั้งหลายต่างๆ ที่มี “รูป ๒๘” ได้แก่ มหาภูต ๔ กับอุปาทายรูป ๒๔ และมี “นาม ๕” ซึ่งได้แก่ “เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔

อันมี “เวทนา” มี “จิต” มี “ธรรม” เป็นองค์ประกอบพร้อมอยู่ใน “กาย” ที่มีธรรมะ ๒

แล้วพิจารณาจนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น “ขั้น ๕” ทั้งหลาย ว่า ล้วน “เป็นของว่างเปล่า” ทั้งสิ้น

ไม่ว่า “รูปขั้น-เวทนาขั้น-สัญญาขั้น-สังขารขั้น-วิญญาณขั้น”

(๑๑๑) ระลอกคลื่น-ฟองน้ำ-พยับแดด-หยวกกล้วย-วิญญาณเปรียบเทียบกับอะไร?

กล่าวคือ “รูป” อุปมาตั้งระลอกคลื่นที่เกิดในแม่น้ำคงคา “เวทนา” อุปมาตั้งฟองน้ำในเวลาฝนตกหนัก “สัญญา” อุปมาตั้งพยับแดดในตอนสุดท้ายแห่งฤดูร้อน “สังขาร” อุปมาตั้งหยวกกล้วยที่หาแก่นมิได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๒๔๒)

ที่สุด จะรู้ “วิญญาณ” อุปมาตั้งมายากลของนักเล่นกล ด้วย “ความฉลาดอันยิ่ง” ที่เป็น “วิชา” มิใช่เชโกที่เก่งกาจ หรือ

ตักกะ, อัฉนริยะะยิ่งแต่อย่างใด

ผู้รู้จริงๆว่า“การสร้างภาพ”คืออะไร? จึงจะ“ไม่สร้างภาพ”
หรือแม้จะสร้าง“ภาพ”ก็ได้ (ได้ทั้ง ๒ อย่าง)

ผู้นี้จึงคือ “ยอดนักมายากล” (สิริมหาญา) ที่รู้ว่า “ตนนั่นเอง
ให้กำเนิดภพ” ขึ้นมา หรือไม่ให้เกิดก็ย่อมได้

หากผู้ใดยัง“ไม่รู้”ว่า ตนเป็น“ผู้หมดสิ้นภพ”แล้วจริงสัมผัสมาทีไร
ว่าแตกต่างกันอย่างไร กับ“ผู้ยังสร้างภพที่ยังมีฉา” ผู้นั้นก็ไม่มีทาง
ทำความเข้าใจกับ“ความจริง”นั้นๆแน่

เพราะผู้ยัง“ไม่สามารถรู้”ได้นี้ ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์
เพียงพอใน “ภาวะ ๒”

การทำ“ภาวะ ๒” ให้เป็น“๑” แม้กระทั่งเป็น“๐” จึงเป็นสุดยอด “วิชา”ของศาสนาพุทธ

พุทธจึงมี“นิพพาน”จริง และสิ้นสุด “อนัตตา”กันแท้ๆ

คนผู้ไม่รู้ใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนไม่เป็น ผู้นั้นก็คือ ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่เป็นเลย

“มนสิการโรติ”หรือ“มนสิการ”จะมีผลเป็น“บุญ”หรือจะเป็น“กุศล” มันต้องชัดเจนจริงๆ ว่า “บุญ” กับ “กุศล”มันต่างกันอย่างไร?

ถ้ารู้ไม่ชัดเจน ก็ปฏิบัติผิดก็หมดสิทธิ์มีมรรคผลแน่ยิ่งกว่าแน่!

อาจทำ“กุศล”ได้ แต่ทำ“บุญ”ไม่เป็น

นั่นคือ เป็นแค่“กุศล” ยังไม่เป็น“บุญ”

หรือไม่เป็นทั้ง“กุศล” และทั้งไม่เป็น “บุญ” คือเป็นแต่“อกุศล” หรือ“บาป”เท่านั้น

(๑๑๓) “กุศล อกุศล”เป็นสมบัติติดตัว!

คำว่า “กุศล” คือ ความดีงาม เป็นโลกีย์สั่งสมใส่อัตภาพ เป็นสมบัติติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน จนกว่าจะปรินิพพาน เป็นปริโยสาน กายแตก-อัตภาพแยกไปหมดสิ้น

และคำว่า“อกุศล”คือ ความไม่ดีไม่งาม ก็ยังเป็นโลกีย์สั่งสมใส่อัตภาพ” เป็นสมบัติติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน จนกว่าจะปรินิพพานเป็นปริโยสาน กายแตก-อัตภาพแยกไปหมดสิ้น เช่นกัน

(๑๑๔) “บาป-บุญ”ไม่ติดตัว ไม่ใช่สมบัติ!

ส่วนคำว่า “บุญ”คือ ความชำระกิเลส นี่แหละที่“สำคัญพิเศษ”

และคำว่า“บาป” คือ ความเป็นกิเลส ที่จะต้องถูกชำระ

เมื่อ“บุญ”ชำระกิเลส“บาป”นั้นหมดสิ้นไปแล้ว ทั้ง“บุญ”ทั้ง

“บาป”นั้นก็หมดสิ้นไปเลย ไม่สะสมลงเป็น“วิบาก” มันกลายเป็น“สูญ”ไป

“บุญ-บาป”ไม่มีอะไรเหลือ “บุญ-บาป”นั้นไม่เกิดในจิตเราอีก แล้วเด็ดขาด จึงชื่อว่า“นิพพาน” คือ ไม่มีความเกิด“เหตุ(ทั้ง ๒ ภาวะ)”อีกแล้วสนิทเด็ดขาดนิรันดร์ได้จริง

นี่คือ การดับความเป็น“เหตุ” ไปจาก“ตัวตน” เช่น ดับ“สุข-ทุกข์” ดับความ“มี-ไม่มี” หรือดับ “สวรรค์-นรก” ดับ“อรรย-ไม่อรรย” ดับ“กุศล-อกุศล” เป็นต้น

“บุญ-บาป” กับ “กุศล-อกุศล”นั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญอยู่ตามที่เคยอธิบายมาแล้วหลายครั้ง

นั่นก็คือ “บุญ-บาป”ก็ดี “กุศล-อกุศล”ก็ดี ต่างก็เกิดด้วย“กรรม”ทั้งสิ้น สำหรับ“บุญ-บาป”หมดแล้วหมดเลย สูญไปเลย ไม่สะสมเป็น“วิบาก” นั่นคือ ไม่เป็น“สมบัติ(ไม่เข้าถึงการสะสม)”

“สมบัติ”คือ การสะสม ถ้า“ไม่เป็นสมบัติ”ก็คือ ไม่สะสม ไง!

ส่วน“วิบัติ”นั้น คือ การไม่สะสม มีแต่ทำให้ฉิบหายไป!

“บุญ-บาป”มีแต่เป็น“วิบัติ(เข้าถึงการทำลาย-เสียไป)”โดยส่วนเดียว

(๑๑๕) กุศล-อกุศลเกิดเป็นวิบากสะสมไม่สิ้นสุด!

สำหรับ“กุศลและอกุศล”นั้น ใครทำลงไปทุกกรรม จะเกิดเป็น“วิบาก”(ผลของกรรม)ทันที ลังสมเป็น“สมบัติ”ตกผลึกไว้ในจิตใจ ทั้ง“กุศล”ทั้ง“อกุศล”จึงสะสมกันไปไม่มีที่สิ้นสุด มีได้มากขึ้นๆๆๆ เป็นของของตน(กัมมัตสกะ)-เป็นทายาทของกรรม(กัมมทายาท)-เป็นเครื่องนำเกิด(กัมมโยนิ)-เป็นเผ่าพันธุ์(กัมมพันธุ์)-เป็นที่พึงที่อาศัย

(กัมมปฏิสนธิ)ของอรรถาพทตลอดไปในชีวิต เท่าที่ยังไม่ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน(ยังไม่ตายเป็นครั้งสุดท้ายสุดไม่เหลืออะไรอีก)

ต้องตายทำ“กาย”แตก(กายัสสะ เกทา)“ปรินิพพานเป็นปริโย
สาน”โน่นแหละจึงจะยกเลิกทั้ง“กุศล-อกุศล”ของผู้ตายคนนี้

(๑๑๖) บาปที่เกิดจากอวิชชาย่อมติดตัว ย่อมสะสม!

ส่วน“บาป”นั้นเป็นเรื่องของ“อวิชชา” ใครทำลงไปทุกกรรม
จะเกิดเป็น“วิบาก”(ผล)ทันที

ไม่ยากได้ แต่มันเป็น“สมบัติ”สะสมไว้ในจิตใจนานเท่านาน
เช่นกันเพราะ “อวิชชา” จนกว่าจะมี“ปัญญา” ทำ“บุญ”เป็น จึง
ชำระบาปได้

(๑๑๗) “บุญ”ทำกิเลสให้วิบัติ มีหน้าที่เดียว! ไม่มีหน้าที่อื่น!

พิเศษสุดกว่าอื่นๆก็คือ“บุญ”นี่เองที่ไม่เป็น“สมบัติ” เพราะ
“บุญ”เป็นเครื่องทำให้“วิบัติ” มีหน้าที่กำจัดทำลายทำให้“สูญ”!

ผู้ใด“ทำบุญ”เป็นผล ผู้นั้น“กิเลสก็สูญเสียไป” ไม่ใช่ผู้นั้นจะ
“ได้”อะไรมาใส่ตน หรือใส่จิตตน มีแต่“จิตสะอาดจากกิเลสยิ่งขึ้น”

มีแต่“กิเลสสูญไป”จากจิตใจ จนหมดสิ้น“ตัวตน”ต่างหาก
คำว่า“ตัวตน(อัตตา)”นี้ จึงเป็น“ภาวะของกิเลส”โดยเฉพาะ

(๑๑๘) มาเรียนรู้“อัตตา ๓”กันเริ่มจากกายนี้แหละ!

เรา“เสียตัวตนไป” จนกระทั่งหมดสิ้น“ตัวตน ๓ (อัตตา ๓)”

ได้แก่ โอรุณิกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปรอัตตา นี่คือ อัตตา ๓

ที่คนทุกคนจะต้องกำจัด“อิตตา ๓”นี้ไปตามลำดับ

“ตัวตน”ของเราคือ “กาย”ของเรา คำศัพท์ก็คือ “ลักกาย”

“กาย”ที่เราเจาะจงหมายกำจัดคือ ภาวะทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ของ“อิตตา”หรือ“เทว”ส่วนที่เป็นกิเลส ที่เป็นจุดสำคัญหมายกำจัดให้หมดสิ้นไป “ลักกาย”จึงคือ“ตัวตนของกิเลส”โดยเฉพาะ

“ลักกาย”นี้แหละ คือ “ตัวตน”ตามสังโยชนข้อที่ ๑

“ตัวตนกิเลสของเรา”จึงต้องศึกษา“ลักกายทิฏฐิ”เป็นข้อต้น

(๑๑๙) รู้แจ้งลักกายทิฏฐิ!

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ลักกายทิฏฐิ”อย่าง“พันวิจิกิจฉา” คือ ผู้สามารถจับมันคืนตาย“ตัวตนของกิเลส”ถูกตัวตนของกิเลสว่า เป็นตัวแท้ตัวจริงแน่นอนได้ ไม่ผิดตัว ไม่เบลอ อย่างสิ้นสงสัยทีเดียว

(๑๒๐) พันสัลลพตปราคาส!

และ“พันสัลลพตปราคาส”คือ ปฏิบัติกันจริงๆจังๆ ไม่ลักแต่ว่า“ทำเล่นๆหัวๆ เหลาะๆแหละๆ”หรือ“แค่ลุ่มๆคล่ำๆ”ตัวกิเลสเล่นอยู่นั้นแหละ ไม่กำจัดกันจริงจัง

เมื่อปฏิบัติตามศีลข้อ ๑ เป็นต้น ก็ต้องมีสัมมาทิฏฐิ และเอาจริงเอาจัง ไม่แค่ลุ่มๆคล่ำๆเหาะๆแหะๆกันอยู่ จึงจะเป็นผู้ปฏิบัติธรรมเจริญพุทธธรรม มีมรรคมีผลได้ไปตามลำดับจริง

(๑๒๑) เราเสีย คือเราได้!

ผู้เจริญคือ ผู้“เสีย”สละลาภยศสรรเสริญสุข ออกจากจิต

กำจัดกิเลสที่มันยังยึดว่าเป็น“เรา” เป็น“ของเรา”ได้ด้วยแท้จริง
จัดการกิเลสออกไปจากจิต เห็นชัดเจนนะว่าเรา“เสีย”!!!

ถ้าจะพูดว่า ที่เรา“เสีย”นั่นแหละคือ เรา“ได้” เรา“เสียบาป
ของเราหรือเสียอกุศลจิตของเราออกไป” ..“เสียกิเลสนั่นแหละไป
จากจิต-เสีย‘ตัวตน’ออกไป” นั่นคือ “ทำบุญมีผล”!

ชัดเจนมั๊ย? “เราเสีย คือ เราได้” อะไรได้? อะไรเสีย?

และถึงขั้น“กิเลสสูญไปสิ้นบุญ” ไปลับเลย “ไม่มีเวียนวน
กลับมาอีก” อย่างไรก็ตาม“กิเลสนั้น-บาปนั้น-อกุศลนั้น”ก็ไม่กลับมาอีก

“สูญหายตายจาก”อย่างสนิทบริบูรณ์สิ้นบุญ

นั่นคือ “บุญ”มีอาณัติฤทธิ์มาก กำจัดกิเลสได้เด็ดขาด

บาปตายสนิท บุญก็จบกิจ หมดยุติ“บุญ”นั้นไปทันทีด้วย!

(๑๒๒) “บุญ” มีฤทธิ์ทำลายมหาศาล!

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน” ไม่ใช่“สสาร” เล็กละเอียดกว่า
“มหากุศ ๔” ละเอียด(ณฺณ)ยิ่งกว่า“อากาศ” ยิ่งกว่าพลังงานความร้อน
แสงสีเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า แต่มีฤทธิ์ต่างๆ เหมือนพลังงานทาง
ฟิสิกส์ทุกอย่าง

และมีฤทธิ์ยิ่งกว่าด้วย จึงสามารถกำจัดทำลาย“พลังงานโลกีย์
(กิเลส)ในจิตคน” ที่เป็นนามธรรมทั้งหลาย คือ“จิตนิยาม” ซึ่งใน
ประตูปลังงานฟิสิกส์นั้นยังไม่อาจจะมีประสิทธิภาพ หรือแม้แต่
“พีชนิยาม”ก็ยังมีไม่ได้ นั่นเอง ต้องคนผู้มี“ปัญญา”คือ มี“ความฉลาด”
แบบ“โสดาตร”เท่านั้นจึงจะมีประสิทธิภาพสร้างพลังงานที่ชื่อ
ว่า “บุญ”ขึ้นมา กำจัดกิเลสอันเป็น“จิตนิยาม”ได้สำเร็จแท้

ซึ่งเป็น“พลังงานวิเศษ”ของคนโลกุตระ
“บุญ”เป็น“ปรมาตม์” เป็น“โลกุตระธรรม”

(๑๒๓) “บุญ” หมดหน้าที่ “บุญ”ก็จะริบสลาย ไม่รอใคร!

“บุญ”ใดที่สำเร็จผลงานนั้นๆแล้ว “บุญ”นั้นจะสลายไปเลย
“บุญ”ใดที่ทำงานใดเสร็จ “บุญ”นั้นจะไม่เหลือในจิตหรือใน
ที่ใดอีก

เพราะ“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”เท่านั้น
“พลังงาน”เมื่อทำงานเสร็จมันก็สลายไป..ใช่มั๊ย? พลังงาน
“บุญ”ก็เช่นเดียวกัน ทำเสร็จมันก็สูญ มันยิ่งกว่า“สสาร”ด้วยซ้ำ
ยิ่งกว่าลูกระเบิดปรมาณูเสียอีก และเมื่อมันระเบิดเสร็จแล้ว
ทำหน้าที่ทำลายเสร็จ มันก็“สูญ”!
“ผลบุญ”ที่ดียอดสูงสุดชัดๆ คือ “สูญ” ยิ่งงเดียวกันนี้

(๑๒๔) “บุญ” มีหน้าที่กำจัดบาป เป็นหน้าที่เดียวเท่านั้น!

ดังนั้น “บุญ”ทำงานกำจัด“บาป”นั้นๆเสร็จ
บุญก็สูญ บาปนั้นก็สูญ สูญสิ้นไปหมด ทั้ง“บุญ” ทั้ง“บาป”
บาลีว่า บุญญปาปปริกขิโณ
ชาวพุทธทุกคนนี้“หลงผิด”กันไปมากไปไกลเหลือเกิน “หลง
ผิด”ว่า “บุญ”เป็น“สมบัติ” ที่จะได้มาเป็นชั้นเป็นอัน เป็นข้าวเป็น
ของ เป็นภพเป็นชาติ เป็นวิมาน เป็นดินแดน เป็นวัตถุ เป็นอะไรที่
จะได้ จะมีขึ้น หยิบได้ จับได้ อาศัยกิน อาศัยใช้ให้เกิด“เวทนา”ก็ได้
นั่น..“ผิด”ถนัดแล้ว!!!!

“บุญ”ไม่มี“สมบัติ”ใดเลย โดยเฉพาะไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์

(๑๒๕) “บุญ” ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีภพไม่มีชาติ!

“บุญ” คือตัวการที่ทำให้หมดสิ้นสุขสิ้นทุกข์ด้วยซ้ำ ชนิดที่
สะอาดหมดจด “ไม่มีสุขไม่มีทุกข์(อทุกข์มสุข)หรือ“อุเบกขา”นั่นเอง
“บุญ”ไม่ใช่“เวทนา” “บุญ”มีแต่“สัญญา-สังขาร” ดัง“พีชะ”
“บุญ”นี้มี“เจตนาหาร”เท่านั้น(เจตนาหารหมดกาม-อัตตา)ไม่มี“ตน”
“บุญ”ไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ” “บุญ”ยิ่งกว่า“พีชนิยาม”เสียอีก
“บุญ” ไม่ใช่“วิญญูณาหาร” และไม่ใช่“กาวฬิงการาหาร”เป็น
อันขาดนั้นแน่นอน “บุญ”ไม่เป็นแม้แต่“พีชนิยาม”ด้วยซ้ำ

(๑๒๖) “บุญ” ต้องมีผัสสาหาร จึงจะเกิดผล!

แต่“บุญ”ต้องมี“ผัสสาหาร”จึงจะเกิด“ผล” ถ้าไม่มี“ผัสสะ”
เป็นเครื่องอาศัย ก็ไม่มี“ธรรมะ ๒” ถ้าไม่มีเหตุไม่มีปัจจัย“ผัสสะ”
กันจนกระทั่งเกิด“เวทนา” ก็ไม่มี“เวทนาใดเกิด”มาให้“บุญ”ทำงาน
ได้เลย และ“เวทนา”ก็ต้องเป็น“เวทนา ๒” คือ ยังมี“สุข-ทุกข์”
เมื่อผู้ใดดับสิ้น“สุข-ทุกข์”แล้วลสนิท ผู้นั้นก็คือ หมดสิ้น“บุญ”

(๑๒๗) โลกอรหัตต์เป็นโลกของคนไม่มีบุญ!

หมดสิ้น“บุญ” แต่ยังไม่หมดสิ้นความเป็น“ชีวิต” ยังอยู่ในโลก!
แต่ถ้าผู้นี้ยังอยู่ใน“โลก” แต่เป็นผู้หมดสิ้น“บุญ”นั่นคือ ผู้อยู่
ใน“โลกอรหัตต์” เป็น“โลกของคนที่ไม่มีความดี” เพราะ“บุญ”ต้องหมด
สิ้นลงเกลี้ยงสนิทจึงจะเป็น“อรหัตต์”ได้ แม้ท่านจะยังอยู่ใน“โลก”

คนไม่มี“บุญ”กันต่อไปอีกแล้วจึงเป็นคน“สูงส่ง”จะนี่เอง!
เพียงแต่ยังไม่ตาย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเท่านั้น
แต่ผู้ยังอวิชชา ก็หลงว่า “บุญ”คือ เป็นสมบัติต้องมีต้องได้
ต้องสะสม

ซึ่ง“ผิด”ถนัด “บุญ”มัน “นักฆ่า” มันน่ากลัวยิ่งนัก
“บุญ”จึงเป็นสิ่งที่คน ไม่น่า“ได้” ไม่น่า“มี”กันเลย ..งมัย?

(๑๒๘) “บุญ”ถ้าใคร“ได้”จะมีสุขสารพัดสารพัน นี่คือนิพพาน ทิวา!

หรือยิ่งกว่านั้น หลงผิดว่า“บุญ”เป็น“สิ่งของวิเศษ” ถ้าใครได้
จะเป็น“สวรรค์วิมาน” จะเป็น“ข้าวยอง” จะเป็น“ถิ่นดินแดน” จะ
เป็น“สมบัติ”

อันพาให้“สุข”สารพัดที่หลงติด เพราะยังอวิชชาอยู่
ที่ใครได้“บุญ”แล้วนั้นแลจะทำให้หรือจะพาให้เกิด“สุขารมณ์”
ใสจิตตน ซึ่งที่แท้นั้น“บุญ”ทำให้“หมดสุข-หมดทุกข์”ต่างหาก
“บุญ” กำจัด “สุข”เสียด้วยซ้ำ

คนผู้นี้จึงหลงละเมอเพ้ออยู่แต่“ภพสุข-แดนสุข” โดยไม่มีความ
รู้ยิ่งใน“ภพ”ใน“สุข” ว่า “สุข”นี้มันยังมี“คู่หู”ที่ไม่แยกกัน

แต่ไม่มี“ล้มมาทิวา”ว่า “สุข”ที่ว่านี้ คือ“อาการ”อย่างไร?
“ภพ”เป็นอย่างไร? แท้ที่จริง“สุข”เป็น“มายา”ที่มี“ทุกข์”เป็น“คู่หู”ผู้
อวิชชา หากไม่สามารถตีแตกแยกกันด้วย“วิชชา” เราก็จะหลงวน
อยู่กับสุข-ทุกข์

ก็เล่าเรียนกันสูงๆว่า “สุข”ประเสริฐนั้นเป็น“อาการสงบ”

แต่ไม่เรียนรู้ให้ถ่องแท้ว่า สงบอะไร? สงบอย่างไร? สงบแบบใด?
สงบแคใด? สงบในที่ไหน? สงบเท่าไร? สงบทำไม? สงบเป็นไหน?

(๑๒๙) “บุญ” ทำให้หมดสุข!

โดยเฉพาะที่หลอกกันว่าถ้าหากสะสม“บุญ”ให้มากได้แล้ว
จะเป็น“สุข”ยิ่งๆ แต่ไม่รู้ยิ่งๆว่า “บุญ”ทำให้สิ้น“สุข”ยิ่งๆต่างหาก
ทั้งยังมีกิเลสอื่นผลสมโรงเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ร่วมด้วยอีก
จึงเอาคำว่า “บุญ”มาเป็น“สิ่งหลอก”คน ให้คน“อยากได้บุญ”
ถ้าได้“บุญ”แล้วจะได้“สุข” ได้“สวรรค์(ภพ)” ได้สิ่งที่ดีทั้งหลายหมด
เพราะยัง “อวิชชา”อยู่จริง ๆ นั้นเอง

ไม่เรียนตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า “ภาวะแท้ของสุขของ
ทุกข์” คือ อะไร? อยู่ที่ไหน? จะสัมผัสและต้องอาการ“ทุกข์หรือ
สุข”นี้ ณ ที่ใด? จึงจะรู้ชัดแจ้ง“ความจริง”นี้

(๑๓๐) ย้ำ“เวทนา”ต้องมี“ผัสสะ”เพื่อให้อายตนะได้ฝึกฝน!

พระพุทธเจ้าทรงสอนตลอดเวลาว่า “สุขหรือทุกข์”นั้นเป็น
“ความรู้สึก” ความรู้สึกภาษาบาลีก็ว่า“เวทนา” ก็ต้องเรียนรู้“ของ
จริง”ตรงนี้ ตรงความเป็น“เวทนา”นี้ ณ ที่“เวทนา”นี้

“เวทนา”จึงเป็น“กรรมฐาน”หรือเป็น“ที่ตั้ง”(ฐาน) เป็น
“ตำแหน่ง”ของ“งาน”ของ“การกระทำ”(กรรม) ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติ
แบบ“เพ่งกลิ่น”ของเดียรถีย์ ผู้จะเรียนรู้จาก“การกระทำ” หรือที่พูดกัน
ว่าผู้จะ“ปฏิบัติธรรม”ก็ต้องมี“ที่ตั้ง-ตำแหน่ง”ของ“การปฏิบัติ”
พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดที่สุดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔ ว่า

หาก“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดกิเลสนั้นๆหมดสิ้น กิเลสสิ้นไม่เกิดอีกแล้ว “บุญ”ก็สิ้นไป(ปรุชโณ) “บุญ”นั้นก็ไม่มีในที่ไหนอีก

“บุญ”ก็จบกิจ บุญก็หมด “บุญ”แตกต่างจาก“กุศล”สำคัญมากที่ลุดก็ตรงนี้แหละ!

นี่คือ นัยสำคัญยิ่งยวด ที่ชาวพุทธทุกวันนี้ได้เลือนหายไปจาก“สัจธรรม”ของพุทธศาสนาไปแล้ว จึงนำสงสาร จึงนำเวทนากันอยู่อย่างไม่เสื่อมไม่คลายกันได้ง่ายๆ!

(๑๓๒) ทำ“บุญ”ไม่เป็น ระวังจะได้“บาป”กลับมา!

ก็เพราะมีฉันทิภูฏิสฺส “ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ” แต่กลับ“ทำบุญ”เป็น“บาป”เสียนี้!

นั่นคือ หลงผิดไป“ทำบุญ”โดย“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนผิด! เพราะไม่รู้ว่าจะผิดจึงพากันพูดผิดๆว่า...“บุญ”คือ ต้อง“ได้สมบัติ”!

เพราะไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งในทิวฏิสฺสว่า “บุญ”คือ “ต้องเสีย ต้องวิบัติ กิเลส” ออกไปจากจิตใจ หรือคือ “กิเลสต้องเสื่อมสิ้นสูญ”ไปจากจิตใจ

ผู้เข้าใจผิดดังว่านี้ คือผู้ยังมี“การทำใจในใจไม่ถ่องแท้”(อโยนิโสมนสิการ) ยังทำผิดอยู่ ยัง“ทำใจในใจ”ไม่เป็น แค่“รู้”บัญญัติเท่านั้น ยังไม่ถ่องแท้ถึง“ใจในใจ” ยัง“ทำ”ที่ใจไม่เป็น หรือ“ทำ”ไม่ถูกต้อง

เพราะผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธแล้วประโยชน์ที่เกิดไม่เป็น“พุทธ” เหตุคือ เพียงรู้แค่บัญญัติ ปฏิบัติไม่เข้าไปถึงใจ หรือทำถึงใจได้ แต่เพราะมีฉันทิภูฏิสฺสจึงทำไม่ถูกต้องตรงตามคำสอนของพระพุทเจ้า

คือ ประพฤติปฏิบัติ“กรรม”ไม่เป็น“บุญ” ตาม“สัมมาทิวฏิสฺส”

ของพระพุทธเจ้า

“บุญ”จึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ และต้อง“ทำใจในใจ”ให้ตรงตาม
ลัทธิมาติฐานอีกด้วย(ทฤษฎีกรรม)

ศาสนาพุทธนั้น ต้องมีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น
“ชาติ” และความเป็น“ภพ”

(๑๓๓) ชาติ-ภพ เน้นการเกิดของจิตใจเท่านั้น เป็นการเกิด ของนามธรรม!

“ชาติ”และ“ภพ”ในที่นี้คือ “การเกิดของจิตใจ” ไม่ใช่“การ
เกิดของสัตว์ที่ประกอบไปด้วยดินน้ำไฟลม”(ชลัพพโยนิ) หรือ“การเกิด
ของสัตว์ที่เกิดเป็นไข่ก่อน แล้วค่อยเกิดเป็นตัวอีกที”(อณฑชโยนิ)
หรือ“การเกิดของสัตว์เล็กแบบจุลินทรีย์”(สังเสทชโยนิ) แต่ก็คือ “การ
เกิดของจิตของวิญญาน เป็นสัตว์โอปปาติกะ เป็นสัตว์ทางวิญญาน

“ชาติ”หรือ“การเกิด”ที่ว่านี้ จึงหมายถึง“การเกิดของมโน
หรือจิตวิญญาน”โดยตรง คำศัพท์คือ “โอปปาติกโยนิ”

ไม่ใช่สัตว์ที่มี“ร่างกาย”เกิดจากท้องแม่

แต่เป็น“การเกิดของนามธรรม”คือ จิต

เพราะ“ความไม่รู้จักชาติ-ภพ”ทางจิตจึงไม่มีความรู้ใน“กรรม”
โดยเฉพาะ“มโนกรรม” อันเป็น“การกระทำทางจิต”

(๑๓๔) ต้องเรียนรู้ความเป็นมโน หรือจิตหรือวิญญานให้ได้!

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้คนเรียนรู้ความเป็นมโน หรือจิต
หรือวิญญานให้ได้ และ“กรรมทางจิตใจ”นี้แหละที่คนสามารถเรียน

รู้และจัดการ“ทำใจในใจ”ของตนให้“ทำ”แต่“ดี(กุศล)” และสามารถจัดการชำระกิเลสออกไปจากจิตใจได้จริงๆ หหมดสิ้นกิเลสได้ จึงรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงว่า “จิตใจ”นี้คือ“สังขาร”ที่ปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น ไม่มี“ตัวตน”จริงแท้แต่อย่างใด ผู้รู้จักรู้แจ้ง“ตัวตน”ของจิตใจจริง จึงไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า“จิตใจ”เป็น“เรา” เป็น“ของเรา”

เพราะมันเป็นเพียง“ธาตุ”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ให้“ชีวิต”อาศัยทำประโยชน์หรือโทษเท่านั้น ผู้“อวิชชา”ก็หลงยึดว่าเป็น“ตัวตนของตน” จึงทำ“กรรม”สะสมเหตุปัจจัยสร้าง“ตัวตน”ไม่รู้จบสิ้น ไม่มีนิพพาน เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”

คนที่เพียงแค“รู้”ว่า “จิตวิญญาณ”เป็นเพียง“ธาตุ”ปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น ยังไม่ได้ฝึกปฏิบัติกำจัด“อุปาทาน”อันเป็น“ความยึดมั่นถือมั่นในจิตวิญญาณ”แท้ๆให้หมดสิ้นไปตามลำดับได้จริง ก็ไม่หมดสิ้น“อุปาทาน”ในความเป็น“จิต”ได้หรอก ก็ได้แต่“รู้”ยั้งๆแค่นั้น!

การจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต” เป็น“มโน” เป็น“วิญญาณ” จึงเป็นจุดแท้ของการศึกษาพุทธศาสนา ที่เป็นไปเพื่อบรรลุนิพพาน

“จิต,มโน,วิญญาณ”ศึกษาได้ที่ไหนล่ะ?

(๑๓๕) จิต-มโน-วิญญาณ เรียนรู้ได้ที่ “กาย”!

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เรียนรู้ได้ที่“กาย” เพราะ“กาย”นั้นแหละมีความเป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”อยู่ประชุมพร้อมที่จะให้เรียน และให้ปฏิบัติจัดการกันตรง“จิต,มโน,วิญญาณ”นี้เองเป็นสำคัญ เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ) ให้มี“การทำกันที่ใจที่จิต”นี้ เรียกว่า“มนสิการ”

ซึ่งมีทั้ง“กายและจิตใจ”รวมอยู่ทั้ง ๒ หรือมี“ภาวะ ๒”ให้เรียน
“ภาวะ ๒”นี้เมื่อได้เรียนรู้ความเป็น“กาย”อย่างดี ก็จะต้อง
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”อันเป็น“ภาวะ ๒” จากเรียนรู้ความเป็น
“จิต-มโน-วิญญาณ”จาก“กาย” นี้เองไปตลอดจนบริบูรณ์
เพราะ“กาย”นั้น เป็นองค์ประกอบของ“จิต-เจตสิก”สัมบูรณ์
จึงต้องเรียนแล้วทำให้“ถ่องแท้”ภาษาบาลีว่า โยนิโส “การ
ทำใจในใจให้ถ่องแท้” จึงเรียกเต็มๆว่า “โยนิโสมนสิการ” จึงจะ
บรรลุล่วงสุด

**(๑๓๖) “กาย” ต้องมีผัสสะจากภายนอกเสมอ จะเรียนลัด
เอาแต่สัมผัสภายในอย่างเดียวย่อมไม่ได้!**

และ“กาย”ก็หมายถึง“ธรรมะ ๒”

ซึ่ง“ต้องมีภายนอก”ด้วยเสมอ ขาดไม่ได้ [ชาวพุทธทุกคนนี้ เข้าใจ
ผิด“กาย”ไปสนิทแล้ว ไม่ใช่“ธรรมะ ๒”กันแล้ว]

ผู้เข้าใจถูก จึงจัดการ“กาย”เป็น“ธรรมะ ๒”คือ กายมีจิตเสมอ
ไม่ใช่ไปจัดการอยู่ที่“ภายนอก”หรือแค่ที่“ร่าง”อันเป็นดิน-น้ำ-
ไฟ-ลม กันแค่ ๑ เดียวเท่านั้น

ปัจจุบันนี้ชาวพุทธ เพราะฟังคำสอนหรืออ่านคำตรัสของ
พระพุทธเจ้าไม่แตกฉานและเรียนรู้ไม่ถ่องแท้ ก็เลยพากันมุ่งปฏิบัติ
“สุดโต่ง”ลัดไปเอาแต่“จิต-มโน-วิญญาณ” ความเป็น“กาย”จึงผิด!

โดยพากันทิ้งภายนอกไปเลย นั่นคือ หลับตา-ปิดหู-ปิดทวาร
ภายนอก ๕ ทวารทั้งหมด แล้วหลงว่าจะบรรลุนิพพาน!

● จบฉบับที่ ๓๒๕

ฉบับที่ ๓๒๖ กันยายน ๒๕๖๐

(๑๓๗) เกรินกล่าววลีซึ่งของ “กาย” มิใช่ผิวเผิน แค
ร่างกายหยาบๆร่างนี้!

ฉบับที่ ๓๒๕ เรากำลังอธิบายกันให้ลึกซึ่งถึงความเป็น “กาย”
กันอีก ต้องพูดซ้ำพูดซากย้ำกันไปทุกเหลี่ยมทุกมุม กว่าจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในคำว่า “กาย” กันได้จริงๆ

สำคัญยิ่ง สำคัญมาก เฉพาะอย่างยิ่งในคนไทย “กาย” คำนี้ได้
กลายมาเป็นภาษา “ไทย” ไปแล้ว และได้เบียดเบียนผิดเพี้ยนจากความ
หมายเดิมของ “ศาสตร์” พุทธไปสนิทสนมแล้ว

ที่จริงในพจนานุกรม “บาลี-ไทย” ส่วนใหญ่ก็ยังมีคำแปลกันได้
ถูกต้องอยู่ทั้งนั้นแหละ แต่เพลอเฟินเลือนเพี้ยนกันไปเอง!

(๑๓๘) อธิบาย “กาย” แบบสัมมาทิฐิ!

กาย = กอง, ผูก, หมู่, ประชุม ; หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ
เวทนา สัญญา และสังขาร

ซึ่งมันก็คือ “กาย” และแปลว่า องค์ประชุมหรือหมวดหรือ
กองของเจตสิกธรรม อันมี เวทนา สัญญา และสังขาร นั้นเอง

ก็ยืนยันชัดเจน คำว่า “กาย” นั้น ไม่ใช่คำที่มีหมายความแค
“ร่างกายนอก” ที่ประกอบด้วยดิน, น้ำ, ไฟ, ลมประชุมกันอยู่เท่านั้น
แต่ยังชี้ไปถึงความเป็น “นามธรรม” เป็นหลัก คือ เจตสิกทั้งหลาย
เป็นองค์รวมอยู่ด้วย

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความถูกต้องของความหมายแท้ของคำว่า

“กาย” ก็ยังยืนยันมีหลักฐานอยู่ว่า “กาย” คือ องค์ประชุม หรือกอง หรือองค์รวมของเจตสิกกรรม อันมี เวทนา สัญญา และสังขาร เป็นต้น

(๑๓๙) “กาย”เป็นข้อต้นของโลกุตระที่ต้องเรียนรู้ก่อนเวทนา ก่อนจิต ก่อนธรรม!

คำว่า “กาย”ในศาสนาพุทธนั้นเป็นบาลี อันมีนัยสำคัญยิ่งยวด เพราะเป็น“โพธิปักขิยธรรม”ข้อต้นที่เป็น“โลกุตระ”กันทีเดียว ที่ผู้ปฏิบัติธรรมต้องเรียนรู้ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงอย่างลุ่มลึกมาทีละขั้นทีละตอนให้ได้ ก่อนคำว่า“เวทนา” ก่อนคำว่า“จิต” ก่อนคำว่า“ธรรม”ใด เพราะ “กาย”เป็น“ธรรม”ภาวะข้อแรก ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ก่อนอื่นใดของ“พุทธธรรม” เป็น“สังโยชนข้อที่ ๑” ที่จะต้อง“ลุ่มลึกมาทีละขั้น” หลุดพ้นสังโยชนข้อที่ ๑ นี้ก่อนอื่นใด อันเป็น“ธรรม” ที่มีคุณวิเศษถึงขั้น“โลกุตระ” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ตรงๆชัดว่า “โลกุตระธรรม ๓๓”มีอะไรบ้าง? หรือ“โลกุตระธรรม ๙”นั้น ได้แก่ อะไร กันแน่? (ผู้สนใจตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ แล้วปฏิบัติให้เกิดดู)

(๑๔๐) ปฏิบัติธรรมต้องมี ต้น กลาง ปลาย!

หากไม่มีต้น-มีกลาง-มีปลายเป็นไปตามลำดับดังสาธยายมานี้ นั่นก็คือ ผู้นั้นปฏิบัติธรรมที่ไม่ใช่แบบพุทธ เพราะไม่เริ่มต้นเป็นลำดับ ตรงจุดแรกของการปฏิบัติแบบพุทธที่สำคัญยิ่งได้ถูกแฉ แฉจนแท้จริง

ผู้นั้นก็จะเสียเวลามาก จะสับสนวนเวียน จะวกไปวนมา ทำ

แล้ว ก็จะต้องกลับมาทำอีก วนเวียนกันเสียเวลาเป็นชาติๆ กลายเป็นคน“วิตกกังวล” ที่จะต้องใช้เวลาปฏิบัติเสียเวลาสูญเปล่า ยาวนานเย็นเยือกเกินไปกว่าที่ควรจะเป็น!

ทำแล้ว ไม่รู้แล้วรู้เสร็จ ทำได้ผลหรือไม่ได้ผล ก็ไม่มีกรอบขอบเขตกำหนด“ลัทธิญาณ-กิจญาณ-กตญาณ”

(๑๔๑) วิธีปฏิบัติต้องมีลำดับของไตรสิกขา เริ่มที่ศีลก่อน!

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“วิธีปฏิบัติ”ที่ถูกต้องอย่างเป็นลำดับของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อันเป็นของพุทธ

นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติที่ไม่เป็น“ไตรสิกขา”

เช่น ผู้มี“ความเห็น”(ทฐิ)ว่า การปฏิบัติธรรม คือ“การหลับตาทำสมาธิ” แล้วก็สอนกันว่า หลับตาทำสมาธิไปเถอะ หลับตานี้แหละ จะเกิด“ศิวบริสุทธิ”ตามมาเอง!..?

(๑๔๒) “ศีล”ต้องปฏิบัติจริงจังโดยตรง มิใช่เป็นผลพลอยได้!

มีสอนกันแบบนี้จริงๆ คิดดูเถิด! “หลับตา”อยู่อย่างนั้น แล้วจะเป็น“การปฏิบัติศีล”ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์กันกับสิ่งต่างๆตามที่ข้อ“ศีล”กำหนด ..มันจะได้“ปฏิบัติ”กันยังงัย?

คิดเอาง่ายๆ ดีความเอาเองชู้ๆ ว่า “หลับตา”นี้แหละ จะเกิด“ศิวบริสุทธิ”ตามมาเอง!!! ทั้งๆที่ไม่ได้มี“สัมผัส”กับสิ่งต่างๆที่ข้อศีลแต่ละข้อกำหนดไว้ ทั้งใน“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”เลย

(๑๔๓) “ศีล” ต้องสังวรเป็นบทปฏิบัติ บทแรก ไม่กระโดดข้าม ลัดตัดตอน!

ในเมื่อ“ศีล”นั่นคือ ข้อกำหนดเป็นข้อๆ เช่น ข้อ ๑. อย่าฆ่าสัตว์ ข้อ ๒. อย่าลักทรัพย์ของคนอื่น ข้อ ๓. อย่าละเมิดในกามทุจริต เป็น ต้น ข้อ ๔. ก้อย่าพูดให้เป็นทุจริตอกุศล ข้อ ๕. ก้อย่าเสพสิ่งมีนเมาต่างๆ และข้ออื่นๆอีกเยอะแยะมากมาย “ศีล”ที่จะปฏิบัติ ซึ่งมี“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มहाศีล”นี้แหละ อันเป็น“ศีล”ของภิกษุแท้ๆ ที่จะต้อง“สังวรศีล”ทั้งนั้น ก็ไม่ได้มี“การสังวรกาย-สังวรวาจา” กันเลย หรือแม้แต่“ใจ”ก็ไม่ได้ประพฤติ“สังวรศีล”ใดๆเลย

เพราะผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“การสัมผัส”ภายนอกเลย จึงไม่มี“กาย”ที่เป็น“รูป-นาม”คือธรรมะ ๒ ให้คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติ!

นี่คือ ไม่ได้ปฏิบัติทาง“กาย”เลย ตั้งแต่เริ่มจาก“ภายนอก”

(๑๔๔) จรณะ ๑๕ ข้อต้นๆต้องปฏิบัติก่อน!

พระพุทธเจ้าจึงตรัสยืนยันไว้ใน“จรณะ ๑๕”คือ ข้อ ๒-๓-๔ ว่า นี่เองชื่อว่า “อปัณณกปปฏิปทา ๓”คือ “ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓”อันเป็นเนื้อแท้ของ“พุทธคุณ”กันเลย บรรจุพร้อมมาใน“พุทธคุณ ๙”ชุดๆ

๓ ข้อนี้ จึงยืนยันว่าเป็น“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”ของศาสนาพุทธ เพราะลัทธิเดียรฉายได้หลงผิดไปยึด“หลับตา”กันหมดแล้วไง!!!

(๑๔๕) ปฏิบัติหลับตา มันจะเป็นจรณะ ๑๕ ได้อย่างไร?

ถ้า“หลับตา”ปฏิบัติกันอย่างนั้น “ปัญญา”หรือ“ความรู้”ที่จะ

เกิดจากการปฏิบัติสังวรศีล-สำรวมอินทรีย์-โภชนมัตตัญญูตา-
ชาคริยานุโยคะ ก็ไม่มีทั้งนั้น มันจึงเป็น“ข้อปฏิบัติที่ผิดของพุทธ-
ศาสนา”โดยแท้ ตามที่ระบุไว้ใน“จรณะ ๑๕”ที่ยืนยันเป็นพุทธคุณ
ปฏิบัตินั่ง“หลับตา” ไม่มีกิริยาเคลื่อนไหวภายนอกเลย ซึ่ง
ไม่ได้สัมผัส“สัตว์หรือคน”ซึ่งเป็น“สัตว์”เป็น“คน”อยู่ภายนอกจริงๆ
ให้ปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)กับ“กาย”กับ“จิต” ที่มันจะเกิดกิเลส
หรือเปล่า หรือไม่เกิดกิเลส ก็ไม่รู้ ไม่“มี”ความจริงนั้น ให้พิสูจน์
เพราะไป“หลับตา”ปิดทวารทั้ง ๕ ไปหมดเสียนี้!!!!

(๑๔๖) ปฏิบัติหลับตาศีลแต่ละข้อ ก็ไม่มีโอกาสฝึกฝน พิสูจน์ เรียนรู้!

จิตใจเราจะ“อยากทำร้ายสัตว์”หรือเปล่า.. ก็ไม่มี“ความจริง”
นั้นให้เรารู้จริง ให้เราได้สังวรระวังปฏิบัติศึกษาตาม“ศีล”ข้อ ๑ แท้ๆ
หรือตาม“ศีล”ข้อ ๒ จิตใจเราจะเกิด“อยากได้ของที่ไม่ใช่ของ
เรา”ขึ้นมามั้ย? ก็ไม่มี“ความจริง”นั้นให้เราพิสูจน์เลย

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มีอะไรให้ตนเองได้พิสูจน์สังวรระวังเลย
กับ“สัตว์หรือคน”ก็ดี กับ“สิ่งของ”ที่เป็น“วัตถุหรือพืช”มี
อยู่ภายนอกจริงๆ ก็ดี แล้วจะยืนยันว่าบริสุทธิ์แล้วได้อย่างไร?

ในเมื่อไม่มีการสังวรศีล ไม่มีสำรวมอินทรีย์อะไรทั้งนั้น
“หลับตา”เข้าไป ไม่“สัมผัส”อะไรเลย แล้ว“ติชุลมุน”ว่า ไม่ได้
ละเมิดศีลข้อใด “ติกิน”กันอย่างนี้!!!!

นี่คือ ..บริสุทธิ์แล้ว อับอับมากไปหรือเปล่า?

**(๑๔๓) ย้ำว่า ศิลต้องตั้งใจปฏิบัติ มิใช่หลับตา แล้วโมเมว่า
ถือศีลอยู่!**

ไฉ่แบบนี้มันได้ปฏิบัติ“ศีล”ข้อไหนกันละ ข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓
หรือข้อ ๔ มันได้เรียนรู้“ความจริง”จากการ“สัมผัสของจริง”กันรึ?

มันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตามความเป็นจริงกันได้ยังไง..หา?

“ศีล”มีความแตกต่างออกไปสารพัดอีกมากมาย เรายังหลง
ติดยึดในอะไรต่าง ๆ นั้นอยู่บ้าง? อย่างน้อยก็ปฏิบัติตาม“จุลศีล” ซึ่ง
มีตั้งแต่“ศีล ๕”ไปจริงๆ

“จุลศีล”ก็มีแค่ ๒๖ ข้อ ก็ปฏิบัติไม่สม่ำเสมอ

(๑๔๔) ธรรมเนียมแห่งพุทธศาสนา ๒๖ ข้อ!

๒๖ ข้อนี้ หรือทั้ง“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้ พระพุทธเจ้า
ก็ทรงคัดสรรมาแล้ว ด้วยพระลัทธิปัญญาญาณของพระองค์ว่า
เป็น“ธรรมเนียม”อัน“เพียงพอ”ที่จะยืนยันความเป็นศาสนาพุทธแล้ว

(๑๔๕) “เพียงพอ” เป็นอย่างไร เป็นแบบไหน?

“เพียงพอ”นี้หมายความว่าถึง“รูปธรรม” หมายถึง“สิ่ง”หรือ
“ส่วน”ที่มีให้เราใช้นั้น“เพียงพอ”ที่จะใช้ ที่จะอาศัยมันไปกับชีวิต
อะไรก็ตามที่เรามีเราใช้อยู่หรือเราได้มานั้น มันมีปริมาณให้เรา
ใช้“เพียงพอ” เช่น ผู้ปฏิบัติ“ศีล” แม้แค่ ๓ ข้อนี้ ถ้ามีสัมมาทิฐิ
และปฏิภาณ“เพียงพอ”ก็สามารถใช้ปฏิบัติบรรลอรหัตต์ได้!

หรือกินอาหารวันละมื้อก็“เพียงพอ”แล้วสำหรับชีวิตเรา

(๑๕๐) “พอเพียง” เป็นอย่างไร เป็นแบบไหน?

ส่วนคำว่า“พอเพียง”นั้นหมายถึง“นามธรรม” หมายถึง“ใจ”
ของเราเองที่เดียวที่มี“ใจพอ(สันโดษ)” มี“ความพอ”เกิดขึ้นที่“ใจ”

“ใจ”มันเกิด“อาการ”ไม่ต้องการเพิ่มไปจากนั้นอีก

แม้มีเพิ่มมามากกว่านั้น เกินกว่าที่ได้ที่มีนั้นแล้วก็“ไม่ยินดี”
ที่จะได้เพิ่มขึ้นอีก เป็นต้น ดีไม่ดีจะ“ยินร้าย”ด้วยซ้ำ ถ้าภาวะที่มี
มากเกินนั้นมันเป็น“ภาระ” ทำให้ตนลำบาก

อย่างนี้แลคือ “พอเพียง” ที่คำศัพท์ก็คือ สันโดษ, สันตุลฺลิตฺติ

(๑๕๑) คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นปาฏิหาริย์พิเศษสุดยอด เรียกว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”!

“อาการ”ของ“ใจ”ที่ผู้ปฏิบัติสามารถทำได้ ตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้าเรียกว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” แปลว่า คำสอนของ
พระพุทธเจ้าเป็นปาฏิหาริย์ หรือปาฏิหาริย์ของคำสอนพระพุทธเจ้า

คำสอนของพระพุทธเจ้า เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งเป็น“ธรรมที่
ทวนกระแสโลกีย์” ศัพท์บาลีคือ ปฏิโสตัง

(๑๕๒) ตัวอย่าง “ปฏิโสตัง” ธรรมทวนกระแส!

เช่น ชาวโลกีย่อยากได้“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ” เมื่อได้มาก็“สุข”
ก็จิตใจชื่นใจ แต่ชาวโลกุตระนั้น แม้ได้ลาภ หรือได้ยศ หรือได้
สรรเสริญ ก็จะไม่“เฉยๆ” ไม่ยินดี-ยินร้าย จิตมี“กลางๆ” หรือที่เรียก
กันว่า “จิตว่าง” นั่นคือ “จิตว่างจากรสอัสสาทะ”

(๑๕๓) อัสสาทะหรือรสอร่อยของโลก!

“อัสสาทะ”คือ รสอร่อย รสซึ่งชอบเสพติด ที่ได้“ลาภ,ยศ, สรรเสริญ” หรือได้“สัมผัส“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ- ธรรมารมณ์”มาให้ตนได้สมใจ แล้วหลงในมายานี้ว่าเป็น“สุข”

แม้แต่“อัตตา” ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็ยังยึดว่า มีนิรันดร! นั่นคือ ผู้ยัง“อวิชชา” ก็ยังจะหลงยึด“สุข”เสพสมใจอยู่ ดังนั้น ชาว“เทวนิยม”จึงเป็นพวกหลง“สุขนิยม”นิรันดร ผู้ได้“สมใจ”ก็มี“ความยึดถืออยู่ในใจ”ว่า อย่างนี้น่าได้-น่ามี-น่า เป็น แล้วก็แสวงหามาเสพเป็น“สุข”อยู่ ก็ติดยึดอยู่

ก็เป็นผู้มี“สุขนิยม” ก็จมอยู่กับความเป็น“เทว(๒)”คือ ยึด“สุข” เสพติด“สุข” จึงต้องยังมี“ทุกข์” หลุดพ้นไม่ได้

(๑๕๔) สุข-ทุกข์คือ ภาวะ ๒ ที่ต้องทำให้เป็นหนึ่ง!

“สุข”นั้นมันมี“คู่หู”ที่ไม่แยกจากกันเลยคือ“ทุกข์” ที่ผู้มี “อวิชชา”จะไม่สามารถจัดการมันได้ เพราะมันเป็น“ธรรมะ ๒”

“ทุกข์-สุข”จึงเป็นภาวะ“๒”ที่ผู้ไม่มี“วิชชา”จะไม่หลุดพ้น ผู้“อวิชชา”จะไม่รู้“อุปาย”ที่จะพาหลุดพ้นจาก“สุข”จึงไม่ พ้น“ทุกข์” ก็ไม่พ้นจาก“โลก”จาก“อัตตา”อันเป็น“เทว”คือภาวะ “๒”อีกคู่ อย่าง“สัมมาทิฐิ”ได้ เว้นแต่จะได้ยิน“อนุสาสนี”ที่เป็น“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า จึงจะสามารถเรียนรู้ปฏิบัติจน กระทั่ง“พ้นอวิชชา”ได้สำเร็จจริง!

(๑๕๕) อนุสาสนีปาฏิหาริย์ทำความกระฉ่าง ทำความหลุดพ้น ได้อย่างไร?

“อนุสาสนี”คือ คำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ที่เข้าใจได้เป็นลัมมา ทิฏฐิ และปฏิบัติตรงเป็นลัมมาปฏิบัติ ก็จะมีบรรลุลหรรณไปตามลำดับ พระพุทธเจ้าจะให้ปฏิบัติตาม“ข้อศีล”ไปตามลำดับ ก็จะมีรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“โลก” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “อิตตา” แล้วปฏิบัติ ตนให้หลุดพ้นโลก หลุดพ้นอิตตา บรรลุลหรรณไปตามลำดับอย่าง น่าอัศจรรย์ เริ่มจากโสดาบัน แล้วก็สกิทาคามี และอนาคามี ที่สุด อรหันต์

เมื่อผู้ปฏิบัติบรรลุลหรรณ จนกระทั่งสูงถึงขั้นอรหันต์ และใน ความเป็น“คน”แต่ละคน อันจะถือได้ว่า ผู้นั้นเป็นผู้บรรลุพ้น “ทุกข์อาริยัลล”จริงแท้ เขาผู้นั้น“พอเพียง”ได้แล้ว ในความเป็น “คน”

เพราะ“ลิมตา”ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”และ“อิตตา” แล้ว ปฏิบัติให้หลุดพ้นจากความเป็น“โลก”จากความเป็น“อิตตา”

(๑๕๖) หลงทางเสียเวลา หลับตาเสียมรรคผล มโนยิ่ง เลอะเทอะ!

ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” จึงไม่สามารถเรียนรู้ได้ หลุดพ้นไม่ได้ แม้แค่“สมมุติธรรม”

“ปรมาตถธรรม”ยิ่งเลอะใหญ่ เอาแต่ฝันเพื่อเพ้อพกไปกับ ‘ภพน้อยภพใหญ่’ “มโน”โมเมสร้างวิมานลวงวิมานหลอกตนเอง!

เห็นได้มัยว่ามโนโมเม เอาแต่“มโน!”กันไป มโนมีฉาภิฏฐิ!

(๑๕๗) ปฏิบัติศีลในชีวิตปกติ กินอยู่หลับนอนปกติ ทำงาน ทำการปกติ!

เพราะ“ศีล”นั้นเป็นเรื่องที่ปฏิบัติกันตอนมีชีวิตปกตินี้แหละ เป็นชีวิตสามัญ“ลืมนตา” เมื่อ“ลัမ်ผัส”อะไร กับสิ่งนั้นก็ผัสรับรู้ตัว ทัวพร้อม แล้วสังวรอย่าทำทุจริตให้ผิดศีล ซึ่ง“ศีล”นั้นก็มิไปตั้งแต่ ภายนอกนี้แหละก่อน

แม้จะบรรลุดับกิเลสภายนอกได้แล้ว ก็ยังมี“กิเลสภายในที่ เหลือ” กิเลสส่วนที่เหลือภายในนี้ก็จะเกิดให้เราทำผิดอีก ซึ่งก็ต้อง“ลืมนตา”ปฏิบัติ คงมี“ลัမ်ผัส”ภายนอกอยู่เหมือนเดิมนั้นแหละ

(๑๕๘) ถือศีลให้เป็นอธิศีล ทำจิตให้เป็นอธิจิต ทำปัญญาให้เป็น อธิปัญญา!

ศีลก็เป็น“อธิศีล” จิตก็เป็น“อธิจิต” ปัญญาก็เป็น“อธิปัญญา” แล้วก็มี“อธิมุตติ”เพิ่มขึ้นไปเป็นลำดับ เป็นการบรรลुศีล บรรลุธรรม

แต่ที่จะนับว่า คนใดบรรลุ“การมีศีล”ก็หมายความว่าคนผู้นั้น บรรลุธรรมที่ได้ปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิมุตติ-วิมุตติ” นั่นก็คือ“ในจิตในใจ”ของผู้นั้นต้องถูกกำจัดกิเลส ออกไป “ไม่มีกิเลสในใจ”ที่จะละเมิด“ศีล”นั้นๆแต่ละข้อๆ

และเราจะมี“วิมุตติญาณทัสสนะ”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อธิ จิต-อธิปัญญา-อธิมุตติ-วิมุตติ”ของเราว่า “เจริญ”ขึ้นๆ มีสภาพ“อธิ” นั่นคือ มีความ“ยิ่ง”กว่ากิเลส มีความ“เหนือ”กว่ากิเลส มีความ“ใหญ่”กว่ากิเลส มีการอยู่ “บน”กิเลสได้จริง มีการ“ทับ”กิเลส ได้จริง

แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“วิมุตติญาณทัสสนะ”

(๑๕๙) “อริ” อยู่ที่ใด ความเจริญการบรรลु ก็อยู่ที่นั่น!

“อริ” แปลว่า ยิง,ใหญ่,ทับ,เหนือ,บน

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ศีล”ของเรา“อริ”ขึ้นมาได้
อย่างไร?

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต”ของเรา“อริ”ขึ้นมาได้อย่างไร?

โดยเฉพาะ“ปัญญา”นี้เองที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อริ” ของ
ภาวะต่าง ๆ นั้น ว่ามัน“ยิง,ใหญ่,ทับ,เหนือ,บน”ขึ้นอย่างไร?

โดยมี“ภาวะจริง”ให้สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายใจปรากฏ
ให้เราเองผู้ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ครบ“๒”

แล้วจึงตรวจทานจนมี“ญาณทัสสนะ” สัมบูรณ์ใน“วิมุตติ”

**(๑๖๐) พุดถึง ภาวะ ๒ อีกที ต้องทำให้เป็น ๑ ให้ได้ ทำศูนย์เป็น
ที่สุด!**

ความเป็น“๒”ในบรรดาภาวะทั้งหลายทั้งปวง อันคือ“เหตุ” นี้
แหละ ที่ศาสนาพุทธสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และจัดการด้วย “อภิ
สังขาร ๓”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ที่สุด ถึงขั้น“พ้นทุกข์-พ้นสุข”
และ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” แยกธาตุ“จิตนิยาม”ให้เป็น“อุตุ
นิยาม”สำเร็จ เป็น“สูญ”ดับ“อัตตาหรืออาตมัน”ถึงที่สุดได้จริง

ก็เพราะเรียนรู้ปฏิบัติได้บริบูรณ์ครบถ้วนบรรลุใน“ภาวะ ๒”
หรือ“ธรรมะ ๒” ที่สุดยอดสำคัญยิ่งได้สัมบูรณ์

..ก็ไม่สอนกันแบบนี้ อย่างนี้ กันเลย!

(๑๖๑) สอนศีลผิติดๆ บอกว่ามีผลแค่ทางกายวาจา ไม่เกี่ยวกับใจ! ถ้าเรื่องใจต้องไปทำสมาธิหลับตา!

หรือไม่ก็หลงผิดไปว่า ถือศีล ปฏิบัติศีล จะมีผลแค่ควบคุมกายกับวาจา อย่าให้กายให้วาจาผิดข้อที่“ศีล”กำหนดไว้ เป็นอันจบกิจของศีล คือแค่หมายเอาว่า “ศีลจะมีผลไม่ทำทุจริตทาง‘กาย’กับ‘วาจา’เท่านั้น”

สอนกันว่า“ผล”ของศีล มีอยู่เท่านั้น!

ส่วน“สมาธิ”หรือ“อธิจิต”ก็แยกไป เลยไป“หลับตา”ปฏิบัติเอาโน่น

ทั้งๆที่ใน“กัมมัตถยสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘) พระพุทธเจ้าตรัสไว้ต่างๆชัดๆ ว่า “ศีล”นี้แหละยัง“อรหัตผล”ให้บริบูรณ์เป็นลำดับๆ

ได้เนื้อได้ความจากพระไตรปิฎก “กัมมัตถยสูตร” ก็คือ “ศีล”ที่เป็นกุศล ย่อมยังอรหัตตผลให้บริบูรณ์โดยลำดับ”

(๑๖๒) แท้จริง ศีลมีพลังพาสู่อรหัตต์ได้เลย!

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติ“ศีล”ก็จะทำให้“จิต-เจตสิก”ต่างๆเจริญไปตามลำดับ จนกระทั่งเป็น“สมาธิ” เป็น“ญาณ” เป็น“วิมุตติ”สูงสุด

ไม่ใช่เจริญแค่“กาย”กับ“วาจา” แต่พระองค์ตรัสชัดเจนยิ่งว่า ปฏิบัติ“ศีล”เจริญกับ“จิต-เจตสิก”แท้ๆทีเดียว ได้แก่.....

๑. อวิปปฏิสาร(ไม่เดือดร้อนใจ) ๒. ปามุขชะ(เบิกบานยินดี) ๓. ปีติ (อิ่มใจ) ๔. ปัสลัทธิ(สงบระงับกิเลส) ๕. สุข(ความสุขอันเกิดจากความสงบ)
๖. สมาธิ(จิตตั้งมั่น) ๗. ยถาภูตญาณทัสสนะ(รู้แจ้งเห็นจริงตามความ

เป็นจริง) ๘. นิพพิทา(เบื่อกิเลส) ๙. วิราคะ(จางคลายจากความยึดมั่น)

๑๐. วิมุตติญาณทัสสนะ(รู้จักรู้แจ้งเห็นจริงใน“วิมุตติ”คือความหลุดพ้นนั้นๆ)

อ่านทวนดูแล้วไตร่ตรองตามดีๆ ทั้ง ๑๐ อย่างนั้น ตั้งแต่ข้อ ๑ “อวิปปฏิสาร” ไปจนถึงข้อ ๑๐ “วิมุตติญาณทัสสนะ” นั้น มัน คือ อะไร? ทั้ง ๑๐ อย่างนั้น มันคือ“อาการ”ของกาย-วาจา..หรือ? หรือว่ามันคือ“อาการ”จิต,เจตสิกทั้ง ๑๐ ต่างหาก ใช่มั้ย?

(๑๖๓) วงการพุทธศาสนาผิดอย่างมหันต์ แยกศีลสมาธิปัญญา ออกจากกัน ให้เดินคนละทาง สร้างดาวคนละดวง!

ดังนั้น “ความรู้”แม้ในวงวิชาการพุทธศาสตร์ที่มีกันดินดาศ ในยุคนี้ ที่เชื่อกัน และสอนกันว่า “ศีลควบคุมกายกับวาจา”เท่านั้น

ส่วน“สมาธิ”หรือ“ปัญญา”นั้นก็ให้ไป“หลับตาทำจิตสงบ เข้าไปอยู่ในภวังค์”เอาอีกที ถ้าแบบนี้มันก็แยก“ศีล”ต่างหาก ไปจาก“สมาธิ” จาก“ปัญญา” จาก“วิมุตติ” ชัดๆ

มันก็ไม่ใช่“ปฏิบัติศีล”นั้นแหละ เป็น“เหตุ” แล้วจะเกิด“ผล” จาก“ศีล”แต่ละข้อตามที่ตนสมทานนั้นๆ ได้“อธิจิต”หรือได้ “สมาธิ” และได้“อธิปัญญา”อย่างเป็นทางการ”(process)แล้ว เกิดการสังเคราะห์กัน-สังขารกันเป็น“อภิสังขาร ๓”

(๑๖๔) ขบวนการของศีลก่อเกิดการสังเคราะห์กันและกัน ก่อ เกิดอภิสังขารเป็นอัศจรรย์!

ซึ่งมี“ปัญญาภิสังขาร-อปัญญาภิสังขาร-อเนญชาภิสังขาร” ซึ่งเป็น“โลกุตระ”แท้ๆ

ถ้าลัทธิมาทฤษฎี และลัทธิมาปฏิบัติ “ปัญญาวิสังขาร” ก็คือ “การทำใจในใจ(มนสิการ)” ที่มีความรู้ชั้น “ปัญญา” ไม่ใช่ความรู้แค่เฉโก) จึงจะเกิดการจัดการปรับปรุงปรับแต่งจิตตน โดยทำพลังงาน “ไฟ” ที่ชื่อว่า “ฌาน” เกิดขึ้นได้จริง แล้วเผากิเลสถูกตัวกิเลส(กายกิล)ตรง “กิเลส” จึงถูกทำลายสลายไปจริง ทำอย่างนี้มันจึงสามารถจัดการกับจิตใจของตนชำระกิเลสได้แท้ เกิด “ผล” เจริญขึ้นๆตามลำดับๆ ซึ่งลัทธิมา “ตื่น(ชาครติ)” จึงจะครบปฏิบัติมีตาหูจมูกลิ้นกายใจตื่นเต็มอยู่ จึงสามารถรู้แจ้งเห็นจริงครบ “กาย” ครบ “ใจ” บริบูรณ์

(๑๖๕) มิจฉาทฤษฎีสอนหลับตา กิเลสจะหายไปเอง ปัญญาจะเกิดมาเอง เป็นอัตโนมัติ!

แต่ผู้ “มิจฉาทฤษฎี” นั้น หลงผิดกลับไปสอนกันว่า “หลับตา” ข่มเข้าไป กดเข้าไป สะกดจิตเข้าไปเถอะ กิเลสจะ “ดับ” เอง ทำให้สงบสนิทให้ได้ แล้ว “ปัญญา” จะผุดเกิดขึ้นมาเอง ..ว่างั้นเลย โดยไม่มี “เหตุ” ไม่มี “ปัจจัย” อะไร เป็น “ปัจจัยการ” ทั้งสิ้น ขอให้สะกดจิตจน “จิตสงบนิ่ง แน่น ดับมืดดำ (กำหนด, กำหนด)สนิท” ก็แล้วกัน แล้ว “ความวิเศษ” ประดามีจะผุดเกิดขึ้นมาให้แก่เราเอง!

ซึ่งสอนอย่างนี้..ผิดทั้งนั้น!

มันน่าสงสารศาสนาพุทธทุกวันนี้มั้ย?

มันขัดแย้งตั้งแต่ความว่า “ทุกอย่างมาแต่เหตุ...” กันแล้ว

(๑๖๖) ลืมศีลกันได้อย่างไร จรรยา ๑๕ วิชชา ๕ ก็ต้องเอาศีลเป็นตัวหลัก เป็นหัวหน้าใหญ่!

มีฉันทิฏฐิกันกระทั่ง“ศีล”ก็ไม่รู้จักกันเลยว่า “ศีล”นี้แหละคือ “ข้อต้น”ที่กำกับ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”แท้ๆ ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เชียวนะ!

“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ต้องมี“ศีล”ข้อใดข้อนั้นเป็น“หัวหน้า” ของกระบวนการ“จรณะอีก ๑๔ และวิชชา ๘” ทำการสังเคราะห์-สังขารกันเจริญขึ้นๆให้แก่“ศีล”แต่ละข้อ

เพราะ“ศีล”แต่ละข้อ ก็แยกกันคนละเรื่อง

ดังนั้น “จรณะอีก ๑๔ กระบวนการ”จึงเป็นความเจริญของ “อริศีล-อริจิต”แต่ละข้อ และ“วิชชา ๘”ก็ต้องเป็น“อริปัญญา” ที่เจริญไปกับ“ศีล”ข้อนั้นๆเรื่องเดียวกัน

(๑๖๓) ศีลแต่ละข้อพาอริจิตแต่ละเรื่อง!

เช่น “ศีล”ข้อ ๑ มันก็เจริญ“อริจิต” มีคุณธรรมพัฒนาขึ้น ในเรื่องเกี่ยวกับ“สัตว์” ที่เรามีต่อ“สัตว์”ทั้งปวง “อริปัญญา” ก็เจริญความรู้อันประเสริฐไปในแบบที่เกี่ยวกับสัตว์ทั้งหลาย

“ศีล”ข้อ ๒ มันก็เจริญ“อริจิต” มีคุณธรรมพัฒนาขึ้นในเรื่องเกี่ยวกับ“วัตถุและพืช” ที่เรามีต่อ“วัตถุและพืช”ทั้งปวง ซึ่งมันไม่มี“เวทนา-วิญญาณ”มันแตกต่างกับ“สัตว์” “อริปัญญา” ก็เจริญความรู้ที่ประเสริฐไปอีกแบบหนึ่งเกี่ยวกับ“วัตถุและพืช”

อย่าลืมนะว่า “สัตว์”เป็น“จิตนิยาม” มี“เวทนา”มี“วิญญาณ” กันแล้ว จึงมี“กรรมวิบาก” อยู่ใน“นิยาม”จำพวก“ชีวะ”ที่พัฒนาถึงขั้น จองเวรจองกรรม มี“ทุกข์”มี“สุข” มี“เจตนา”ที่เป็น“กาม ตัณหา-ภวตัณหา” ลังสมในอนุสัย

ส่วน“พีช”นั้นเป็น“พีชนิยาม”และ“วัตถุ”ก็เป็น“วัตถุนิยาม” ทั้ง ๒ นิยามนี้ยังไม่มี“เวทนา”ไม่มี“วิญญาน” ยังไม่จองเวรจองกรรม จึงไม่มี“กรรมวิบาก” ไม่มี“ทุกข์-สุข”ใดๆเหมือนสัตว์

นัยสำคัญจุดนี้แหละ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และนำมาให้ มนุษย์“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนให้“พ้นบาป-พ้นทุกข์”สำเร็จ!

(๑๖๘) ศีลข้อ ๓ กับอริจิตในกามคุณ ๕!

“ศีล”ข้อ ๓ มันก็เจริญ“อริจิต”ที่มีคุณธรรมพัฒนาขึ้นในเรื่อง เกี่ยวกับ“กามคุณ ๕ หรือกามโทษ ๕” ที่มีต่อ“ทวาร ๕ ของเรา” เมื่อผู้ใดสัมผัส“สัตว์”ก็ดี สัมผัส“วัตถุและพีช”ก็ดี เกี่ยวกับ“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพารมณ์-ธรรมารมณ์” “อริจิต”ก็เจริญเป็น คุณสมบัติที่ประเสริฐซับซ้อนหลากหลายมิติขึ้นไปอีก ผู้นั้นจึง สามารถ“หลุดพ้น”จาก“บาป”จาก“ทุกข์-สุข”ได้แท้ในชีวิต

นั่นคือ ผู้นั้นสามารถสร้างพลังงานจิตของตนให้เป็น “ฉาน” ที่เป็นพลังงาน“ไฟ” จนกระทั่งถึงขั้น“บุญ”ถูกต้องตามสัมมาทิฐิ ของพระพุทธเจ้า จึงเผาผลาญกำจัดกิเลสสูญสิ้นได้สำเร็จแท้ ดังนี้ เป็นต้น

“ศีล”ข้อ ๔ ก็เจริญตาม“กาย-จิต”ที่ได้อบรมฝึกฝนจนเจริญ ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ตามลำดับ เป็นที่น่าอัศจรรย์

(๑๖๙) ศีลแต่ละข้อมีภารกิจแต่ละเรื่องจึงเกิดอริจิต อริปัญญา ในแต่ละมุลิกซึ่งยิ่งนัก!

“ศีล”ข้ออื่นๆก็กำหนดความเจริญพัฒนาไปแต่ละเรื่อง

ตาม“ศีล”ข้อนั้นๆ “ศีล”จึงเป็นข้อกำหนดแต่ละกิจแต่ละเรื่อง

การปฏิบัติให้เกิด“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”กระทั่ง“วิมุตติ” จึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับ“ศีล”แต่ละหัวข้อ ที่เป็น“หัวข้อกำหนด” ความเจริญแต่ละเหตุแต่ละปัจจัย แต่ละเรื่องไป

“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”หรือ“วิมุตติ”จึงมีนัยะต่างกันไปตามลักษณะคนละเรื่อง เฉพาะเรื่อง ตาม“ศีล”แต่ละข้อ

พระพุทธเจ้าจึงกำหนด“ศีล”เป็น“หัวข้อ”ของกิจแต่ละกิจเรื่องแต่ละเรื่อง จาก“กระบวนการ ๑๔ วิชชา ๘” ด้วยประการฉะนี้

“ศีล”แต่ละข้อจึงจะเจริญเป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ไปแต่ละกิจ แต่ละเรื่อง ก็ตรงตาม“ลัจฉญาณ-กิจฉญาณ-กตฉญาณ”

(๑๓๐) ย้าศีลข้อใด ก็กำหนดกระบวนการจรณะ ๑๔ วิชชา ๘ ให้เป็นไปตามศีลข้อนั้นๆ จึงมีวิมุตติญาณทัสสนะคนละเรื่อง บริบูรณ์คนละส่วน!

“ศีล”แต่ละข้อ ข้อใดก็จะกำหนด“กระบวนการ ๑๔ วิชชา ๘”ก็เป็นไปตาม“ศีลข้อนั้นๆ” ซึ่งจะเกิด“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา -อธิมุตติ-วิมุตติ”ที่มี“วิมุตติญาณทัสสนะ”คนละเรื่อง แต่ละข้อบริบูรณ์ได้

ส่วน“จรณะอีก ๑๔ และวิชชา ๘”นั้น ก็เป็นความเจริญของ“อธิจิต-อธิปัญญา-อธิมุตติ-วิมุตติ”ไปกับ“ศีล”แต่ละข้อ เยี่ยงเดียวกันหมด ซึ่งมีความเจริญ“อธิศีล”นำกระบวนการของ “จรณะ ๑๔ วิชชา ๘”นั่นเองพา“ศีล-จิต-ปัญญา-วิมุตติ”ประเสริฐขึ้นๆถึงที่สุด

ความลึกซึ้งซับซ้อน หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธิคละ,คัมภีรภาโส)ของกระบวนการ“จรณะ ๑๔ วิชชา ๘”จึงวิจิตรพิสดารยิ่งยวดฉะนี้!

(๑๗๑) สายเดียรถีย์ สายเทวนิยม แยกธรรมะ ๒ ไม่เป็น ไม่เห็นความสำคัญของศีล ไม่จริงจังกับศีล ย่อมไม่ประสมมรรคผล ศีลจึงไม่เกิดสมาธิศีล จึงไม่เกิดปัญญา!

ส่วนเดียรถีย์หรือชาว“เทวนิยม”ที่ยังมีจฉาทิฏฐิ ก็ยังแยก“เทว”ออกเป็น“ธรรมะ ๒”ศึกษาไปตามลำดับ เจริญ“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”ไม่สัมมาทิฏฐิ ก็ยังไม่สามารถบรรลุมรรคผล

เพราะไม่รู้ว่ “ศีล”คืออะไร? มีอย่างไร? มีเท่าไร? ปฏิบัติตามลำดับนั้นปฏิบัติยังง? ปฏิบัติ“ศีล”แล้วจะเกิด“สมาธิ-ปัญญา”ไฉน? จึงไม่สามารถจะกำจัดกิเลส อันก็คือ“มายาธาตุ” ก็หลอกตนเอง มันทำที่ว่ามันเป็น“จิตแท้-วิญญาณแท้”อยู่ตลอด ผู้นั้นจึงตกเป็นทาส“กิเลส”ไม่ตื่นรู้ สลัดตนเป็นอิสระบริบูรณ์ไม่ได้!

แต่ก็ยังดิ้นะที่ยังพอรู้ว่า ถือ“ศีล ๕-ศีล ๘-ศีล ๑๐”กันอยู่บ้าง ก็เลยได้ควบคุมกาย-วาจา-กัณบ้าง แต่ไม่รู้“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ดีพอ ไม่ว่าในสำนักพุทธไหน วงการพุทธใด ลืมกัน ละเลยกันทั้งโลกมั้ง!

เพราะเดี๋ยวนี้องการพุทธไม่สอน ไม่ยอมรับกันแล้วว่า เป็น“ศีลธรรมนุญ”หรือ“ศีลโอวาทปาฏิโมกข์”แท้ๆของพระพุทธเจ้า

เพราะเสื่อมไปจนเหลือแค่“วินัย ๒๒๗”กันเท่านั้นแล้ว

(๑๗๒) วงการพุทธเข้าใจผิดผิดสำคัญว่าศีลคือวินัย ๒๒๗ นั้นตื่นเขินไปแล้ว!

โดยหลงผิดไปสนิทเลยว่า“ศีล”คือ “วินัย ๒๒๗”เท่านั้นจริงๆ แม้แต่ภิกษุพุทธวันนี้ก็ไม่มี“จุลศีล ๔๓ ข้อ”กันแล้ว โดยเฉพาะ“มหา

ศีล” ซึ่งเป็น“ศีล”ที่ชี้บ่งว่าพุทธวินชาดตามที่“มหาศีล”กำหนด”
เป็น “ศีล”ที่บ่งบอกความเป็น“ศาสนาพุทธ”ว่า พุทธไม่มี“ไตร่จณนา
วิชา”

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่“วินชาด”(เวรมณ)ไตร่จณนาวิชาตาม
ที่“มหาศีล”ห้ามไว้เป็นอย่างเป็นจริง ต้องไม่มีประพฤติปฏิบัติอยู่ใน
วงการศาสนาพุทธกัน ในยุคพระพุทธรเจ้าขึ้นระอาดด้วย“มหาศีล”
และปฏิบัติ“จุลศีล”จนเกิด“อธิศีล”กันจริง ๆ แล้วเกิด“อธิจิต”
และเกิด“อธิปัญญา” เกิด“อธิมุตติ” เกิด“วิมุตติ”ไปตาม“สัจจญาณ-กิจ
จญาณ-กตญาณ”กันได้ อย่างเป็นจริงไปตามลำดับๆ

(๑๗๓) วงการพุทธศาสนาทั้งศีล ทั้งธรรมนุญขของศาสนาพุทธ (จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล) ไตร่จณนาวิชาจึงบานสะพรั่ง!

แต่ศาสนาพุทธทุกวันนี้ “ละเมิดศีลใหญ่” คือ “มหาศีล ๗ ข้อ”
นี้กันอย่างเต็มไปดด้วยไตร่จณนาวิชาจริง จนเต็มสภาพแล้ว นั่นคือ
ในวงการศาสนาพุทธปัจจุบันนี้“ทั้งศีล”อันเป็นธรรมนุญขของศาสนา
พุทธแท้ๆนี้กันไป อย่างสูญสิ้นสนิทแล้ว เหลือแต่“วินัย ๒๒๗”ที่
หลงผิดว่าคือ“ศีล” โดยเฉพาะ“มหาศีล” ซึ่งในยุคพระพุทธรเจ้าขึ้น
ว่า เป็นศาสนาที่โดดเด่นเป็นสง่ามาก เพราะเป็นศาสนาที่ระอาด
บริสุทธิ์จาก“ไตร่จณนาวิชา”อย่างจริงจัง พิสูจน์ความเป็น“อุตตริ-
มนุสสรธรรม”ที่เป็น“อนุสาสนิปาฏิหาริย์”ที่อ้างอิงได้แท้

(๑๗๔) พุทธธรรมไม่ใช่อธิปาฏิหาริย์ ไม่ใช่อาเทศนา ปาฏิหาริย์ ใช้แต่อนุสาสนิปาฏิหาริย์ จึงสง่างามยิ่งนัก!

ศาสนาพุทธในยุคพระพุทธเจ้า ไม่ต้องใช้“อิทธิปาฏิหาริย์-
อาเทศนาปาฏิหาริย์”มาเรียกร้องความสนใจอย่างศาสนาอื่น ๆ
ใช้“อนุสสาสนีปาฏิหาริย์”เพียวๆเท่านั้น ยืนยันความสง่างามเต็มที่
แน่นอนว่า ปุถุชนนั้นเป็นธรรมดาที่ยังทิ้งหรือยังหลงนิยม
เดรัจฉานวิชา ก็ไม่แปลกอะไร เพราะศาสนาที่ยังไม่แข็งแรงพอก็
ต้องยอมให้มีเดรัจฉานวิชา ก็เป็นธรรมดา!

แต่ศาสนาพุทธที่แข็งแรง มีพุทธศาสนิกเจริญภูมิโลกุตระ
เพียงพอ ก็จะไม่อาศัยเดรัจฉานวิชา มาทำให้ตัวเองด้อยความสง่า!
สังฆธรรมโลกุตระจึงยืนยันสารธรรมอันประเสริฐของมนุษย์
ศาสนาพุทธจึงยิ่งใหญ่ด้วยโลกุตระสารธรรมอันประเสริฐ ที่
แก้ปัญหาชีวิตมนุษย์และสังคมแท้จริง ตลอดกาล ไม่ว่ายุคใดไหนๆ
ขอพักยก เรื่อง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ”ไว้แค่นี้ก่อนแล้วกัน
เรายังจะพูดถึง“ไตรสิกขา-วิมุตติ”นี้กันอีกในโอกาสต่อไปอยู่แน่นอน
ทีนี้แวะไปที่เรื่องยังเห็นว่าน่าจะพูดกันอยู่อีกเรื่องหนอยเถอะ

**(๑๗๕) ย้ำซ้ำความหมายความสำคัญของ“กาย”อีกที จับคู่ รูป
นามได้ช่วงไหนช่วงนั้นก็คือ“กาย” “กาย”มีอยู่ทุกชั้นตอน งามมี!**

นั่นคือคำว่า“กาย”ที่มีนัยสำคัญยิ่งเหลือเกิน มาพูดย้ำซ้ำกัน
อีก ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายได้หลงผิดกันไป อย่างน่าเห็นใจจริงๆ

“กาย”นั้น เป็นภาวะที่ปรากฏอยู่ของ“องค์ประชุม” เป็น
“องค์รวม” เป็น“องค์ประกอบ”ของ“ธรรมะ”ทั้งหลาย ตั้งแต่ ๒
หน่วยขึ้นไป จนนับไม่ถ้วน และการศึกษา นั่นต้องจับคู่มี“ธรรมะ
๒”เสมอ

ซึ่งก็คือ“เทว”นี้แล สำคัญสุดต้องจับคู่“รูป”กับ“นาม” และ
ศึกษาไปที่ละคู่

ได้แก่“รูป = ภาวะที่ถูกรู้”(object) กับ “นาม = ภาวะผู้รู้หรือ
ประธาน”(subject) โดยเฉพาะต้องมี“นามหรือตัวประธานผู้รู้”เสมอ!

เพราะเป็นเรื่องของ“จิตนิยาม” ที่จะปฏิบัติให้มี“ความรู้ชั้น
โลกุตระหรืออาริยะ” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ชั้น“อัญญา”หรือ“ปัญญา”

(๑๗๖) สรุปว่าจะเรียก“กาย”ต้องมีธาตุรู้ร่วมด้วยเสมอ!

ดังนั้น เราจะเรียกว่า“กาย”ได้ ก็ต่อเมื่อมันต้องมี“ธาตุรู้”
ร่วมอยู่ด้วยเสมอ เป็นธาตุ ๒ หน่วยขึ้นไป ถ้าไม่มี“ธาตุรู้”อยู่ด้วย
จะไม่เรียกองค์รวมหรือองค์ประกอบนั้นว่า“กาย”..จำไว้!

แต่ถ้าใครเข้าใจคำว่า“กาย”ไม่ลัทธิมาติกาแล้วจริง จะเรียนรู้
พุทธธรรมไม่บรรลุ เพราะการเรียนรู้พุทธธรรมต้องมีคำว่า
“กาย”เสมอ

คำว่า“กาย”มีมากมายหลายลักษณะอาการเหลือเกินที่จะ ต้อง
“ศึกษา”สภาวะนั้นๆอย่างแยบคาย เมื่อมีจกาทิภาณาคำว่า “กาย”เสีย
แล้ว มันก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว(ธรรมะ ๒)”ต่างๆผิดไปแน่นอน!

(๑๗๗) สังโยชนข้อที่ ๑ ต้องเริ่มรู้จักกาย ต้องรู้จักจิต แยก กายแยกจิตเป็น!

“สังโยชนข้อที่ ๑”ของพุทธจึงต้องเริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“กายของตน(สัkkาย)”อย่างลัทธิมาติกา หรือต้องแยก“กาย”
แยก“จิต”ให้ลัทธิมาติกาจริงๆ ดังที่พระพุทธเจ้าให้อุปัชฌายะต้อง

สอน“กรรมฐาน ๕”คือ การแยก“กาย”แยก“จิต”นี้เองให้แก่ลัทธิ-
วิहारีก่อนอื่นเลย เมื่อบวชสำเร็จเป็นองค์ภิกษุทุกรูป

แต่ทุกวันนี้ เลื่อมกันไปหมดแล้ว แม้อุปัชฌาย์ก็ไม่ลัทธิปฏิ
ในเรื่องแยก“กาย”แยก“จิต”!

เช่น คำว่า กายสังขารก็ดี กายปัสสัทธิก็ดี กายปาคุญญตาก็ดี
กายกัมมัญญตาก็ดี เป็นต้น ซึ่งมี“กาย”ต่างๆที่ไม่เหมือนกัน
ก็ต้องเห็นภาวะแห่งความเป็น“กาย”ต่างกันให้ได้ แม้จะมี“สัญญา”
อย่างเดียวกัน

จึงจะเรียนรู้“สัตว์โอปปาติกะ”ที่ต่างกัน ๙ ชนิด และกำจัด
ความเป็น“สัตว์”ให้หมดไปจากจิตตนได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๔)

● จบฉบับที่ ๓๒๖

ฉบับที่ ๓๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐

(๑๗๔) เกรินย้อนซ้ำซากเรื่อง“กาย”อีกครั้งที่ร้อยครั้งที่พัน
อย่าเบื่อกันเลย เพราะสำคัญมาก ติดกระดุมเม็ดแรกผิดก็จบเห่!

ฉบับที่ ๓๒๖ เรากำลังอธิบายกันให้ลึกซึ้งถึงความเป็น
“กาย”กันอีก ต้องพูดซากพูดซ้ำๆกันไปทุกเหลี่ยมทุกมุม กว่า
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในคำว่า“กาย”กันได้จริงๆ

สำคัญยิ่ง สำคัญมาก เฉพาะอย่างยิ่งในคนไทย “กาย”
คำนี้ ได้กลายมาเป็นภาษา“ไทย”ไปแล้ว และได้เปื้อยวิบัติผิด

เพี้ยนจากความหมายเดิมของ“พุทธศาสตร์”ไปสนิทแล้วด้วย!

ที่จริงในพจนานุกรม“บาลี-ไทย”ซึ่งยังมีค่าแปลกันไว้ ถูกต้อง
อยู่นั้น ก็ยังมีเยอะนะ เช่น.....

กาย = กอง, ผุง, หมู่, ประชุม ; หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ
เวทนา ลัญญา และสังขาร

ซึ่งมันก็คือ “กาย” และแปลว่า องค์ประชุมหรือหมวดหรือกอง
ของเจตสิกธรรม อันมี เวทนา ลัญญา และสังขาร ถูกต้องตรงอยู่

**(๑๗๙) ย้ำว่า“กาย”ไม่ได้หมายแค่ร่างกายภายนอก แต่ต้อง
มีเรื่องจิตเข้ามาแทรกตลอดเวลา!**

ก็ยืนยันชัดเจน คำว่า “กาย” นั้น ไม่ใช่คำที่มีความหมาย
แค่“ร่างกายนอก” อันประกอบด้วยดิน, น้ำ, ไฟ, ลมประชุมกันอยู่
เท่านั้น แต่ต้องมี“นามธรรม”ร่วมอยู่ คือ เจตสิกทั้งหลายเป็น
องค์ประกอบอยู่อย่างสำคัญ “กาย”ต้องมี“จิต”เป็นหลักนะ!

ดังที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัดว่า “ตถาคตเรียกร่างกายอัน
เป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตรูปทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณ
บ้าง ปุถุชนผู้มีได้สติบ ไม่อาจเบื่อหน่ายคลายกำหนด หลุดพ้นในจิต
เป็นต้น นั้นได้เลย ฯ”(พตปฎ. เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความถูกต้องตามความหมายแท้ของ
คำว่า “กาย” นั้น ยังยืนยันมีหลักฐานอยู่ชัดๆว่า “กาย”นี้หมายถึง
องค์ประชุม หรือกอง หรือองค์รวมของเจตสิกธรรม อันมี
เวทนา ลัญญา และสังขาร ก็ เป็นความรู้ที่ถูกต้องอยู่

(๑๔๐) “กาย”แล้วค่อย“เวทนา” แล้วค่อย“จิต” แล้วค่อย“ธรรม”!

คำว่า “กาย”ในศาสนาพุทธนั้นเป็นบาลี ซึ่งมีนัยสำคัญยิ่งยวดในการปฏิบัติธรรม เพราะเป็น“โพธิปักขิยธรรม”ข้อต้นกันทีเดียว ที่คนผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องเรียนรู้ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงอย่างลุ่มลึกกันได้ ก่อนคำว่า“เวทนา” ก่อนคำว่า“จิต” ก่อนคำว่า“ธรรม” เพราะ“กาย”เป็น“ธรรม”ภาวะข้อแรก ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียน“กายในกาย” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงก่อนอื่นใดของ“พุทธธรรม”อันเป็น“ธรรม”ที่มีคุณวิเศษ(อุดมคุณธรรม)ถึงขั้น“โลกุตระ”

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ตรงๆชัดๆว่า “โลกุตระธรรม ๔๖” ที่มี “โลกุตระธรรม ๙” กับ “โลกุตระธรรม ๓๗”นั้นอย่างไร? ได้แก่ อะไรกันบ้าง? มีอะไรกันแน่? (ผู้สนใจตรวจดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

(๑๔๑) อย่าเบื้อวิชาการนะ แต่ต้องอ้างหลักฐานไว้สำหรับผู้มีบารมีในภาษา ในนิรุตติ!

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มรรคผล”นั้นมี“โลกุตระธรรม ๙” และกระบวนการ(process)ในการปฏิบัตินั้นคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” รวมแล้วทั้งหมดเป็น“โลกุตระธรรม ๔๖”

ซึ่งมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีรภาพาส,ปฏิสนธิสัจจะ)”ของกระบวนการแห่งโลกุตระอย่างมีระบบระเบียบของขั้นต้น,ขั้นกลาง,ขั้นปลาย ที่ผู้มี“วิปัสสนาญาณหรือญาณทัสนวิเศษ”จะมีภูมิปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงตามสภาวแห่งธรรม อันมี“รูปรูปนามนามรูป”ที่มีครบทั้ง“นาม ๕ และมหาภูตรูป ๔ หรืออุปาทายรูป

๒๔”ลังขารกันอยู่ ชนิดที่สลับซับซ้อนซึ่งดูเหมือนจะสับสน-ไม่มีระบบระเบียบ(chaos)เอาเสียเลย สำหรับผู้ที่ภูมิยังเป็น“ปุถุชน”หรือยังมี“ภูมิโลกียะ”!

แต่ผู้ที่มี“ภูมิโลกุตระหรือในภูมิของ“อารยชน”นั้น จะไม่สับสนเลย จะเข้าใจเห็นจริงชัดเจนชัดแจ้งด้วย“วิปัสสนาญาณหรือญาณทัสสนวิเศษ”ที่มีระบบระเบียบอย่างวิเศษน่าอัศจรรย์ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าได้แท้จริง!

(๑๘๒) ย้ำการปฏิบัติต้องมีสัมผัสของจริง ต้องมีธรรมะ ๒ ต้องมีสัมผัสภายนอกภายในครบพร้อม!

เพราะมี“การสัมผัสของจริง”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา)ทั้งภายนอกและทั้งภายใน ยืนยันความเป็น“กาย”ต้องมีครบ“ธรรมะ ๒” แล้วแยก“ธรรมะ ๒”ให้รู้จักรู้แจ้งอยู่ในปัจจุบันหลัๆได้ๆครบถ้วน ด้วย“รูป”ด้วย“นาม”ที่เป็น“ปัญญา”อันเป็น“โลกุตระภูมิ”อย่างแท้จริง จึงชื่อว่าเป็นผู้แยกแยะความเป็น“เทว”อันแปลว่า ๒ ออกได้

ผู้ยึด“เทว”เป็น“๑”อย่างพาซื่อ หรืออย่าง“เทวของข้าใครอย่าแตะ” โดยไม่สามารถรู้ว่ ในภาวะ“จิตนิยาม”ทั้งหลายนั้นต้องมี“กาย” ต้องมี“ธรรมะ ๒” ต้องศึกษากันด้วย“รูปกับนาม”

ต้องมี“ภายนอก”กับ“ภายใน” อันเป็น“กาย”ให้ศึกษาครบครัน จึงจะไม่เี“ความลึกลับ” ไม่มีความขาดพร่อง!

ถ้าไม่มี“ภายนอก”ก็ยังไม่บริบูรณ์ ยังมีภาวะไม่ครบครันอยู่ “เทว”ต้องมี“ภาวะ ๒” ที่สามารถแยกออกมาศึกษาได้ที่ละคู่ ได้เปรียบเทียบกันทีละคู่ และได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความแตกต่างกัน”

นี้แหละจึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสรรพสิ่งครบครัน

(๑๘๓) การยึดเทวมี ๑ ก็เป็นอันจบสิ้นในความรู้ในความจริงของชีวิต!

แต่ถ้าไปหลงยึดว่า“เทว”เป็น“๑”ที่แยกไปจาก“๑”ไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง! คนผู้นี้ก็จับทั้ง“ความรู้”และ“ความเป็น”อยู่ที่“เทว”หรือ“วิญญาณ”ที่ยึดเป็น“๑”ตลอดไปถึงนิรันดร์กันทีเดียว!

คนผู้นี้ก็ไม่สามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กรรมจำแนกสัตว์ (กัมมัง ลัตเต วิภชติ)” ก็แยกแยะ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ไม่ได้!

ดังที่ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายยึดถือกันอยู่อย่างเพื่องแต่แน่นมั่นในโลกนั่นเอง จึงหมดสิทธิ์ที่จะแยกแยะ“เทว”ออกเป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”สำเร็จเป็น“อรหันต์” ก็ต้องจมอยู่กับ“เทว”นิรันดร์ จึงไม่มี“นิพพาน”

และยอมให้“เทว”เป็น“ความลึกลับ”ที่ยิ่งใหญ่สุดเป็นใหญ่ที่สุด โดยหลงว่ามี“ศาสดา”เป็นผู้สามารถติดต่อกับ“ความลึกลับ”นี้แต่“ผู้เดียว”!

(๑๘๔) ศาสนาที่เน้นพระเจ้าโปรดตระหนัก โปรดเปิดใจ!

คนอื่น มนุษย์อื่นผู้ใดก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะ“รู้ยิ่ง”อย่างที่พระศาสดา“รู้”ได้ ต้อง“พระเจ้า”เท่านั้นที่จะเป็น“เจ้าของ“ความรู้”

ชนิดที่แม้แต่“ศาสดา”เองก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเอง”อยู่นั่นเอง ว่า “ความรู้”ที่พระศาสดา“รู้”นั้นมันก็คือ“ความรู้”ของตนเอง หรือของพระศาสดาเองแท้ๆ

ก็ผลึก“ความรู้”ที่ตนเอง“รู้”ทั้งหมดนั้นเป็นของ“เทวผู้ยิ่งใหญ่”
คือ พระเจ้า เพราะไม่มีความรู้จู้จู้แจ้งจริงใน“อัตตา” ในความ
เป็น“โลก” ใน“กรรม” แล้วจัดการ“กรรม”ไปกับ“กาล”

ชนิดที่สามารถทำ“กรรม”ให้“ตรง”ที่สุดดีที่สุดไปกับ“กาล”

(๑๔๕) การไม่ประจักษ์แจ้ง“กรรม”เกิดผลเสียหายอย่างไร?

คนผู้นี้เพราะไม่รู้จักจู้แจ้งรู้จริง“กรรม” ก็ทำ“กรรม”หรือ
จัดการกับ“กรรม”นี้แหละ จนกระทั่งสามารถดับ“โลก”ดับ
“อัตตา”ด้วย“กรรม”ไม่ได้สำเร็จ เพราะไม่บรรลุ“ธรรมกาย”คือ
“ภาวะ ๒”นั่นเอง

เฉพาะอย่างยิ่ง ไม่สามารถทำ“ความตรง”สำเร็จ

จึงตกอยู่ใต้“อำนาจโลก(โลกาธิปไตย) และตกอยู่ใต้“อำนาจ
อัตตา(อัตตาธิปไตย)” ไม่สามารถมี“ธรรม”เป็น“อำนาจ(อธิปไตย)”ใน
ความเป็น“โลก”กับความเป็น“อัตตา” ซึ่งก็คือภาวะ“เทว”คู่หนึ่ง

จึงตกอยู่ภายใต้อำนาจของ“เทว”ที่ตน“อวิชชา”นั้นตลอด

เพราะไม่รู้จักจู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย” และจัดการความ
เป็น“กาย”ให้มีผลสำเร็จถึงขั้น ทำ“เทว”เป็นที่สุดเป็น“อเทว”ได้จบสุด
หรือทำ“ความตรง”ให้แก่“กรรม”ไม่ถูกต้องแท้-ไม่สำเร็จ

(๑๔๖) สรรพสิ่งไม่เที่ยง ล้วนไม่อยู่กับที่

โดยไม่เข้าใจหรือไม่เชื่อว่า ใน“โลก”กับความเป็น“คน”ที่เดิน
ทางไปกับ“กาล”นั้น “กรรม”ของคนแท้จริงก็“ไม่เที่ยง”

“อัตตา”ก็ไม่เที่ยง “โลก”ก็ไม่เที่ยง เพราะขึ้นอยู่กับ“เหตุ-

ปัจจัย”ที่มีที่ก่เกิดเป็นองค์ประกอบในแต่ละปัจจุบันนั้นๆ(status quo)
จริงๆ

ยังเป็น“กาล”ก็ยังไม่เคยอยู่กับที่เลย “กาล”เคลื่อนไปอยู่ตลอด
มันเดินไปแต่ข้างหน้า “กาล”ไม่หยุดเดิน!

ถ้าทำ“ความจริง”เดินไปกับ“กาล”ก็เป็น“๑”ได้ตลอดแน่นอน

**(๑๘๗) จักรวาลหมุนวน วนกลับไปกลับมา เปลี่ยนของศายอยู่
ตลอด ไม่มีซ้ำ!**

ทว่าเมื่อเป็น“วงจักรวาล” มันก็หมุนไปตาม“วงโคจร”ของ
จักรวาลน้อย-จักรวาลใหญ่นั้นๆ ที่สุดมันก็“วกเป็นวงวนอีก” แต่จะ
มี“องค์(หน่วยแห่งความแตกต่างในทุกสรรพสิ่ง)”ที่เปลี่ยนไปอยู่ตลอด
ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” ทั้ง“กรรม”ทั้ง“กาล” ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” ทั้ง
“โลก”ทั้ง“จักรวาล” ในมหาเอกภพ เพราะมันยังมี“๒”คือ “เทว”

**(๑๘๘) เส้นตรงมีความตรงมี ๑ เดียว แต่เทวไม่ใช่ ๑เดียว ต้อง
เป็น ๒ ต้องเรียนรู้ต้องแยกแยะความเป็น ๒ ให้ได้!**

ซึ่งแตกต่างจาก“เส้นตรงหรือความตรง”ของทุกสรรพสิ่ง
หรือนิวเคลียร์ ฟิชชัน(nuclear fission) ที่ไม่มีความโค้งหรือไม่มีความ
วน ก็คือ ไม่มี“องค์”หรือไม่มีทางเป็น“๒”อีกเลยเป็นอันขาด

“เส้นตรง” มีแต่“ตรง”ไปถ่ายเดียว ไม่โค้ง ไม่มีองค์

“เส้นตรง”หรือ“ความตรง”จึงมี“๑ เดียว” ไม่แยกเป็น“๒”

แต่“เทว”ไม่ใช่“๑ เดียว” เทวที่เป็น“วิญญาณ”ต้องมี“๒” ซึ่ง
ต้องเรียนรู้ได้ด้วย“รูป”กับ“นาม” รูปกับนาม ก็คือ“๒”ใจ!

แต่เพราะ“เทวนิยม”หลงยึดมั่นถือมั่น ไม่ยอมให้แยกแยะ
วิจัยวิจารณ์*“เทว”ของตนออกจากความเป็น“๑”เป็นอันขาด ผู้ยึด
เช่นนี้จึงไม่มีโอกาสตีแตกแยกแยะ“ธรรมะ ๒”ที่เป็น“จิตนิยม”
หรือ“วิญญาณ” ออกมาเรียนรู้สภาวะของ“รูปธรรม-นามธรรม”
อันรวมกันอยู่เป็น“กาย”กันเลย

(๑๘๘) สำคัญให้ตีเทวคือสิ่งที่ถูกรู้ คือรูป ไม่ใช่ธาตุรู้ภายใน

“เทว”จึงกลายเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”คือ“รูป”เท่านั้น ไม่ได้เข้ามา
เรียนรู้“ภายในจิตหรือวิญญาณ”หรือ“ธาตุรู้”ภายในของตน!
เพราะหลงผิดไปแล้วว่า “กาย”คือ “รูป”ภายนอก“๑”เดียว
“เทว”จึงกลายเป็น“๑”เดียว” ที่เป็น“ภายนอก”อย่างยิ่ง
หรือเป็น“เทว”ที่“ลึกลับ” เพราะ“เทว”ไม่มี“การสัมผัส”
แถมหลงผิดซ้ำเข้าไปอีกว่า “กาย”ไม่มี“นาม”ร่วมด้วยเลย
“กาย”จึงไม่ใช่“ธาตุรู้”เด็ดขาด แต่เป็น“รูปธาตุ”ถ่ายเดียว
เท่านั้น

โดยยึดมั่นเด็ดเดี่ยวว่า “เทว”นั้นเป็น“๑”เที่ยงแท้วันตร
ใครจะแยก“เทว”ไปจาก“๑”ไม่ได้เด็ดขาด เอาตายกันเลย
จึงเป็น“ความรู้”ที่ผิด หรือยึดมั่นถือมั่นกันผิดๆ!

(๑๙๐) วิญญาณเป็นธาตุ ๒ เสมอ ต้องมีรูปกับนาม วิญญาณ จึงเป็นจิตนิยม

ซึ่งที่ถูกที่จริงนั้น “จิต”หรือ“วิญญาณ”เป็น“ธาตุ ๒”เสมอ จะ

*ในที่นี้ใช้วิจารณ์

เป็น“ธาตุ ๑ เดียว”ไม่ได้ “วิญญาน”ต้องมี“รูป”กับ“นาม”

แม้จะเป็น“พระวิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่แค่ไหนปานใดก็ต้องมี
“รูป”กับ“นาม”ซึ่งเป็น“๒” เพราะ“วิญญาน”เป็น“จิตนิยาม”

“วิญญาน”หรือ“เทว”เป็น“ธาตุรู้”ชั้น“จิตนิยาม”

นั่นคือ ต้องมี“มโนธาตุ”กับ“ธรรมธาตุ”จึงจะเป็น“ชีวะ”
ชั้น“สัตวโลก”หรือชั้น“จิตนิยาม” อันแตกต่างจาก“อุตุนิยาม-พิช
นิยาม”อย่างมีนัยสำคัญ เพราะมี“จิตนิยาม”ชั้น“ปัญญา”

ชาว“เทวนิยม”ไปหลงยึด“เทว”เป็น“๑”เดียว ก็เลย“ผิด”!

“เทว”ที่หมายถึง“จิตวิญญาน” อันเป็นสภาวะที่ต้องมี“๒” ให้
เรียนรู้ด้วย“รูป”กับ“นาม”หรือเรียนรู้จาก“กาย”ที่เป็น“๒”

ซึ่งต้องเรียนรู้ด้วย“กาย”ที่มี“๒”คือ“ภายนอก-ภายใน” ให้
ครบ รวมทั้งความเป็น“๒”ของ“เทว”อื่นๆอีก เป็น“ธรรมะ ๒” ที่
อยู่ในฐานะ“ธรรมกาย”มากมายหลากหลาย

ก็จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“เทว”ที่เป็น“วิญญาน”ได้ทั้งเล็ก
ทั้งใหญ่ ทั้งที่ยิ่งใหญ่สูงที่สุด!

แต่เพราะหลงยึดมั่นถือมั่น“เทว”กันเป็น“๑”ห้ามแยก จึง
ผิดพลาด!

**(๑๙๑) เทวของบางคนก็ยึดเป็นนามธรรมที่ไม่มีตัวตน ที่ลึกลับ
ที่ยิ่งใหญ่อลังการ และอยู่นอกตัวเรา! เขาก็ยึดเทวเป็น ๑
แต่ ๑ คนละเรื่อง!**

ข้ามิหนำ ยึดมั่นถือมั่นกันเด็ดเดี่ยวว่า เป็นแค่“นามธรรม”
ที่“ไม่มีตัวตน” ไม่มีผู้“สัมผัส”ได้ ก็เลย“ลึกลับ” ไม่มีใคร“รู้”แท้

“จิต”หรือ“วิญญาณ”ของ“เทวนิยม”จึงเป็นแต่“๑”

แม้แต่“กาย”ก็เป็น“๑” คือไปหมายเอาแต่เป็น“ภายนอก”
ถ่ายเดียวเสียอีก

“กาย”ก็ยึดมั่นเป็น“๑” “จิตหรือวิญญาณ” ก็ยึดมั่นเป็น“๑”
จบเลย!

“ความรู้”ของเทวนิยม จึงสลับสับสน “วนเวียน”ซับซ้อนกัน
จนแยกไม่ออก เป็นกลุ่มด้ายที่ยุ่งเหยิง ขมวดกันแน่นเหนียวเป็น
ก้อนแข็ง แลไม่ยอมให้แยกแยะแกะออกเด็ดขาดอีกด้วย!

“เทวนิยม”ก็เป็นอยู่อย่างนี้ “ความรู้ในความจริง”จึงเป็นอย่าง
นี้ ยึดมั่นถือมั่นกันอย่างนี้เด็ดเดี่ยว ไม่เป็นอื่น ไม่รู้อื่น

ดังนั้น “ความรู้”ที่ยิ่งกว่านี้ก็“มี”ไม่ได้ เพราะยึด“เทว”เป็น“๑”
ใครจะแยก“เทว”เป็น“๒”ไม่ได้นะ! ทั้งๆที่ภาษาคำว่า“เทว”ก็
ยืนยงอยู่ไหนไหน แปลว่า“๒” “เทว”ก็คือ“จิตวิญญาณ”ของคน
หลากหลาย ซึ่งมีทั้งจิตวิญญาณชาว“โลกียะ”ที่เป็นปุถุชน “วน
เวียนอยู่แต่ในโลกียะ” นั่นก็มีจริง ก็คือ พวก“เทวนิยม”คือเที่ยง

(๑๙๒) เมื่อยึดเทวเที่ยงจึงเป็นความรู้แค่อโลกียะ!

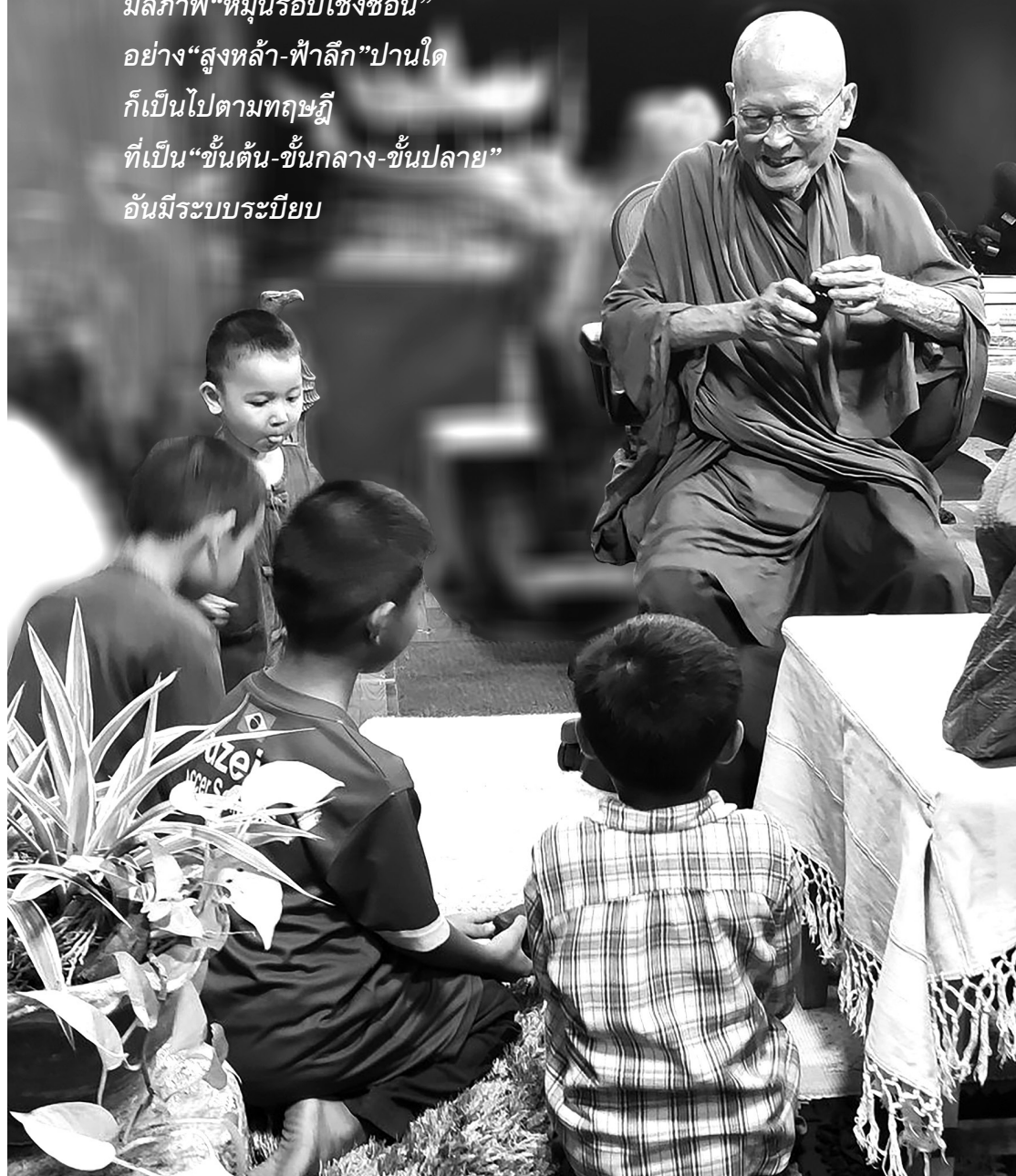
เมื่อยึด“เทว”เที่ยง จึงรู้“โลกุตระ”ไม่ได้ ก็จะมีแต่ความรู้
“โลกียะ”โลกเดียวโลกเดิม ไม่ออกจากโลกที่เป็น“โลกียะ”นั่นตลอด
มานิรันดร์

เหตุเพราะหลงว่า “กาย”ก็มีแค่“๑” แม้“จิต”ก็มีแค่“๑”

หลงผิดว่า“เป็น ๑”ไปหมด!

โดยเฉพาะยึดมั่นแน่นเหนียวในความเป็น“เทว”ก็เป็น“๑”

การเกิด“มรรคผล”ที่เป็น“โลกุตรธรรม ๙”ก็ดี
การปฏิบัติด้วย“กระบวนการของโพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ดี
แม้จะมีความสลับซับซ้อนมากมาย
มีสภาพ“หมุนรอบเชิงซ้อน”
อย่าง“สูงหล้า-ฟ้าลึก”ปานใด
ก็เป็นไปตามทฤษฎี
ที่เป็น“ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย”
อันมีระบบระเบียบ

“กาย”ก็เป็น“๑” จึงมีแต่“๑”ที่เป็น“ความวนอยู่ในโลกียะ”เก่าเดิม
โลกเดิม โลกเดียว

**(๑๙๓) เมื่อยึดทิวเป็น ๑ โลกอื่นหรือโลกที่๒ก็ไม่อาจรู้ เพราะ
ไม่เปิดใจศึกษา!**

“โลก”ที่ ๒ หรือ“โลกอื่น(ปรโลก)” อันไม่ใช่“โลกเดิม” ที่
แตกต่างไปจาก“โลกียะ” จึงไม่สามารถ“รู้”ได้ “ความรู้”ที่“รู้ยิ่ง”ไป
กว่าเดิม ก็ไม่มี มิติต่างๆหลากหลายของ“จิตวิญญาน”ก็ไม่มีความรู้

เพราะไม่ได้เริ่มต้นจากการพิจารณา“กายในกาย”ที่“ลัมมา-
ทัญญู” แล้วก็ต่อไปหา“เวทนาในเวทนา” และ“จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม” ซึ่งล้วนเป็นการเรียนรู้“ธรรมะ ๒” ที่จะมีโอกาสได้จาก
“ทิว”หรือ“ภาวะ ๒”อันเริ่มจาก“กาย”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก ๒”

ซึ่งได้แก่ โลกอันเป็น“โลกียะ” กับ โลกอันเป็น“โลกุตระ”

จึง“รู้”ได้แต่“โลกียะ” หมดลืทธิรู้“โลกุตระ”เด็ดขาด!

**(๑๙๔) ไม่เปิดใจเรียนทิว ๒ กระบวนการเกิดอันมหัศจรรย์ แต่
แสนสลับซับซ้อน แต่มีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย มีระบบ
ระเบียบ ก็ไม่เกิด ไม่มี ไม่เป็น!**

เพราะฉะนั้น การเกิด“มรรคผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม ๙”ก็ตี
การปฏิบัติด้วย“กระบวนการของโพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ดี แม้จะ
มีความสลับซับซ้อนมากมาย มีสภาพ“หมุนรอบเชิงซ้อน”อย่าง
“สูงหล้า-ฟ้าลึก”ปานใด ก็เป็นไปตามทฤษฎีที่เป็น“ขั้นต้น-ขั้นกลาง-
ขั้นปลาย”อันมีระบบระเบียบ เป็นไปได้ชนิดที่ลุ่มลึกราบเรียบ

“ราวฝั่งทะเล”อย่างน่าอัศจรรย์อย่างไม่น่าเชื่อ ตามพุทธพจน์ ก็
เป็นอันสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ก็ทำไม่ได้!

ผู้ไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จึง“ไม่เชื่อ” เพราะมัน“เหลือเชื่อ-ไม่น่า
เป็นไปได้(incredible)” แต่ก็ปรากฏขึ้นแล้ว ดังที่ชาวโศก
“เป็นไปได้(possible)”กันแล้ว ยืนยันอยู่ทุกวันนี้ ในยุคปัจจุบันนี้แล
กระนั้น คนทั้งหลายเขาก็กังวลไม่สนิทใจจะเชื่อหรือ!

(๑๔๕) ชาวโลกียะไม่รู้จักอัญญาธาตุ ไม่รู้จักความรู้ใหม่ๆ ไม่ รู้จักความรู้ทวนกระแส!

เนื่องจากชาวโลกียะผู้นั้นยังไม่มี“อัญญาธาตุ”เริ่มขึ้นใน“จิต”

“อัญญาธาตุ”คือ “ธาตุรู้”ชนิดใหม่ ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ชนิด
“อื่น(อัญญา)” ที่เป็น“ความรู้”แตกต่างไปกันคนละโลกกับ“โลกียะ”

“ความรู้ใหม่”นี้“ทวนกระแส(ปฏิสัท)”กับชาว“โลกียะ”จริงจึง
เรียก“ธาตุรู้”แบบใหม่นี้ว่า“โลกุตระ” ซึ่งพระพุทธเจ้าทรง
เป็น“เจ้าของ” ทรงเป็นพระผู้ค้นพบตรัสรู้“ธาตุรู้”นี้ด้วยพระองค์
เอง ในยุคนี้ชาวโศกทำได้-เป็นไปได้แล้ว และยินดีให้ชาวโลกเชย
ล้มผัสพิสุจน์“ความจริง”อันคือ “โลกุตระ”ที่เป็นไปได้นี้กันเลย

(๑๔๖) คนทั่วไปไม่เชื่อชาวโศกทำได้ปฏิบัติได้จริง!

แม้แต่“ชาวพุทธ”ทั่วไปด้วยกันแท้ๆ ก็ไม่สนิทใจจะเชื่อว่า
ที่“ชาวโศก”ประพฤติกรรมอยู่ในยุคนั้นนั้น คือธรรมพระพุทธเจ้าที่
เป็น“โลกุตระ” บรรลุตามธรรมของพระองค์ได้จริง เช่น เกิดอารย-
บุคคลบรรลุมรรคผลแล้วก็มารวมกันมี“บ้าน-วัด-โรงเรียน”

เป็นชุมชนศาสนาพุทธ ที่ยืนยันพหุติภาพสังคม“โลกุตระ”กันจริงๆ
ชาวโศกเป็นชุมชนบรรลุมรรค“สาราณียธรรม ๖”ที่เจริญถึง
ขั้นมีเศรษฐกิจระดับ“สาธารณโภคี”ได้กันจริงๆ และเป็น
กลุ่มสังคมชุมชนที่มี“วรรณะ ๙”อยู่อย่างสุขสำราญเบิกบานใจ
คนในสังคมส่วนใหญ่ที่อยู่ข้างนอก กินอยู่อย่างไรยากลำบากแค่ไหน
เราก็มองเขาอยู่นะ แต่ในวงการพุทธศาสนาแท้ๆ เขาก็ไม่เชื่อชาว
โศกสนิทใจหรอก ว่าเราเป็นได้จริง!

เพราะ“ความรู้”ของเขา มันเป็น“ทิวลิป”ตามที่เขายึดถืออยู่
เขาได้พากันปักใจมั่นเชื่อตาม“ทิวลิป”ของเขาอย่างสนิทภักดี
แน่นหนากันแล้วว่า เป็น“ลัมมาทิวลิป” แล้วก็“ยึดมั่นปักมั่น”ทิวลิป
นี้แหละกันยิ่งกว่า“อุปาทาน” ยิ่งกว่า“อภินิเวสยาละ” เสียอีก!

ทั้งๆที่“ทิวลิป”ที่เขายึดกันอยู่นั้นมัน“มิจฉาทิวลิป”แน่ๆ แท้ๆ

**(๑๙๓) ชี้แจงไม่ให้อัปเดตหลักตาเป็นเรื่องยากจริงๆ! เพราะ
เขาไปกันสุดกู่สุดโต่งสุดลึก!**

คงโดน“ความยึดมั่นปักมั่น” ในเรื่องที่เขาหลงผิดยึดมั่นแล้ว
ว่า“หลักตา”ปฏิบัตินั้นจะได้“ลัมมาสมาธิ”เป็นต้น คงยาก หรือ
เชื่อว่าต้องปลื้มตนออกไปอยู่ป่า เขา ถ้า หรือในดง ในเถื่อนถิ่นไกล
ผู้คนสังคม

หรือเชื่อและเข้าใจว่า “บุญ”มีนิยามอย่างเดียวกันกับ
“กุศล” หรือแม้แต่เข้าใจคำว่า“กาย”นั้นคือ ภาวะของ“วัตถุรูป” ก็
คงเชื่อกันต่อไป ไม่ยอมเปลี่ยน!

ยุคนี้ในวงการศาสนาพุทธมัน“เป็นจริง”ตามคำตรัสของ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทุกประการ คือ ชาวพุทธส่วนใหญ่จะพากัน
เลื่อนไปจากพุทธ คือพากันเป็นเดียรถีย์ปฏิบัติ“หลับตา” ทั้ง
ภายนอกไป ไม่เริ่มต้นจาก“กาย” และเข้าใจ“กาย”ผิดไปหมดแล้ว

**(๑๙๘) ปฏิบัติธรรมปฏิเสธการเรียนรู้ธรรมะ ๒ คือภายนอก
ภายใน ความมหัสจรรย์ความวิเศษก็ไม่มีโอกาสลึ้มรสสวดยผล!**

นั่นคือ ไม่มี“ภายนอก-ภายใน”อันเป็น“กาย”คือ“ภาวะ ๒”
หรือไม่เป็นลำดับ ขั้นต้น-ชั้นกลาง-ชั้นปลาย เป็นต้น

“ความน่าอัศจรรย์”มีลำดับอย่างวิเศษจริงๆนี้ พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ “ปหาราทสูตร” ค้นหา
อ่านดูเถิด จะเข้าใจได้อย่างดียิ่ง เพราะเป็นเรื่อง“ทวนกระแส
ความเป็นโลกียปุถุชน”(ปฏิโลตัง)แท้ๆ

ซึ่งเป็น“ความน่าอัศจรรย์”ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๘ ที่เริ่มต้นด้วย
“ความเป็นไปตามลำดับ”อันมี“ต้น-กลาง-ปลาย”ย่อมเรียงกันไปให้
ศึกษาปฏิบัติไปเป็นขั้นๆ เริ่มจาก“การศึกษาไปตามลำดับ(อนุพุทธ
ศึกษา) กระทำไปตามลำดับ(อนุพุทธกริยา) บรรลุไปตามข้อปฏิบัติเป็น
ลำดับ(อนุพุทธปฏิบัติ) มิใช่บรรลุอรหัตผลกันแบบลัดเข้าไปปฏิบัติ
กันที่“ใจ”เลย(ไม่มีต้น-กลาง-ปลาย) โดยตัด“กาย”ทิ้ง ไม่มี“กาย” ร่วม!

การปฏิบัติธรรมของพุทธแบบไม่มี“กาย”รวมอยู่ด้วยนี้แหละ
ที่“มิฉนาทวิภูฏี”แท้ๆ ซึ่งยากเอาการอยู่ที่จะทำให้เข้าใจกันได้ว่า

ต้องมี“กาย”กับ“ใจ”เสมอนะ ทั้งชั้นโสดาบัน-สกิทาคามี-
อนาคามี สุดท้ายถึงขั้นอรหันต์ ก็เข้าใจยาก!

(๑๙๙) ย้ำความสำคัญของศีลอีกที อีกครั้ง อย่าเบื่อเพราะมัน สำคัญมากจริงๆ!

ปฏิบัติ“ศีล”ก็ต้องมีต้น-กลาง-ปลาย ที่เจริญอย่าง“หมุนรอบ
เชิงซ้อน”(ปฏิปัสสัคคะ) ที่เป็นระบบระเบียบบล็อกซึ่งด้วย“อริศีลสิกขา-
อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” พร้อมกาย-ใจ ภายนอก-ภายใน
ไม่ขาดจากกัน ไม่ว่าจะปฏิบัติบรรลุนิพพานขั้นไหนๆ ถึงอรหัตต์

“อริจิต”หรือ“สมาธิ” ใจก็ต้องสั่งสมตกผลึกเจริญอย่าง
“หมุนรอบเชิงซ้อน”ไปครบ“ใจ”ครบ“กาย”อยู่เสมอ เป็น“สมาธิ-
สมาธิทริย-สมาธิพละ”ตามลำดับ มีความเจริญต้น-กลาง-ปลาย

“อริปัญญา”ก็มี“ความฉลาด”ที่ต้องเจริญชนิดที่“หมุนรอบ
เชิงซ้อน” ครบ“ใจ”ครบ“กาย”ไปตามลำดับ มี“ต้น-กลาง-ปลาย”
เป็น“ปัญญา-ปัญญินทริย-ปัญญาพละ”จริง

แม้“วิมุตติ”ก็ดี หรือ“วิมุตติญาณทัสสนะ”ก็ดี หากไม่มีต้น-
มีกลาง-มีปลายเป็นไปตามลำดับดังสาธยายมานี้ นั่นก็คือ ผู้นั้น
ปฏิบัติธรรมที่ไม่ใช่แบบพุทธ เพราะไม่เริ่มต้นเป็นลำดับ ตรงจุด
แรกของการปฏิบัติแบบพุทธที่สำคัญยิ่งให้ถูกแน่ ให้แม่นแท้จริง

(๒๐๐) วิตักกจริตปฏิบัติเสียเวลาเปล่า ไม่รู้แล้ว ไม่ได้ผล!

ผู้นั้นก็จะเสียเวลามาก จะลัษณวนเวียน จะวกไปวนมา ทำ
แล้ว ก็จะต้องกลับมาทำอีก กลายเป็นคน“วิตักกจริต”ที่จะต้อง
ปฏิบัติเสียเวลาสูญเปล่ายาวนาน เย็นเยือกเย็นไปกว่าที่ควรจะเป็น!

ทำแล้ว ไม่รู้แล้วรู้เสร็จ ทำได้ผลหรือไม่ได้ผล ก็ไม่มีกรอบ ไม่มี
ขอบเขตกำหนด“ลัชจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ”!

ก็เป็นผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“วิธีปฏิบัติ”ที่ถูกต้องอย่างเป็นลำดับ
ของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อันเป็นของพุทธ
ผู้นั้นก็คือ ผู้ปฏิบัติไม่เป็น“ไตรสิกขา”ที่เป็นแบบพุทธเลย

(๒๐๑) ย่ำปฏิบัติมีขั้นตอน มีไตรสิกขา มีศีลก่อนมีศีลเป็นเบื้องต้น!

เช่น ผู้มี“ความเห็น”(ทฐิ)ว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธ
คือ “การหลับตาทำสมาธิ” แล้วก็สอนกันว่า หลับตาทำสมาธิ
เข้าไปๆๆ หลับตานี้แหละ จะเกิด“ศีลบริสุทธิ์”ตามมาเอง!!!?

ซึ่งสอนกันแบบนี้จริงๆ คิดดูเถิด! ศีลจะเกิดได้ในหลับตา....
..มันจะเกิดได้อย่างไร?

ในเมื่อ“ศีล”นั้นคือ ข้อกำหนดเป็นข้อๆ เช่น ข้อ ๑ อย่าฆ่า
สัตว์ ข้อ ๒ อย่าลักทรัพย์ของคนอื่น ข้อ ๓ อย่าทุจริตละเมิดในกาม
เป็นต้น ล้วนเป็นเรื่องของการประพฤติด้วย“กาย”ภายนอก!

ก็เห็นอยู่ไหนไหน ว่า “ศีล”มันต้องเกี่ยวกับ“ภายนอก”

(๒๐๒) ย่ำหลับตา การฝึกสังวรกายสังวรใจไม่เกิด! “ความจริง”มันไม่มี!!

แต่กลับไปปฏิบัตินั่ง“หลับตา”ไม่มีกิริยาเคลื่อนไหวภายนอก
เลย ซึ่งไม่ได้สัมผัส“สัตว์”ที่มีสัตว์อยู่ภายนอกจริงๆ หรือไม่ได้สัมผัส
กับ“สิ่งของ”ที่เป็นของที่มีอยู่ภายนอกจริงๆ ไม่ว่า“วัตถุหรือ
พืช”เป็นต้น ก็ไม่มี“ความจริง”นั้น แล้วจะยืนยันว่าบริสุทธิ์ยัง
จิตใจเราจะ“อยากทำร้ายสัตว์”หรือเปล่า ขณะเรากำลังสัมผัสกับ
สัตว์ตัวนั้น ก็ไม่มี“ความจริง”นั้นให้รู้ใจเราจริงไหนๆ หลุดๆ ให้เรา

ได้สังวรระวังปฏิบัติทั้งกายทั้งใจ กายสัมผัสและจิตใจเราจะเกิด
อาการอยากทุจริตในใจ”ขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่มี“ความจริง”นั้นให้เรา
อ่าน“รู้”ได้เลย เพราะเราก็ได้แต่ปฏิบัติ“หลับตา”อยู่ขณะนั้นแค่นั้น
ไม่มี“สัตว์” ไม่มี“ข้าวของ”ที่สัมผัสทาง“กาย”อยู่จริงเลย แล้ว
จะสามารถมี “ความจริง”ที่เรา “สัมผัส”สัตว์ “สัมผัส”ข้าวของตรง
ไหน?

มันก็ไม่ใช่“สังวรศีล” ไม่ใช่“สำรวมอินทรีย์”อะไรกันสักอย่าง

**(๒๐๓) ศีลต้องตั้งใจปฏิบัติ ศีลไม่ใช่แค่ผลพลอยได้จากการ
หลับตา!**

“หลับตา”เข้าไป โดยภายนอกไม่“สัมผัส”อะไรเลย แล้ว
“ตีขลุ่ย”ว่า ไม่ได้ละเมิด“ศีล”ข้อใดนั้น นั่นมันได้ปฏิบัติ“ศีล”รึ?
ข้อไหน? เกี่ยวข้องจริงกับอะไร?

ขี้ตุ๋ว่า นี่คือ ..บริสุทธิ“ศีล”แล้ว

จริงหรือ? อู้บอ๊บบมากไปหรือเปล่า!?

โอ้แบบนี้มันได้ปฏิบัติ“ศีล”ข้อไหนกันล่ะ ข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓
ข้อ ๔ ทั้งๆที่ไม่มีสัตว์ ไม่มีสิ่งของ ไม่มีภายนอกเกี่ยวข้องเลย!!!

แล้วมันจะมี“ศีล”เป็น“กาย”ครบ“ความจริง”กันได้อย่างไร?...หา?

(๒๐๔) จุลศีล ๒๖ ข้อ บรรลุลอรหัตต์ได้!

“ศีล”มีดีความแตกต่างออกไปสารพัดอีกมากมาย เรายังหลง
ติดยึดในอะไรต่างๆ นั่นอยู่บ้าง? อย่างน้อยก็ปฏิบัติตาม“จุลศีล”
ซึ่งมีแค่ ๒๖ ข้อ เพียงพอที่จะใช้ปฏิบัติบรรลุลอรหัตต์ นี่ยืนยันได้

อย่าลืมว่า ศาสนาพุทธนั้นมี“ไตรสิกขา” คือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” เป็น“การศึกษา ๓”เท่านั้น ไม่ใช่ศาสนาไม่มีศีล ทั้งศีลหลงไปเอาแต่“หลักบา”ปฏิบัตินั่นมันแบบเดียวยึดทั้งหลาย

ศีล ๒๖ ข้อนี้ หรือศีลทั้งหมดคือ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” นั้น พระพุทธเจ้าก็ทรงคัดสรรมาแล้ว ด้วยพระลัทธิปัญญาญาณของพระองค์ว่า เป็น“ธรรมบุญอันเพียงพอจะใช้ปฏิบัติบริบูรณ์สมบูรณ์แล้ว” ในความเป็นศาสนาพุทธที่สร้างมนุษย์ประเสริฐ

(๒๐๕) ศีล ๒๖ ข้อพอเพียงต่อการปฏิบัติ!

มัน“พอเพียง”เป็นหลักเกณฑ์สำคัญของพุทธศาสตร์ เป็น“ตัวอย่าง”(specimen)แทนสารพัดสิ่งในโลก ครอบคลุมสารพัดกิเลสได้อย่าง“เพียงพอ(enough)”ทีเดียว ที่ผู้ปฏิบัติอย่างลัทธิมาทิกวิจจะใช้ปฏิบัติบรรลุนิพพานจนถึงขั้นอรหัตต์ สำหรับความเป็น“คน”แต่ละคน อันจะถือได้ว่า เป็นผู้บรรลุพ้น“ทุกข์อาภยัลล”จริงแท้ พอเพียง(sufficiency)ได้แล้ว

(๒๐๖) ชาวพุทธของเราแย่เลย!

ชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่คม ไม่ชัด ไม่แม่นยำตั้งแต่ภายนอก ก็ไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งเอาเลย ทั้งศีล ทั้งกาย ทั้งเทว ซึ่งเป็น“ความสำคัญ”ที่ยิ่งใหญ่อันดับต้นๆแต่ก่อน มีแต่โลกียะเดรัจฉานวิชา

ซึ่งยังไม่ต้องไปพูดถึง“ฉาน” ถึง“บุญ” ถึง“สมาธิ” ฯลฯ กันหรอก กระตุ้มเม็ดแรกนี้ กัดให้มันถูกต้องถ่องแท้ก่อนเถิด

เริ่มกันตั้งแต่“กาย”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”กันก่อนเถิด!

(๒๐๗) พระเจ้านั้นไม่มีกายลักขีหรือกณะ เพราะสัมผัสไม่ได้!

พระเจ้า หรือ God เป็น“เทว”นับถือกันว่า เป็น“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ถ้าผู้จะเข้าถึง“ความจริง”นี้ ไม่สามารถ“สัมผัสความจริง”อันยิ่งใหญ่นี้ได้ ด้วย“กาย” นั่นคือ ไม่มี“กายลักขี”

“กายลักขี”คือ ภาวะที่มี“ภายนอก”อันคนทั้งหลายสัมผัสได้ด้วย“ทวาร ๕”ของคนด้วยกัน จึงนับเป็น“ความจริง”ในโลกร่วมกัน

“กาย”จึงสำคัญมาก ต้องมีอยู่ใต้งๆ โทนโท่ หลัดๆ สัมผัสกัน อยู่ในการปะจจุบันนั้นๆ จึงจะยืนยัน“ภาวะ”นั้นๆว่า เป็น“สัจจะความจริง”ได้บริบูรณ์แท้สมบูรณ์จริง

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสกำกับไว้อย่างสำคัญ ว่า ผู้ที่ไม่ได้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ก็“สิ้นอาสวะ”ไม่ได้!

(๒๐๘) ยังไงก็ต้องสัมผัสวิโมกข์ด้วยกายก่อน!

และแม้จะมี“กายลักขี”แล้ว ก็ได้แค่“อาสวะบางอย่างสิ้นไป”เท่านั้น ถ้ายังไม่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”เลย ก็ไม่สามารถ“หมดสิ้นอาสวะ”ได้เลยสักอาสวะเดียว(พตปฎ. เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ผู้ศึกษาศาสนาพุทธจึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “วิโมกข์”คือ อย่างไร? “กาย”คือ อย่างไร?

“วิโมกข์”นี้แหละที่ชี้ชัดว่า การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธจะต้องมี“รูป”มี“นาม” และต้องมีทั้ง“สัมผัสภายนอก-ภายใน”ยืนยันอยู่เป็นคำยืนยันว่า ต้องมี“กาย”ต้องมี“จิต”เสมอ

(๒๐๙) มีกายมีพุทธ ไม่มีกายไม่มีพุทธ มีแต่เดียรฉัตร!

การปฏิบัติธรรมของพุทธ ไม่มี“กาย”ไม่ได้ ถ้าไม่มี“กาย”ก็
เป็นการปฏิบัติของเดียรฉัตร เป็นของพวกนอกจิตพุทธ

“กาย”นั่นคือ ภาวะที่ต้องมี“ภายนอก” จึงจะยืนยันกับโลกกับ
ผู้อื่น จึงจะ“ไม่ลึกลับ” ไม่คลุมเครือ กระจะกระจ่างชัดแจ้ง

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดที่สุดแล้วว่า ลัทธิธรรมของพระองค์ต้อง
มี“กาย” ต้องมี“ภายนอก”ที่คนอื่น ๆ ร่วม“สัมผัส”ได้ด้วย

ยังเป็น“เทว”หรือ“วิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือสิ่งใด ๆ ก็
ยังต้องมี“ภายนอก”ที่คนทุกคนในโลกสามารถ“สัมผัส”ได้ด้วยกัน
ทุกคนเป็นปกติสามัญธรรมดาๆ

**(๒๑๐) ความเป็นเทวต้องไม่ใช่ลึกลับ จะยิ่งใหญ่แค่ไหนต้อง
ไม่ทำให้ลึกลับ!**

“เทว”มิใช่“ลึกลับ” ไม่ว่าจะเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่แค่ไหน
แต่ศาสนา“เทวนิยม” ความเป็น“เทว”ก็ยัง“ลึกลับ”อยู่แท้
เช่น“เทว”ระดับ“พระเจ้า(God)” ก็ไม่มีใคร“สัมผัส”ได้เลย

แม้แต่“พระบุตร”หรือ“พระศาสดา”ก็“สัมผัสพระเจ้า”ไม่ได้
“พระเจ้า”ซึ่งเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุด ไม่ควรจะเป็น
เป็น“ความลึกลับ” ควรจะเป็น“ความกระจ่างยืนยันชัดแจ้งยิ่ง”

แต่“พระเจ้า”ของชาว“เทวนิยม”ก็ยัง“ลึกลับ” สัมผัสด้วย
สามัญทวารภายนอกของคนทั้งหลายในโลกด้วยกันไม่ได้ หยิบจับ
มายืนยันกันโทนโทะแก่กันและกันไม่ได้ ภาวะนั้นก็ไม่สามารถหมดสิ้น
ความ“ลึกลับ”ไปจากมนุษยชาติแน่นอน ดังที่เห็นและเป็นอยู่ใน
ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลาย!

“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดปานใด ที่นับถือกันยิ่งจริงแท้ ถ้ายัง
“ลืกลับ”อยู่ จึงหาyclumเครือไม่ได้

(๒๑๑) ความยิ่งใหญ่ของเทว แท้จริงก็เป็นการคิดเอง เออเอง เป็นมโนจริงๆ ไม่มีใครร่วมรับรู้สัมผัสได้!

“เทว”นั้นแม้จะยิ่งใหญ่ที่สุด ก็เป็นได้เพียงแค่“จิตตักเขป”

นั่นคือ มีแต่“จิต”ที่คิดฟุ้งฝัน วิการชานไปเอง

เพราะถ้าจะเรียกว่า ภาวะนี้คือ“ความจริง”ก็เป็นแค่ความคิด
วิกลวิการ ซึ่ง“ความคิดฟุ้งเพื่อไปอยู่ในจิตตนเองผู้เดียว”นั้นมันคิด
อะไรยังงี้ก็ได้ มโนไปเอง มโนไปเรื่อย!

ไม่มี“หลักฐาน”ที่คนทุกคนผู้มี“ทวาร ๖”สามารถ “สัมผัส”ได้
ด้วยทวารภายนอกร่วมกันกับ“คน”อื่นๆ ทุกคนในโลก

มันไม่มีสิ่ง“ภายนอก” หรือไม่มีคนผู้ใดผู้หนึ่งร่วมรู้ยืนยัน
“ความจริง”ด้วยกับเราเลย จะมีคนอื่นสักหนึ่งคนในโลกร่วมเป็น
พยานยืนยันก็ไม่มี ใ้ที่มันนั้นมันจึงมีแต่“จิตฟุ้งชาน,จิตวิกลจจริต”!

(๒๑๒) จิตตักเขปแปลว่าความฟุ้งชานแห่งจิต แปลว่าความ วิกลจจริต!

ซึ่งภาษาบาลีคือ “จิตตักเขป”นี้เอง แปลเป็นไทยว่า ความ
ฟุ้งชานแห่งจิต หรือความวิกลจจริต อันเป็น“จิต”ที่ฟุ้งคิดอยู่แต่ในใจ
ตัวเอง ไม่เกี่ยวกับภายนอกเลย นั้น มันจะคิดวิปริตไปยังไ้
มันก็ฟุ้งเพื่อเพื่อฝันไปได้ ..จริงหรือไม่จริง!!? มันก็เพื่อพกได้สารพัน
สารพัด มันยังเป็นความฝัน เป็นความคลุมเครืออยู่แท้

คิดเอา ผันเอา คลุมเครืออยู่นั่นไม่ใช่“เทว”ที่“จริงแท้”

“เทว”ที่คลุมเครืออยู่ ยังไม่นับว่า ภาวะนี้เป็น“ความจริง”

“เทว”ต้องเป็น“ความจริง”ที่จับมันค้นตายด้วย“สัมผัส”
ภายนอก-ภายใน มี“ภาวะ ๒”ของมนุษย์ร่วมกันที่“มีจริง-เป็น
จริง”ยืนยันได้กับผู้อื่นตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ยิ่งมากคนก็ยิ่ง“จริง” และ
ต้องมี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก”ครบครันพร้อมด้วย

(๒๑๓) ความจริงต้องสัมผัสได้ด้วยตาเนื้อ สัมผัสได้ด้วย อายตนะต่างๆของเรา!

นั่นก็คือ ต้องมี“การแตะสัมผัสด้วยตา(จักขุ)เห็น(ผัสส)รูปอยู่ได้”
เป็นต้น มีหูได้ยินเสียง,จมูกได้กลิ่น,ลิ้นได้รส,มีอายตนะภายนอก-
ภายในเชื่อมอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ มีรูปกับนามคือมี “ภาวะ ๒” กระทบ
กันอยู่จริงๆ มีภาวะ“โณวัชัพพะ(ความรู้สึกรับรู้ทั้งภายนอก-ภายใน)”ครบ

และต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา-ญาณ-วิชชา”อันเป็น
“ความรู้ยิ่ง” แบบโลกุตระลึกซึ้งซับซ้อน อย่างน้อย ๓ มิติ หรือ “รู้”
ภาวะนั้นๆ รอบด้าน อย่างน้อย มี ๓ เล้า ๓ ชั้น ขึ้นไป ฯลฯ

และต้องมี“อาโลก”อันเป็น“แสงสว่าง”กระทบสิ่งนั้นๆอยู่ แล้ว
สะท้อนเข้าสู่“ตา”ให้“เห็น(ผัสส)”ได้ ในโลก“กามาวจร”

การมี“แสงสว่าง” และการ“เห็น”ด้วยทวารภายนอก คือ
“ตา” จึงเป็น“ภาวะ ๒” “คู่”หนึ่งในการศึกษาของ“ทวาร ๕”ทีละคู่
เพื่อจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้แท้ ความเป็น“เทว”นั้น
คือ“สมมุติธรรม”และ“ปรมาตถธรรม” อันเป็น“สัจจะ ๒ ส่วน”ที่
ไม่แยกกัน ตามภาษาที่ว่า“เทว”ได้ๆ

ดังนั้น ถ้า“ธรรม”ที่ขาด“สัจจะ”ส่วนใดส่วนหนึ่งไป ก็นับ
ภาวนั้นเป็น“ความจริง”ไม่ได้

อันว่า“ความจริง”นี้ จึงเป็น“เหตุ”มี“ภาวะ ๒”ที่มีนัยสำคัญสุด
ยิ่งใหญ่แสนยิ่งยวดเหลือเกิน ในโลกมหจักรวาลนี้!

(๒๑๔) ชั้นจิตนิยามย่อมสามารถเรียนรู้ภาวะคู่ คือสุข-ทุกข์ได้!

ซึ่งผู้ได้ความเป็นชีวิตชั้น“จิตนิยาม”ระดับ“มนุษย์”แล้ว
จะมี“ธาตุรู้”ที่เก่งกว่า“พืช” หรือ“พืชนิยาม”ชนิดพิเศษขึ้นไปอีกชั้น
หนึ่ง ซึ่ง“จิตนิยาม”นี้จะมีประสิทธิภาพใน“มิติ”ของ “การรู้”สูง
กว่า“พืช” สามารถมี“ความรู้”ระดับ“สัตว์”เริ่มตั้งแต่ชั้น“เณโก”คือ
สัตว์นี้มีธาตุรู้ที่ยึดเป็น“สุข”เป็น“ทุกข์”กันแล้ว

“เหตุ”ภาวะ“คู่”สำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ก็คือ “สุข-ทุกข์”นี้เอง
และที่สำคัญคือ “จิตนิยาม”สามารถยิ่งไปกว่า“เณโก”ได้สูงถึง
ชั้นวิเศษมีประสิทธิภาพเป็นโลกุตระเรียกว่า“ปัญญา”ได้อีก ซึ่งรู้ถึง
ชั้นนิพพานจึงจะรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”อันเป็น“วิญญาน”หรือ
“วิญญาน”หรือ“เหตุ”ยิ่งใหญ่สูงส่งแห่งวิญญานประเสริฐสูงสุด
แท้จริง

“โลกียะ”มี“ความรู้”อยู่ในกรอบของ“เณโก”เท่านั้น

(๒๑๕) ความรู้แค่โลกียะย่อมไม่รู้จักรู้แจ้งความจริงจากการ สัมผัสด้วยทวาร ๕!

“ความรู้”โลกียะ ที่มีประสิทธิภาพแค่“เณโก”นั้นไม่สามารถที่
จะรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”ตามความเป็นจริงได้ครบทั้งภายนอก-

ภายใน ทั้ง“สมมุติสัจจะ-ปรมาตมสัจจะ” ทั้ง“โลกียะ-โลกุตระ” หรือ
ครบทั้ง“ภาวะ ๒”ที่เป็น“เทว”บริบูรณ์ลัมบูรณ์

ที่ชัดๆ อยู่ก็คือ “เทว”แม้จะยิ่งใหญ่ที่สุดของชาว“โลกียะ” หรือ
ชาว“เทวนิยม”นั้นเขาไม่สามารถเรียนรู้ด้วยการ“สัมผัส”ด้วย
“ทวาร ๕”อันเป็นภายนอก แล้วศึกษาด้วยความเป็น“กาย”
เป็น“จิต”ครบบริบูรณ์“ภาวะ ๒” จึงคลุมเครืออยู่แบบ“มายา”!

(๒๑๖) เทวนิยมย่อมไม่มีลัทธิหมายา ย่อมไม่มีลัทธิตถะ!

“เทวนิยม”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ได้ถึง
ขั้น“ลัทธิหมายา”และ“ลัทธิตถะ” อันเป็น“ผู้ให้เกิด(มม)” และ“ผู้
ยังเกิดอยู่หรือเป็นลูก”ที่เป็นการเกิดขึ้น“ลัทธิตถะ”!

ผู้ทำ“ความเกิด”ให้เกิด“ลัทธิตถะ”ขึ้นมาในโลกได้ จึงต้อง
ขั้น“ลัทธิหมายา”ถึงจะสามารถก่อเกิด“ผู้มีคุณวิเศษขั้นอารยธรรม
ระดับโลกุตระ”ที่เป็น“ลัทธิตถะ”แท้ สำเร็จเป็นจริง!

“ลัทธิตถะ”คือ “มีความต้องการสำเร็จแล้ว, มีเนื้อหาสัจจะ
ประโยชน์สำเร็จแล้ว” นี่คือ คำแปลความ“ลัทธิตถะ” ซึ่งก็
เป็น“บุตร”ของ“ลัทธิหมายา”ไง!

“ผู้มีความต้องการสำเร็จแล้วหรือมีเนื้อหาสัจจะประโยชน์
สำเร็จแล้ว(ลัทธิตถะ)”และยังเป็นผู้มี“ความเกิด”อยู่อีก จึงต้อง
เป็น“พระบุตร(ลูก)”ของ“ลัทธิหมายา”กันจริงๆ

(๒๑๗) ลัทธิตถะคือใคร เราทุกคนต่างมีโอกาสเป็นลัทธิตถะ ทุกคน!

ผู้เป็น“ลัทธิัตถะ”ที่แท้ด้วยการมีเนื้อหาสัจจะประโยชน์ สำเร็จแล้ว”จริงนี้เป็น“เจ้าของพุทธธรรมโลกุตระ”หรือผู้ตรัสรู้“โลกุตระธรรม”ด้วยพระองค์เอง นั่นคือ “สัมมาสัมพุทธโธ(ลยัมภู)”

“ลัทธิัตถะ”คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิด-ความตาย” และทำ“ความเกิด-ความตาย”ของความเป็น“จิตนิยาม”สำเร็จบริบูรณ์ได้ จบครบถ้วนรอบในความเป็น“ธรรมนิยาม ๕”

“ความเกิด”คู่กับ“ความตาย” ก็เป็น“ธรรมะ ๒”คู่หนึ่ง ที่ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เทว”หรือ“ภาวะ ๒”นี้ชนิดที่ครบสมบูรณ์เป็น“ลัทธิัตถะ”กันทีเดียว

(๒๑๘) การเกิดเป็นทุกข์ แต่มหาบุรุษก็ยอมเกิดอีก!

นั่นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “การเกิด”นั้นเป็น“ทุกข์”

ดังนั้น ผู้บรรลुธรรมที่“พ้นทุกข์”แล้วจะต้องมา“เกิด”อีกทำไม? ก็“การเกิดแม้จะอย่างไร เป็นทุกข์(ชาติ ปี ทุกขา)”

มันก็จริงอย่างที่สุด ว่า “การเกิดแม้ใดๆ ก็เป็นทุกข์”

แต่ท่านเป็นผู้มี“อชฌาสัยที่ทนไม่ได้เพราะกรุณา เป็นลักษณะของมหาบุรุษ(มหาปรีทสรวาสะ ลักษณะ กรุณาโสโท)”

ท่านจึงต้องมี“ความเกิด”ทั้งๆที่ ท่าน“ดับความเกิด”หรือ“ทำความตาย”ให้แก่“จิตวิญญาณ”เป็นแล้วจริงแท้ๆ แต่เป็น“ความกรุณา”อันไม่มีประมาณ เป็นความเสียสละอันยิ่งใหญ่แท้ๆ ต่างหากที่เป็น“คุณวิเศษ”อันทำให้คน“งง”ใน“ความจริง”นี้!

(๒๑๙) สิริมหามายาเป็นมายากี่ไซ้ แต่จริงๆแล้วไม่ใช่มายา!

“สิริมหามายา”มีภาวะทำให้คน“ฉงน”ว่าเป็น“มายา” แต่แท้ๆ แล้ว“สิริมหามายา”ไม่ใช่“มายา” แต่คนไม่รู้หรือคนที่ไม่มีภูมิবারมิมิ พอ ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”คือ“สิริมหามายา”นี้ แท้จริงได้ จนที่สุดถึงขั้นเป็น“อจินไตย”

ความเป็น“อจินไตย”ในเรื่องของ“ภาวะ ๒”ที่จะเป็น“เหตุ” เป็น“ปัจจัย”กันอย่าง“ลงตัว”นี้ ไม่ใช่“ความบังเอิญ” ไม่ใช่เรื่องจะ เสแสร้งแก่งัดทำ แต่เป็น“ความจริง”ที่ได้สัดส่วนแห่ง“ความพอดี”ที่ ต้องเกิด-ต้องเป็น หรือต้องตาย-ต้องดับไป ที่จริงที่แท้

(๒๒๐) โลกีย์รู้ความจริงยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็เป็นแค่มายา!

“เนโก”หรือ“ความรู้อยอดยิ่งของชาวโลกีย์” แม้จะ“รู้อย่าง ร้อยอดขนาดไหน”สุดยอดเป็น“ศาสดา”ในศาสนา“เทวนิยม” ก็รู้ “ความจริง”ได้แค่“มายา” ไม่ครบความจริงที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เทว”อันคือ “ภาวะ ๒”ให้เราเรียนรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ต่างๆ ทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลได้ ถึงขั้นสมบูรณ์แบบครบ“ธรรมนิยาม ๕” และจัดการ(อภิสังขาร)“จิตนิยาม”ของตนให้เป็น“อุตุธาตุ”ได้สำเร็จ เป็นที่สุดแน่ๆ เพราะยัง“อวิชชา”

ยังไม่มี“ปัญญา”จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”หรือ“เทว”

ขออภัยมากนะ ที่กล่าวเหมือนข่มฝ่ายหนึ่ง ยกย่องตัวเอง เหลือเกิน ขออภัยจริงๆ นี่เป็นวิชาการ กำลังสาธยายความจริงสู่ ความจริง ไม่ได้พาดพิงตัวตนบุคคลเราเขาใดๆ กำลังพูดถึง“ความ เป็นลัทธิจะสาระ”เพียวๆ ..เข้าใจตรงกันนะ!

(๒๒๑) ความรู้ชั้นโลกุตระต้องรู้แจ้งรู้จริงในเทว ทั้งรูปทั้งนาม ให้ได้ หรือภาวะ ๒ นั้นเอง!

การศึกษาที่จะเกิด“ปัญญา”อันเป็น“ความรู้ชั้นโลกุตระ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”หรือ“ความจริง”ทุกสรรพสิ่งในเอกภพมหาจักรวาล ด้วย“รูป”ด้วย“นาม” ตั้งแต่“ความมี”ไปจบสุดสิ้น“ความไม่มี”หรือ“ความสูญ”นั้น ต้องมี“ภาวะ ๒ (เทว)”ให้ศึกษา จึงจะบรรลุ“ความรู้แจ้งจบจริงรอบถ้วน”เป็นที่สุดแห่งที่สุดได้

(๒๒๒) การศึกษาต้องเริ่มต้นกายกับจิต (เทว)ต้องมีศีลเป็น ตัวตั้ง!

ดังนั้น การศึกษาธรรมที่ไม่รู้“เทว(ธรรมะ ๒)”หรือไม่เริ่มด้วย“กายกับจิต” และไม่มี“ศีล”เป็น“ตัวตั้ง”หรือ“หลักต้น”ทำหน้าที่“แม่(มาตา)อย่างลัมมาทิฏฐิ” โดยไม่มี“ปัญญา”ทำหน้าที่“พ่อ(ปิตา)อย่างลัมมาทิฏฐิ” ช่วยกันทำ“ความเกิดทางจิต(โอปปาติกโยนิ)อย่างลัมมาทิฏฐิ”จนสำเร็จเป็น“ผล(ลูกทางจิต)” ย่อมไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตวโอปปาติกะ”ได้บริบูรณ์ครบ“สัตตาวาส ๙” และปฏิบัติด้วย“วิญญานฐิติ ๓”สำเร็จลัมบูรณ์ตามกระบวนการของ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ไม่ได้เป็นอันขาด

เพราะ“เทว”คือความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และคือ“๒”

(๒๒๓) อัตตา ๓ ที่เป็นเทว ที่เป็นรูปกับนาม ที่เป็นกายกับจิต คืออย่างไร?

การเรียนรู้“เทว”อันเป็น“อัตตา”ได้ครบบริบูรณ์ลัมบูรณ์นั้นก็

เรียนรู้อากา“อิตตา ๓”ได้แก่ โอิพาริกอิตตา-มโนมยอิตตา-อรูปอิตตา

(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

และการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อิตตา ๓”ก็ต้องมี“กาย”กับ“จิต”
เป็น“ภาวะ ๒”ในความเป็น“เทว” ที่พร้อมด้วย“ภายนอกและ
ภายใน”อยู่ครบ ซึ่งไม่ขาด“ภายนอก”อันเป็น“โอพาริกอิตตา”เลย

แม้คนผู้ใดปฏิบัติจน“ตนเอง”บรรลุผลสำเร็จกำจัดกิเลสขึ้น
“โอพาริกอิตตา(อิตตาใหญ่ที่เป็นภายนอก)”ได้แล้ว ผู้นั้นก็ยังมีชีวิตอยู่
ร่วมกับ“สมมุติธรรม”ภายนอก คือ“โอพาริกภาวะ” วมไปกับสังคม
โลกเขาด้วย แต่เราก็มี“ปรมาตถธรรม”ที่เป็น“ภายใน”ของเรา โดย
เราอนุโลม-ปฏิโลมไปกับ“ภายนอก” เขาผู้นี้ก็มี“ภาวะ ๒”ปรากฏ
“องค์ประกอบ”อยู่ด้วยเสมอ เพราะเรายังมี“ชีวิต”อยู่ในสังคมโลก

ส่วน“ตนเอง”นั้น หลุดพ้นความเป็น“อิตตา-อิตตนิยา”ใน
“ภายนอก”ที่เป็น“โอพาริกอิตตา”ของตนได้แล้วบริบูรณ์จริง

(๒๒๔) ปฏิบัติลึกแค่ไหน ก็ขาดภายนอกไม่ได้!

ผู้บรรลุธรรมขั้นต้น(โอพาริกอิตตา)ได้แล้ว และจะปฏิบัติขั้น
สูงขึ้น ลึกเข้าไปหา“ภายใน”ยิ่งๆเท่าใดๆ ผู้ปฏิบัติก็ยังไม่ขาด
“ภายนอก”ไปแต่อย่างใด พุทธการยังคงมีความเป็น“ภายนอก-
ภายใน”ไปอยู่ตลอด จึงชื่อว่า“เทว”ที่มีครบความเป็น“๒”คือ
“กาย” เรียกเต็มๆว่า “ธรรมกาย”

ธรรม คือ ภาวะที่“ทรงอยู่” และกาย คือ ภาวะ ๒

“ธรรมกาย”จึงเท่ากับ“ธรรม”โดยปริยาย“มี ๒”เสมอ

การปฏิบัติธรรมทุกขั้นตอนของ“อิตตา ๓”ล้วนมี“ภายนอก”

ร่วมรู้ร่วมเรียนอยู่กับ“ภายใน”ตลอด ไม่ว่า“โอฬาริกอัตตา” หรือ
ชั้น“มโนมยอัตตา” หรือชั้นปลาย“อรุปอัตตา”

และบรรลุทุกขั้นแล้ว ก็ยังมี“ภายนอก”อยู่ด้วยเสมอ

จึงจะชื่อว่า “ความจริง” เช่น “เหตุ”นี้แล เป็นต้น

“ความจริง”ต้องครบ“ภาวะ ๒” ทั้ง“ภายนอก-ภายใน”

มีแต่“ภายใน”อย่างเดียว จึงยังไม่ถือว่าเป็นบริบูรณ์เป็น“ความจริง”

(๒๒๕) ความเป็นเหตุ ๒ คือความจริงสุดยอดเยี่ยมในเอกภพ!

ความเป็น“เหตุ”ก็“๒” จึงจะเป็น“ความจริง” และเป็น
“ความจริง”สุดยอด“ความยิ่งใหญ่ครอบจักรวาล”โดยแท้ด้วย ใน
เอกภพมหาจักรวาลทั้งหมด ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่า“เหตุ”!

ทราบที่“เหตุทรงอยู่”ก็ชื่อว่า“ธรรม”คือ“ทรงอยู่” หรือ “มีอยู่”

แต่เมื่อ“ไม่มีเหตุ”หรือ“จัดการความเป็นเหตุ”ได้แล้ว

นั่นคือ ดับ“ธรรมะ ๒” ทำความ“ไม่มีเหตุ” ภาวะที่ทำให้
“เหตุ”พ้นจากภาวะ“มี”หรือภาวะ“ทรงอยู่”อันบัญญัติก็คือคำว่า
“ธรรม”แล้ว จึงเป็น“ความไม่มี” ก็คือ ภาวะ“๒”นั้น“ไม่มี”

ซึ่งจะเป็นภาวะ“๑”ก็ได้ และจะเป็นภาวะ“๐”ก็ได้

“ความสำเร็จที่ทำได้ปานฉะนี้”นั้นยิ่งใหญ่อดยัม

เพราะผู้ที่สามารถปฏิบัติได้ถึงปานฉะนี้ คือ ผู้ที่“อยู่เหนือ
(อุตตระ)”ความเป็น“เหตุ”ทีเดียว

(๒๒๖) ยังมีวิชาที่ยังเป็นทาสเหตุ!

ผู้ที่ยัง“อวิชา”ในความเป็น“เหตุ” ยังคือผู้ยังเป็น “ทาสเหตุ”

ยังไม่ใช่ผู้“อยู่เหนือเหตุ” หรือผู้“ดับเหตุ”ได้สำเร็จ

จนกระทั่งเป็นผู้“ไม่มีเหตุ” เช่น เป็นผู้“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”

“ความมี(อัตถ์)” กับ“ความไม่มี(นัตถ์)” นี้แหละที่จะต้องทำ
“สัมมาทิฐิ”ให้แจ่มแจ้งกันอย่างสำคัญที่สุด

(๒๒๓) ตรัสรู้ความมี ความไม่มีเป็นอย่างไร?

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความมี(อัตถ์, โหติ)-ความไม่มี(นัตถ์, นโหติ)” ที่สุด
ยอดเยี่ยมสำคัญ ทั้ง“ทำที่สุด”ของความเป็น“เหตุ”ได้ถึงขั้น“นิพพาน”
และ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำเร็จบริบูรณ์สมบูรณ์

พระองค์ตรัสรู้ความเป็น“เหตุ(เวทนา)-มาร(ผัสสาदान)-พรหม”จาก
ความเป็น“เหตุ”หรือ“ธรรม ๒”นี้เองที่ยิ่งใหญ่สุด

(๒๒๔) ภาวะ ๒ เปิดโอกาสให้ทุกคนศึกษา เหตุ ๑ ปิดโอกาส ของทุกคนที่จะศึกษา!

ดังนั้น คนทุกคนจึงมีสิทธิ์ที่จะศึกษา“ธรรม”จากความเป็น
เป็น“เหตุ”นี้เอง ซึ่ง“เหตุ”ก็คือ “ภาวะ ๒”นี้แหละยิ่งใหญ่ที่สุด

สำหรับ“เหตุนิยม”ที่ยึดมั่นถือมั่นว่า“เหตุ”เป็น“๑” ใครจะ
แยก“เหตุ”ออกไปจากความเป็น“๑”ไม่ได้เด็ดขาด ยึดมั่นถือมั่น
“ความเป็นตัวตน” ยึดมั่นถือมั่นความเป็น“เหตุ”ว่าเป็น“๑”ชนิด
“เที่ยงแท้ตายตัว”กันทีเดียว

เช่น ยึดมั่นถือมั่นว่า “ทั้งหมดทั้งล้นล้วนแต่พระเจ้าเนรมิต
หรือบัญชา” เป็นลัทธิ“อิสสรนิมมานเหตุวาท”(ลัทธิเชื่อพระเจ้า ซึ่งเป็น
ลัทธินอกพุทธ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๑)

เพราะ“เทวนิยม”จะไม่รู้และไม่เชื่อเรื่อง“กรรม-วิบาก-กรรม
เป็นของของตน-ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”

“เทวนิยม”เชื่อ God เชื่อ“พระเจ้า”

(๒๒๙) เทวนิยมเชื่อว่ามีชาติเดียว จึงไม่ศึกษากรรมไม่เชื่อ วิบาก!

เนื่องจาก“เทวนิยม”เชื่อกันว่า ชีวิตมี“ชาติเดียว” เมื่อตาย
จาก“ชาตินี้”แล้วก็ไปอยู่กับ“พระเจ้า” เป็นแดนสวรรค์ หรือใครจะ
ตกนรกก็แล้วแต่“พระเจ้า”จะบัญชา

ไม่รู้เรื่อง“กรรม” เรื่อง“ผลของกรรม”คือ“วิบาก”

ไม่เชื่อ“กรรม” ไม่เชื่อ“วิบาก” ไม่เชื่อว่ามี“การเกิด-การ
ตาย”ที่“วนเวียนแล้ววนเวียนเล่าอยู่ในโลก เกิดตาย-เกิดตายไม่รู้
กัชาติ ไปตามอำนาจของกรรมของตนเอง ที่เป็นตัวบันดาล
ให้“ตนเอง”เป็นไปตาม“กรรม”ของตนเองแท้ๆ มิใช่ God

ไม่เชื่อว่า“กรรมเป็นของของตน(กัมมัตสกา)” ตนทำกรรมใดไว้
กรรมนั้นก็วิบากหมุนวนมาสนองตนเอง เป็นไปตามกรรมของ
ตน(กัมมุนาวัตตโลโก) ตนต้องรับวิบากเป็นมรดกของตนเอง(กัมมทายาท)

(๒๓๐) เทวนิยมไม่เชื่อกรรมเป็นของตน ใครทำใครได้!

ไม่เชื่อว่า กรรมของตน“บัญชาตนเอง-ตนทำไว้อย่างไร กรรม
นั้นก็มาสนองตนเอง(กัมมโยนิ) เพราะตนทำเอง ไม่มีใครมาทำให้เลย
ตนเองมี“กรรมของตนเอง(กัมมัตสกะ)”แท้ๆ ตนสะสมเชื่อกรรมของ

ตนเอง ทำพันธฺ์ของตนเองด้วยตนเอง(กัมมพันธฺ์) ตนจึงพึง“กรรม”ของ
ตนเองแท้ๆจริงแนกั่วใดสุด(กัมมปฏิสรณฺ์)

**(๒๓๑) เทวณิยมยิดความเทียงตายตัว ไม่รับรู้“กาล” ไม่
รับรู้“กรรม” ทุกอย่างพระเจ้บ้านดล!**

“เทวณิยม”แต่ละลัทธิศาสนา ก็คงรู้จ้กัรู้แจ้งรู้จริงภาวะ
อันเป็น“เทว”เท่าที่“ความรู้ียงซึ่งเป็นความรู้แบบโลกีย”ของศาสดา
แห่งลัทธิศาสนานั้นๆ“มี” แล้วยิดมันถ้อมันว่า“เทียง”ตามบัญญัติไว้
อย่าง“ตายตัว” ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่ไม่มี“สัปปุริสธรรม ๗-มหาบเทส ๔”
ไม่ขึ้นกับ“กาล” และไม่ขึ้นกับ“กรรม” แต่อย่างใด เชื่อมันว่า
ทุกความเป็นไปล้วน“พระเจ้”บ้านดล

“เทวณิยม”จึงปิดประตูที่จะรู้จ้กั“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม ”
ทั้งหลาย และไม่รู้แจ้ง“วิบาก” ก็หมดลัทธิที่จะบรรลุ“นิพพาน”

**(๒๓๒) ความรู้ของเทวณิยมแม้ชาวพุทธก็เถอะ รู้กันแค่การ
เกิดการตายชาติเดียว ไม่เรียนรู้กรรมวิบาก!**

แม้ชาวพุทธที่ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”โน้มเอียงไปข้าง“เทวณิยม” ก็
ไม่สามารถที่จะมี“กายลักขิ”ทำให้“อาสวะ”สิ้นไปได้

โดยเฉพาะผู้ปฏิบัติธรรมที่“หลับตา”เป็นหลักแกนในการ
ปฏิบัติ นั้น การปฏิบัติ“ไม่ได้ล้มผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”เลย

ก็“หลับตา”ปฏิบัติกันจริงๆ “ภายนอก”ไม่มีอยู่ได้ังๆ

“ความรู้”ของชาว“เทวณิยม”แท้ๆแต่ละศาสนา รู้กันได้แค่
เพียงการเกิด-การตายของ“ชีวิต”ชาติเดียว ไม่ได้เรียนรู้

เรื่อง“วิบาก” ซึ่งเป็น“ผลของกรรม” ต่างมี“กรรมสนองกรรม” ผลของกรรมตามสนองตน ทั้งรักทั้งชัง ทั้งแก้แค้นกันไปกันมาชาติแล้ว-ชาติเล่า ไปกับ“การเกิด-การตาย” เกิดแล้ว-ตายเล่า หรือผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ก็คงมี“ภูมิธรรม”เท่าที่ตนเอง“มี” ในกรอบความเป็น“ตน”อยู่เท่าเดิม จึง“มี”มากกว่านี้ไม่ได้

(๒๓๓) ลัทธิใดเน้นแต่ภายใน ไม่มีภายนอก จึงไม่มีธรรมกาย!

มันมีแต่“ภายใน”ไม่มี“ภายนอก” มันก็ไม่มี“กาย”ที่เป็น“ธรรมกาย”ยืนยันความเป็น“เทว”อย่างครบบริบูรณ์สมบูรณ์ รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงอยู่ได้งๆ หลุดๆ โทนโท สัมผัสร่วมรู้กับคนอื่นได้

ก็เป็นลัทธิลึกลับ เป็น“เทวนิยม”ที่ไม่มี“เทว”ให้สัมผัสจริง ดังที่ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายในโลกเขา“ลึกลับ”กันอยู่ จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่ครบทั้งสมมุติธรรม ทั้งปรมัตถธรรม “เทว”ก็ลึกลับ “กาย”ก็ไม่เต็มเต็ง ไม่มี“กาย”ให้สัมผัสศึกษา ผู้“หลับตา”ศึกษาปฏิบัติ ก็เป็นคน“มีฉันทิภูติ”โดยแท้

(๒๓๔) ลักกายทิฐิเป็นข้อ ๑ ในสังโยชน ๑๐ ก็ไม่รู้จักหรือเข้าใจผิดๆ จึงปฏิบัติไม่เห็นผล!

ดังนั้น การศึกษาที่ไม่มี“กาย”จึงเป็นการศึกษาที่ไม่มีความรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ลักกายทิฐิ” คือไม่รู้จักแม้แต่“กายของตน”

“สังโยชน ๑๐”แท้ๆ เริ่มตั้งแต่ข้อที่ ๑ ก็ไม่รู้จัก“กาย”แล้ว เพราะไม่รู้“ธรรมะ ๒ (รูป-นาม)”ของตนก็“ไม่พ้นลักกายทิฐิ” เมื่อไม่พ้น“สังโยชนข้อที่ ๑” คือ ไม่รู้“กาย”ไปตั้งแต่“ข้อที่ ๑”

จึงเป็นผู้“อวิชชา”ตั้งแต่เริ่มต้นการเป็นผู้ปฏิบัติพุทธธรรม
เป็นผู้ก่อดังกระดุมเม็ดแรกผิด ตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว
การปฏิบัติลำดับต่อไปๆ จากนั้น จึงผิดไปตามๆ กันหมด
ชาวพุทธก็ตาม ที่ยังมีจลาจลในความเป็น“กาย”ก็ยังคงผิด
อยู่เช่น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ที่ไม่มี“ภายนอก” ก็ไม่มี“ภายใน”
ลัทธิ“เทวนิยม”ทั้งหลาย จึงอยู่ในสภาพไม่มี“กาย” ก็ไม่มีความ
เป็น“๒”ครบ จึงลืกลับทั้ง“ภายนอก” ลืกลับทั้ง“ภายใน”
การศึกษาจึง“โหมะ”กันไปตลอดกาล!

(๒๓๕) ชาวพุทธที่เน้นหลับตาฟังสังวรให้หนัก!

ชาวพุทธที่“หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ทั้งหลาย จักคิดกันบ้างมั๊ย?
ศึกษา“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” กันดีๆ เกิด
เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้น“ไม่มีภายนอก-ไม่มีภายใน”ครบ
ถ้วนเป็น“เทว”หรือไม่มี“กาย”ศึกษาบริบูรณ์ถูกต้องถ่องแท้
ผู้ตัดลัดเข้าไปเอาแต่ภายใน มีกันแต่“จิต”จึงไม่มี“โอฬาริก-
อัตตา” อันเป็นภายนอกที่ต้องเป็นเบื้องต้นที่แท้ จะมีแต่“มโนมย
อัตตา”เป็นจุดเริ่มต้น และ“อรูปอัตตา” มันทั้ง“กาย”ภายนอกซัดๆ

(๒๓๖) ระวางมโนมยอัตตาจินตนาการโมเมจนกลายเป็น วิกลจริต!

ซึ่งความเป็น“มโนมยอัตตา”(ตัวตนที่สำเร็จด้วยจิตตนเองปั้นขึ้นมาเอง)”
นั้น มันจะฝันเพื่อเพ้อพกเป็น“นิรมานกาย”ยังใดๆ ก็ได้ทั้งนั้น
เพราะมันไม่มี“กาย”อันเป็น“ภายนอก”ซึ่งเป็น“คู่”ของ“เทว”

มันจึงเป็น“จิตตกเขป”เต็มสภาพ จะคิดฟุ้งซ่านอะไรก็ได้
มันก็สร้าง“ภพน้อยภพใหญ่”ขึ้นเองกันไปไม่รู้จักจบสิ้น
เพราะมันเป็นแค่“ความฟุ้งซ่าน”หรือความคิดนึกที่คิดเพื่อฝัน
ขึ้นมาในจิต” จนกระทั่งเป็น“ความวิกลจริต”ให้หลงยึดติดกัน
มันยังนับเป็น“ภาวะ”ที่สามารถเรียนรู้ความเป็น“อัตตา”อัน
ครบ“เทว”ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยความเป็น“กาย”ไม่ได้
มันก็เป็นศาสนาหรือลัทธิเดียวกัน เท่ากันกับ“เทวนิยม”ทั้ง
หลายบรรดามีมากมายในโลก

(๒๓๗) ถือศีลต้องอย่าผิดศีล เริ่มตั้งแต่ภายนอก!

เห็นได้มัยว่ามันโหมเม มัน“มีจกาทิฏฐิ,อวิชชา”กันไปใหญ่!
เพราะ“ศีล”นั่นเป็นเรื่องที่ปฏิบัติกันตอนมีชีวิตปกตินี้แหละ
เป็นชีวิตสามัญลิมตา เมื่อล้มผัสอะไร กับสิ่งนั้นก็ผัสรู้ตัวทั่วพร้อม
แล้วสั่งวรอย่าทำทุจริตให้ผิดศีล โดยไม่ให้“ผิดศีล”ไปตั้งแต่ภายนอก
ทีเดียว ก่อนที่จะนับว่าบรรลู่“การมีศีล” หรือผู้นั้นบรรลู่ธรรมคือ
เจริญ“อธิศีล-อธิจิต(สมาธิ)-อธิปัญญา-อธิมุตติ”นั่น “ในจิตในใจ”ของ
ผู้นั้นต้อง“ไม่มีกิเลส”ที่มันจะละเมิด“ศีล”นั้นๆก็ไม่สอนกัน
แบบนี้ อย่างนี้กันแล้ว

(๒๓๘) ศีลคุมแค่กาย วาจาไม่พอ ศีลนั้นมีอานิสงส์มหาศาล!

หรือไม่ก็..หลงผิดไปว่า ถือศีล ปฏิบัติศีล จะมีผลแค่ควบคุมกาย
กับวาจา อย่าให้กายให้วาจาผิดข้อที่“ศีล”กำหนดไว้ เป็นอันจบกิจ
ของศีล คือแค่หมายเอาว่า “ศีลจะมีผล ไม่ทำทุจริตทาง‘กาย’กับ

ในวงวิชาการพุทธศาสตร์
สอนกันว่า “ศีลให้ผลแค่กาย
กับวาจา” เท่านั้น
ส่วน“สมาธิ”หรือ“ปัญญา”นั้น
ก็ให้ไป“หลับตาทำจิตสงบ
เข้าไปอยู่ในภวังค์”เอาอีกที่
แบบนี้มันแยก“ศีล”ต่างหาก
จาก“สมาธิ” จาก“ปัญญา”
จาก“วิมุตติ” ไปแล้ว

‘วาจา’เท่านั้น”

สอนกันว่า“ผล”ของศีล มีอยู่เท่านั้น!

ทั้งๆที่ใน“กัมมัตถยสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๔) พระพุทธเจ้าตรัสไว้ต่างๆว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังอรรถัตตผลให้บริบูรณ์โดยลำดับ ดังนี้ ได้แก่

๑.อวิปปฏิสาร(ไม่เดือดร้อนใจ) ๒.ปามุขชะ(เบิกบานยินดี) ๓.ปีติ(อิ่มใจ) ๔.ปัสสัทธิ(สงบระงับกิเลส) ๕.สุข(ยินดีเพราะลดกิเลสถูกตัวมัน) ๖.สมาธิ(จิตตั้งมั่น) ๗.ยถาภูตญาณทัสสนะ(รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง) ๘.นิพพิทา(เบื่อกิเลส) ๙.วิราคะ(วางคลายจากความยึดมั่น) ๑๐.วิมุตติญาณทัสสนะ(เห็นแจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้น)

(๒๓๙) อานิสงส์ ๑๐ อย่างของศีล ใครว่าอยู่ที่กายวาจา มันลงลึกอยู่ที่ใจต่างหาก!

ก็อ่านดูแล้วไตร่ตรองตามดีๆ ทั้ง ๑๐ อย่างนั้น ตั้งแต่ข้อ ๑ “อวิปปฏิสาร” ไปจนถึงข้อ ๑๐ “วิมุตติญาณทัสสนะ” นั้น มันคือ อะไร? คือ“อาการ”ของกาย-วาจา หรือ? หรือว่ามันคือ“อาการ”ของจิตใจกันแน่?

ดังนั้น “ความรู้”แม้ในวงวิชาการพุทธศาสตร์ที่มีกันต้นดาดในยุคนี้ ที่เชื่อกันและสอนกันว่า “ศีลให้ผลแค่กายกับวาจา” เท่านั้น ส่วน“สมาธิ”หรือ“ปัญญา”นั้นก็ให้ไป“หลับตาทำจิตสงบเข้าไปอยู่ในภวังค์”เอาอีกที แบบนี้มันแยก“ศีล”ต่างหากจาก“สมาธิ” จาก“ปัญญา” จาก“วิมุตติ” ไปแล้ว!

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”แยกกันปฏิบัติไม่ได้ มันเป็น“กระบวนการ”

(process)ที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน ทำงานมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่

ลองทบทวน“กระบวนทัศน์”(paradigm) ของตนที่มีมาแล้ว และ
“ยึดถือ”มั่นว่าถูกต้องแนบยิ่งจริงจัง แคมปฏิบัติตามกระบวนทัศน์นั้น
มานานแล้วด้วย มันก็ได้“ผล”อย่างที่ท่านได้“ยึด”กันนั้นแหละ

(๒๔๐) กรุณาเปิดใจฟังอาตมาวิเคราะห์วิจัยบ้าง!

ลองมี“ปรโตโฆสะ” ฟังเสียงอาตมาบ้าง หรือฟังคำอธิบาย
ของอาตมาให้ดีๆ ให้บริบูรณ์ดูบ้าง เพื่อจะเกิด“ความเชื่อ”(ศรัทธา)
อาตมาขึ้นมาบ้าง และเข้าใจใน“โยนิโสมนสิการ”(การทำใจในใจ)ตามที่
อาตมาอธิบาย

เมื่อจะปฏิบัติ“ทำใจในใจ”ของคุณเกิดผลตามที่อาตมาว่า
เป็น“สัมมาผล”กันนี้บ้าง

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้“ปฏิบัติศีล”เป็นหลักต้น แล้วจะเกิด
“ผล”จาก“ศีล”แต่ละข้อตามที่ตนสมารถนั้นๆ แล้วมาได้“อริจิต”
ได้ “สมาธิ”ได้“อริปัญญา”ที่มี“กระบวนการ”เกิดการสังเคราะห์
อภิสังขารกันมีสัมมาผลเป็น“ปัญญาภิสังขาร”เข้าชั้น“โลกุตระ”แท้
เป็นที่สุด

● จบฉบับที่ ๓๒๗

ฉบับที่ ๓๒๘ พุทธศักราช ๒๕๖๐

(๒๔๑) เกрінกล่าว คือต้องเป็นหลักปฏิบัติเบื้องต้น และ
ไตรสิกขาไม่แยกกันทำ ไม่แยกกันปฏิบัติ!

ฉบับที่แล้ว ๓๒๗ เราเขียนมาถึงว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนให้
“ปฏิบัติศีล” เป็นหลักยืนยันเบื้องต้น คือเป็นรากฐานชีวิตภูมิธรรม
ของการศึกษาศาสนาพุทธขั้นต้น

ศาสนาพุทธไม่มี“การศึกษาแบบอื่น”

มี“ไตรสิกขา”คือ การศึกษา ๓ นี้เท่านั้น

และทั้ง ๓ คือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ก็ไม่แยกกัน เช่นว่า ต่าง
ปฏิบัติ แต่ละข้อ ต่างก็แยกกันไปทำคนละส่วน

ทั้ง ๓ ข้อนั้นร่วมกันทำ ทำร่วมกันเสมอ ไม่แยกกันเลยเป็น
ปฏิสัมพันธ์กัน เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน ส่งเสริมกัน ชัดเกลากัน
ไปมา อย่างเป็นระบบระเบียบ มีลำดับ ไม่สลับไปสลับมาแต่อย่างใด
ถึงขนาดพระพุทธเจ้าตรัสว่า ศึกษาไปตามลำดับ กระทำไปตาม
ลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ มิใช่ข้าม“ศีล”ไปปฏิบัติ“สมาธิ”บรรลุ
อรหัตผลโดยไม่มี“ศีล”(ไม่มีต้น-กลาง-ปลาย) เสมือนมหาสมุทรลาด ลุ่ม
ลึกลงไปเป็นลำดับ ไม่โกรกชันเหมือนเหว (ปานพื้นกระฉก-อันนี้อาตมว่า)
ดั่งฝั่งทะเล อย่างน่าอัศจรรย์ ปานนั้นทีเดียว(พตปฐ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

(๒๔๒) ปฏิบัติต้องเรียงตามลำดับมีเบื้องต้น ท่ามกลาง
บั้นปลาย! มีระบบระเบียบไม่ลัดตัดความ!

ผู้จะมี“ศีล” ก็ต้องมี“ศีล”กันไปตามลำดับตั้งแต่ข้อ ๑ ข้อ ๒

ข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ เป็นเบื้องต้น แล้วก็ข้อ ๖ ข้อ ๗ ข้อ ๘ แล้วจึงจะข้อ ๙ ข้อ ๑๐ และขึ้นข้อ ๑๑ ก็มีการสลับซับซ้อนกันเป็นปฏิสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญในการเพิ่มภูมิเป็นรอบแล้ว รอบอีก

เป็นลำดับๆ ไปอย่างมีระบบ ไม่ใช่ตัด ลัดเอา ไม่เอาข้อ ๑ ก็ได้ ไม่เอาข้อ ๒ ก็ได้ อะไรอย่างนั้น แต่ต้องมีการปฏิบัติพิสูจน์ความจริง เป็นจริงไปตามลำดับๆ

(๒๔๓) หากมีบารมีแต่ชาติก่อน ก็จะมีปฏิบัติได้เร็ว!

แม้ผู้มีบารมีแล้ว บรรลุความสำเร็จผ่านมาแล้วก็ตาม เมื่อเกิดมาแต่ละชาติ ก็จะต้องมีการสัมผัสพิสูจน์อีกทั้งนั้น ครบ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ซึ่งผู้ที่มีบารมีบรรลุผ่านมาแล้ว ก็จะทำให้ได้ง่าย ได้เร็ว ไม่เสียเวลา ซึ่งจะแตกต่างจากคนผู้ที่ยังไม่ชำนาญ ยังไม่ชำนาญ ก็เป็นเรื่องธรรมดาปกติสามัญของแต่ละคนจริง มีการพิสูจน์ได้ตามสังขารที่ปรากฏนั้นๆ

จึงจะยืนยันการเป็นผู้“มีศีล”จริง “สมาธิ”จริง “ปัญญา”จริง และผู้จะมี“สมาธิ”เจริญขึ้นๆ กระทั่งสูงไต่ระดับไปเรื่อยๆ จนมี“สมาธิ”สูงที่สุด ก็วัดด้วย“ศีล” ใช้“ศีล”เป็นมาตรวัดทั้งนั้น จึงจะรู้แจ้งจริงว่า มี“สมาธิ”สูงเท่าใดๆ!

(๒๔๔) ย้ำสมาธิวัดด้วยศีล!

“สมาธิ”วัดด้วยศีลนะ! ฟังดีๆ มิใช่วัดด้วยการ“หลับตา”ได้ นั่งสงบและนาน ไม่กระตุกกระตือคือสมาธิ “สมาธิ”ของพุทธนั้น ยิ่ง“สมาธิ”ดียิ่ง“กาย”เคลื่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียว มิใช่ยิ่งอยู่นิ่งๆ

“กาย”ก็ปราดเปรียวเคลื่อนไหวแคล่วคล่องว่องไวอยู่เสมอ
เรียกว่า“กายปาคุญญตา”

“จิต”ก็ปราดเปรียวเคลื่อนไหวแคล่วคล่องว่องไวอยู่เสมอเรียก
ว่า“จิตตปาคุญญตา”

“สมาธิ”ของพุทธนั้นผู้มีสมาธิสูงสมาธิเก่ง ยังมี“กายกรรม”
ปราดเปรียวเคลื่อนไหวอยู่เสมอแคล่วคล่องว่องไวตลอดเวลา ไม่ใช่“กาย”
ไม่มีกรรม “กาย”นิ่งหยุดไม่เคลื่อนไหว คือ“สมาธิ”

“สัมมาสมาธิ”จึงคือผู้มี“กาย”ปราดเปรียวแคล่วคล่องว่องไว
ต่างหาก เพราะท่านมี“จิต”เป็น“สมาธิ” จิตของท่านเป็น“จิตต-
ปาคุญญตา”แล้ว ท่านจึงทำอาชีพ-ทำการงาน-พูด-คิด ปราดเปรียว
แคล่วคล่องว่องไว ทุกอิริยาบถ มี“ศีล”เป็นปกติชีวิต

แม้ผู้จะนับว่ามี“ปัญญา”มากน้อยก็วัดกันด้วย“ศีล”

“สมาธิ”ก็วัดด้วยศีล

ศึกษาดูดีๆ จะรู้กันได้ว่าผู้ใดเป็น“โสดาบัน”ก็ต้องวัดได้ด้วย
“ศีลกับปัญญา” จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิมุตติ”ไปตามลำดับ
จะรู้ว่าตนเป็น“สกิทาคามี”ก็ดี เป็น “อนาคามี”ก็ดี ที่สุด
“อรหันต์”ก็ตาม ก็ต้องใช้“ศีล”กับ“ปัญญา” เป็นเครื่องชี้วัด

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สมาธิ”หรือความเป็น“อธิจิต”
อันเป็นพลังงานที่อยู่ภายในของคนแต่ละคนได้ด้วยกัน

ซึ่ง“พลังงาน”ภายในจิตของคน มันย่อมอยู่ภายในโน้น เป็น
นามธรรมหรือเป็นอรูป”ด้วย อยู่ภายในด้วย แล้วมันจะชี้ชัดยืนยัน
หรือพิสูจน์ให้“รู้”กันได้ง่ายๆหรือ?

(๒๔๕) ไม่มีศีล ไม่มีกายลักขี ก็โกหกกันไปว่ามีคุณธรรมสูง!

เพราะเหตุนี้แหละ มันจึงมีการโกหกกันได้ สำหรับคนที่ยังไม่ซื่อสัตย์ ไม่กลัวบาป ไม่เชื่อบาป คนผู้ที่ไม่สามารถล่วงรู้หรือหยั่งรู้ความจริงนี้ได้ จึงถูกโกหกหลอกลวงกันไป ก็มี ก็เห็นกันอยู่ตลอดมา!

จะยืนยันหรือพิสูจน์กันชัดๆ โทนโทได้ ก็ต้องมีล้มผลายนอกอยู่หลายๆ ณ บัดเดี๋ยวนี้เป็นปัจจุบันธรรม มี“กายลักขี”(มีทั้ง กายนอกที่ภายในก็รู้)ยืนยันแต่จะต้องปรากฏอยู่!

(๒๔๖) ต้องเอาศีลพิสูจน์ยืนยัน ไม่ใช่เน้นกันแต่จิตๆ! ไม่เอากายจึง“กลาย”เป็นเตียรถีย์ ไม่รู้“อจินไตย ๔”

นั่นคือ ตาม“ศีล”ข้อนั้นๆกำหนดไว้นั่นเอง จึงจะยืนยันร่วมกันชัดแจ้งจริงจัง

ส่วนผู้ใดที่เอา“ศีล”ยืนยันไม่ได้ เล่นยืนยัน จะเอาแต่“ในจิตๆ”รู้กันแต่ในจิต ไม่เอา“กาย”ภายนอกมาร่วมยืนยัน นั่นก็คือ ผู้ไม่บริบูรณ์ครบหลัก“ไตรสิกขา”ของพุทธ!

ผู้“ไม่สัมมาทิฐิ”ในภาวะความเป็น“อริศีล”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภาวะความเป็น“อริจิต”หรือภาวะความเป็น“สมาธิ”แบบพุทธได้ แน่ยิ่งกว่าแน่!

เพราะ“ฉาน”หรือ“สมาธิ”ของพุทธเป็น“อจินไตย”จริงๆนะ!

ทุกวันนี้มีสำนักอาจารย์ในศาสนาพุทธมากมาย แต่อาจารย์ทั้งหลายนั้นที่จะ“สัมมาทิฐิ”ในความเป็นฉาน เป็นสมาธิตามแบบพุทธแท้ๆถูกๆของพระพุทธเจ้านั้นยากลำบากมาก ทั้งพระบ้านทั้งพระป่า!

โดยเฉพาะพระป่าคือเดียรธีย์ชัดเจนแล้วเรียกว่ายัง“อวิชชา”
ทั้งนั้นก็ได้

ที่อาตมาพูดนี้เป็น“อจินไตย”ไม่ใช่“วิสัย”ที่จะรู้ตามได้ง่ายๆเลย
เพราะ“อริศีล”ก็ตี“อริจิต”ก็ตีของพุทธเท่านั้น เป็น“โลกุตระ”
ต้องมี“คุณวิเศษ” ถึงขั้น“อริ”เข้าขั้น“โลกุตระ”จริงๆ

นั่นคือ“ศีล”ก็ต้องมีผลเป็น“บุญ”และ“จิต”ก็ต้องมีผลเป็น
“บุญ” จึงจะชื่อว่า“อริศีล-อริจิต”ที่เป็น“โลกุตระ”

ถ้าปฏิบัติได้แค่ผลเป็น“กุศล”เท่านั้น ก็ชื่อว่า“อริศีล-อริจิต”ที่
ยังเป็น“โลกิยะ”อยู่ ยังไม่ใช่“อริ”ของพุทธ เพราะ“ความรู้”ของ
ผู้ปฏิบัติยังไม่มีคุณวิเศษขั้น“ปัญญา” ยังเป็นแค่“เฉโก”

ผู้นั้นยอมไม่มีทางเกิด“อริปัญญา”ได้เลยเป็นอันขาด วิมุติก็
ยังไม่ต้องพูดเลย

นอกจากเกิดแค่“สัญญา”หรือไม่ก็เกิดได้แค่“ตรรกะ”เท่านั้น
ที่ผู้มีฉันทิภูมิจะได้

**(๒๔๗) หลักฐานประดามีเป็นบทสรุปว่าการหลับตาปฏิบัติ ไม่มี
ทางบรรลุธรรมได้เลย!**

ด้วยหลักฐานที่ได้อ้างอิงมาทั้งที่ได้สาธยายประกอบมาด้วย
มากมายตามคำสอนของพระพุทธเจ้า การ“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้น
จึงไม่สามารถบรรลุธรรมแบบพุทธได้เลยเด็ดขาด เพราะ“ปัญญา”
จะไม่เกิด จะเกิดได้ก็แค่“สัญญา”เป็นเดียรธีย์

แม้“สัญญา”จะ“กำหนดรู้ภายนอก”ได้ก็ตามแต่“สัญญา”นั้น
ก็คือ พลังงานจิตที่ยังไม่ครบ“กระบวนการ”ของ“องค์ธรรม ๖”

อันได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-
สัมมาทิฐิ-ปริบูรณ์องค์มรรคทั้ง ๘ ครบครันหรือ

(๒๔๘) สัญญาที่สมบูรณ์ต้องเป็นปัญญาที่ผ่านกระบวนการ หลายขั้นตอน โปรดศึกษาตริตรองดู!

“สัญญา“จะบริบูรณ์เป็น“ปัญญา“ได้ก็ต้องผ่านกระบวนการ
ของ“มิจฉาอาชีพ ๕-มิจฉากัมมันตะ ๓-มิจฉาวาจา ๔ และมิจฉา
สังกัปปะ ๓” จนบรรลุ“สัมมาอาริยผล”ครบบริบูรณ์ทั้ง“สัมมาอาชีพ
๕-สัมมากัมมันตะ ๓-สัมมาวาจา ๔ และสัมมาสังกัปปะ ๓”

ภายนอกนั้นมันต้องมีสัมผัสเป็นปัจจัยยืนยันให้ทั้งเราทั้งผู้อื่น
ร่วมรับรู้กันได้จริงๆ อยู่ไหนโทะลั้ดๆ ไม่ใช่อมพะนำอยู่ในใจเรา
ผู้เดียว โดยไม่มีใครรับรู้ได้ด้วยเลย!

ถ้าไม่มี“สัมผัส”ภายนอก“๕ ทวาร”จริง มันก็ไม่ครบบริบูรณ์
ทั้ง“สมมุติสัจจะ” ทั้ง“ปรมาตถสัจจะ”อยู่นั้นแหละ ใช่มั้ย?

(๒๔๙) มาดูอธิจิตของศีลข้อ ๑!

ศีลข้อ ๑ เมื่อเราเกี่ยวข้องกับสัตว์ ซึ่งต้องมีการสัมผัสกับเรื่อง
ของสัตว์ส่วนใดก็ตาม “จิต”ของเราเจริญยิ่งขึ้น นั่นคือ เรา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“จิต”ของเราว่า แต่ก่อนจิตใจเรามันไม่มี“ความละเอียด”
(สังขตริ) มันไม่มี“ความเอ็นดูสัตว์”(ทยาปนโน) มันไม่มี“ความกรุณา หวัง
ประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่เลย” ไม่เป็น“เทว”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“สัตว์”

จิตไม่มี“อาการ”ประเสริฐที่ว่านี่จริงๆ

ไม่มีภาวะของ“กาย”ของ“จิต”เกิด เป็น“ภาวะ๒”คือ“เหตุ”
ไม่มี“ความจริง”ของความเป็น“เหตุ”ที่ยืนยันในปัจจุบัน
หากผู้ใดไม่มี“อริศลสิกขา”กระทั่งเกิดผลตาม“อริศล”นั้น
เป็น“อริจิตสิกขา”มาตามลำดับ แล้วความเป็น“อริปัญญาสิกขา”
จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงได้จากอะไร? จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“ศีล”
เป็น“สมาธิ”นั้นๆว่าได้เจริญ พัฒนาขึ้นมาได้จริงหรือไม่? เป็นไฉน?

**(๒๕๐) ปัญญาไม่ได้เกิดด้วยตรรกะ แต่ผ่านกระบวนการหล่อหลอม
เข้มข้น ศีล-อริศลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา!**

“ผล”ทุกอย่างมาจาก“เหตุ”ที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“สภาวะจริง”
แต่“ปัญญา”เกิดไม่ได้ด้วย“ตรรกะ”(อตกาวจระ)เด็ดขาด ต้อง
ได้จากการปฏิบัติ “อริศลสิกขา” จนกระทั่งเกิด“อริจิตสิกขา”
ไปตามขั้นตอนที่ตนสมทานนั้นๆ จึงจะได้“สัมผัสสภาวะจริง”
เพราะความเป็น“ปัญญา”ในศาสนาพุทธนั้นจะไม่สามารถ
“เกิด”เองได้ หรือไม่สามารถอุปบัติขึ้นมาได้โดยไม่มีพัฒนาการของ
“อริศลกับอริจิต”เป็นอันขาด

**(๒๕๑) โปรดทราบนักปฏิบัติชาวพุทธทุกคนต้องปฏิบัติ
“ศีล”เป็นขั้นต้นของการศึกษา!**

นักปฏิบัติธรรมของพุทธทุกคนต้องมีศีลเป็นหลัก“สิกขา”
(การศึกษาปฏิบัติ)ยืนยันข้อต้นทีเดียว ไม่ละเว้นใครทั้งนั้น จะเป็นนักบวช
หรือจะเป็นฆราวาส ก็ต้อง“มีศีล” เป็น“การศึกษา”ข้อต้น!

แต่ละคนต้องปฏิบัติ“จับหลัก”กันที่“ศีล”เป็นหลักต้นจริงๆ

ต้องปฏิบัติเริ่มกันด้วยการ“ถือศีล” ตั้งตั้งแต่“ศีล ๕”อันเป็นพื้นฐาน หรือเป็น“กุศลกรรมบถ ๑๐”ไปทุกคน

(๒๕๒) ไตรสิกขาเสาหลักแห่งปฏิบัติ!

เพราะศาสนาพุทธมี“ไตรสิกขา”นี้แลเป็น“หลักแห่งการศึกษา” ยิ่งใหญ่สมบูรณ์แบบที่สุด” ทุกคนจะเรียนรู้ปฏิบัติต้องครบ “การศึกษา ๓”(ไตรสิกขา)จึงจะสามารถบรรลุธรรมแบบพุทธได้

เช่น ผู้ศึกษากันแต่“ความรู้”ที่จะให้เกิดความรอบรู้เฉลียวฉลาดเป็น“ปัญญา” โดยไม่มี“ศีล”ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ไปตามลำดับนั้น เป็นไปไม่ได้ จะได้แค่“เงโก-เงกตา”

(๒๕๓) ศีลกับปัญญาจะขัดเกลาส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันเหมือนพี่น้องฝาแฝด!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๙๓-๑๙๔ ว่า

“ปัญญาอันศีลชำระให้บริสุทธิ์ และศีลอันปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลไม่มีในบุคคลใด ปัญญาก็ไม่มีในบุคคลนั้น ปัญญาไม่มีในบุคคลใด ศีลก็มีในบุคคลนั้น

“ปัญญาเป็นของบุคคลผู้มีศีล

“ศีลเป็นของบุคคลผู้มีปัญญา

“และนักปราชญ์ย่อมกล่าวศีลกับปัญญาว่าเป็นยอดในโลก

“เหมือนบุคคลล้างมือด้วยมือ หรือล้างเท้าด้วยเท้า ฉะนั้น”

ก็ชัดเจนนะ ว่า “ศีล กับ ปัญญา” สำคัญอย่างไร? แค่นี้?
ในศาสนาพุทธ

เริ่มจาก“ศีล”เบื้องต้น แล้วปฏิบัติจึงจะบรรลุผล ซึ่งมี
“ศีล”เป็นข้อยืนยันตรวจสอบได้ว่า เป็นศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นศาสนา
ที่มีลำดับไล่เรียงลาดลุ่มไปอย่างน่าอัศจรรย์ ไม่มีศาสนาอื่นใด
ละเอียดลออลึกซึ้งครบครันเป็น“ลำดับชนิดที่หมุนรอบเชิงซ้อน”
(คัมภีรามาโล,ปฏินิสสัคคะ)ได้อย่าง“น่าอัศจรรย์”(อัจฉริยา อภุตธัมมา)!

(๒๕๔) หากไม่เน้นไตรสิกขาจะมีโอกาสฉลาดเฉโก มีโอกาส เป็นฤาษีเดียรฉัตร!

ชาวพุทธผู้ขาด“การศึกษา ๓”คือ“ไตรสิกขา”อย่างเก่งก็เจริญ
ได้แค่“ความฉลาดเฉโกโลภียะ” เจริญได้แค่ลาภยศสรรเสริญสุข
โลกีย์

ดังนั้นทุกการปฏิบัติตนของชาวพุทธ ต้องมี“ไตรสิกขา”ครบ
ทุกการประพฤติ จึงจะเจริญเป็น“อาริยะ”ได้แท้จริง

ไม่เช่นนั้นก็จะเจริญได้แค่“คิวิไลซ์”หรือเจริญแค่“อารยธรรม”
ที่โลกพืงมีกัน

หรือไม่ก็แค่“อริยะ” ซึ่ง“อริยะ”นี้ชาวพุทธก็มีความเข้าใจ
แปรปรวนไปเป็นแบบ“ลึกลับ(magic มินัยอำพรางเหมือนเล่นกล)”กันอีก
แบบหนึ่ง เป็นแบบฤาษีเดียรฉัตรโลภียะ อันไม่ครบ“ศีล-สมาธิ-
ปัญญา”อยู่นั่นเอง

(๒๕๕) ต่อแต่นี้ขอใช้ อาริยะ แทนอริยะ แทนอารยะ ด้วยเหตุ

ครบพร้อม ศีล-สมาธิ-ปัญญา!

อาตมาจึงขอใช้คำว่า“อาริยะ”แทนคำว่า“อริยะ”และ“อารยะ”
ด้วยประการฉะนี้

ก็กระนี้เอง“อาริยะ”จึงจะเป็นผู้ครบครันบริบูรณ์พร้อมทั้ง
“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

หากไม่มี“ศีล”เป็น“หลัก”เราปฏิบัติธรรมไปก็ไม่สามารถจะมี
“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เลยว่า เราจะมี“อริจิต”หรือ“สมาธิ”เจริญ
ในการปฏิบัติไปตามลำดับ ต้น-กลาง-ปลาย ได้อย่างไร?

ซึ่งการปฏิบัติก็ต้องปฏิบัติตามหลัก “มรรคองค์ ๘” และก่อน
จะปฏิบัติ“มรรค ๘”ให้มี“สัมมาผล”ได้จริง ก็ต้องพบ“แสงอรุณ
๓”เสียก่อน(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖)

เมื่อเราปฏิบัติไปๆ“สัมมาทิฐิ”ก็จะเจริญก้าวหน้าในการ
ปฏิบัติตามหลัก“มรรคอันมีองค์ ๘” ซึ่งมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”
จึงจะมี“ปัญญา”รู้เห็นว่า เราสามารถเกิด“อริจิต”ได้ในตน เราก็มี
“อริปัญญา”ยิ่งขึ้น

(๒๕๖) ปฏิบัติสัมมาทิฐิย่อมมีโอกาสเข้าถึงปัญญากิเลสขาร!

เพราะเกิด“ผล”จาก“ศีล”แต่ละข้อตามที่ตนสมทานนั้นๆ แล้ว
ได้“อริจิต”ได้“สมาธิ”ได้“อริปัญญา”ที่มี“กระบวนการ”เกิดการ
สังเคราะห์-อภิสังขารกันมีสัมมาผลเป็น“ปัญญากิเลสขาร”เข้าชั้น
“โลกุตระ”แท้

“ปัญญากิเลสขาร”คือ การปฏิบัติที่สัมมาทิฐิ แล้วสัมมาปฏิบัติ
จนกระทั่งผู้ปฏิบัติสามารถจัดการกับจิตใจของตนเกิด “ผล”ชำระ

กิเลสได้จริงขึ้นมาตามลำดับๆ

(๒๕๗) เห็นความแปลกใหม่มหัศจรรย์ของไตรสิกขาหรือยัง?

เห็นปฏิกริยาลูกโซ่ซึ่งมีปัจจัยการที่พัฒนาก้าวหน้าอย่างเป็นลำดับที่ซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีรามาโล,ปฏินิสสัคคะ)ได้ชัดเจนขึ้นไหม้ย?

ซึ่งมันต่างกันอย่างยิ่งกับที่ศึกษากันอยู่ในสมัยนี้ ที่ไม่มีลำดับของ“ไตรสิกขา”

หรือไม่ก็สอนกันว่า “หลับตา” สะกดจิตเข้าไปเถอะ ทำให้สงบสนิทหนึ่งให้ได้ แล้ว “ปัญญา” จะผุดเกิดขึ้นมาเองก็ตาม โดยไม่มี “เหตุ” ไม่มี “ปัจจัย” อะไร เป็น “ปัจจัยการ” เลยมีแต่ “หลับตา” มีแต่ “สะกดให้หนึ่ง” อย่างนั้นแหละที่ผิดทั้งนั้น!

มันน่าสงสารศาสนาพุทธทุกวันนี้มัย?

“ศีล” ก็ไม่รู้จักกันแล้วว่า คืออะไร? มีเท่าไร? ตามลำดับอย่างไร?

แต่ก็ยังดินะ ที่ยังพอรู้ว่า ถือ “ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ เป็นเรื่องดี” แต่ไม่รู้ว่ามีมาจาก “ศีลอะไร” ไม่รู้ที่มาที่ไป เพราะเดี๋ยวนี้วงการพุทธไม่สอน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” กันเลย ไม่ว่าในสำนักพุทธไหน วงการพุทธใด ลืมกันทั้งโลกมั้ง!

● จบฉบับที่ ๓๒๔

ฉบับที่ ๓๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐

(๒๕๘) เกรินกล่าวผลของศีลก่อเกิดอภิสังขาร รู้เกิดรู้ตายในจิตได้จริง!

ฉบับที่แล้ว(๓๒๘)เรากำลังพูดถึง “ผลของศีล” ที่มีสัมมาทิฐิจริง จึงจะทำ“อภิสังขาร” สัมมาปฏิบัติแท้ “การเกิด”(ชาติ)ซึ่งเป็น“การมีภพมีชาติขึ้นในจิต”ก็รู้แท้ และ “การตาย-การสูญสิ้นซาก”(สฺยณฺตา) ที่“ตายสิ้นภพจบชาติในจิต” สำเร็จก็ดับจริง ด้วยอาวุธที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ชื่อว่า“บุญ” อันเป็น“จิตตาวุธ”หนึ่งเดียว ยอดที่สุดในโลก!

(๒๕๙) บุญเป็นอจินไตย คนธรรมดาเข้าใจได้ยาก

ซึ่งคำว่า“บุญ”คำนี้แหละที่“มีจณาทิฐิ”กันมาก เพราะหลงผิดกันเยอะ มันยากมากจริงๆ ที่จะเข้าใจคำว่า“บุญ”นี้ได้ จึงเป็น“อจินไตย”แท้ๆ จึงมีการเข้าใจผิดกันว่า“บุญ”นี้ ถ้าทำแล้วจะมี“ผล”เป็น“สมบัติ”ในชาตินี้หรือในชาติหน้า เหมือนกับ“กุศล”!

ประเด็นนี้แหละ “บุญเหมือนกุศล” นี้แหละ ที่มัน“ผิด”แท้ๆ “ผิด”จริงๆ

(๒๖๐) บุญกับกุศลต่างกันคนละเรื่อง ไปกันคนละทาง!

“ผิด”อย่างมหัศจรรย์ เพราะ“บุญ” กับ“กุศล”นั้นมันต่างกันมากที่สุด

เพราะ“กุศล”นั้นเกิด“ผล”เป็น“สมบัติ”ที่ได้มา หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำ คือกรรมขึ้นมา “ผล”สำเร็จของกรรมที่เรียกว่า

“กุศล” ผู้นั้นก็จะเกิดภาวะโดยภาษาว่า“มี” ซึ่งเป็น“การสะสมมาให้ตน”คือ“มีกุศล” หรือแม้“อกุศล”ก็เป็น“การสะสมมาให้ตน”

“ใจ”ของตนผู้ปฏิบัตินั้นก็จะมี“สมบัติ” เป็น“ความมี”ซึ่งยังจะ“ไม่มีทางสูญสิ้น”ได้

(๒๖๑) บุญคือวิบัติ บุญคือความไม่มี บุญคือไม่สะสม!

แต่“บุญ”นั้นเกิด“ผล”เป็น“วิบัติ”ที่ฉิบหายไป หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำ คือกรรมขึ้นมา “ผล”สำเร็จของกรรมที่เรียกว่า “บุญ” ผู้นั้นก็จะเกิดภาวะโดยภาษาว่า“ไม่มี” ซึ่งเป็น“การไม่สะสมมาให้ตน” คือ“ไม่มีอะไร” มันว่างเปล่า “ไม่เป็นการสะสมใดๆมาให้ตน” คือมันเข้าใจกันคนละทิศคนละทางกันเลย!

กรรมที่เป็น“กุศล”หรือ“อกุศล”เกิดภาวะที่“ไม่”หมดสิ้นสูญไป (ปริกขโณ) หรือไม่มีจบ

ส่วนกรรมที่เป็น“บุญ”หรือ“บาป”เกิดภาวะที่“ไม่มี”กันจริงๆ ได้ “ไม่มี”ตลอดกาล

“หมดสิ้นสูญ(ปริกขโณ)” มีการจบสนิท!

(๒๖๒) บุญมีหน้าที่เพียงหนึ่ง กำจัดกิเลสให้ออกจากสันดาน!

ต่างกันสำคัญยิ่งตรงที่“บุญ”มีฤทธิ์ทำหน้าที่“โดยส่วนเดียว (เอกังสะ,เอกโธ,เอกังเสนะ)” เท่านั้น คือ “บุญ”มีหน้าที่“กำจัดกิเลสจากสันดานให้หมดจด(สันดานนัง ปุนาติ วิเสติ)” แต่ถ่ายเดียว เสร็จหน้าที่ก็“จบกิจ”เด็ดขาด “หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญปาปปริกขโณ)”แค่นั้นเท่านั้น กิจเดียว หน้าที่เดียว แล้วหมดหายไปจากจิต ไม่มีในจิตอีกเลยจริงๆ!

“บุญ”ถ้า“หมดสิ้นไป”แล้วก็เป็น“สูญ”ไม่มี“บุญ”อะไรอีกที่จะ
“อยู่”ในจิตในกรรม

ซึ่งหมดกระทั่ง“สิ้นอนุสัยแล้ว”เด็ดขาดก็จะ“ไม่มี”อย่างเที่ยง
แท้(นิจจัง),ยั่งยืน,ตลอดกาล,ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นอีก,ไม่มีอะไรหักล้าง
ได้,ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ดังที่พุดย่าซ้ำซาก

(๒๖๓) “บุญ” เป็นอาวุธ เฉพาะใช้ประหารกิเลส!

“บุญ”ไม่ใช่“กุศล” นี่ก็พุดขำมาไม่รู้เท่าไรแล้วเป็น“อจินไตย”
แท้ มันรู้ไม่ได้จริงๆ

ซึ่ง“กุศล”นั้นมันเป็น“โลกียธรรม”ที่“ผลของวิบาก”มันข้าม
ชาติถึงขั้นเป็น“ตัวตน”

แต่“บุญ”ไม่ใช่เลย “บุญ”เป็น“โลกุตระธรรม”ที่เป็น“ปรมาตม
ธรรม”ขั้น“จิตนิยาม”ของคนที่มีความฉลาดขั้น“ปัญญา”จึงจะ
สามารถหยั่งรู้“ความจริง”โลกุตระนี้ได้

ผู้รู้แค่เผลอจึงลบลบล“บุญ”คิดวาคือ“ความดี”

แต่ที่แท้ “บุญ”เป็น“อาวุธเฉพาะที่ใช้ประหารกิเลส”เท่านั้น
และเท่านั้น “บุญ”นั้น “ฆ่า”เชียวนะ!! จะ“ดี”รึ?!

แต่แน่นอน“การฆ่ากิเลส”ใครๆก็ต้องยอมรับว่า“ดี”แน่ “ดี
ที่สุด” ซึ่ง“ดี”นี้มันแค่ภาษา เป็นเพียงคำพุด เป็นแค่“บัญญัติ”
ที่บ่งบอกภาวะ“กรรม-กิริยา-อาการ”ของภาวะเชิงบวก แม้
ที่สุด“ภาวะของพลังงาน”เชิงบวก

(๒๖๔) ย้ำแล้วย้ำอีก บุญไม่ใช่กุศล ต่างคนต่างมีหน้าที่ของตัวเอง!

ทว่า“บุญ”ก็ยังไม่ใช่“กุศล”อยู่นั่นเอง “บุญ”ไม่ใช่แม้แต่จะเป็น
“ธรรมะ”!

เพราะ“บุญ”นั้นไม่“ทรงอยู่”ไม่“ตั้งอยู่”

“บุญ”ไม่ทรงอยู่ ไม่ตั้งอยู่ ณ ที่ใดเลย

“บุญ”เป็นแค่พลังงานที่ทำการในปัจจุบันนั้นๆเท่านั้น ทำเสร็จ
กิจแล้ว“บุญ”ก็ไม่ตั้งอยู่ ณ แดนใดเลย ไม่ทรงอยู่ ณ ที่ไหนๆทั้งสิ้น
มีหน้าที่ทำงานใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น และ“จบตนเองลงในทุกๆ
ปัจจุบัน”

(๒๖๕) บุญอยู่ ณ ปัจจุบันไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต!

“บุญไม่เกิดนอกปัจจุบัน”เลย ตรงนี้สำคัญมากๆๆๆ “นอก
ปัจจุบัน”ไม่มีบุญ!

“บุญเกิดได้ในปัจจุบัน”เท่านั้น ไม่มี“บุญเกิดนอกปัจจุบัน”เลย
และ“บุญ”ก็ไม่มีใน“อดีต”

“บุญ”มีขึ้นได้ในขณะที่คนผู้สามารถทำ“พลังงานจิตนิยามของ
ตนที่เป็นบุญในปัจจุบันของกาล”แค่นี้ เท่านั้น ทุกปัจจุบันที่“ทำ”มี
ประสิทธิภาพชำระกิเลสได้ คือ“บุญ”

เพราะบาง“ปัจจุบันของกาละ”คนผู้ทำ “บุญ”ให้เกิดพลังงาน
นั้นไม่เป็น“บุญ”คือ “ฆ่ากิเลสไม่ได้”

เนื่องจาก“คุณภาพ”ไม่ถึงขั้น“บุญ”หรือ “บุญ”ไม่สำเร็จ“ผล”

“คุณภาพ”ไม่ถึงขั้น“ชำระกิเลส”นั่นเอง

และ“บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ”เลย

**(๒๖๖) บุญไม่ใช่ธรรม บุญเป็นพลังงานทำหน้าที่ในปัจจุบัน
อย่างเดียว!**

ฟังใหม่อีกที..ฟังดีๆ “บุญไม่ใช่ธรรม”

“บุญ” เป็นแค่“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ใน “ปัจจุบัน” เท่านั้น ถ้า
หมด“ปัจจุบัน”ปั๊บ ทุกปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ“ทุกปัจจุบัน”

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะมีอยู่ถึง“อดีต”

ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ

ผู้“ทำบุญเป็น”แล้ว จะทำ“พลังงานบุญ”ขึ้นมาในจิตตนอีกที
ก็เป็น“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ มีประสิทธิภาพเหมือน“บุญ”
ที่เคยทำได้ ขึ้นมาทำงานให้แก่เจ้าของพลังงานใหม่อีกที คือ“ชำระ
กิเลสได้”

“บุญ”เป็นแค่“ภาวะ”หรือแค่“อาการปรากฏ”ในจิตของคนใน
แต่ละ“ปัจจุบัน”ที่สามารถ“อภิสังขารขึ้นได้”(ปรุงสร้างขึ้นมาทำงานพิเศษยัง
ให้แก่ตนของตน แต่ทำให้คนอื่นไม่ได้)”เท่านั้น

ทำเสร็จงานแต่ละ“ปัจจุบัน”ก็หายไปทุกครั้ง ซึ่งเจ้าตัวก็ต้อง
สร้างใหม่ใน“ปัจจุบัน”ใหม่ทุกทีไป

**(๒๖๗) ทำ“บุญ”ต้องฝึกฝนให้เชี่ยวชาญจนถึงขั้นอัตโนมัติ จน
ถึงขั้นตกตา!**

ดังนั้น ผู้มี“ความสามารถ”ไม่พอ หากทำ“บุญ”ในปัจจุบัน
ใหม่”อีกก็อาจจะสร้างไม่ได้ทุกครั้ง จึงต้องฝึกฝนอื่นๆ จนกว่าจะ
เชี่ยวชาญชำนาญแท้ “เก่ง”จริง กระทั่งสามารถเป็นอัตโนมัติ หรือ
ยิ่งกว่าอัตโนมัติโน่นแหละจึงจะเป็น“ตกตา” นั่นคือ เพียงแต่มี

“เจตนา” บ๊อบ! [เจตสิกที่มุ่งไปข้างหน้าแต่ยังไม่ถึงขั้นหวั่ง(สาเปกโข)] ก็มี
“อภิสังขาร” ขึ้น “เป็นเช่นนั้นได้เอง” บ๊อบ!

ต้องอย่างนี้ จึงจะชื่อว่า “ตถตา”

“ตถตา” จึงไม่ใช่ภาษาที่เข้าใจกันตื้นๆ เพี้ยนๆ ผิดๆ แต่
มี “สภาวะ” ที่สูงส่งมากขณะนี้

“ตถตา” ปานนี้ที่เดียว อย่าพูดพล่อยๆ กันเลย

(๒๖๘) ตถตามี ๓ ชนิด!

ขออย่า.. “ตถตา” นั้นมีต่างกันถึง ๓ ชนิด

๑. ตถตาที่เข้าใจว่าเป็นแค่ “ยถากรรม” คือ แล้วแต่ “กรรม” จะเป็นก็ตาม ไม่เป็นก็ตาม ไม่รู้มรรค ไม่รู้ผลอะไรชัดเจนเลย อย่างนี้ก็ “ตถตา” มิฉฉาทิฎฐิ

๒. ตถตาที่ได้แต่ “ผล” ทว่าไม่รู้จัก “มรรค” จึงทำได้บ้างไม่ได้บ้าง

๓. ตถตาที่ลื้อมาติฎฐิซึ่งเป็น “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้งเป็น “มรรค” เป็น “ผล” แล้ว

ที่สำคัญยิ่ง “บุญ” เป็นพลังงาน ทำงานหมดหน้าที่ใน “ทุกปัจจุบัน” แล้วก็หายไป

(๒๖๙) คุณสมบัติของ “บุญ” มีดังนี้!

“บุญ” ไม่ตั้งอยู่ ไม่ทรงไว้ ณ ที่ใดๆ เลย

“บุญ” จึงไม่ใช่แม้แต่ “ธรรม (หรือธรรมะ)”

“บุญ” เป็น “ภาวะที่ปรากฏในปัจจุบัน” เท่านั้น “บุญ” จึงเป็น “อจินไตย” ที่สุดที่ผู้มี “ปัญญาอันยิ่ง” จริงๆ จึงจะเข้าใจภาวะนี้ได้

“บุญ”มีขึ้นในปัจจุบัน เกิดแล้ว ก็ตายลงไปพร้อมปัจจุบันทุก
ปัจจุบัน เป็นครั้งๆ และหายไปจาก“ปัจจุบัน”ทุกครั้ง

ที่สุด“บุญ”ก็หายไปจาก“อรหันต์”นิรันดร์

“บุญ”จึงแตกต่างจาก“กุศล”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งยวด ด้วย
ประการอย่างนี้

“บุญ”จะกล่าวว่าเป็น“ความดี” ก็ต้องกล่าวกันกับทุกๆ คนใน
โลกได้แน่ๆ ว่า“ดี”

ผู้มีความฉลาดที่ไม่ใช่“ปัญญา”(ฉลาดแค่โลก)จึงกลับสนว่าเป็น
“บุญ”เป็น“ความดียิ่งๆ”

ซึ่งก็จริงอย่างยิ่งอีก แต่มันมีนัยสำคัญยิ่งๆ

(๒๗๐) บุญ-ฆ่า-สิ่งเลว-ในจิต จำไว้!

เพราะ“บุญ”เป็นสิ่งที่สามารถ“ฆ่ากิเลส”อันเป็นสิ่งเลวที่สุด
แล้วในจิตใจของมนุษย์ได้แท้จริงๆ ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ดังนั้นความจริงแท้แล้ว “บุญ”นั้นไม่ใช่ “อาการดี”เลยสักจิต!
“บุญ”เป็น“พลังงานที่กำจัดกิเลส(กิเลสเท่านั้น)” บุญมี“อาการทำลาย”
มี“หน้าที่”ทำร้ายกิเลส ประหารกิเลสเท่านั้น

“บุญ”เป็น“โลกุตระธรรม”แท้ๆ ที่มีความหมาย“พิเศษสุด” เป็น
“เอกังสะ-เป็นเอกังเสนะ(แต่ถ่ายเดียว)” เพราะเป็น“พลังงาน”เช่น
เดียวกันกับ“พลังงาน”ที่เป็น“อุตุนิยาม”ทั้งหลาย “บุญ”แม้เป็น
“พิชนิยาม”ก็ไม่ใช่

(๒๗๑) ตัวตนของบุญเป็นอย่างไร? อธิบายลงรายละเอียดให้

ลิกซ์!

“บุญ”เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้นแท้ๆ เป็น “พลังงาน”ที่มีหน้าที่
“กำจัดกิเลส”เพียงอย่างเดียวด้วย ไม่กำจัดอื่นใดเลย หรือไม่มีภัย
ต่อภาวะอื่นใดเลย นอกจาก“ธาตุกิเลส”!

“บุญ”ชื่อลัทธิที่สุด ไม่ทำหน้าที่ผิดเลย

นอกจากคนเข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดเอง

“บุญ”เป็น“พลังงานทางจิตวิญญาณ” ที่พระพุทธเจ้าทุก
พระองค์ทรงค้นพบ และ “ทำพลังงานทางจิต”นี้ได้ จึงเป็นศาสนา
เดียวเท่านั้นในโลก ในมหาจักรวาล จริงๆ!

ที่เป็น“วิทยาศาสตร์”แท้ๆ เพราะถ้าใครศึกษาตามอย่าง
“ลัทธิมาติกา”และปฏิบัติเป็น“ลัทธิมาปฏิบัติ”ก็จะสำเร็จเป็นผลที่
“ลัทธิมาปฏิบัติ”ได้เหมือนกันทุกคน หากสามารถปฏิบัติบรรลุถึงขั้น
“อารยสัจ ๔” ที่เป็น“ทฤษฎีพิเศษ”ของศาสนาพุทธศาสนาเดียว
อันสามารถ“กำจัดกิเลส”อันเป็นเหตุแห่ง“ทุกข์สัจ”ได้แท้ได้จริง
ได้อย่างเป็น“สวากขาตธรรม”จริงๆ!

**(๒๗๒) บุญคือพลังงานพิเศษของจิตนิยาม! ผู้มีทักษะทาง
นิรุตติ ลองฟังการวิเคราะห์รากศัพท์อย่างลิกซ์เลย!**

“บุญ”เป็นคำเฉพาะของศาสนาพุทธ คืออุตุนิยาม ที่พระพุทธ-
เจ้าทรง“บัญญัติ”ขึ้นมาใช้เรียก“พลังงานพิเศษของจิตนิยาม”

“บุญ”เป็นภาษาไทย ที่มาจากบาลีคำว่า“ปญฺญ” จากพยัญชนะ
“ป” สระ“อุ” สะกดด้วยพลังงาน“อัญญะหรืออัญญา”

“ป” คือ ภาวะที่เกิดขึ้นบ่งบอกทิศทางของ“ความเคลื่อนไหว”

ไปข้างหน้า ภาวะที่หมายถึง ภาวะที่ดำเนินไป“ทั่ว”ถึงหมด

ส่วนสระ“อุ” คือ เล้าที่ ๓ ของ“สระคี่”ได้แก่ “อะ,อิ,อุ”เป็น “พลังงานถึงขั้นครอบรอบ”ที่เกิดพลังงาน“วงวน”หมุนเป็น“ชีวะ” ความเป็น “ตน(อัตตา=ISH)” ซึ่งเริ่มก็เป็น“พีชนิยาม” หากเจริญขึ้นๆ ได้ จึงจะพัฒนาขึ้นเป็น“จิตนิยาม”

สระ“คี่”มีนัยะต่างจากสระ“คู่” (อา,อิ,อุ)คือเด็ดเดี่ยว มีพลังเป็นของตนเอง “คี่”เป็นภาวะ“ปุงลิงค์” “คู่”เป็นภาวะ“อิตถิลิงค์”

ดังนั้น เมื่อเกิดอาการของ“สระ(“ส”กับ“ร)”ขึ้น ๓ ตัว คือ “อะ-อา-อิ” ก็เป็น“รอบหนึ่ง” ของ ๓ สระ” เรียกว่า“อิสระ(เอา“อิ”มาใช้เรียก)”

ก็เป็นตัวของตัวเองได้“วงหนึ่ง” หรือ “ตัวตนหนึ่ง”[เกิดเป็น.. ๑.เธอ ๒.เขา ๓.ประธานผู้ควบคุม‘เธอ-เขา’ (ประธาน =I, เธอ=S, เขา=H)ขึ้นมา]” ซึ่งไม่เป็น ๒ เป็นเอกในตัวเองอยู่ ได้ภาวะ(วงวน)นั้นขึ้นมา

(๒๗๓) อธิบายตัวตนของบุญกันอีกสักหลายๆ ครั้ง!

แต่ที่สำคัญสุดๆ“บุญ”ทำหน้าที่แล้วเสร็จ ก็หายวับไปจากปัจจุบันนั้นๆทันที

“บุญ”ไม่ใช่“ตัวตน” “บุญ”ไม่มีสถานที่

“บุญ”ไม่มีอะไรจะข้ามกาลเวลาไปจาก“ปัจจุบัน”เลย

“จบ”ปัจจุบันใด “บุญ”ก็จบด้วย ณ ที่นั้น

“ตัวตน”ของ“บุญ”ก็ไม่มี สถานที่ตั้งของ“บุญ”ก็ไม่มี พ้นจากปัจจุบันไปแล้ว“บุญ”ก็ไม่มี แล้วจะเอาอะไรข้ามชาติไปเป็นผลกันอีกเล่า

“บุญ”จึงไม่มี“ชาติ” ไม่มี“ภพ”

“บุญ”ทำงานอยู่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น แล้วก็หายไปพร้อมกับ
“ปัจจุบัน”

“บุญ”จึงไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ” ตั้งขึ้นในที่ไหน นอกจาก
มี“อาการ”ในปัจจุบันแค่นั้น

จะว่าเกิดจะว่าเป็นจะว่ามี ก็เกิด-ก็เป็น-ก็มีในขณะที่มี“พลังงาน”
ปัจจุบันนั้นเท่านั้น

จึงมิใช่“การเกิด”ที่เป็น“ชาติ”ข้ามชาติ

**(๒๗๔) “บุญ”ไม่ข้ามภพข้ามชาติ ไม่ติดตามตัวเราไปเหมือน
“กุศล”!**

“บุญ”จึงเป็น“ชาติ”หรือ“การเกิด”เพียงชั่วขณะปัจจุบันกาล
เท่านั้น ก็จบตัวเองลง

“ชาติ”และ“ภพ”ของ“บุญ”จึงไม่เกิด“ข้ามชาติ-ข้ามภพ”ของ
ปัจจุบันไปเลยสัก“บุญ” แม้น้อยแม้นิด

บุญแค่อาลัย มิใช่อนุสัย หากมี“ชาติใหม่” เจ้าของ“ชาติ”ก็
สร้าง“บุญ”ใหม่ขึ้นมาให้ได้เท่านั้น

“ชาติ”เกิด “ภพ”จึงเกิดทุกคน สำหรับผู้ยังไม่มีภูมิสูงถึงขั้นทำ
“วิเวกตัณหา”สำเร็จ

**(๒๗๕) วิเวกตัณหา หากความอยากได้จิตว่าง แต่ยังไม่ได้สัมมา-
ทิฏฐิ จิตว่างนั้นก็แค่เคล็ดอุเบกขาเวทนา คือว่างแบบพักยก!**

“วิเวกตัณหา”นี้คือ “อยากได้” แต่เป็นตัณหาที่อยากได้“จิตว่าง

จากภพ”หรือ“จิตว่างจากการเกิดกิเลส” ซึ่งผู้ไม่ฉลาดพอ ไม่ฉลาด
โลกุตระ จะไม่อยากได้หรอก มีแต่ผู้ฉลาดพอ(มีปัญญา)เท่านั้นที่อยาก
ได้“วิภาตันทา(ตณหาไม่มีภพ)”

แต่ว่า“อยากได้”แล้ว ทำจิตใจของตนให้เป็น“จิตว่าง”ที่“ไม่มี
กิเลส” หรือทำให้“จิตว่างกลายเป็นจากกิเลส”ไปตามลำดับไม่เป็น ไม่
ถูกต้อง นั่นก็เพราะคนผู้นี้ยังไม่“สัมมาทิฐิ” จึงปฏิบัติไม่สัมมา
ปฏิบัติ จิตก็ยังมี“ภพ” มี“ชาติ”ที่ข้ามชาติอยู่แน่นอน

ซึ่งผู้ปฏิบัติก็พยายามปฏิบัติตามทิฐิของตนที่ยังไม่สัมมาทิฐิ
เท่านั้นแหละ จึงได้แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”คือ ว่างแบบพักยก!

● จบฉบับที่ ๓๒๙

ฉบับที่ ๓๓๐ มกราคม ๒๕๖๑

(๒๓๖) ได้เกริ่นกล่าวบุญในไตรสิกขาสามารถทำอภิสังขารได้จริง!

ฉบับที่แล้ว(๓๒๙) เราได้พูดถึง “บุญ”ในการปฏิบัติ“ไตรสิกขา”
พาดพิงไปถึง“ศีล”แต่ละข้อที่มีสัมมาทิฐิจริง จึงจะทำ“อภิสังขาร”
สัมมาปฏิบัติแท้ เกิด“ผล”แห่งการกระทำหรือการปฏิบัติที่เรียกว่า
“บุญญาภิสังขาร”ได้สำเร็จ“กิจ”อันล้าคัมภีร์พิเศษนี้

“บุญญาภิสังขาร”แปลว่า การทำจิตของตนขึ้นมาจัดการ
กำจัดกิเลสสำเร็จจริง

นั่นคือ ได้ฆ่ากิเลสสำเร็จ จึงจะเป็น“บุญ”

การฆ่ากิเลสก็ต้องปฏิบัติ“ไตรสิกขา” นั่นเอง ครอบคลุมทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

จิตจะเป็น“สมาธิ”ก็ต้องครอบทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”

(๒๗๗) สังวรคือศีลข้อ ๑ เจริญสู่อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา อย่างไร มาลองศึกษา!

กล่าวคือ สมาทานศีล เช่น ศีลข้อ ๑ เราปฏิบัติ ก็คือ ทุกเวลาที่มีชีวิตอยู่เมื่อสัมผัสสัตว์ใด ก็สังวรตน อย่าฆ่าสัตว์ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ(วางไม้,วางกระบอง,วางค้อน เป็นต้น) วางศาสตรา(วางอาวุธ) มีความละอาย(ที่จะทำร้าย หรือจะฆ่า) มีความเอ็นดู (เมตตาสัตว์) มีความกรุณา(ช่วยสัตว์ที่ตนเมตตาให้พ้นทุกข์) หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่(มีความหวังหรือตั้งความปรารถนาที่จะเป็นประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงตลอด)

เมื่อสัมผัสสัตว์ใดก็มีการปฏิบัติตามหลักธรรม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ไปตลอดเสมอ “ศีล”จึงจะเจริญเป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ไปตามลำดับ

โดยมีการ پاکเพียรสังวรตนในขณะที่มีสัมผัสสัตว์ทั้งหลายเสมอ พิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ของตน ฉะนั้นคือ “สังวรปธาน” โดยเฉพาะมี“ธรรมวิจย-สัมผัสโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรค ๘-”ก็จะเกิด“ปัญญา”ขึ้นได้ ในขณะที่ปฏิบัติไปตามลำดับ-เจริญขึ้นเป็นปัญญานทรีย์-และสุดท้าย

เจริญถึงที่สุดเป็นปัญญาพละ”

(๒๗๘) ขั้นตอนการเกิดอริปัญญา และจบลงที่สิ้นบุญสิ้นบาป!

“ปัญญา”จะเกิดได้นั้นต้องปฏิบัติมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์- สัมมาทิฏฐิ-มรรค ๘ ทุกองค์”อยู่พร้อม มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ให้เกิด “เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”ในการปฏิบัติ

แล้วมี“ปัญญา”ตามรู้“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”ทั้งหลายซึ่ง รู้“รูป”และรู้“นาม” ของ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต- ธรรมในธรรม” ที่มัน“สังขาร”กันอยู่ และเราก็ทำ“อภิสังขาร”มีผล เป็น“ปัญญากิสังขาร”ให้ได้ จนกระทั่งสำเร็จเสร็จสิ้นหมดอาสวะ ก็ เป็นอันหมด“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปริกษิณ)”

(๒๗๙) กำเนิดญาณทัสสนวิเศษต้องปฏิบัติตนอย่างไร?

การมี“ความรู้”ไปตลอดใน “อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ” ทั้งหลายหรือรู้“รูป” รู้“นาม” ของ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา- จิตในจิต-ธรรมในธรรม” และ“สังขาร”ทั้งหลาย ทั้ง“สังขาร ๓” ทั้งที่เราได้“อภิสังขาร ๓”มี“ลัจจญาณ-กิจจญาณ”เป็น“ปัญญา- ปัญญินทรีย์”

ตามลำดับของ“อินทรีย์ ๕”

นั่นแหละคือ มี“ปัญญา”อันยิ่งหรือมี“ญาณทัสสนวิเศษ” เมื่อ ถึงขั้น“วิมุตติญาณทัสสนะ”สัมบูรณ์เป็น“ปัญญาพละ” ก็จบกิจ ครอบ “พละ ๕” เป็น“กตญาณ”

(๒๔๐) ปัญญานั้นคือ การจัดการธรรมะ ๒ ให้เป็นธรรมะ ๑!

“ปัญญา”จึงไม่ใช่“สัญญา”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“หลับตา” ไม่ทำงานทำการใด ไม่ว่า“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ”ตามหลัก“มรรคองค์ ๘”

“ปัญญา”นั้น มิใช่“สัญญา” อย่าสับสน

“ปัญญา”ต้องเกิดจาก“องค์ธรรม ๖” คือ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-มัคคังคะ”

“ปัญญา”คือ ความรู้ยิ่งที่จะรู้“ธรรมในธรรม” ซึ่งจะจัดการ “ธรรมะ ๒ (เทวะ ธัมมา)”กันอย่างสำคัญ(อภิสังขาร) โดยการกำจัด “ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑”ให้ได้ หรือการกำจัด“กายในกาย”นั้นแหละคือ “ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑” หรือจัดการกำจัด“เวทนาในเวทนา”นี้แหละคือ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑” หรือจัดการ “จิตในจิต”นี้แหละคือ “ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑” หรือให้เป็น“เอกัคคตาธรรม” ฉะนั้นคือ “ปหานปธาน”

(๒๔๑) ฆ่ากิเลสได้แล้ว ก็ต้องรักษาไว้!

เมื่อพากเพียรกำจัดกิเลสให้เกิดผลสำเร็จ หรือฆ่ากิเลสได้ ก็เป็นการเกิดผล เป็น“เอกัคคตาจิต” ฉะนั้นคือ “ภาวนาปธาน”

แล้วจึงพากเพียร“รักษาผลที่ได้จากการปฏิบัติ” เรียกว่า “อนุรักษนาปธาน”

“ปัญญา”จึงคือ“ความรู้ยิ่ง”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความสามารถของตนที่ทำ“ปัญญาภิสังขาร”ได้ผล จนที่สุดเสร็จสิ้น จบกิจ

(๒๘๒) ย้าบุญมีแต่การสูญเสีย ไม่มีการได้มา อย่างงี้ทีเดียว!

“บุญ”ฆ่ากิเลสได้เสร็จจบ คนผู้นั้นก็ไม่ได้”อะไรเลย มีแต่
“เสียไป”หรือ“หมดของตนไป” โดยเฉพาะ“เสียไปหรือหมดไปจาก
จิตใจของตน” คนผู้นั้นก็ไม่ได้อะไรเลย มีแต่“เสียไป” คือ “เสียกิเลส
ออกไปจากจิตตน”

ผู้ทำ“บุญ”สำเร็จเป็นผล จึงมีแต่เสียไป!

ไม่มี“การได้มา”ไม่ว่า“ได้”วัตถุที่เป็น “รูปธรรม” หรือ“ได้”
ความเป็น“นามธรรม”

มีแต่“เสียกิเลสไป” ถ้ากิเลสหมดก็ยิ่งเรียกว่า “สูญ”เลย คือ
กิเลสหมดสิ้นไปจากตนแล้ว กิเลสผู้นี้มีแต่“สูญ” คือ“ไม่มี”อีกแล้ว

ผู้ทำ“บุญ”สำเร็จเป็น“ผล”จึงไม่ใช่“มี”ขึ้นมา หรือ“ได้”อะไร
ขึ้นมา ในตนเลย

“การทำบุญ”ไม่มี“ได้” มีแต่“เสีย”!

**(๒๘๓) กำจัดกิเลสเสร็จสิ้นเรียกว่า“หมดบุญ” เรียกว่า“สิ้น
บุญ”!**

“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดกิเลสเสร็จ คนผู้นั้นก็“หมดบุญ(บุญปฏิบัติ
ชฌา)” หรือ“สิ้นบุญ (บุญปฏิบัติชฌา)”ไปจากตนเด็ดขาด!

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วย“สูญญตา” คือ.....

เพราะกำจัด“บาป”สิ้นเกลี้ยงไปจากตนเองหมดสิ้นแล้ว คน
ผู้นี้จึงมี“การกระทำ(กรรม)”อะไรอีกก็ไม่เกิด“บาป”(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)
แล้ว

ใคร“ทำจิตของตนให้กำจัดกิเลส”ได้แท้ ผู้นั้นก็“ทำบุญเป็นผล”

หรือ“ทำบุญเกิดผลสำเร็จได้” นั่นคือ “กำจัดกิเลสหรือฆ่ากิเลส”ได้ผล ถ้าฆ่ากิเลสไม่ได้ ผลของการ“ทำบุญ” ก็ไม่มี

(๒๔๔) ปัญญาจริงย่อมรู้กิเลสตัวไหนเกิด กิเลสตัวไหนดับ!

ผู้มี“ปัญญา”จะรู้“ความเป็น-ความไม่เป็น”-“ความมี-ความไม่มี”-“ความเกิด-ความไม่เกิด”-“ความดับ-ความไม่ดับ”

ดังนี้แลคือ “ปัญญา”ของผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ที่สามารถเห็น “ความเกิด-ความดับ”ของ“กิเลส”ของตน อย่างเป็น“ปัญญาอันยิ่ง”แท้จริง

“การเกิด”(ชาติ)ซึ่งเป็น“การมีภพมีชาติขึ้นในจิต”ก็มี“ปัญญา”รู้แท้ และ “การตาย-การสูญสิ้นซาก”(สัญญา)ที่“ตายสิ้นภพจบชาติในจิต” สำเร็จดับจริง ด้วยอาวุธที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ชื่อว่า “บุญ” อันเป็น“จิตตาวุธ”หนึ่งเดียว ยอดที่สุดในโลก

“จิตตาวุธ”เป็น“อาวุธ”ฆ่ากิเลสเท่านั้น

(๒๔๕) บุญเป็นอาวุธหนึ่งเดียวอันยอดเยี่ยมในปฐพี!

ผู้ปฏิบัติจิตของตน”จนเกิดพลังงานที่เป็น“บุญ”ได้สำเร็จเรียกว่า “บุญญาภิสังขาร” นั่นคือ ผู้ปฏิบัติคนนั้นสามารถ“จัดการหรือปรุงแต่งจิตของตนเองได้อย่างวิเศษยิ่ง” ถึงขั้นเป็น“บุญ”ทีเดียว

อย่างนี้คือ “การทำบุญ”ของผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธมี“ผล”เป็น “บุญ”หรือเรียกเต็มๆว่า เป็น“บุญญาภิสังขาร”

“พลังงาน”ที่เรียกว่า“บุญ”นี้ สามารถกำจัดกิเลสหรือฆ่า “กิเลส”ได้ ชื่อว่า “บุญ”

เป็น“พลังงานทางจิตที่พิเศษยิ่ง”มีในศาสนาพุทธเท่านั้น ลัทธิอื่นใดไม่มี!

เป็น“มนกรรม”แท้ๆ ที่ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่สามารถจัดการหรือปรุงแต่งจิตตนเอง ได้อย่างเก่งวิเศษจนถึงขั้นเป็น“บุญ”กำจัดกิเลสได้จริง ด้วยประการอย่างนี้

(๒๘๖) ดูเหมือนบุญทำอย่างอื่นไม่เป็น แต่หน้าที่หลักๆ ก็สำคัญที่สุดแล้วในหล้าโลก!

“บุญ”ไม่มีประสิทธิภาพอย่างใดอื่นเลย ไม่มีหน้าที่จัดการกับใดอื่นเลย นอกจากกำจัด“กิเลส”เท่านั้น

“บุญ”ไม่ทำอะไรอื่น “บุญ”ไม่ทำลายอะไรอื่น “บุญ”ฆ่ากิเลสอย่างเดียว “บุญ”ต้องมี“ปัญญา”คมชัดแม่นยำจริงลึกสุดช่วยเสมอ จึง“รู้จักรู้แจ้งรอบถ้วน”ในความเป็นกิเลสเสมอ แล้วจึง“ฆ่า”กิเลสได้ถูกตัวตอนที่เป็“กิเลส”จริงๆ ไม่ไป“หลง”ฆ่าส่วนใดอื่น

“บุญ”ไม่เลอะเทอะไปเป็น“กุศล”เลย

ซึ่งคำว่า“บุญ”นี้แหละที่“มิฉชาติภูฏี”กันมาก เพราะหลงผิด กันเยอะ มันยากมากจริงๆ ที่จะเข้าใจคำว่า“บุญ”นี้ได้ จึงเป็น“อจินไตย”แท้ๆ ซึ่งมีการเข้าใจผิดกันว่า“บุญ”นี้ถ้าทำแล้วจะมี“ผล”เป็น “สมบัติ”ในชาตินี้หรือในชาติหน้า เหมือนกับ“กุศล”

(๒๘๗) ย่ำบุญกับกุศลเป็นแฝดคนละฝา เป็นคนละตัวเป็นคนละเรื่อง!

ประเด็นนี้แหละ “บุญเหมือนกุศล” นี้แหละ ที่มัน“ผิด”แท้ๆ

“ผิด”จริงๆ

“ผิด”อย่างมหัศจรรย์เลย เนื่องจาก“บุญ” กับ“กุศล”นี้มันต่างกันสุดๆ คนละชั่ว

เพราะ“กุศล”นั้นเกิด“ผล”เป็น“สมบัติ”ที่ได้มา หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำ คือกรรมขึ้นมา ถ้า“ผล”สำเร็จของกรรมนั้น เรียกว่า“กุศล” ผู้นั้นจึงเกิดภาวะโดยภาษาว่า“มี” ซึ่งเป็นการสะสมมาให้ตน”คือ“มีกุศล” หรือมี“อกุศล”ไง! คือมี“การสะสมมาให้ตน”

“ใจ”ของตนผู้ปฏิบัตินั้นก็“สมบัติ” เป็น“ความมี”ซึ่งยัง“ไม่มีทางสูญสิ้น”ไปได้

“กุศลหรืออกุศล”จะยังสะสมไว้ใน“สัญญา”หรือใน“อัตตา”ของคนผู้ยังไม่เป็นอรหันต์ ถ้าเป็นอรหันต์แล้วก็ไม่“อกุศล”ใดสะสมเพิ่มมาอีก มีก็แต่“กุศล”ที่เกิดได้

แต่“บุญ”นั้นถ้าเกิด“ผล”จบแล้วก็เป็น“วิบัติ”ที่ฉิบหายไปแล้ว หลังจากทำหน้าที่เสร็จทันที หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำคือ“กรรม”ในใจขึ้นมา เมื่อประกอบกรรมนั้นถึงขั้นเป็น“บุญ” คือฆ่ากิเลสได้สำเร็จ

“ผล”สำเร็จของพลังงานที่เรียกว่า“บุญ” เมื่อ“ปัจจุบันของบุญ”ผู้นั้นเสร็จจบ “บุญ”ก็เกิดภาวะ“สูญสิ้นไป(ปรินิพพาน)”โดยภาษาก็คือ“ไม่มี” ซึ่งเป็นการไม่สะสมมาให้ตน”คือ “ไม่มีอะไร”เหลือ มันว่างเปล่า

(๒๔๘) ทิศทางของบุญกับกุศล เขาหันหลังชนกัน!

ทิศของ“กุศล”กับ“บุญ”มันหันทิศไปตรงข้ามกันคนละทิศ

คนละทาง หันหลังให้กัน ๑๘๐ องศาเลยทีเดียว

“บุญ”ไม่มีการสะสมภาวะใดๆ มาให้ตน”เลย แต่“กุศล”มีการสะสมทุกภาวะที่ตน เกิดภาวะไม่ตกหล่น ไม่ระเหยไม่ระเหิด

“อกุศล”เป็น“สมบัติ”เหมือนกับ“กุศล” แต่คนก็รู้ว่าไม่อยากมี “อกุศล”จึงพยายามไม่ทำอกุศล นอกจากคนวิถิตถารหรือ“โจ”หนัก จึงจะทำอกุศลหรือ“บาป”

“กุศลและอกุศล”นั่นคือ“มี” และ“มี”อยู่ใน“สัญญา”ของแต่ละคนไปกับ“อดีต” ของทุกคน ใน“อดีต”เท่านั้นนะที่ไม่หายไปจนกว่าจะ“ปริณิพพานเป็นปริโยสาน” ไม่ว่า“อรหันต์”หรือ“พระพุทธเจ้า”ก็ตาม

(๒๘๙) กุศล-อกุศลกับอรหันต์ จะติดตามติดตัวได้มั๊ย?

แต่“อกุศล”ของพระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์”ที่มีใน“อดีต”นั้น ไม่“กำเริบ(อสังกุปยัง)”ขึ้นมาอีก แค่“มี”อยู่เป็นอดีต”เท่านั้นเอง

เพราะสำหรับ“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์ชั้น ๔”ขึ้นไป “อกุศล”หรือ“บาป”จะ“ไม่มี”ผลใดๆ กับ“ปัจจุบันและอนาคต”

เหลือเป็นซากจากที่“ทำไปแล้วในอดีต”เท่านั้น ที่เป็นเศษ จะเกิดก็ไม่ได้แต่“มีอยู่” เป็น“สมบัติอดีต” หรือ“ความจำ(สัญญา)”

กรรมที่เป็น“กุศล”หรือ“อกุศล”ที่ได้ทำสำเร็จแล้วนั้น หหมดภาวะ “สูญสิ้น(ปริกขิณ)”ไปจาก“อดีต”ไม่ได้ นอกจาก“ลืม”ได้

เพราะกุศลหรืออกุศล” จะ“หมดสิ้นสูญไป(ปริกขิณ)”จากความยังมีชีวิตไม่ได้ มันต้อง“มี”สำหรับความเป็น“อดีต”อยู่

ถ้าบรรลुเป็นอรหันต์ขึ้นไป “อกุศลหรือบาป”ก็หมดสิ้นไป ไม่มี

ไม่เกิด ไม่เป็น ในปัจจุบันทุกปัจจุบัน และทุกอนาคต ตราบที่อรหันต์
มีชีวิตอยู่ ยังไม่ปรินิพพานเป็นประโยชน์ที่สุด

**(๒๙๐) ระดับอรหันต์ขึ้นไปกุศลเกาะติดตัวข้ามภพข้ามชาติ แต่
อกุศลเสียใจด้วยนะ ไม่มีที่ว่าง!**

แต่“กุศล”ยังเกิดได้อยู่ เพราะมันเป็น “สมบัติ”ใจ
มีเฉพาะ“บุญ”กับ“บาปหรืออกุศล”แค่นั้น ที่หมดสิ้นไปสำหรับ
ผู้เป็นอรหันต์ขึ้นไป ที่จะไม่เกิดในปัจจุบันและอนาคตอีกแล้ว
แม้จะบรรลุปะเป็นพระพุทธเจ้าหรืออรหันต์แล้ว อกุศลที่เป็น
“ริบาก”ที่ตนได้ทำไว้แล้วก็ยังตามมาเล่นงานได้อยู่ เป็น“ทุกข์ที่เสี่ยง
ไม่ได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๐ ข้อ ๖๘)

จะพิเศษก็เฉพาะเจ้า“อกุศลหรือบาป”ในปัจจุบันแค่นั้นเอง ที่
ท่านมี“ความจบ”จะบรรลุล (สัพพปาปัสสะ อกรรมัง) ไม่ทำแล้ว เมื่อเป็น
“อรหันต์”บริบูรณ์เสร็จ

“กรรม”ของอรหันต์ปัจจุบันจึงมีแต่“กุศล”เท่านั้น(กุสลัสสุปป
สัมปทา) เพราะอรหันต์ได้ชำระจิตของตน(สลจิตตปริโยทปนัง) ให้หมดกิเลส
สิ้นอย่างสะอาดเกลี้ยงผ่องใสแล้วจากสันดาน(สันดานัง ปุนาติ วิโสธติ)
“ปัญญา”ก็อยู่เหนือยิ่ง(อุตตระ) “สติ”ก็มีอำนาจใหญ่(อิทธิย)

จึงเป็นอันจบหน้าที่ของ“บุญ” และจบความเป็น“บุญ”ลงใน
ปัจจุบันนั้นๆ

● จบฉบับที่ ๓๓๐

นั้น”ขึ้นในปัจจุบันนั้นสำเร็จเป็นอาวุธทำลายกิเลสหมดสิ้น(ปริก
ชโณ)”ไปจากจิต เสรีจกิชของ“บุญ” บุญก็หมด“หน้าที่”สูญเสียตัวเองไป
“พลังงานที่เป็นบุญ”ก็สลายหายไปด้วยหมดความเป็น
“พลังงานที่ชื่อว่าบุญ”

ไม่มี“พลังงานนี้”เกิดในผู้หมดกิเลสละอีก และไม่มี“บุญ”
สะสมเป็น“อดีต”หรือใน“ปัจจุบัน” ยิ่งใน“อนาคต”ก็ยิ่งหาอะไรอื่น
อีกมาเป็น“บุญ”ไม่ได้

นั่นคือ “บุญและบาปหมดสิ้นไปจากจิต”(บุญบาปปริกชโณ) ไม่มี
วันจะมี“บุญและบาปนี้”อีกเลย ไม่ว่าในที่ไหนๆ

(๒๙๓) เปรียบเทียบพลังงานบุญกับลูกระเบิด!

เหมือน“พลังงานระเบิด”ที่มันเกิดระเบิดขึ้นแล้ว จากนั้นไป
“พลังงานนี้”ก็หมดไป ไม่มี“พลังงานระเบิด”นั้นเหลืออยู่ในที่ไหนๆ
อีกเลย เมื่อมันระเบิดเสร็จกิจ

ซึ่ง“พลังงานนี้”ก็ไม่ใช่“ลูกระเบิด”ด้วยนะ “พลังงานนี้”จะเกิด
ในขณะที่ผู้ประกอบขึ้นในปัจจุบันนั้นๆ เท่านั้น

“พลังงานบุญ”ไม่มีอยู่นอกปัจจุบัน

“พลังงานบุญ”มีในขณะที่ผู้ปฏิบัติประกอบขึ้นๆได้ในปัจจุบัน
นั้นๆ เท่านั้น

“บุญ”จะไม่มี“ธรร”คือ“ทรงไว้”หรือ“ธรรม”ก็คือ“การทรงไว้”
ในที่ใดๆ

“บุญ”จะไม่“ทรงไว้”อยู่ในที่ใดๆ “บุญ”เกิดใน“ปัจจุบัน”ที่เดียว
ใน“กาล”ทั้ง ๓

“บาป”หมดสิ้นไป “บุญ”ก็ไม่มีอีกเลย ใน“กาล”ใดๆ
อรหันต์ คือ ผู้“หมดสิ้นบุญ-หมดสิ้นบาป”สนิท ไม่มีบุญ-ไม่มี
บาปเกิดอีกในจิตที่ยังอยู่ใน“กาล” คือยังไม่“ปรินิพพานเป็นปรโยสาน”

(๒๙๔) อธิบาย“ลัทธิ ลัทธิ”แบบโลกุตระ!

ผู้ทำกรรมที่ไม่เป็น“บุญ”และไม่เป็น “บาป”นั่นคือ ผู้ทำกรรม
ที่“ลัทธิลัทธิ”

“การได้บุญ”จึงเป็น“การลัทธิลัทธิ”กันต่างหาก จะมีใช่
“การก่อภพก่อชาติ”เลยเด็ดขาด

“การไม่ก่อภพไม่ก่อชาติ”จึงหมายถึง “การไม่เกิดตัวตนหรือ
ไม่เกิดอัตตา”ในจิต

“บุญ”ไม่ใช่“การเกิดตัวตนเพิ่มขึ้นๆ”ในจิต

ผู้มี“สัมมาทิฐิ”ในคำว่า“บุญ”จึงรู้จักแท้จริงใน“การเกิด-
การตาย”ถูกแท้รู้แท้ในความเป็น“ตัวตน” ที่มีภพมีชาติให้รู้

“การเกิด”(ชาติ)ซึ่งเป็น“การมีภพมีชาติขึ้นในจิต”จึงรู้แท้ และ
“การตาย-การสูญสิ้นซาก”(สูญญา)ที่“ตายสิ้นภพจบชาติในจิต”
สำเร็จ

ก็ไม่มี“ภพ”ไม่มี“ชาติ”จริง ด้วยการสร้างอาวุธที่พระพุทธเจ้า
ทรงค้นพบ ชื่อว่า“บุญ” อันเป็น“จิตตารุข” หนึ่งเดียวแท้ จึงจริงแท้
ยิ่งยอดที่สุดในโลกขึ้นมาได้

“บุญ”ไม่มีในศาสนาอื่นๆเลย

แต่คำว่า“บุญ”ก็ถูกนำไปใช้ผิดๆและทะเลาะเถาะไปหมด!

ขออย่าว่า“บุญ”เป็น“อาวุธ”ฆ่ากิเลสเท่านั้น

(๒๙๕) เมื่อบุญทำงานอตัตาย่อมถูกทำลาย แต่ถ้าใครยังไม่รู้ตัว แสดงว่าเขายังไม่รู้จัก“บุญ”!

“บุญ”ไม่ทำอะไรอื่น “บุญ”ไม่ทำลายอะไรอื่น “บุญ”ฆ่ากิเลสอย่างเดียว “บุญ”ต้องมี“ปัญญา”คมชัดแจ้งจริงลึกสุดช่วย จึ่งจะ“รู้จักรู้แจ้งรอบถ้วน”ในตัวตนกิเลสได้ครบถ้วนทั้ง“๓ อตัตา” คือ “โอฬาริกอตัตา-มโนมยอตัตา-อรูปรอตัตา”

“บุญ”จึงสามารถฆ่า“อตัตา”สำเร็จแท้สิ้นเกลี้ยง

ผู้“สร้างพลังงานที่เป็นบุญ”ขึ้นในจิตตนได้ชนิดที่เป็น“อาวุธ”ฆ่ากิเลสได้จริง”จึงจะเป็นผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”กันจริงๆ ผู้ไม่สามารถสร้าง“พลังงานบุญ”ขึ้นในจิตได้จริงจะรู้แต่“บุญ”ที่เป็นภาษาแค่นั้น ชำมีหนำจะเข้าใจว่า“บุญ”คือ“กุศล”อีกด้วย

ซึ่งคำว่า“บุญ”นี้แหละที่“มิฉฉาทิฏฐิ”กันมาก เพราะหลงผิดกันเยอะ มันยากมากจริงๆ ที่จะเข้าใจคำว่า“บุญ”นี้ได้ จึ่งเป็น“อจินไตย”จริงๆ ซึ่งมีการเข้าใจผิดกันว่า“บุญ”นี้ถ้าทำแล้วจะมี“ผล”เป็น“สมบัติ”ในชาตินี้หรือในชาติหน้า เหมือนกับ“กุศล” หรือเหมือนกับ“อกุศล”ซึ่งก็เป็น“สมบัติ”

ประเด็นนี้แหละ “บุญเหมือนกุศล” นี้แหละ ที่มัน“ผิด”แท้ๆ “ผิด”จริงๆ

(๒๙๖) ชาวพุทธเกือบทั้งหมดเข้าใจความหมายของบุญ ผิดพลาด สิ่งที่เกิดในจิตจึงผิดทาง!

คนทั้งหลายแม้แต่ชาวพุทธเกือบจะทั้งหมดทั้งสิ้นมั่งที่เข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดถนัด

คือ เข้าใจว่าเป็นเช่นเดียวกับ“กุศล”

“ผิด”อย่างมหัศจรรย์เลย เนื่องจาก“บุญ” กับ“กุศล”นี้มัน
ต่างกันสุดๆ คนละขั้ว

เพราะ“กุศล”นั้นเกิด“ผล”เป็น“สมบัติ”ที่ได้มาใส่ใจ แต่“บุญ”
เกิด“ผล”เป็น“วิบัติ” ออกไปจากจิตจากวิญญาณ

หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำ คือกรรมขึ้นมา ถ้า“ผล”
สำเร็จของกรรมนั้นเรียกว่า“กุศล” ผู้นั้นจึงเกิดภาวะโดยภาษาว่า
“มีสมบัติ” ซึ่งเป็น“การสะสมมาให้ตน” คือ“มีกุศล”(หรือมี“อกุศล”)ไง!
คือมี“สมบัติมาใส่ใจจิตใจตน”

“ใจ”ของตนผู้ปฏิบัตินั้นก็“สมบัติ” เป็น“ความมี”ก็ยิ่ง“ไม่มี”
ทางสูญสิ้น”ไปได้

“บุญ”จึงไม่ใช่“กุศลหรืออกุศล”เลย “บุญ”เป็นการทำ“สูญ”
ทำนิพพานนะ!

ถ้าเข้าใจผิดว่า“ได้บุญ”คือ“ได้กุศล”

ผู้ได้“บุญ”ก็จะมี“กุศล”ซึ่งยังสะสมไว้ใน“สัญญา”หรือใน
“อตตะ”ของคนผู้แม้จะบรรลุอรหัตต์แล้ว ไปไม่มีวันจบสิ้นไปได้เลย

แล้วอรหัตต์จะเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” คือ “บุญญปาปปริก
ชีโณ”กันได้อย่างไร? จะเป็น“นิพพาน”กันแบบไหน?

**(๒๕๗) วิจารณ์อรหัตต์อีกที ในเรื่องบาปเรื่องบุญ เรื่องกุศล-
อกุศลอีกรอบ!**

อรหัตต์“ไม่มีการกระทำเกี่ยวกับบาปแม้อกุศลทั้งปวงเด็ดขาด”
(ลัทธิปาปัสสะ อกรรมัง)

การกระทำใดๆหรือกรรมใดๆของอรหันต์จึงถึงพร้อมด้วยกุศล แต่ถ้ายาเดียว”(กุลลัสสุปปัมปทา)”เพราะได้ชำระจิตของตนให้สะอาดหมดจด(สจิตตปริโยทปนัง)แล้ว

ถ้าเป็นอรหันต์แล้วก็ไม่มี“บาปหรืออกุศล”ใดเกิดในจิตสะสมเพิ่มมาอีก และไม่มี“บุญ”ใดเกิดในจิตสะสมเพิ่มมาอีก

ประเด็นนี้แหละสำคัญ มีก็แต่“กุศล” เท่านั้นที่เกิดได้ จึงชื่อว่า “สจิตตปริโยทปนัง” เพราะผู้นั้นมี“การชำระจิตของตนให้สะอาดหมดจด”ได้สำเร็จแล้ว

“กุศล”ของอรหันต์จะสะสมได้อยู่ และเป็น“สมบัติ”ของอรหันต์ยิ่งขึ้นไปอีก

แต่“บุญ”นั้นถ้าผู้ใดปฏิบัติเกิด“ผล”จบเสร็จแล้ว“บุญ”ก็“วิบัติ”ไปเลย “บุญ”ก็สูญสิ้นไป หลังจากทำหน้าที่เสร็จทันที

หมายความว่า เมื่ออรหันต์เกิด“ผล”สำเร็จในการทำ“บุญ”จบ คือฆาภิเลสาสวะได้เกลี้ยงแล้ว “บุญ”ของอรหันต์ก็ไม่มีอีกแล้วใน “การกระทำ(กรรม)”ใดๆต่อจากนั้น

“ผล”สำเร็จของพลังงานที่เรียกว่า“บุญ” เมื่อ“ปัจจุบันของบุญ”ผู้นั้นเสร็จจบ “บุญ”ก็เกิดภาวะ“สูญสิ้นไป(ปริกฺขโณ)”โดยภาษาก็ว่า “ไม่มี” ซึ่งเป็น“การสะสมมาให้ตน”ไม่ได้อีกแล้ว คือ “ไม่มีอะไร”เหลือ มันว่างเปล่า

ทิศของ“กุศล”กับ“บุญ” “ผล”ที่เกิดมันหันทิศไปตรงข้ามกัน คนละทิศชนิดหันหลังให้กัน ๑๘๐ องศา จึงต่างกับ“กุศล-อกุศล”ยิ่ง

(๒๙๘) ย้าลงลึกซ้ำซากจนกว่าจะคลายทิฏฐิเก่าๆ ในเรื่องบาป

บุญ กุศลอกุศล!

“บุญ”ไม่มีการสะสมภาวะใดๆมาให้ตน”เลย แต่“กุศล”มีการสะสมทุกภาวะที่ตนเกิดภาวะไม่ตกหล่น ไม่ระเหยไม่ระเหิด

“กุศลกับอกุศล”เป็น“สมบัติ”คู่ ..สะสมได้

“กุศลและอกุศล”นั่นคือ“มี” และ“มี”อยู่ใน“สัญญา”ของแต่ละคนไปกับ“อดีต”ของทุกคนใน“อดีต”เท่านั้นนะที่ไม่หายไปไม่ว่า“อรหันต์”หรือ“พระพุทธเจ้า” กุศล หรือ อกุศล ที่เป็น“อดีต”ของท่าน ก็ต้อง“มี”อยู่จนกว่าจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”จึงจะสูญสิ้นไป แต่“บุญ”ของอรหันต์หรือพระพุทธเจ้าไม่มีแล้ว

และ“อกุศล”ของพระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์”ที่มีใน“อดีต”นั้น ไม่“กำเริบ(อสงฺกฺขง)”ขึ้นมาอีก แค่“มี”อยู่เป็นอดีต”เท่านั้นเอง

เพราะสำหรับ“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์ชั้น ๔”ขึ้นไป “อกุศล”หรือ“บาป”จะ“ไม่เกิด”ใน“ปัจจุบันและอนาคต”อีกเลยทุกกาละ

เหลือแต่ซากจากที่“ทำไปแล้วในอดีต”เท่านั้นอันเป็นเศษ จะเกิดก็ได้แต่“มีอยู่”

“มี”แต่ตาย สิ้นชีพแล้ว ไม่มี“ชีวะ”อีก

(๒๙๙) ปุถุชนคนธรรมดาทำอะไรติดตัว ข้ามภพข้ามชาติ?

“ปุถุชน”จะหมด“กุศล-อกุศล-บาป”ชนิดที่“สูญสิ้น(ปริกฺขิณ)”ไปจาก“กรรม”ไม่ได้

เพราะ“กุศล-อกุศล-บาป”จะ“หมดสิ้นสูญไป(ปริกฺขิณ)” ครอบ“ชีวิตปุถุชน”ผู้ยังมี“กรรม”ไม่ได้ มันต้อง“มี”อยู่สำหรับปุถุชน

จะพิเศษก็เฉพาะ“อกุศลหรือบาป”แค่นั้นเอง ที่มี“ความจบ”

(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง) ไม่เกิดอีกแล้ว เมื่อเป็น“อรหัตต์”บริบูรณ์จบ

(๓๐๐) วิจารณ์อรหัตต์ในเรื่องของบุญกุศลอีกรอบ!

“กรรม”ของอรหัตต์จึงเหลือแต่“กุศล”เท่านั้น(กุสลัสสุปสัมปทา) เพราะอรหัตต์ได้ชำระจิตของตน(สลจิตตปริโยทปนัง)ให้หมดกิเลสสิ้นอย่างสะอาดเกลี้ยงผ่องใสแล้วจากสันดาน(สันดานัง ปุณชาติ วิโสเธติ) “ปัญญา”ก็อยู่เหนียวยิ่ง(อุตตระ) “สติ”ก็มีอำนาจใหญ่(อิทธิย)

จึงเป็นอัน“จบ”หน้าที่ของ“บุญ” ท้นที่ที่“จบ”ความเป็น“บุญ”ลงในปัจจุบันนี้ๆ สำหรับอรหัตต์ จึงชื่อว่าผู้มี“นิพพาน”

เพราะกรรมที่เป็น“บุญ”จะ“ไม่มีภาวะ” คือ “สูญสิ้นความปรากฏไป(ปริกขิโณ)” จากอรหัตต์จากพระพุทธเจ้าเด็ดขาด

“บุญและบาป”จะไม่ปรากฏขึ้นในจิตใจของผู้เป็นอรหัตต์อีกแล้วนั่นเอง บาลีคือ “ปัญญูปาปปริกขิโณ”

“บุญและบาป”ไม่มี และ“ไม่มี”ในอรหัตต์หรือพระพุทธเจ้าได้ถึงขั้น“เที่ยงแท้ตลอดกาล”เลยทีเดียว(สัสสตัง)

จึงนับเป็น“การหมดสิ้นสูญไปแล้ว(ปริกขิโณ)” ชนิดที่จบสนิทได้แล้ว คือ กิเลสดับสนิทจริง บุญ-บาปก็หมดไปจาก“คน”ได้ ก็เป็นนิพพาน

คนที่เป็นอรหัตต์ จึงเป็นคนที่ไม่มี“บุญ”อีกแล้วตลอดไป และอีกนัยะหนึ่ง ที่ต่างกันสำคัญมาก

(๓๐๑) วิจารณ์หน้าที่ของ“บุญ”อีกที จนกว่าจะซาบซึ้งขึ้นใจ!

“บุญ”กับ“กุศล”ต่างกันสำคัญยิ่งตรงที่“บุญ”มีฤทธิ์ทำหน้าที่

“โดยส่วนตัว(เอ็กซ์,เอ็กซ์,เอ็กซ์)” เท่านั้น คือ “บุญ”มีหน้าที่
“กำจัดกิเลสจากสันดานให้หมดจด(สันดานัง อนุตฺตโรสเสติ)”แต่ถ้าตัว
เสร็จหน้าที่ที่“จบกิจ”เด็ดขาด “หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญบาปปริก
ขโม)”แค่นั้นเท่านั้น กิจเดียว หน้าที่เดียว แล้วบุญ,บาปก็หมดหายไป
ไปจากจิต ไม่มีในจิตอีกเลยจริงๆ

“บุญ”ถ้า“หมดสิ้นไป”แล้วก็ เป็น“สูญ”ไม่มี“บุญ”อีกเลยที่จะ
“อยู่”ในจิตในกรรม

แต่“กุศล”นั้นเป็นอรหัตต์แล้ว ก็ยังมีได้อีก

เมื่อหมดจน“สิ้นอนุสัยแล้ว”เด็ดขาด “บุญ-บาป”ก็จะ “ไม่มี”
อย่างเที่ยงแท้(นิจฺจํ),ยั่งยืน,ตลอดกาล,ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอันอีก,ไม่มีอะไร
หักล้างได้,ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปิง) ดังที่พูดซ้ำซ้ำซาก

“บุญ”กับ“กุศล”ที่เป็นนัยสำคัญต้งว่านี่จึงเป็น“จุดต่าง”ที่
สำคัญมากยิ่งขึ้น

(๓๐๒) เข้าใจบุญมิจฉาทิฏฐิ พุทธศาสนาย่อมฉิบหาย!

ถ้าแม้เข้าใจผิด ไม่ลั้มนาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิอยู่จริง “บุญ”
จะทำลายศาสนาพุทธอย่างยับเยินฉิบหาย ดังที่เห็นและเป็นอยู่ เต็ม
สังคมพุทธหนักมาก ร้ายมากยิ่งขึ้นในยุคปัจจุบันนี้

ศาสนาพุทธจึงเสื่อม เพราะมิจฉาทิฏฐิ เข้าใจนัยสำคัญของคำ
ว่า“บุญ”ผิดไปนี่เอง

เพราะเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้“ผิด” ทำให้คนเข้าใจว่า “บุญ”เป็น
“สมบัติ”ที่สะสมได้

แท้จริงแล้ว“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะสะสมได้เลย เมื่อเข้าใจ

“ผิด”ในนัยสำคัญนี้ คนที่ขี้โลกทรัพย์“สมบัติ” หลงลาภยศสรรเสริญ
สุข เห็นแก่ได้ ก็หลงผิดสะสม“สิ่งที่ไม่มี” มันก็เลยไปยึดได้“สิ่ง
ไม่มี”แท้ๆ ขึ้นมา“มี”ใส่จิตตน

ในจิตตนจึงเกิด“ภาพ-ชาติ” เพราะสร้าง“สิ่งไม่มี”ขึ้นมาให้แก่
ตนจนสำเร็จจริงวนๆเวียนๆสูญเปล่าอยู่แท้ๆ วนอยู่กับ“ความไม่มี
อะไร

จึงได้“ความไม่มี”ขึ้นมา“มี”ในจิตตน

(๓๐๓) นี่ก็วิพากษ์เหมือนกัน! เพราะมีแต่เพิ่ม“อึดตา”!!

เพราะมัน“ปั่นลมปั่นแล้งนึกคิดเอา-สะกตจิตเนรมิตเอาเอง”
ขึ้นในจิต จนกระทั่ง เป็น“ภาวะปรากฏในจิตสำเร็จ(มโนมยอึดตา)”
ดังที่นักสะกตจิตหรือ“หลับตาสมาธิ”ทำเอา นั้นแหละ มันก็ง่ายๆ
ปั่นลมๆแล้งๆเอาเอง

ก็วนๆเวียนๆอยู่กับการทำ“บุญ”ที่ลมๆแล้งๆไปกับการทำ
“บุญ”

“ไม่มีจุดจบของกิจ”ลงได้เลย มีแต่เพิ่ม“อึดตา”

การ“จบกิจ”ก็ไม่มีในคนผู้“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า“บุญ”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็เถอะ จะได้แต่ลมๆแล้งๆ หรือ“นิรมาณ
กาย” กายที่สร้างขึ้นมาเองลมๆ แล้งๆ ทำไปเปล่าๆ ดายๆ ไม่มีอะไร
เป็นสาระ แต่มี“อุปทาน”เป็น“อึดตา” ขึ้นมาเป็น“อึดตวาทุปาทาน”
ใส่จิตนะ

มันก็ได้แต่“อุปาทาน”ลมๆ แล้งๆ นั้นแหละ

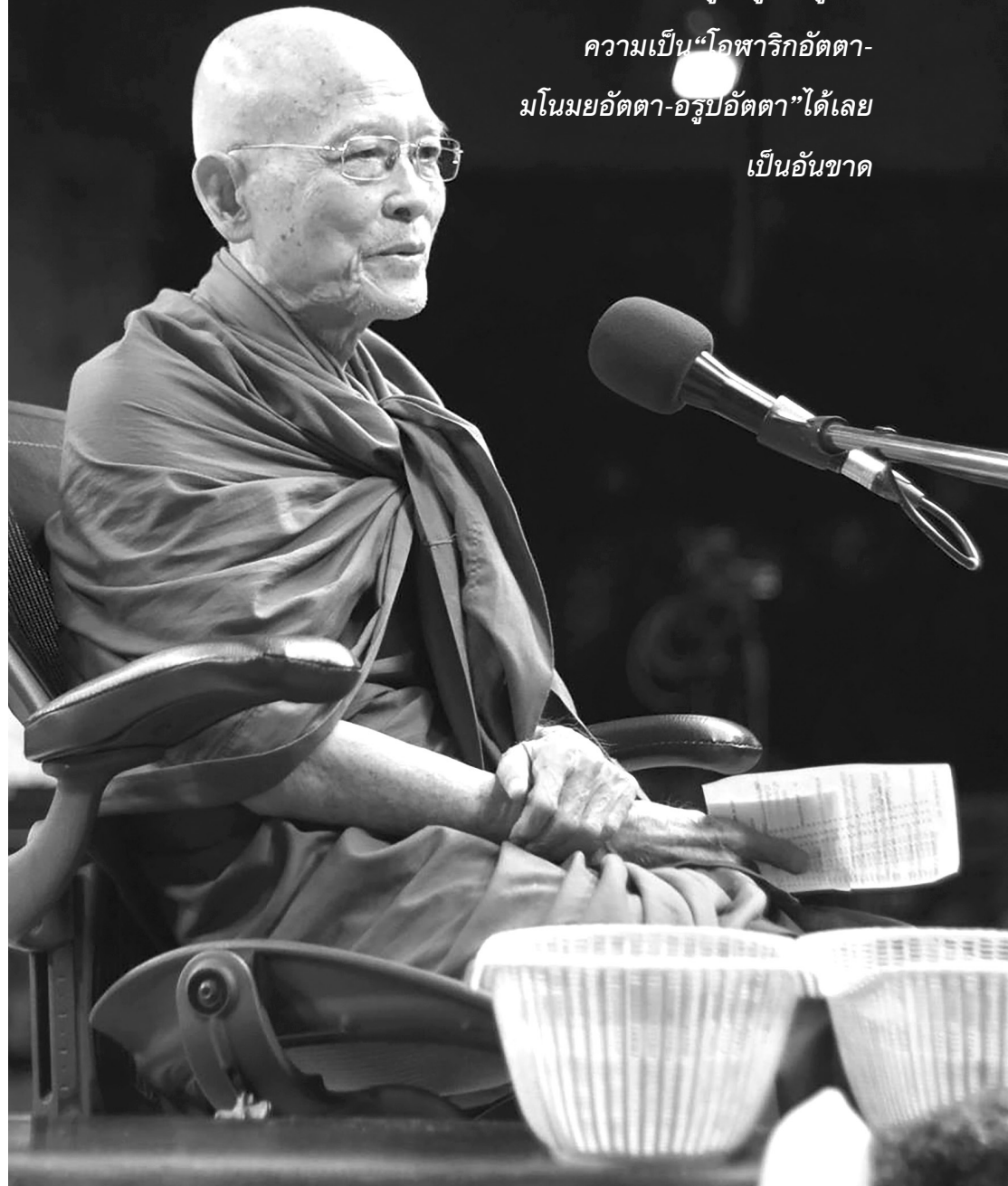
เกิดเป็น“อึดตา”ขึ้นมาใส่“จิต”ตนเพิ่มขึ้นๆ หรือไม่ได้หลับตา

ผู้ไม่ศึกษาความเป็น“อัตตา ๓”

จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ความเป็น“โอฬาริกอัตตา-
มโนมยอัตตา-อรูบอัตตา”ได้เลย

เป็นอันขาด

หรือทุกเวลาแหละ หากผู้นั้นไป“หลงยึดขึ้นมา”ว่า สิ่งนี้“มี”ใสจิต
ตนจริงๆจังๆ ผู้นั้นก็“มี”ขึ้นในจิตตนทันที ถ้ายึดแน่นยึดแน่น ก็“มี”ใน
จิตขึ้นแล้วส่งสมลงไปในอนุสัยกันเลย เป็น“อัตตา”(ตนของตน)

ผู้ไม่ศึกษาความเป็น“อัตตา ๓” จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะมันเป็น“อัตตาหรือตัวตน” ที่คนหลงยึดว่ามีจริงมัน
“อุปาทาน”ตัวแท้ตัวจริง

● จบฉบับที่ ๓๓๑

ฉบับที่ ๓๓๒ มีนาคม ๒๕๖๑

(๓๐๔) เกรีนกล่าวมาก่อนหน้านั้น “อัตตา ๓”ต้องศึกษา
“บุญ”ต้องรู้จักให้ถูกทาง!

ฉบับที่แล้ว ๓๓๑ เรากำลังสาธยายมาถึงว่า

ผู้ไม่ศึกษาความเป็น“อัตตา ๓” จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะมันเป็น“อัตตาหรือตัวตน” ที่คนหลงยึดว่ามีจริง แต่มัน
คือ“อุปาทาน”ตัวแท้ตัวจริงต่างหาก

ดังนั้น ผู้จะรู้จักและทำลาย“อัตตา”ได้จริง ต้องอาศัย“ปัญญา”
และ“บุญ(บุญ)” ซึ่งเป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น จึงจะ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นจริงของอัตตา” หรือความเป็น

“เทว”แล้วจึงจะกำจัดสำเร็จแท้ได้

นอกจาก“ทาง”นี้ไม่มีทางอื่น

อาวุธหรือเครื่องกำจัดคือ “บุญ”นี้เอง

เครื่องมืออื่นที่จะกำจัดได้ไม่มีเด็ดขาด

“บุญ”ไม่ใช่“กุศล” นี่ก็พูดซ้ำมาไม่รู้เท่าไรแล้วเป็น“อจินไตย”
แท้ มันรู้ไม่ได้จริงๆ สำหรับผู้เก่งแต่“เฉโก” ยังไม่มี“ปัญญา”

ตามที่ได้อธิบายความเป็น“บุญ”ว่าแตกต่างกันกับ“กุศล”
คนละขั้วอย่างไร จนซ้ำซากมากแล้ว แต่ก็ยังเข้าใจกันไม่ง่ายเลย

ซึ่ง“กุศล”นั่นมันเป็น“โลกียธรรม” ที่“ผลของวิบาก” มันเป็น
“ตัวตน” ทรงอยู่ข้ามชาติ

(๓๐๕) กุศลเป็นธรรมะส่วนบุญเป็นธรรม ถ้าเข้าใจก็โอเคเลย!

“กุศล”จึงมีคุณลักษณะเป็น“ธรรม”

แต่“บุญ”นั้นคุณลักษณะเป็น“อธรรม” แท้ๆ ไม่มีคุณลักษณะ
เป็น“ธรรม”เลย คือ บุญไม่“ทรงไว้” ณ ที่ใดๆ

“บุญ”ไม่ใช่“ธรรม” ไตร่ตรองตามดีๆ

“บุญ”ไม่ทรงไว้หรือทรงอยู่ในที่ไหนๆเลย “บุญ”ทำหน้าที่ใน
ปัจจุบันเสร็จก็จบแล้วหายวับไปทันที ไม่มี“ภาวะ”ของรูปของนาม
เป็น“บุญ”อีก กล่าวคือไม่มีสสารหรือพลังงานของ“บุญ”นั้นอีกแล้ว
“บุญ”จึงตกค้างอยู่เป็น “อดีต” แม้เป็น“ปัจจุบัน”ก็ไม่ได้เลย

“บุญ”ไม่เหลือ“อาการ”อยู่ใน“กาล”ทั้ง ๓ เลย

แล้ว“บุญ”จะมีสภาวะเป็น“ธรรม”ได้อย่างไร? เพราะ“ความ
ทรงไว้หรือทรงอยู่” ของ“บุญ” มันไม่มีอยู่แล้วทั้ง“อดีต-ปัจจุบัน-

อนาคต”ออกอย่างนี้..หือ?

(๓๐๖) เปรียบเทียบบุญกับลูกระเบิด ในหน้าก่อนๆ อีกที!

เหมือนที่เคยเปรียบเทียบให้ฟังมาแล้วว่า “บุญ” เหมือน “ระเบิดปรมาณู” เมื่อใช้งานมันให้มันทำงานระเบิดไปแล้ว “ลูกระเบิดลูกนี้” ก็หมดความเป็นระเบิดไปสิ้น จะนำกลับมาใช้ระเบิดอีกไม่ได้แล้ว มีก็แต่เศษระเบิด อันหา “ชิ้นดี” ไม่ได้

แล้ว “บุญ” มันจะเหลือความเป็น “บุญ” กันตรงไหน? พิจารณาไตร่ตรองกันให้ดีๆ เถิด

(๓๐๗) ชาวพุทธสะสมบุญกัน จึงพากันตกเหว!

ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้ “งมงาย” ในความเป็น “บุญ” ว่าคือ “สมบัติ” ที่ดี ก็สะสมกันนี้ ๑

และ ๒ เป็นสิ่งที่ “ทรงอยู่(ธรรม)” สะสมได้ นี่อีกประเด็น ซึ่งมันผิดมหวมพันต์ที่สุด

“บุญ” สะสมไม่ได้ “ไม่ทรงอยู่(มิใช่ธรรม)”

“ธรรม” ต่างหาก คือภาวะที่ “ทรงอยู่-ทรงไว้” แต่ “บุญ” มิใช่เลย “บุญไม่ทรงอยู่”

“บุญ” เป็นพลังงานเท่านั้น ทำงานในปัจจุบันเสร็จ

จบกิจก็หายวับไปกับตาทันที

“บุญ” จึงมีในปัจจุบันแค่นั้นเอง

“อดีต” ใด ก็มี “บุญ” สะสมไว้ไม่ได้

แม้ “อนาคต” ซึ่งอาจจะทำ “บุญ” ให้เกิดได้ เมื่อมาถึง “ปัจจุบัน

ใดปัจจุบันหนึ่ง” คนผู้นั้น“อภิสังขาร”ความเป็น“บุญ”(บุญญาภิสังขาร)
ขึ้นมาได้ จนสำเร็จผล

(๓๐๘) อย่างเป็นอภิสังขารรอบเก่า อย่างเป็นอภิสังขาร รอบใหม่!

แต่เมื่อ“อภิสังขาร”ที่เป็น“บุญ”ได้แล้ว เสร็จจบแล้ว “อภิ
สังขาร”ต่อไปก็ไม่มี“บุญ” หรือไม่เป็น“บุญ”นั้นอีกแล้ว เรียกในภาษา
ว่า“อบุญญาภิสังขาร” ซึ่งเป็น“อภิสังขาร” “๑ ใน ๓”ของ“อภิสังขาร
๓” จงศึกษากันดีๆ

นี่คือ “อภิสังขาร”ของผู้“เสร็จหน้าที่”ของ “บุญญาภิสังขาร”
แล้วนี้ หากจะมีต่อไป“สังขาร”อีกก็เป็น“สังขารใหม่” เพราะ“บุญ”เกิด
ในปัจจุบันเท่านั้น

“บุญ”ไม่มีใน“อนาคต” แม้“บุญ”ที่เคยทำได้ผ่านไปเป็น“อดีต”
บุญก็ไม่มีสะสมในอดีต

ถ้า“สังขารใหม่”ไม่เป็น“บุญ” ก็ไม่ชื่อว่า“อภิสังขาร”ของ
พระพุทธเจ้า ก็ไม่มีฤทธิ์เป็น“บุญ” ไม่ใช่“บุญ” ก็ไม่มี“บุญ”กำจัด
กิเลสอีก เรียกด้วยภาษาว่า“อบุญญาภิสังขาร”

“อบุญญ”แปลว่า“ไม่ใช่บุญ-ไม่เป็นบุญ-ไม่มีบุญ” คือ “บุญ”ไม่
ปรากฏอีก

“อบุญญ”คือ “บุญ”หายไปต่างหาก

“อบุญญ”จะไม่ไขมันแปรตัวไปเป็น“บาป”

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังงานจิตที่เป็น“บุญ”ต้องมีความรู้-
ความฉลาดชั้น“ปัญญา”ซึ่งเป็นโลกุตระะ จึงจะ“ทำใจในใจ”ของตน

ให้มีสมรรถนะประสิทธิภาพ“ชำระกิเลส”ได้ เป็น“อภิสังขาร”
ชั้น“บุญ” หรือ “บุญ”

ผู้“ทำใจในใจ”ต้อง“อภิสังขาร”ที่ประกอบด้วย“ปัญญา”กัน
แท้ๆ จึงจะมีฤทธิ์ถึงชั้น“บุญ”

**(๓๐๙) บุญไม่วนไม่เกิดอีก สังขารใดเกิดอีกจึงมีแต่อาเนญชา-
ภิสังขาร!**

“บุญ”คือ “เครื่องใช้ฆ่ากิเลส” เมื่อใช้แล้ว บุญก็หมดหน้าที
หายวับไปเลย

แต่ผู้มีฉันทิภูลิก“วนกลับ”ไปเป็นว่า มี“บุญ”นั้นสะสมกันแล้ว
กันอีกอยู่นั้นแหละ

ถ้า“บุญ”ไม่เป็น“คุณวิเศษ”ที่มี “หน้าที่กิจเดียว”แล้ว“จบใน
ตัวเอง” “บุญ”ก็จบกิจไม่ได้

“บุญ”ก็เลยต้อง“วนกลับ”ไปเป็น“บาป”อีกอยู่นั้นแล้ว
ไม่รู้“จบ”

“คุณวิเศษ” ที่เด็ด ที่ขาด ที่เด็ดขาดก็ไม่มี

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“คุณวิเศษ”ของ“บุญ”เป็น อจินไตย เพราะ
“บุญ”เป็น “ผลสำเร็จของมาน”ซึ่งเป็น“มานวิสัย”แท้ๆ เป็น
โลกุตระจริงๆ

“บุญ”ไม่ใช่“โลก” “บุญ”จะไม่“วนกลับ” ไปเป็น“โลก(วน)” บุญ
ไม่เป็น“โลกีย์”อย่างนั้น

“บาป”มีใน“โลก” มีใน“โลกีย์”

แต่“บุญ”ไม่มีใน“โลก” ไม่มีใน“โลกีย์”

“บุญ”มีใน“โลก”ใน“โลกีย์”ไม่ได้

“สังฆาร”ใดหรือ“กรรม”ใดที่มีต่อไปอีกจึงมีแต่“อาเนญชาภิสังฆาร”ยิ่งๆขึ้น เจริญองค์คุณ ๕ ได้แก่ “ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มุตุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา” ซึ่งเป็น“องค์คุณ ๕” ของ“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”เท่านั้น ไม่มีบุญ ไม่ใช่บุญ ไม่เป็นบุญอีกแล้ว หมดบุญแล้ว

เพราะจบกิจ เป็น“อပ္ปญญาภิสังฆาร”ไปแล้ว “สังฆาร”ไม่เป็น“บุญ”กันอีกแล้ว ไม่วนไปเป็น“บาป”อีกแน่ๆ จึงเป็นการจบกิจเด็ดขาด

ผู้ไม่มี“ปัญญา”ที่เป็น“กตญาณ”ก็“จบกิจ”ไม่เด็ดขาด ผู้ไม่มีบุญเด็ดขาดจึงหยุด“วน”

“สังฆาร”ต่อไปจึงเป็นแต่“อาเนญชาภิสังฆาร”เท่านั้นที่เจริญยิ่งๆขึ้น

(๓๑๐) จบกิจแล้วไม่วน ไม่ตึๆ ชั่วๆ ไม่สูงไม่ต่ำ!

ผู้“จบกิจ”แล้ว ไม่มี“โลก” ไม่มีความวน

“โลก”คือ ความหมุนวน-วนกลับไป-กลับมา โลกีย้ออกจาก“ความวน”ต่ำๆ-สูงๆ, ตึๆ-ชั่วๆ, กุศล-อกุศล ไม่ได้ วนวนอยู่ ใน“ความมี” ไม่จบ

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ยังเข้าใจ“ความวน” ดังกล่าวนี้อย่างไม่ได้ จึงจะพูดกลับสนไปมาของ“ความวน”อันเป็น“โลก” ที่ต่างจากภาวะที่เป็น“โลกุตระ”แท้ๆ ก็เป็นไปตาม“ภูมิธรรม”ของผู้ที่ยังไม่ถ้วนรอบความเป็น“โลกีย์-โลกุตระ”

(๓๑๑) กุศลเป็นโลกียสัจจะ บุญเป็นปรมัตตสัจจะ!

“กุศล”นั้นก็ยังเป็น“โลกียสัจจะ”

แต่“บุญ”ไม่ใช่เลย “บุญ”เป็น“โลกุตรสัจจะ”ที่เป็น“ปรมาตม
สัจจะ”ขั้น“จิตนิยาม” ของคนที่มีความฉลาดขั้น“ปัญญา”จึงจะ
สามารถหยั่งรู้“ความจริง”ขั้นโลกุตระนี้ได้

ผู้รู้แค่เณโกจึงสับสน“บุญ” คิดว่าบุญคือ“ความดี”

แต่ที่แท้ “บุญ”เป็น“อาวุธเฉพาะที่ใช้ประหารหรือฆ่ากิเลส”
เท่านั้น และเท่านั้น

(๓๑๒) เข้าใจ“ดี”กันแค่ไหนอย่างไร? ตรวจสอบตัวเองให้ชัดเจน!

ซึ่งแน่นอน“การฆ่ากิเลส”ใครๆก็ต้องยอมรับว่า“ดี”แน่ “ดี
ที่สุด” “ฆ่ากิเลส”ไม่ดีได้ไง!!! แต่ความหมายว่า“ดี”นี้ มันแค่พูดโดย
ภาษา ขออภัยภาษานี้ว่า“ดี”เท่านั้นเอง

ที่ว่า“ดี”นี้แค่บัญญัตินะ! ยังไม่ใช่สภาวะ

แยก“บัญญัติ”กับ“สภาวะ”ให้ชัดเจนซิ

“ดี”นี้เป็นแค่“ภาษา”เป็น“อริยฉนะ”ที่ตั้งขึ้นบอกถึง“กิริยา-
อาการ-กรรม”เชิง“บวก”

ถ้าบอกว่า..กิเลสถูกฆ่า! นี่ผู้รู้ต่างก็รับว่า“ดี”แน่นอน

แต่“ภาวะหรือความปรากฏ”ที่มีพฤติ “ฆ่า” มันเป็นเชิง“ลบ”!!!
..ใช่มั๊ย?

การฆ่า-การทำลาย มันเป็น“เชิงลบ”

“กุศล”นี้มีแต่“ดี” เป็น“กิริยาเชิงบวก” ทั้งนั้น แต่“บุญ”นี้“ฆ่า!”
เป็น“กิริยาเชิงลบ”แท้!

“บุญ”นี่คือ“ฆ่า”นะ! มันเชิง“ลบ”มั๊ย? แต่“ผลได้”ต่างหากที่

“บวก”ให้แก่นุชย์-ลังคม

“ผล”ที่ได้สำเร็จมันทำให้“คนและลังคมดี”

“บุญ”จึงมีนัยสำคัญที่“ทำการฆ่า”

(๓๑๓) มองในอีกด้าน บุญเป็นผู้ร้าย กุศลเป็นผู้ดี งงละซิ! ค่อยๆ

ทำความเข้าใจ ค่อยๆอ่านนะ!

“บุญ”คือ ตัวเสียสละ ยอมเป็น“ผู้ร้าย”

ส่วน“กุศล”เป็น“ผู้ดี” ตลอดกาล

“กุศล”ทำ“การฆ่า”ไม่ได้เลย

“กุศล”ไม่มีร้าย “ทำร้าย” ไม่ได้

เพราะขึ้น“ทำ” ก็มีใช้“กุศล”

“ขึ้นทำ” ผิดภาวะแน่ๆใช่มั้ย?

ชัด“นัยสำคัญ”ของบุญกับกุศล รึยัง?

อีกนัยสำคัญหนึ่งก็คือ “บุญ”นี้มีใช้แม้แต่แค่จะเป็น“ธรรมะ”

.....ตรงตามตีๆ

เพราะ“บุญ”นั้นไม่“ทรงอยู่”ไม่“ตั้งอยู่”

“บุญ”ไม่ทรงไว้ ไม่ตั้งไว้ ณ ที่ใดเลย

“บุญ”เป็นแค่พลังงานที่ทำการในปัจจุบันนั้นๆเท่านั้น ทำเสร็จ
กิจแล้ว“บุญ”ก็ไม่ตั้งอยู่ ณ แดนใดเลย ไม่ทรงอยู่ ณ ที่ไหนๆทั้งสิ้น
มีหน้าที่ทำงานใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น และ“จบตนเองลงในทุกๆ
ปัจจุบัน”ก็หมดสิ้น“บุญ”หายวับไป ไม่เหลือ“บุญ”อีกเลย!

แล้ว“บุญ”จะ“สะสมตัวเอง”ตรงไหน?

**(๓๑๔) บุญเป็นโลกุตระ ไม่มีตัวตน ไม่ใช่วัตถุสิ่งของ แต่เป็น
แค่อาการของพลังงาน!**

“บุญ”เป็นโลกุตระ ๑๐๐ % ไม่มีตัวตน

ไปหลงเอา“ความไม่มีตัวตน”มาสะสม แล้วคิดว่ามันยัง
เป็น“บุญ” หรือเป็น“ของดี”

“บุญ”คือ“การฆ่า” “บุญ”คือ“พลังงาน” ไม่ใช่“สสาร”
ไม่ใช่“วัตถุ” ไม่ใช่“สิ่งของ”

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ.....สสาร.....วัตถุ”จริงๆ

“บุญ”ไม่ใช่แม้แต่ความเป็น“อากาศ”

“บุญ”เป็นแค่“อาการของพลังงาน”ที่มีหน้าที่ทำ“ความวิบัติ”
ให้แก่“กิเลส”เท่านั้น

ไม่มีหน้าที่อื่นใดด้วย มีหน้าที่เดียว

ทำความเข้าใจตรงนี้กันให้ชัดแท้ให้ได้

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”เท่านั้น

“พลังงาน”ใดๆ ทำหน้าที่แล้วก็สลายไปทั้งนั้น “พลังงาน”ไม่มี
ตกผลึกเป็น“อดีต”

(๓๑๕) จะสร้างบุญต้องเริ่มที่ศีล ต้องสมาทานศีลก่อน!

“บุญ”ในการปฏิบัติ“ไตรสิกขา” คือ ทำตาม“ศีล”ที่ผู้นั้นๆ
กำหนดสมาทานของตนๆ เท่าที่พอสมควรกับ“ฐานะ”ตน

ไม่ว่าจะทำ“บุญ”อะไรละละ ทำละละทิ้งไป ไม่มีข้อกำหนด
ไม่มีหลักเกณฑ์ มันก็ไม่เป็นขึ้นเป็นอัน

แม้คนผู้นี้จะเข้าใจว่า“บุญ”คือ“การชำระกิเลส” แต่กิเลสอะไร

ก็ไม่ว่าอะไรเป็นกิเลส? ขั้นตอนไหน? เราได้จัดกรอบที่จะปฏิบัติสำหรับตนเป็นลำดับๆ หรือไม่?

ถ้ามันไม่เป็นลำดับ มันก็จะละเหวไม่เป็นลำดับ

(๓๑๖) ปฏิบัติศีลต้องมีลำดับมีขั้นตอน จึงจะเกิดผลอันวิเศษ!

“ศีล”แต่ละข้อที่มีลัทธิมาทฤษฎีจริงจึงจะทำ“อภิสังขาร”ลัทธิมาปฏิบัติทำให้เกิด“ผล”แห่งการกระทำหรือการปฏิบัติ ที่เรียกว่า “บุญญาภิสังขาร”ได้สำเร็จ“กิจ”อันสำคัญพิเศษนี้ ความเป็นลำดับจึงสำคัญมาก

ถึงขั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่า พุทธเป็นศาสนาพิเศษที่จัดลำดับได้ เป็นที่อัศจรรย์ปานนั้นทีเดียว(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

(๓๑๗) หอบบุญข้ามชาติเป็นไปไม่ได้ แต่หอบคนปฏิบัติไปข้ามชาติ นี่ชิวของจริง!

ทีนี้ มาต่อเรื่อง“บุญ”กันอีก

“บุญ”มีแต่ใน“ปัจจุบัน” นี่ก็ย้ำๆซ้ำๆ

“บุญ”จึงไม่มีใน“อดีต” คนผู้ที่หลงพากัน“สะสมบุญ”ไปข้ามชาติ ว่าไป“มีบุญ”ใน“ชาติหน้า”นั้น จึง“มีฉันทาภิภู”แท้ๆทีเดียว

ผู้หลงสะสม“บุญ”แล้วจะหอบบุญ “ข้ามชาติ”นั้น จึงไม่มีสิทธิ์บรรลุมรรคผล เพราะ“มีฉันทาภิภู”สมบูรณ์แบบ

ผู้“ตัดกิเลส”หรือ“กิเลสถูกชำระออกจากจิต”ได้ “จิต”ของคนผู้นี้ไม่มีกิเลสใดๆ คนผู้นี้จิต“มีผล” หากคนผู้นี้ยังจะเกิดเป็นคนสืบต่อ(สันตติ)อยู่ จึงเกิด“ข้ามชาติ”ที่เต็มคน

คนนะ!..ที่เกิด“ข้ามชาติ” มิใช่“บุญ”
บุญ“ข้ามชาติ”! ไม่มีใน“สารบบ”พุทธ
กำหนดสภาวะ และภาษาให้แม่นยำ

(๓๑๘) บุญจบที่ปัจจุบัน ไม่ข้ามชาติไปรอที่อนาคต!

“บุญ”ที่คนผู้นี้ทำแล้ว มันไม่มีแล้ว
มันจบ“ปัจจุบัน”แห่งการเป็น“บุญ”แล้ว
“บุญ”ข้ามชาติ ไปเป็น“อนาคต”ไม่ได้
“บุญ”ไม่เกิดนอกปัจจุบัน”เลย ตรงนี้สำคัญมากๆ
“นอกปัจจุบัน”ไม่มีบุญ
“บุญ”เกิดได้ในปัจจุบัน”ของผู้มี“รูปนามชั้น ๕”นี้เท่านั้น ไม่มี
“บุญ”เกิดนอกปัจจุบัน”เลย “บุญ”ไม่มีใน“อดีต” ไม่มีใน“อนาคต”
ขออย่า ..“บุญ”เกิดนอก“ชั้น ๕”ก็ไม่มี

(๓๑๙) บุญต้องเกิดในผู้มีชั้น ๕ เท่านั้น!

“บุญ”มีขึ้นได้ในขณะที่คนผู้สามารถทำ“พลังงานจิตนิยามของ
ตนจนเป็น‘บุญ’ในปัจจุบันของกาล”ที่มีพร้อมทั้ง“ชั้น ๕”นี้ เท่านั้น
ทุกปัจจุบันที่“ทำ” จนชำระกิเลสมีประสิทธิผลได้ คือ“บุญ”

เพราะบาง“ปัจจุบันของกาละ”คนผู้ทำ“บุญ” สร้างพลังงานไม่
สูงถึงชั้น“บุญ”ก็เป็นไปได้

(๓๒๐) ถ้าแบบนี้เรียกบุญไม่ถึง!

เนื่องจาก“คุณภาพ”ไม่เข้าชั้น“บุญ”

นั่นคือ “คุณภาพ”ของพลังงานจิตชำระกิเลสไม่ได้ นั่นเอง ก็
ไม่เกิด“บุญ”ไง!

จึง“ไม่มีภาวะที่กิเลสถูกชำระ”เกิดขึ้น

“ภาวะการฆ่า”ก็ยังไม่เกิด การฆ่าไม่มี

แต่ภาษาที่ว่า “ฆ่า”นี่! มันบอก“เชิงร้าย”

แต่“ภาวะที่กิเลสถูกฆ่า”นั้นเป็นภาวะ “ดี”แน่ๆ ที่คนควรทำให้
ตนก็จริงแท้

ทว่าเมื่อมันยังไม่มีขึ้น ยังทำไม่สำเร็จ จึงยังไม่มี“ภาวะดี”เกิด
ขึ้น “ร้าย”ก็ไม่มี ก็ไม่เกิด

ต่อเมื่อ“บุญ”กำจัดกิเลสออกไปได้ผล “การได้ผล”นั่นคือ“ดี”
มันหมายถึง“ดี”

แต่“การฆ่า”คือ ร้าย! มันสลับกันไปมา

(๓๒๑) บุญจากไปจิตสะอาดมาแทน!

ก็เหลือ“จิต”ที่สะอาดจากกิเลส ส่วนนี้ต่างหากที่เป็นภาวะที่
“เหลืออยู่”ให้เรียกได้เป็น“ภาวะดี” สิ่งที่“ปรากฏอยู่”สะอาดดี

“ภาวะดี”นี้“ทรงสภาพสะอาด”ขึ้นมา

เมื่อยังกำจัดกิเลสไม่ได้ ก็ยังไม่มี“จิตสะอาด”นั้น เกิดขึ้นมา
“ตั้งอยู่” หรือ“ทรงอยู่”

ก็ยัง“ไม่มีภาวนานั้น”ขึ้นมาให้“ทรงอยู่”

เพราะยังไม่“ผ่านปัจจุบันนั้น” ยังไม่เกิด“ภาวะดี”ที่เป็น“จิต”
เหลืออยู่-ทรงอยู่

จิตที่เป็น“ภาวะดี”เพราะจิตได้ถูกชำระกิเลสออกไปจากจิต

แล้วเป็นส่วนที่“เหลืออยู่”
ซึ่งไม่ใช่“บุญ”เลยที่“เหลืออยู่”

● ฉบับปีที่ ๓๓๒

ฉบับที่ ๓๓๓ เมษายน ๒๕๖๑

(๓๒๒) เกร็นบุญอีกที จิตตินั้นเกิดตอนไหน?

ฉบับที่แล้วเรากำลังพูดถึง“จิต”ที่เป็น“ภาวะดี” เมื่อ“จิต”ได้ถูกชำระกิเลสออกไปเสร็จแล้ว “บุญ”คืออาวุธฆ่ากิเลส ก็หายไป “จิต”ส่วนที่ถูกชำระ“กิเลส”ออกไปจากจิตนั้นต่างหาก ที่เป็นจิต“เหลืออยู่” คือ“จิตดี”

ก่อนที่“จิต”จะถูกชำระกิเลสออกไป ก็ยังไม่เป็น“จิตดี” “ภาวะดี”นั้นยังไม่เกิดขึ้น ก็ไม่มี“ภาวะดี”นั้น“ตั้งอยู่”หรือ“ทรงอยู่”

ธรรม คือ ภาวะ“ทรงไว้”หรือ“ตั้งอยู่” ก็มันยังไม่มีขึ้น มันก็ยังไม่มีการะ“ธรรม”นั้น

“ธรรม”คือ “การทรงอยู่” คือ“มี”ใช่มั้ย?

“มี-ไม่มี”คนละสภาวะ คนละกาละกัน

(๓๒๓) ย้าบุญเป็นแค่กิริยาปัจจุบัน! ไม่มีทรงอยู่ ไม่มีทรงไว้!

ส่วนความเป็น“บุญ”นั้น มันแค่“กิริยาปัจจุบัน” เมื่อมันทำ

หน้าที่เสร็จ มันก็ดับไป

“บุญ”เมื่อเสร็จกิจ จบมันก็“ไม่มี”ทันที

“บุญ”ไม่ใช่อะไรที่“ทรงอยู่-ทรงไว้”เลย

ดังนั้น “บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ” เห็นมั๊ย!

“บุญ”ไม่ใช่สิ่งที่“ทรงอยู่-ทรงไว้”จริงๆ

ฟังใหม่อีกที..ฟังดีๆ “บุญไม่ใช่ธรรมะ”

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่มันทำหน้าที่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้า
สิ้น“ปัจจุบัน”ปั๊บ! ทุกปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ! “ทุกปัจจุบัน”

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรมะ”ที่จะอยู่ถึง“อดีต”

“บุญ”จึงมีแค่ใน“ปัจจุบันเท่านั้น”ๆๆ

ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ

เพราะ“อนาคต” คือ “กาละ”ที่ยังมาไม่ถึง..ไง!

มันยังไม่เข้าสู่“กาละใหม่”เลย

ตั้งใจฟังความเป็น“กาละ”ให้ดีๆ

**(๓๒๔) มาศึกษาเรื่องของกาละกับกรรม อันเป็นเรื่องสำคัญ
อีกเรื่องหนึ่ง!**

“กาละ”กับ“กรรม”นี้แหละสำคัญที่สุดในความตรัสรู้ของ
พระพุทธเจ้า

“อนาคต”ใดพันความเป็น“อนาคต”ไปเพราะมันเดินทางมาถึง
“ปัจจุบัน” มันก็เป็น“กาละใหม่”ที่กลายเป็น“ปัจจุบัน”ใช่มั๊ย?

“อนาคต” มันกาละอันเดียวกันกับ “ปัจจุบัน”หรือเปล่าละ?
ก็ไม่ใช่!ชัดมั๊ย?

ความเป็นคนละ“กาละ”กันแท้ๆชัดเจน
“บุญ”มิได้เป็นได้แคใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

(๓๒๕) ย้ำเตือนตระหนัก บุญไม่รอเราในวันข้างหน้า แต่อยู่กับเราอยู่ที่ปัจจุบันที่วันนี้!

“อนาคต”นั้น คน“ผู้ทำ”ก็ยังไม่ได้ไปอยู่ที่“อนาคต” แล้ว
“กรรม”ที่เป็น“บุญ”ของคนผู้นี้ จะไปเกิดใน“อนาคต”ได้ยังไง ..หา?
และที่สำคัญจริงๆอีกก็คือ “บุญ”อยู่ใน“ปัจจุบัน” ทำงานได้ใน
ปัจจุบัน แล้ว“จบ”

รู้จัก“จบ”สักที กันมั๊ย?

“บุญ”..เกิดในปัจจุบัน-จบในปัจจุบัน

“อนาคต”เมื่อมาถึง“กาละใหม่”มันเปลี่ยน“กาละ”ไปเป็น
“ปัจจุบัน” “อนาคต”กับ“ปัจจุบัน”จึงเป็นคนละกาละ

ผู้ทำบุญ“เป็น”แล้ว จะทำ“บุญ”ที่ไร้ก็ทำในจิตตนขณะนั้น
“ปัจจุบัน”ทุกที จึงจะมี“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ ซึ่งมี
ประสิทธิภาพเป็น“บุญ”

ดังที่เคยทำได้ขึ้นมาทำงานให้แก่เจ้าของ“พลังงานใหม่”อีกที
คือ“ชำระกิเลสได้”จึงจะเรียกว่า“บุญ”

(๓๒๖) บุญใหม่-กรรมใหม่-กาละใหม่ทุกครั้งๆ!

และ“บุญ”ใหม่นี้จะเกิดผล ก็คือฆ่ากิเลส“ตัวที่มี”นั้นๆ เป็น
“กรรมใหม่” ใน“กาละใหม่”มันคนละโอกาส(ต่างกาละ) และคนละ
สภาวะ “บุญ”ไม่ตกค้างเป็น “บุญเก่า” “บุญ”จะมีแต่“ใหม่”

“บุญ”เป็นแค่“สภาวะ”หรือแค่“อาการปรากฏ”ในจิตของคนใน
แต่ละ“ปัจจุบัน”ที่สามารถ“อภิสังขารขึ้นได้(ปรุงสร้างขึ้นมาทำงานวิเศษยัง
ให้แกใจของตน แต่ทำให้คนอื่นไม่ได้)”เท่านั้น

ทำเสร็จแต่ละ“ปัจจุบัน”ก็หายไปทุกครั้ง “บุญใหม่”ต้องทำใหม่
ใน“ปัจจุบันใหม่”

“บุญ”จึงไม่“ตั้งอยู่หรือทรงไว้”จนข้าม“กาละปัจจุบัน”ไปเลย
สัก“บุญ”เดียว

(๓๒๗) ตั้งหลักดีๆ บุญไม่ใช่ธรรมะ บุญเป็นธรรมะ อย่างงๆ!

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรม” ..งงมัยละ?

ฟังใหม่อีกที..ฟังดีๆ “บุญไม่ใช่ธรรม”

และ“บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ”เลย จริงๆ

ซึ่งถ้าจะพูดให้ถูก “บุญ”เป็น“ธรรม” ด้วยซ้ำไป นี่คือ“ความ
จริง” แท้ๆทีเดียว

เพราะ“บุญ”ไม่เคย“ทรงอยู่-ทรงไว้” ณ สถานที่ใด แม้แต่ใน
“กาละ”ก็ทรงแค่เฉพาะ “พลังงาน”เท่านั้น อยู่ เป็นกิริยา-อาการ”ให้
สามารถ“ศึกษา”ได้ ไม่สถิตเสถียรเลย

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะมีอยู่ใน“อดีต”

ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ

(๓๒๘) ขออย่าสักรหลายย้า บุญจะไม่ก้าวข้ามปัจจุบันเด็ดขาด!

“บุญ”เป็นพลังงานที่“ไม่สถิตอยู่ข้ามปัจจุบัน” แม้จะเป็น
“อรหันต์”แล้วปานใด

“บุญ”จึง“ไม่สติด”เด็ดขาด แม้ท่านจะเป็น“อรหันต์หรือ
พระพุทธเจ้า”สำเร็จแล้ว “บุญ”ก็ไม่สะสมเป็น“อิตตา”ทั้งนั้น

อย่าเินๆ ตื่นเขินหลงว่า อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้“มีบุญ”
เป็นอันขาด แต่เป็นผู้“หมดบุญ”

อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้“สิ้นบุญ(บุญญปริกฺขิโน)” ผู้ไม่มี
“บุญ” ผู้“หมดบุญ”ตัวจริงตัวแท้

เพราะท่านเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญปาปปริกฺขิโน)”แล้วบริบูรณ์
ลัมบุรณ

สำคัญความข้อนี้ให้ละเอียดลออดีๆ

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ใน “ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้า
หมด“ปัจจุบัน”ปั๊บ.....ทุกปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บใน“ทุกปัจจุบัน”
เหมือนกัน

(๓๒๙) มาถึงบรรทัดนี้ พอเข้าใจคำว่า“สิ้นบุญ”แล้วกระมัง?

ดังนั้น ยิ่ง“บุญ”เสร็จกิจ จบหน้าที่ คนผู้นั้นก็ยิ่ง“หมดสิ้น
‘บุญ’สนิททุกๆ”เด็ดขาด

เป็นผู้สิ้น“บุญ”ทั้งปัจจุบัน-ทั้งอดีต-ทั้งอนาคต” คนผู้นี้จึง
ไม่มี“บุญ”อีกแล้วในทุก“กาละ” ก็เป็นคนผู้ไม่ต้อง“ทำกรรมที่จะ
กำจัดกิเลสตน”กันอีกแล้วในทุก“กาละ”

ก็เป็นคนที่ไม่มี“บุญ”ให้ทำอีก หรือเป็นผู้ไม่มี“บุญ”แล้วใน
“กาล”ทั้งหลาย

จึงเท่ากับคนผู้นี้หมดสิ้น“กาละ”ที่จะทำ“กรรม”อันเป็น
“บุญ”อีก

ก็เป็นคนผู้ไม่มี“บุญ”อีกแล้วในชีวิตต่อไปของตน “บุญ”ไม่มี
“กาล”ในตนอีกแล้ว

เพราะทำ“กรรม”ที่เป็น“บุญ”เสร็จจบแล้วในภาวะที่เป็น“กาล”
สำหรับชีวิตต่อไปของตน เป็นผู้มี“กาลกต” แปลว่า ผู้ทำกาละ
“ตาย”เสร็จแล้ว

**(๓๓๐) ทำกาละคือตาย อะไรตาย ก็กิเลสตาย! ตายหมดสิ้นก็
เป็นอรหัตต์กันเลย!**

“การตาย”นี้“ผู้กระทำ”คือ ตนเอง“ทำการตาย”นี้สำเร็จ
“กาล”ก็ไม่มีอีก

ถ้าทุก“กรรม”ของคนผู้นี้ก็คือผู้“จบกิจ” คนผู้นี้ก็บรรลุ“อรหัตต์”
คนผู้นี้“กิเลส”ไม่เกิดในจิตอีกแล้วในทุก‘กาล’แม้‘กาล’ก็ไม่มี
เป็นผู้“ทำกาล”เสร็จแล้ว จบกิจแล้ว

“กิเลสตายสนิท” ก็ไม่เกิดอีกแล้ว

ท่านแปลคำว่า“ทำกาละ”ว่า “ตาย”

“ทำกาละ” จึงไม่ได้หมายความว่า “การตาย”ของร่างกาย แต่
เป็น“การตายของกิเลส” ผู้“ทำกาละ(ตาย)”จึงได้แก่ “อรหัตต์”

“กิเลส”ตายนั้น จะไม่ใช่ร่างกายตาย และก็ไม่ใช่“จิตทั้งหมด”
ตายสิ้นเกลี้ยงไป จนถึงขนาดไม่มีความเป็น“จิต”หรือไม่มี“ธาตุรู้”
ดอกนะ

ผู้ทำ“จิตทั้งหมด”ให้ตาย..ได้นั้น คือ ผู้เป็น“อรหัตต์”ขึ้นไป
เท่านั้นที่ได้ ทำเป็น

และอรหัตต์ทุกองค์ก็ทำ“ตาย”ชนิดที่จบ“ปริณิพพานเป็น

ปริโยสาน”ได้อีกด้วย

อรหันต์ จึงชื่อว่า ผู้ทำ“บุญเป็น”อย่างแน่แท้ หรือ“ทำบุญ”เป็น
ลัมมาทิฐิ กระทั่ง “กิเลสาสวะ”ของตน“ตาย”หมดสิ้นเกลี้ยง

**(๓๓๑) ตัดกิเลสยังไม่สะเด็ด ก็ต้องทำบุญอีกหลายครั้ง ก็ฝึกฝน
ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเชี่ยวชาญ!**

ผู้“ทำบุญเป็น”แล้ว แต่“กิเลส”ในตนยังไม่หมดสิ้น ทำได้เป็น
บางส่วน คือผู้มี “ส่วนบุญ(บุญภูมิกิยาหรือบุญภูภาค)” ก็ต้องทำ“พลังงาน
บุญ”ขึ้นมาในจิตตนอีกที ก็เป็น“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ ก็
ต้องให้มีประสิทธิภาพเหมือน“บุญ”ที่เคยทำได้ขึ้นมา ทำงานให้แก่
เจ้าของพลังงานใหม่อีกที คือ“ชำระกิเลสได้”นั้นแหละทำเพิ่มขึ้น

ดังนั้น ผู้มี“ความสามารถ”ไม่พอ หากทำ“บุญในปัจจุบันใหม่”
อีกก็อาจจะทำไม่ได้ทุกครั้ง จึงต้องฝึกฝนอีกๆ จนกว่าจะเชี่ยวชาญ
ชำนาญแท้นจน“เก่ง”จริง กระทั่งสามารถเป็นอัตโนมัติ หรือยิ่งกว่า
อัตโนมัติโน่นแหละจึงจะเป็น“ตถตา” ตถตาคือ เพียงแต่มี“เจตนา
[เจตสิกที่มุ่งไปข้างหน้าแต่ยังไม่ถึงขั้นหวัง(ลาเปกโข)]”ปั๊!ก็มี“อภิสังขาร”
ขึ้น“เป็นเช่นนั้นได้เอง”ปั๊!

(๓๓๒) ตถตาเป็นความเก่งขั้นปัญญาภิสังขารทีเดียว!

“ปัญญาภิสังขาร”ต้องเก่งขั้นอัตโนมัติ โน่นทีเดียว จึงจะชื่อว่า
“ตถตา”(คือเป็นได้เอง)

ต้องอย่างนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”

คือ“ฆ่ากิเลส”ได้สำเร็จผลหมดสิ้น ชนิดที่เป็นอัตโนมัติกันเลย

...ต้องขึ้นอัตโนมนะ! “ประสิทธิภาพ”ต้องขึ้นนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”

“ตถตา”จึงไม่ใช่ภาษาที่เข้าใจกันตื้นๆเพี้ยนๆผิดๆ แต่มี“สภาวะ”ที่สูงส่งมากจะนี้

“ตถตา”คุณค่าสูงส่งปานนี้ที่เดียว ผู้ไม่รู้จริง ก็มักจะพูด “ตถตา”กันพล่อยๆ ผิดๆ

ขออย่า..“ตถตา”นั้นมีต่างกันถึง ๓ ชนิด

(๓๓๓) ตถตาความหมายที่เป็นตถตา ตามยถากรรม! ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่

๑.ตถตาที่ยังไม่ใช่“ตถตา”ที่ถูกต้องเลย แต่ไปเข้าใจว่า ตถตาเป็นแค่ภาวะ“ยถากรรม” คือเข้าใจแค่ว่า “มันเป็นเช่นนั้นแหละ, มันก็เป็นเช่นนั้นของมันเอง ไม่มีใครไปทำให้มัน”

ซึ่งหมายความว่า ตามแต่มันจะเป็น มันเป็นเรื่องของมันทำเอง เจ้าตัวไม่รู้เรื่อง ตนยัง“อวิชชา”

ถ้าอย่างนี้ ยังไม่เป็น“ตถตา”ถูกแท้จริง ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ คนผู้เป็นเจ้าของ“กรรม”นี้ยังทำ“กรรม” นั้นเองแต่ไม่รู้จัก “กรรม”ของตน ยัง“อวิชชา” จึงไม่รู้จัก“กรรม”

โดยเฉพาะ“กรรม”นั้นยังมีใช้“โลภุตระ”แน่นอน

ตนเองยัง“ทำให้เป็นเช่นนั้นเอง”ไม่ได้

ยังไม่เกิด“ธรรมโลภุตระ”ใดในตนเลย

อย่างนี้ ยังไม่ใช่“ตถตา”เลยสักกะน้อย!

ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“ตถตา”อยู่เต็ม

(๓๓๔) ตถตาความหมายที่ ๒ เริ่มเห็นมรรคแล้ว!

๒.ตถตาที่มีลัมมาทิฏฐิ แต่ยังเป็นแค่เริ่มพบ“มรรค” แล้วอุทานเมื่อเห็น“มรรค”นั้น

เมื่อ“ตนทำให้เกิดในตนเองได้”เป็นภาวะแรก

“โอ.. มันเป็นเช่นนั้นเอง! อย่างนี้หรือ!” ซึ่งเป็น“การอุทานขึ้นในใจ”เพราะ“เพ็ง”เคยพบที่“ตนเองทำได้ในตนเอง...ครั้งแรก ลัมผัสแรก” จึงอุทานว่า “โอโห.... มันเป็นอย่างนี้เอง!!!!”....นี่คือ ตถตาที่ ๒

(๓๓๕) ตถตาความหมายที่ ๓ เป็นตถตาที่ได้ผลแล้ว!

๓.ตถตาที่ลัมมาทิฏฐิซึ่งเป็น“ผล”แล้ว อันนี้แหละคือ “ตถตา” ปริบูรณ์ลัมบูรณ์แท้

คำว่า“ตถตา”นี้แปลว่า“ความจริง”ที่เป็นโดยตนเอง และเป็นเองอย่างอัตโนมัติ

ในที่นี้เรากำลังหมายถึง“บุญ”ที่เป็น “ความจริง” และเป็น “ความจริง”ขึ้นเกิดได้เอง อย่างอัตโนมัติทีเดียว จึงชื่อว่า“ตถตา”

(๓๓๖) ข้าย้าจำอย่าลืม บุญคือพลังงานเป็นแค่กิริยาอาการเฉพาะในปัจจุบัน!

ขออย่าเข้าใจผิดยิ่ง “บุญ” คือ พลังงาน

เมื่อทำงานหมดหน้าที่แต่ละ“ปัจจุบัน” แล้วเสร็จ “บุญ”ก็หายไป “บุญ”จะไม่เหลือสะสมในทีใดๆ ..ขออย่าให้ชัฏๆ

“บุญ”ไม่ตั้งอยู่ ไม่ทรงไว้ ณ ที่ใดๆเลย

“บุญ”จึงไม่ใช่แม้แต่“ธรรม(หรือธรรมะ)” ตามนัยะนี้ เพราะ

“ธรรมะ”คือ“ตั้งอยู่-ทรงไว้” แต่“บุญ”นั้นไม่มีอะไร“ทรงไว้”

ก็ขอขียนะสำคัญนี้ไว้ด้วย ตรองดีๆ

“บุญ”เป็น“ภาวะที่ปรากฏในปัจจุบัน”เท่านั้น “บุญ”จึงเป็น
“อจินไตย”ที่สุดที่ผู้มี“ปัญญาอันยิ่ง”ถึงจะรู้แจ้งภาวะนี้ได้จริงแท้

“บุญ”มีขึ้นในปัจจุบัน เกิดแล้ว ก็ตายลงไปพร้อม“ปัจจุบัน”
ทุกปัจจุบัน เป็นครั้งๆ

“บุญ”จึงแตกต่างจาก“กุศล”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งยวด ด้วย
ประการอย่างนี้

(๓๓๗) บุญทำหน้าที่ร้ายสุดๆ โหดสุดๆ!

“บุญ”จะกล่าวว่าเป็น“ความดี” ก็แน่ๆต้องกล่าวกันอย่างนั้น
เพราะ“บุญ”ดีวิเศษจริงๆ แต่ทำหน้าที่“ร้ายยิ่งๆ”คือ“ฆ่า”นี่เอง!

“ฆ่า”กิเลส และ“ฆ่าเฉพาะกิเลส”เท่านั้น

ผู้มีความฉลาดที่มีใช้“ปัญญา”(ฉลาดแค่เฉโก)จึงสับสนในแง่
“บุญ”เป็น“ความดียิ่งๆ”

ซึ่งก็จริงเหมือนกัน แต่มันดีคนละทิศ

เพราะ“บุญ”คือความสามารถ“ฆ่ากิเลส”กันแท้ๆจริงๆ “ฆ่า”
คือ“ทำเลว”ที่สุดแล้วในความเป็นคน ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ดังนั้น“ความจริง”แท้แล้ว “บุญ”นั้นไม่ใช่“อาการดี”สักหน่อย
“บุญ”คือ“พลังงานที่ทำร้าย” บุญมี“อาการทำลาย” มี“หน้าที่”
ฆ่ากิเลส ทำร้ายกิเลส จริงๆ ใช่มั้ย?

ซึ่ง“ฆ่า”นั้น“ไม่ดี” ..จริงมั้ย?

แต่“ฆ่า”นี้“ดี”นะ!!! (ปฏี เป็น“สัททิมายา” คือ มันทวนไปวนมา)

**(๓๓๘) ร้ายสุดๆ โหดสุดๆ แต่ดีเลิศประเสริฐศรี! มายาชั้น“สิริ
มหามายา”**

นี่คือ“ความสลับซับซ้อนที่‘หมุนวนไปมา’ด้วยเชิงซ้อน” เรียก
สั้นๆว่า“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” บาลีก็ว่า“ปฏินิสสัคคะ”บ้าง
“ปฏินิสสรณะ”บ้าง แม้แต่“คัมภีรารวภาโส”หรือ “สิริมหามายา”

เป็น“การทวนกระแส(ปฏิโสด)”จริงๆ

ซึ่งมันช่างดูเหมือน“การตลบตะแลงกลับกลอก” ไม่อยู่
กะร่องกะรอย เสียเลย

ถ้าไต่ก็ยกก็คือ“การตลบตะแลง”แท้ๆ

(๓๓๙) ธรรมลึกซึ้งชั้นอภิธรรมมีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน!

แต่“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”นี้ เป็น“ความจริง,ความถูกต้อง,
ความสามารถ”ในโลกุตรธรรมที่ผู้ปฏิบัติทำได้ถึงชั้น“อภิธรรม
(ธรรมะชั้นยอดเยี่ยม)เป็น“ปรมาตถสัจจะ(ความจริงที่เป็นแก่นแท้ธรรมสาระชั้นสูง..
ถึงสูงสุด)” ต่างหาก

จึงเป็น“อจินไตย”อย่างยิ่ง ที่สามัญโลกีย์ธรรมดาไม่อาจจะคิด
เอาคาดเอาได้

คำว่า“บุญ”นี้เป็น“อจินไตย”อย่างยิ่ง

“บุญ”เป็น“โลกุตรธรรม”แท้ๆ ที่มีความหมาย“พิเศษสุด”
เป็น“เอกังสะ-เป็นเอกังสะนะ(แต่ถ่ายเดียว)” เพราะเป็น“พลังงาน”เช่น
เดียวกันกับ“พลังงาน”ที่เป็น“อตุณิยาม”ทั้งหลาย “บุญ”นั้นจึงไม่ใช่
แม้แต่เป็น“พีชนิยาม”

● จบฉบับที่ ๓๓๓

ฉบับที่ ๓๓๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑

(๓๔๐) ย้ำว่าบุญเป็นเรื่องโลกุตระเท่านั้น!

ฉบับ ๓๓๓ เรากำลังพูดถึง นัยยะละเอียดของ“บุญ” ซึ่งยังมีความละเอียดลึกซึ้งอีกมากกว่านัก ที่ควรจะต้องรู้ให้ชัดถึง

ฉบับที่แล้วย้ำว่า “บุญ” เป็น“โลกุตระ”แท้ๆ ที่มีความหมาย “พิเศษสุด” เป็น“เอกังสะ-เป็นเอกังเสนะ(แต่ถ่ายเดียว)” เพราะเป็น “พลังงาน”เช่นเดียวกันกับ“พลังงาน”ที่เป็น“อุตุนิยาม”ทั้งหลาย “บุญ”ไม่ใช่แม้แต่เป็น“พีชนิยาม” เพราะ“บุญ”ยังไม่มี“ชีวะ”

“พีชนิยาม”นั้นมี“ชีวะ”แล้ว มี“สัญญา” กับ“สังขาร”ที่ปรุงแต่งธาตุให้เป็น“ตนเอง”ได้

(๓๔๑) บุญเป็นพวกเดียวกับอุตุนิยาม!

แต่“อุตุนิยาม”ยังไม่มี“สัญญา”นะ ยังไม่มี“ความกำหนดรู้”เป็นของ“ตนเอง” “ตัวตน”หรือ“รูปร่าง”ที่รวมตัวกันอยู่ได้ของ“ธาตุอุตุนิยาม”นั้นเกิดจาก“พลังงานทางฟิสิกส์” หรือ“พลังงานวิทยาศาสตร์”ที่เป็นความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้าแห่งสสารเป็นต้นเท่านั้น” ล้วนเป็นได้แค่“อุตุนิยาม”

“บุญ”ยังไม่มีสภาพเป็น“ชีวะ”เลย

“บุญ”ยังเป็นแม้แต่“พีชนิยาม”ก็ไม่ได้

“บุญ”เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้นแท้ๆ เป็น “พลังงาน”ที่มีหน้าที่ “กำจัดกิเลส”เพียงอย่างเดียวด้วย ไม่กำจัดอื่นใดเลย หรือไม่มีภัยต่อภาวะอื่นใดเลย นอกจาก“ธาตุกิเลส”

“บุญ”ชื่อสัตย์ที่สุด ไม่ทำหน้าที่ผิดเลย
นอกจากคนผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดเอง

(๓๔๒) ศาสด์แห่งบุญ พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ค้นพบ!

“บุญ”เป็น“พลังงานในจิตวิญญาณ”ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์
ทรงค้นพบ และ “ทำพลังงานอยู่ในจิต”นี้ได้ จึงเป็นศาสนาเดียว
เท่านั้นในโลก ในมหาจักรวาล จริงๆ

และเป็น“วิทยาศาสตร์”แท้ๆ เพราะถ้าใครศึกษาทำตามอย่าง
“สัมมาทิฐิ”และปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ” มี“เหตุ”มี“ปัจจัย”ก็จะ
สำเร็จเป็นผลที่“สัมมาปฏิเวธ”ได้เหมือนกันทุกคน หากสามารถ
ปฏิบัติบรรลุถึงขั้น“อารยสัจ ๔” ที่เป็น“ทฤษฎีเดียว”อันพิเศษสุด
ของศาสนาพุทธ

ซึ่งสามารถ“กำจัดกิเลส”ที่เป็นเหตุแห่ง“ทุกข์”ได้แท้ ได้จริง
ได้อย่างเป็น“สวากขาโต(พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ดีแล้ว)”จริงๆ

(๓๔๓) พระพุทธเจ้าบัญญัติ“บุญ”คือ พลังงานพิเศษ!

“บุญ”ของศาสนาพุทธมีคุณค่ายิ่งแบบอุตุนิยาม “บุญ”เป็นคำ
เฉพาะที่พระพุทธเจ้าทรง“บัญญัติ”ขึ้นมาเรียก“พลังงานพิเศษ”
ให้ใช้ ใน“จิตนิยาม” แต่ทุกวันนี้คนเอาไปใช้ผิด ใช้กันละเทะ!

“บุญ”เป็นภาษาไทย ที่มาจากบาลีคำว่า“บุญญ” ถ้าดูจาก
พยัญชนะ“ป” สระ“อุ” สะกดด้วยพลังงาน“อัญญะหรืออัญญา”

(๓๔๔) มาวิเคราะห์เชิงนิรุกติอีกที!

“ป” คือ ภาวะที่เกิดขึ้นบ่งบอกทิศทางของ“ความเคลื่อนไหว”
ไปข้างหน้า “ป”นี้จึงหมายถึง สภาพที่ดำเนินไปและดำเนินไปๆ

ส่วนสระ“อุ” คือ เล้าที่ ๓ ของ“สระคี่”ซึ่งมี“อะ,อิ,อุ”เป็น
“พลังงานถึงขั้นครอบรอบ ๓ เล้า”ที่เกิดพลังงาน“วงวน”หมุนเป็น
“ตัวตน(อิตตา=ISH)”เป็นสสาร-พลังงานขั้นหนึ่งแค่นั้น

ยังไม่ก้าวหน้าถึงขั้นเป็น“พีชนิยาม” ต้องเป็น“พีชนิยาม”ก่อน
จึงจะเจริญขึ้นๆ ถึงขีด“จิตตะ”ได้ แล้วพัฒนาขึ้นเป็น“จิตนิยาม”

สระ“คี่(อะ,อิ,อุ)”คือ ความเด็ดเดี่ยว มีพลังเป็นของตนเอง เป็น
เอกบุรุษ มีนัยสำคัญต่างกับความเป็นสระ“คู่(อา,อี,อุ=อิตถิภาวะ)”

ดังนั้น เมื่อเกิดอาการหรือพลังงานของ“สระ”คือ “อะ-อา-อิ”
ก็เป็น“รอบหนึ่ง”ของ“๓ สระ” มี“อิสระในตน”(เอาสระ“อิ”มาเรียก
“๓ สระ”นี้)

“อิ”คือ ตัวที่ ๓ ของสระ ส่วน“ส”กับ“ร”จับตัวกันเกิด“วงวน”
ก็เป็น“อ้ง(นิคหิต=๐)”เมื่อมีพลังงานของ“วงวน(อ้ง,๐)”ที่มี“สะ กับ ระ”
ปรุ่กันเป็น“วงวน”คือ สะ กับ ระ เกิด“อ้ง(๐)”

“ว-ส-ห (๓ เล้าเศษวรรค)”ก็จับเอา“สะ”มา

ส่วน“ย-ร-ล (๓ เล้าเศษวรรค)”ก็เอา“ระ”มา

“พลังงานวงวน”คือ “อ้ง”มี ๓ เล้า(ส+ร+อ้ง)

ก็เป็นตัวของตัวเองได้“วงหนึ่ง” หรือ “ตัวตนหนึ่ง”(เกิดเป็น..

๑.เธอ ๒.เขา ๓.ประธานผู้ควบคุม‘เธอ-เขา’(ประธาน=I, เธอ=S, เขา=H)”ได้ภาวะ
(วงวน ๓ เล้า)นั้นขึ้นมา มี“วงวนที่สมดุล”เป็น“เอก”ในตัวเอง งงมั้ย?
ภาษาศาสตร์ลึกลับหน่อยนะ!

(๓๔๕) บุญต้องมีปัญญา ไม่มีปัญญาย่อมสร้างบุญไม่เป็น!

“บุญหรือปัญญา”นี้จึงต้องมี“ปัญญา” ทำงานร่วมกันแนบแน่นที่สุด ขาดกันไม่ได้

“บุญ”ยังมีความละเอียดยิ่งๆ ผู้เขียนจะพยายามสาธยายออกมาดู ก็ตามภูมิที่มีนะ

“บุญ”ไม่ใช่“ตัวตน” “บุญ”ไม่มีสถานที่

“บุญ”ไม่มีอะไรจะข้ามกาลเวลาไปจาก“ปัจจุบัน”ได้เลย ในอดีตในอนาคตจึงหมดสิทธิ์ที่“บุญ”จะมีอยู่-ทรงอยู่ เด็ดขาด

“จบ”ปัจจุบันใด “บุญ”ก็จบด้วย ณ ที่นั้น

“ตัวตน”ของ“บุญ”ก็ไม่มี สถานที่ตั้งของ“บุญ”ก็ไม่มี และพ้นจาก“ปัจจุบัน”ไปแล้ว“บุญ”ก็ไม่มี แล้วจะเอาอะไร ข้ามชาติไปเป็น“ผลในอดีต”กันอีกเล่า บุญมีแค่ปัจจุบันจริงๆ

“บุญ”จึงไม่มี“ชาติ” ไม่มี“ภพ” ชัดมั๊ย?

(๓๔๖) ย้าทวนภาวะ“หมดภพ-หมดชาติ” “สิ้นบุญ-สิ้นบาป” อีกทีนะ!

เพราะถ้าแม้ว่า แม้แต่“บุญ”ทำงานหมดหน้าที่แล้ว กำจัดกิเลสหมดเกลี้ยงแล้วก็ยังมี“ภพ” มี“ชาติ”กันอยู่อีก ไม่สูญ ยัง“มี”“บุญ”ได้อย่างไร?

หากเป็นเช่นนี้ จะมี“พลังงาน”อะไรเล่า ที่กำจัดกิเลสหมดเกลี้ยงสำเร็จแล้ว ถึงจะ“หมดภพ-จบชาติ”เด็ดขาดได้ไม่เหลือเศษกันสักกะที “สูญ”กันสุดๆ “ไม่มี”กันเด็ดๆ “จบกิจ”สนิทวันดี

ศัพท์คำว่า “บุญอุปาทนปริกขิโน”ที่แปลว่า “สิ้นบุญสิ้นบาปไป

แล้ว” แล้วมันจะจริง “จบ”กันเมื่อไหร่? อย่างไร? ตรงไหน?

จะ“จบ”ได้ไหน? ...ลองหามาดูซิ!!!!

ชัดเจนว่า “บุญ”ทำงานอยู่ใน“ปัจจุบัน” เท่านั้น จบแล้วก็หายไปพร้อมกับ“ปัจจุบัน” จึง“จบกิจ”กันได้

“บุญจึงไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ”ตั้งขึ้นในที่ไหน นอกจากมี“อาการในปัจจุบัน”แค่นั้น

(๓๔๗) บุญเกิดได้มีได้ แต่อยู่กับปัจจุบัน ไม่กระโดดข้ามชาติไปภพอื่น!

จะว่าเกิดว่าเป็นว่ามี ก็เกิด-ก็เป็น-ก็มีในขณะที่“พลังงาน”กำลังทำหน้าที่“บุญ” ณ ปัจจุบันนั้น เท่านั้น ทำหน้าที่เสร็จก็ลั่นไป

จึงมิใช่“การเกิด”ที่เป็น“ชาติ”ข้ามชาติ

“บุญ”จึงเป็น“พลังงาน”เพียงชั่วขณะ “ปัจจุบันกาล”เท่านั้น ก็จบ“การปรากฏ”ลง

“หาชาติ-หาภพ”ของ“บุญ”ที่จะ“ข้ามปัจจุบัน”ไปไม่ได้เลยสัก“ภพ”สัก“ชาติ”

“บุญ”จึงแค่“อาศัย”เท่านั้น แม้“นิสสัย”ก็มีใช้ ถ้า“อนุสสัย”ก็ยังไกล ถ้าจะมี“บุญใหม่” “จิต”ของผู้นั้นต้องสร้าง“บุญ”นั้นขึ้นมาใหม่

“บุญ”นั้น“ดับชาติ-ดับภพ” มิใช่พาเกิด

แม้...คำว่า“อุปเพกตบุญญตา” ก็มีใช้“บุญ”ข้ามชาติ

แต่เป็น“คน”ผู้ได้“ทำบุญแล้วแต่ชาติก่อน”ต่างหากที่“ข้ามชาติ” หมายถึง“คน”ผู้ได้ทำ“บุญ”สำเร็จมาแล้ว(গত)แต่ชาติปางก่อน (อุปพ)ข้ามกาลละ

“คน”กับ“บุญ”มันคนละส่วน คนละอันกันนะ!

อันหนึ่ง“ชาติ”ของ“คน”แต่อีกอันหนึ่งมันแค่“กิริยา”ของ “กรรม”

(๓๔๘) กรรมทุกกรรมย่อมสร้างภพสร้างชาติให้เกิดในจิต เสมอ! มาศึกษาจากตัณหา ๓ ชนิดกัน!

“ชาติ”คือ“การเกิด” ผู้ยังไม่มีภูมิสูงถึงขั้นเก่ง“อยู่เหนือ”(อุตตระ)
วิวตัณหา ทุกคนที่ทำ“กรรม”จะมี“ชาติ”มี“ภพ”เกิดในจิตเสมอ

“ตัณหา”คือ ความอยากได้ มี“๓ ชนิด”

..กามตัณหา-ภวตัณหา-วิวตัณหา

กามตัณหา.....อยากได้อะไรก็เป็น“ภพ” เป็น“ชาติ”ขึ้นในใจ แม้
“อยากได้ความไม่มีภพ”คือ “วิวตัณหา” แต่ถ้าผู้นั้นไม่มี“ปัญญา”
ไม่เคยเรียนและฝึก“ทำใจในใจ”ของตนจนสามารถ“ทำ“กรรม”ใดๆ
จิตใจก็ไม่ก่อ“ชาติ”ไม่ก่อ“ภพ”ขึ้นในจิตใจสำเร็จด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”
ได้สำเร็จจริง ชีวิตที่ยังมี“กรรม”ทุก “กรรม”ก็จะมี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่
เสมอตลอด สำหรับผู้ยัง“มีฉาปฏิภูลิ”

(๓๔๙) วิวตัณหาสสร้างภพ สร้างชาติได้อย่างไร?

“วิวตัณหา”นั่นคือ “อยากได้” แต่เป็นตัณหาที่อยากได้
“จิตว่างจากภพ”หรือ“จิตว่างจากการเกิดกิเลส” ซึ่งผู้ไม่ฉลาด
โลกุตระ ไม่มีปัญญารู้จริง ไม่อยากได้“ตัณหานี้”หรอก

ต้องผู้ฉลาดที่เป็น“ปัญญา”แท้เท่านั้นที่อยากได้“วิวตัณหา
(ตัณหาไม่มีภพ)”

แม้“อยากได้” แต่ว่า ทำจิตใจของตนให้เป็น“จิตว่าง”คือ

“ว่างจากกิเลส” หรือทำให้“จิตว่างคลายไปจากกิเลส”ไปตามลำดับ
ยังไม่เป็น ไม่ถูกต้อง นั่นก็เพราะคนผู้นี้ยังไม่“สัมมาทิฐิ” จึงปฏิบัติ
“ไม่สัมมาปฏิบัติ” จิตก็มี“ภาพ”มี“ชาติ” ที่“ข้ามชาติ”อยู่แน่นอน

(๓๕๐) อุเบกขาแบบโลกีย์...เคหสิตอุเบกขาเวทนา!

ซึ่งผู้ปฏิบัติที่“มิฉฉาทิฐิ” เช่น ผู้ที่เชื่อลัทธิ“หลับตา”พยายาม
ปฏิบัติตามทิฐิของตนที่ยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”เป็นต้น จึงได้แค่“เคหสิต-
อุเบกขาเวทนา”คือ ว่างแบบพักยก!

เป็นแค่เพียงว่าได้“อุเบกขา” แต่เป็น“อุเบกขาเวทนา”ที่ยัง
เป็นของชาวโลกีย์ หรือยังเป็นแค่การปฏิบัติของผู้“ทำใจในใจที่ขม
หรือสะกด‘กิเลสกำ’ไว้มิให้ปรากฏอาการในใจ” ชั่วขณะเท่านั้น แต่
ยังฆ่ากิเลสไม่เป็น ยังลดละกิเลสไม่ถูกต้องถึงขั้น“สัมมาทิฐิ”
บริบูรณ์ เนื่องจาก“วิธีปฏิบัติ”มันผิด!

(๓๕๑) อุเบกขาแบบโลกีย์เหตุเพราะยังทำใจในใจไม่เป็น!

เพราะถึงแม้จะทำได้ถึงขั้น“อุเบกขาเวทนา” แต่การกระทำ
ของผู้มิฉฉาทิฐิ ยังมี“ทิฐิ”ไม่“สัมมา”แท้ ตามพระพุทธเจ้าทรง
สอนอย่างถ่องแท้ หมายความว่า ยัง“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน
“ไม่แยกกายถ่องแท้ลงไปถึงที่เกิด” ที่เรียกว่า“อโยนิโสมนสิการ”

ยัง“ทำใจในใจของตน”ไม่เกิด“เนกขัมมลิตเวทนา” เพราะยัง
“ทำใจในใจ”ไม่ถูกต้อง

(๓๕๒) ยิ่งหลับต้ายิ่งจิตว่าง ยิ่งเป็นแค่ว่างชั่วคราว ว่างพักยก!

ทุกวันนี้ มันยากมากๆ ที่จะพูดหรืออธิบายให้คนยุคนี้ เชื่อ หรือ เข้าใจได้ว่า การหลับตา“ปฏิบัติ”นั้น มันไม่ใช่“วิธีปฏิบัติของพุทธ” มันเป็น“วิธีของเดิรยถีย์”ที่มีมาตลอด千百ปีแล้ว แม้ยุคพระพุทธเจ้า อุบัติ ก็ต้องมาสอนใหม่ มาปรับทฤษฎีกันหนักหนาสาหัส!

คำว่า “จิตว่าง”หรือ“อุเบกขา”นี้เข้าใจกันยากมาก

แม้ผู้ที่ไม่ปฏิบัติธรรมก็ตาม แต่มี“จิตว่าง”หรือจิตหยุดพัก ไม่นึกไม่คิดอะไร เป็นครั้งๆ คราวๆ หรือผู้ที่มี“ความอยากได้จิตว่าง” แต่ยังมีจิตติดอยู่ ก็จะเกิดความเป็น“จิตว่าง”ที่เป็น“จิตว่าง”แบบ “เคหสิตอุเบกขาเวทนา” ซึ่งผู้ทำก็หมายความว่า จะเป็นจิต“ไม่มีภพ” หรือ“ว่างจากภพ-ว่างจากความมีการปรุงแต่งของกิเลส”(ไม่ติด ไม่ผลึก)ชั่วคราว มันก็ไม่แปลก เราทำได้ “โลกีย์”ปุถุชนทั่วไปก็ทำได้!

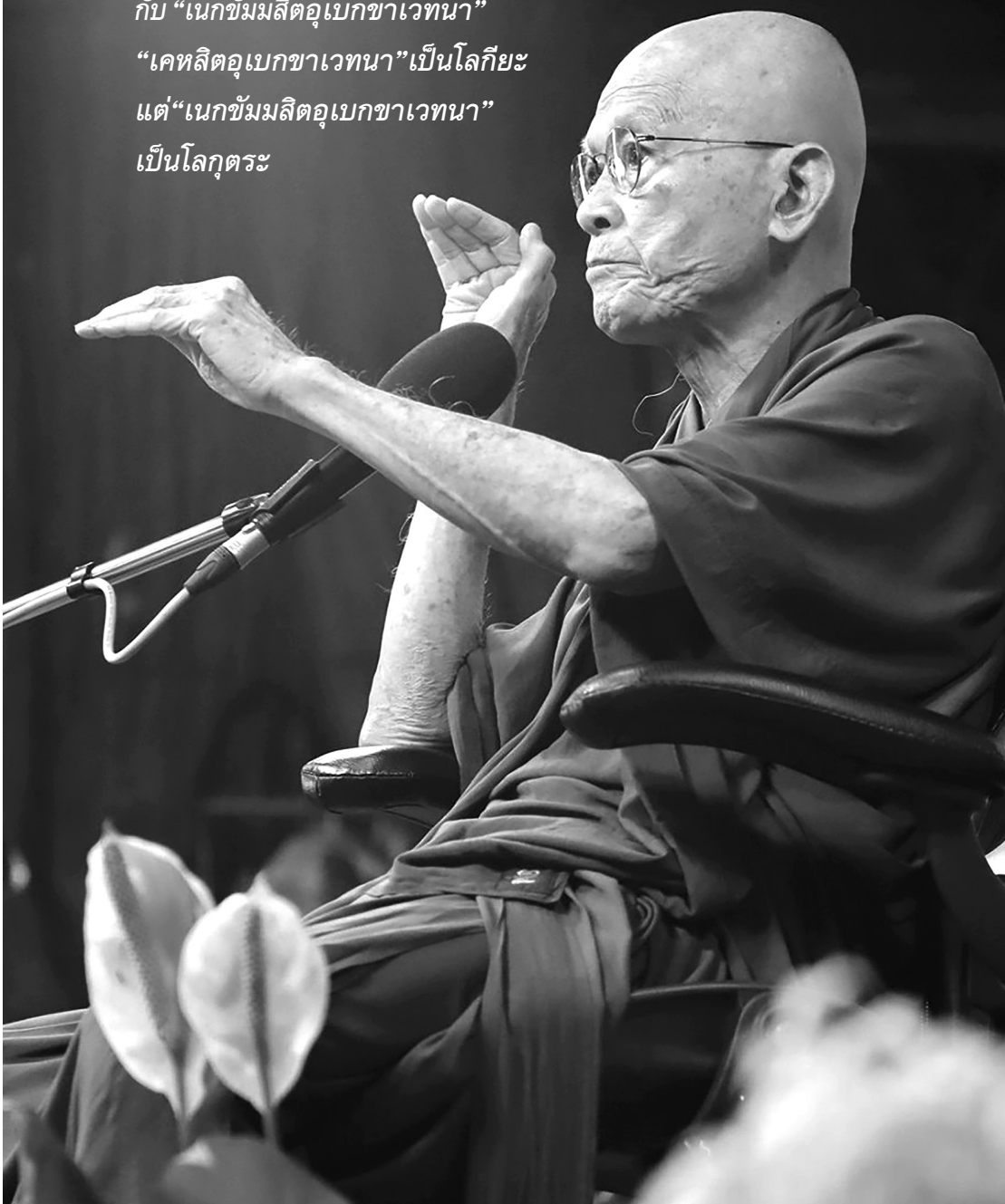
(๓๕๓) เคหสิตเวทนาหรือนิพพานลาลอง หรือนิพพานชั่วคราว ฟังดูดี แต่ยังไม่ใช่นอกขัมมสิตเวทนา!

“เคหสิตเวทนา”นี้ ท่านพุทธทาสเป็นต้น และอาจารย์อื่นๆ อีกหลายคน ชอบยกอ้างขึ้นมา และพูดกันทำเป็น“ตื่นๆ-ง่วงๆ”ว่า เป็น“นิพพานลาลอง”หรือนิพพานชั่วคราว

ซึ่งแท้จริงยังไม่ใช่“จิตที่ว่างจากกิเลสเป็นลำดับ ชนิดที่“กำจัด ตัวตน(อัตตา)”ไปตามลำดับที่มี“ความรู้ในความเป็น“อัตตา”จาก “โอฬาริกอัตตา”เป็นเบื้องต้น แล้วก็“มโนมยอัตตา”ที่สูงสุด“อรูป อัตตา”เป็นขั้นปลายท้าย

แต่ว่าผู้ได้แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”นั้นเมื่อปฏิบัติได้มันก็เป็น“จิตว่าง”ก็จริง แต่“ธรรมภาวะ”เช่นนี้ มันไม่ได้แค่“เคหสิต-

“อุเบกขา”มี ๒ ชนิด คือ
“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”
กับ “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”
“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”เป็นโลกียะ
แต่ “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”
เป็นโลกุตระ

เวทนา”เท่านั้น ยังไม่ใช่“เนกขัมมลิตเวทนา”

“เคหลิตเวทนา”คือ ผู้ยังมีอารมณ์ที่เป็นโลกียะอยู่ ยังไม่เป็น
อารมณ์ถึงขั้น “เนกขัมมลิตเวทนา”ที่เป็น“โลกุตระลัจจะ”

(๓๕๔) เนกขัมมลิตเวทนาของแท้ต้องมีสภาวะอย่างนี้!

“เนกขัมมลิตเวทนา”คือ ผู้สามารถทำจิตของตนให้มี“อารมณ์
ที่เป็นอาริยะ”ได้เป็นลำดับๆ ซึ่งเป็นผู้สามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการโธ)
ของตนให้บรรลุลหระได้ ถึงขั้นมี“การชำระกิเลส”ของตนออกไป
ถูกตัวตน มีการเกิดผลตามลำดับสัมมาบรรคจริงๆ

“อุเบกขา”มี ๒ ชนิดคือ “เคหลิตอุเบกขาเวทนา” กับ “เนกขัมมลิต
อุเบกขาเวทนา”

“เคหลิตอุเบกขาเวทนา”เป็นโลกียะ แต่“เนกขัมมลิตอุเบกขา
เวทนา”เป็นโลกุตระ

ในผู้ที่ปฏิบัติธรรมอย่างลัทธิมาทิยลัทธิ มีมรรคผลไปตามลำดับ
เท่านั้นจึงจะเกิดจิต“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”ที่เป็น“โลกุตระ”
จึงจะ“ดับภพ-จบชาติ”กันได้เป็นอาริยลัจจะ

(๓๕๕) ผู้รู้จักรู้แจ้งการก่อเกิดภพ การดับภพจริงๆ ท่านจะเก่ง วิเศษอย่างกับยอดนักมายากลเลยทีเดียว!

กระนั้นก็ยังไม่ใช่จะเก่งเรื่อง“ภพ” เรื่อง“ชาติ”กันได้ง่ายๆ ถึง
ขั้นเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “การก่อเกิดภพ”นั้นคืออย่างไร?
และ“การดับภพ”คืออย่างไร? แล้วสามารถปฏิบัติได้สำเร็จจน
กระทั่งเก่งพิเศษอีกด้วย จึงจะ“ก่อเกิดหรือไม่ก่อเกิดภพขึ้นมาให้

ปรากฏแก่โลก”ได้ชนิดที่วิเศษจริงๆ เข้าชั้นประหนึ่ง“ยอดมายากล”
ทีเดียว เช่น จะให้หายวับไปก็ได้ หรือจะให้มัวขึ้นมาก็ได้

เพราะท่านเป็นผู้ยังมี“การเกิด”ที่ยัง“ทำชาติ-ทำภพ หรือไม่
ทำชาติ-ไม่ทำภพ”ขึ้นมาด้วยตนเองได้อย่าง“ยอดมายากล”จริงๆ
จนต้องให้ฉายานามท่านว่า“สิริมหายา(ผู้ทำการเกิดสัตว์ชั้นโอปปาติกะ)”

(๓๕๖) ความเก่งประหนึ่งยอดมายากลนั้น แท้จริงก็คือ อนุสาสนี ปาฏิหาริย์!

เพราะ“ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปได้”(อวิภวัง ตโรภวัง ;
พตปฏ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๓๓)ที่หมายถึง “ภาวะประหนึ่ง‘ยอดมายากล’ยอด
เยี่ยมสุด แสนประเสริฐมหัศจรรย์ยิ่ง”แท้ๆนั่นเอง แต่เป็นลัจจะ
เป็น“ความจริง”อันวิเศษพิเศษชั้น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ที่มีใน
“โลกุตระธรรม”ของพุทธ

(๓๕๗) อธิบายความเป็นแม่ในสัมมาทิฐิคืออะไร?

“มาตา(ความเป็นแม่ทางอภิธรรมหรือปรมัตถธรรม)”ที่เป็น“สัมมาทิฐิ”
ข้อ ๗ ใน“สัมมาทิฐิ ๑๐”ของพุทธศาสนา จึงไม่ใช่เรื่องโลกีย์ปฤชณ
ที่ยังเข้าใจคำว่า“กาย”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “บุญ”ก็ดี แม่“สมาธิ”ก็ดี ก็
ยังเข้าใจผิดอยู่แน่ๆ (ผิด=มิฉฉาทิฐิ)

เพราะในที่นี้ไม่ใช่หมายถึง“ผู้เป็นแม่” ที่ยังเป็นแค่“ตัวตน
บุคคล”ที่มีเนื้อหนัง ให้กำเนิดร่างสรีระ ที่“ก่อเกิดกันทางมดลูก
(ชลาพุชะ)-ทางไข่(อณทชะ)-ทางจุลินทรีย์(สังเสทชะ)”

● จบฉบับที่ ๓๓๔

ฉบับที่ ๓๓๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

(๓๕๘) อธิบายความเป็นแม่ในสัมมาทิฐิ ๑๐ (ต่อ)!

ฉบับที่แล้ว ๓๓๔ เรากำลังพูดถึง“แม่” (มาตา)ที่เป็น“แม่”ทาง “อภิธรรมหรือปรมัตถธรรม” คือ“สัตว์โอปปาติกะ”เป็นเรื่องเฉพาะ “จิตวิญญาน”ล้วนๆ ไม่ใช่เรื่อง“เนื้อหนังมังสาหรือบุคคลสัตว์ ที่มีมหาภูต ๔”โดยตรง หมายถึงแต่“อาการกิริยาของจิต”ทุกๆ ที่“เกิด-ตาย” ไม่มีซาก“มหาภูต ๔”

และความเป็น“มารดา”นี้มีฉายานามว่า“สิริมหามายา” คือ “ยอดมารดาจริงๆ” ที่“ทำการเกิดได้สุดวิเศษ”ราวกับ“นักมายากล” ที่“ทำการเกิด-การตาย”ได้ ราวกับ“เล่นกล”จะให้เกิดมา“วับ”ทันทีทันใด หายไปก็“วับ”ไปได้ ไม่มีอะไรเหลือร่องรอยเลย แต่ทว่าเป็น “การเกิด-เกิดตายไปของจิต”ทุกๆ ต้องเข้าใจตรงนี้ให้ชัด

(๓๕๙) เพราะเป็นยอดมายากลจึงได้ฉายา“สิริมหามายา”!

เพราะท่านเป็นผู้ยังมี“การเกิด”ที่ยัง“ทำชาติ-ทำมตะ และหรือ ไม่ทำชาติ-ไม่ทำมตะ”ขึ้นมาด้วยตนเองได้เหมือน“ยอดมายากล” แต่เป็นจริงๆ จนต้องให้ฉายานามท่านว่า“สิริมหามายา(ผู้ทำการเกิด สัตว์ชั้นโอปปาติกะ)” เพราะ“ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้”(อริยวง ติโรกาวัง ; พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๓๓)ที่หมายถึง “ภาวะประหนึ่ง ‘ยอดมายากล’ ยอดเยี่ยมสุด แสนประเสริฐมหัศจรรย์ยิ่ง”ทุกๆ นั่นเอง แต่เป็นสัจจะ เป็น“ความจริง”อันวิเศษพิเศษชั้น “อนุสาสนี ปาฏิหาริย์” ที่มีใน “โลกุตระธรรม”ของพุทธเท่านั้น

“มาตา(ความเป็นแม่ทางอภิธรรมหรือปรมัตถธรรม)”ที่เป็น“สัมมาทิฐิ”
ข้อ ๗ ใน“สัมมาทิฐิ ๑๐”ของพุทธศาสนา จึงไม่ใช่เรื่องโลกีย์ปฤชณ
ที่ยังเข้าใจคำว่า“กาย”ก็ดี “สัญญา”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “บุญ”ก็ดี
แม้“สมาธิ” ก็ผิด(มิฉนาทิฐิ)อยู่แน่ๆ

(๓๖๐) แม่ในที่นี้ไม่ได้เกิดผ่านทางมดลูก แต่เป็นโอปปาติกโยนิ!

เพราะในที่นี้ไม่ใช่ความเป็น“แม่”ที่ยังเป็นแค่การเกิด“ตัวตน
บุคคล”ที่มีเนื้อหนังให้กำเนิดร่างสรีระที่“ก่อเกิดกันทางมดลูก”
ของคนที่เราเรียกว่า “ชลัพพชโยนิ”ที่คลอดออกมามี“สรีระร่างกาย”

แต่นี้เป็น“การเกิด”ที่เรียก“สัตว์ โอปปาติกะ”ที่เกิดแบบ
“โอปปาติกโยนิ(สัตตา โอปปาติกะ)” ซึ่งเป็น“สัมมาทิฐิ”ข้อที่ ๙ ของ
“สัมมาทิฐิ ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) ที่เราเคยอธิบาย
ขยายความกันมามากแล้ว

จนกระทั่งสามารถบรรลุโลกุตระธรรม เกิดรู้ได้ด้วยความฉลาด
ขั้น“ปัญญา”กันแท้ๆ มิใช่ความฉลาดแค่ขั้น“เฉกะหรือเฉโก”โลกีย์

(๓๖๑) เป็นโอปปาติกะที่มีปัญญา ที่ฝึกฝนจนมีพละอินทรีย์ แข็งแกร่ง!

เพราะ“ปัญญา”นั้นได้ฝึกฝนมาจนมีอินทรีย์ ประกอบด้วย
“องค์ ๕ (ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา) และพละ ๕”เป็นกำลังยิ่งใหญ่
เต็มบริสุทธิจริงใจ แม้แต่“ศรัทธา”ก็มี“องค์ ๕ และพละ ๕”เป็น
กำลังยิ่งใหญ่เต็มบริสุทธิและจริงใจ จึงไม่ละเมิด“กรรมบาป-อกุศล”
เด็ดขาด เพราะท่านเชื่อกรรม-เชื่อวิบาก-เชื่อกรรมเป็นของของตน-

เชื่อความตรัสรู้พระพุทธเจ้าสนิทใจแท้ยิ่ง จึงแน่วจริงแท้ว่าท่าน
ไม่ทำบาปเด็ดขาด!

ฉะนี้เอง จึงจะชื่อว่า ผู้“อยู่เหนือบาป”(อุตตระ)ได้สำเร็จแน่วแท้
“พลังปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“บาป” ท่านจึง“ไม่ทำบาป”นั้น
เด็ดขาดแน่นอน

(๓๖๒) เป็นโอปปาติกะที่มีพลังสติอันยิ่งใหญ่

สำคัญอีกอย่างคือ ท่านมี“สติ”เป็นพลังใหญ่-อำนาจใหญ่
(อธิปไตย)คือ“ความรู้ตัวทั่วพร้อมตื่นเต็ม”นั่นแหละที่เป็น“พลังใหญ่”
พลังนี้ มันเป็น“พลังยิ่งใหญ่”-เป็น“อำนาจใหญ่”(great authority
อธิปไตย=พลังอำนาจยิ่งใหญ่ของจิต)ที่รู้รอบครบถ้วนสัมผัสได้ทุกอย่างจริงๆ

เพราะเป็นผู้มี“สติ”เป็น“อธิปไตย” (คืออำนาจ) และมี“ปัญญา”
เป็น“อุตตระ”(คืออยู่เหนือ)ครบตาม“มูลสูตร”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘

ดังนั้น เราจะต้องชัดเจนแม่นยำ ตรงลึกตามภาวะจริงนั้นๆให้
ละเอียดๆนะว่า ภาวะความเป็น“แม่,มาตา”ชั้น“สิริมหามายา”จะ
“ทำให้เกิด” หรือ“ไม่ทำให้เกิด”นั้น จึงมีแค่“ภาวะจิต”อย่างเดียว
เท่านั้น ไม่มี“ภาวะสรีระ”ใดๆเลย ที่ท่านจะทำให้ “เกิด”อีกแล้ว

เป็นแต่ว่า ท่านจะ“ทำภาวนานั้นให้เกิด” หรือท่านจะ“ไม่ทำให้
เกิด”เท่านั้นเอง ก็เป็นเรื่องของท่าน

(๓๖๓) โอปปาติกะตัวนี้ไม่ได้เกิดทางกายเนื้อ แต่ก็ต้องมีพ่อแม่
มีแม่ (ธรรมะ๒) นั่นเอง!

และการเกิดนี้คือ“การเกิดทางกรรม”ทุกกรรมของแต่ละคน (กัมมโยนิซึ่งเป็นโอปปาติกโยนิ) ซึ่งไม่ใช่“การเกิดที่มีสรีระ(ชลาพุชโยนิ)”

หรือไม่ใช่“การเกิดเป็นไข่แล้วจึงเกิดเป็นตัวอีกที(อณทชโยนิ)”
หรือไม่ใช่“การเกิดของจุลินทรีย์หรือสัตว์เล็กที่เกิดแบบแตกตัว (สังเสทชโยนิ)”

แต่เป็น“แม่ที่หมายเอาผู้ทำ‘การเกิด’ทางจิตวิญญาณ หรือเกิดทางกรรม(กรรมโยนิ)”เท่านั้นจึงชื่อ“โอปปาติกโยนิ”

ซึ่ง“การเกิด”นั้นมันต้องมี“พ่อกับแม่”

“จิตนิยาม”ที่มีพ่อแม่ คือ “ธรรมะ ๒”เข้าใจหรือยัง?

“จิตนิยาม”นั้นเป็นการเกิดของ“สัตว์” และมันเกิดได้ทั้ง “๔ อย่าง(ชลาพุชโยนิ,อณทชโยนิ,สังเสทชโยนิ,และโอปปาติกโยนิ)”

แต่“แม่,มาตา”ที่เกิดจากชื่อฉายาว่า“สิริมหายา”นี้หมายเอาเฉพาะ“การเกิดทางกรรม(กรรมโยนิ)” และเกิดออกมาเป็น “สัตว์โอปปาติกะ” ซึ่งมีไข่เกิดมามี“ร่าง”แล้วมี“รูปที่ประกอบขึ้นด้วยดินน้ำไฟลม”นั้นหรือ

(๓๖๔) การเกิดนี้ไม่มีร่าง แต่เน้นที่การกระทำเน้นที่กรรม!

เราหมายเอาเจาะจงลงไปที่“การกระทำ”เท่านั้นที่เป็น‘ตัวการ’ที่ทำให้เกิดได้ และไม่นับเอา“อื่น”ทำให้เกิด เอาเฉพาะ“กรรมทำให้เกิด”อย่างเดียว

นั่นคือ “การกระทำของตนเอง”แท้ๆ (มิใช่อื่นใด)เป็น“สิ่งทำให้เกิด” เรียกว่า “กรรมโยนิ”

(๓๖๕) เปรียบเทียบสภาวะธรรมอะไรคือพ่อ อะไรคือแม่ พ่อ สังเขป!

“แม่”นี้แหละคือ“เหตุปัจจัยหลัก” เป็น“ตัวตั้ง” เป็นผู้ก่อ“ภาวะ
เกิด”ขึ้นก่อนอื่น และประกอบประหมง“การเกิด”มาโดยตรง

เช่น “ศีล”เป็น“แม่”..“ปัญญา”เป็น“พ่อ” เป็นต้น หรือเมื่อมี
“พระพุทธเจ้า”เป็น“พ่อ” ก็มี“พระธรรม”เป็น“แม่” “พระสงฆ์”เป็น“ลูก”
หรือ“มีคำสอน-มีพระธรรม”เป็น“พ่อ” ก็ต้องมี“กรรม(การ
กระทำ)”ของตนเอง เป็น“แม่”

“กรรม”แม้จะมี“กายกรรม-วจีกรรม” แต่ใน“การเกิดของสัตว์
โอปปาติกะ”นั้นจะจกลงไปเฉพาะที่“มโนกรรม”เท่านั้นที่เป็น
“การเกิด”ของตน คือตนเอง“ต้องทำใจในใจตนเกิดเอง-ตั้งครม์เอง
และคลอดเอง” ต้องแม่นประเด็นนี้

“กายกรรมหรือวจีกรรม”นั้น เป็น“พ่อ”

(๓๖๖) การเกิดจะเน้นกันที่จิตเท่านั้น ต้องแม่นเป้าแม่น ประเด็นในเรื่องนี้!

“สิริมหามายา”หมายเอาตรงที่‘การเกิด’ ทาง“กรรม”ด้วย
ตนเองเท่านั้น อย่างเดียว

และเป็น“การเกิดของสัตว์โลกุตระ” เท่านั้นด้วย คือ ‘การเกิด’
ของ“จิตอุบัติหรือประสูติเป็นอาริยะ”เฉพาะ“จิตวิญญานเกิด”
นั่นคือ ทำจิตโลกิยะ“เกิดขึ้น”เป็นจิตโลกุตระ

“สิริมหามายา”จึงคือ “แม่”ที่เป็นผู้ทำการเกิด“อาริยธรรม”
หรือ“โลกุตระจิต”แท้ๆ

ไม่ใช่ของหยาบชั้น“มหาภูต ๔”นั้นเลย

“แม่”ใน“ปาตูลัจจะ(ความจริงที่ปรากฏ)”นี้จึงไม่ใช่ไปหมายเอา
“ส่วนอื่น”หรือ“มิติอื่น”ที่เป็น“การเกิด” สำหรับความเป็น“พระธรรม”

(๓๖๗) ในพระรัตนตรัย ใครเป็นพ่อ ใครเป็นแม่ ลองศึกษาดู!

ส่วนที่เป็น“พระพุทธและพระสงฆ์”นั้นพระพุทธเจ้าสมณโคดม
ก็ยังมี“มารดา”ที่เป็น“ตัวตนบุคคล”ชื่อพระฉายา“สิริมหามายา”
เป็น“พระมารดาของพระองค์” ซึ่งเป็นการชี้ชัดถึง“ความลงตัวแห่ง
ลัจจะ”แท้ๆ ที่ต้อง“ปรากฏ”ทั้งรูปทั้งนาม ทั้งพยัญชนะทั้งสภาวะ
ซึ่งยืนยัน“ภาวะคู่,ธรรมะ ๒”

ดังนั้น “พระธรรม”จึงมิได้หมายเอา“ตัวตนร่างกาย”แต่หมาย
เอาเฉพาะ“จิตวิญญาณ”แท้ๆเท่านั้น ที่เป็น“ตัวอุบัติหรือเกิดขึ้นมา
เป็นโลกตรจิต”..พินิจกันดีๆนะ

**(๓๖๘) การเกิดทางจิตทำกันที่ใจ ทำใจในใจเป็น จึงก่อ
เกิด“กรรมโยนิ” เรียกว่าการเกิดด้วยกรรม!**

ซึ่งแน่นอน“การเกิดทางจิต”โดยเฉพาะชั้น“โลกตรจิต”นั้นผู้
ที่ทำ“การเกิด”ได้ก็ต้องเป็นเรื่องของ“คน”เท่านั้น และต้องสามารถ
ยิ่งเกินปุถุชนด้วย จึงจะเป็นไปได้ คนสามัญทำไม่ได้แน่นอน เพราะ
มันต้องกระทำกัน“ที่ใจ(มนสิ)”แท้ๆ จึงต้อง“สามารถยิ่งๆ” ผู้กระทำ
ใจในใจ(มนสิการ)ของตนได้จริงๆ เป็น“ต้นเค้า”(ดูจาก“มูลสูตร ๑๐ พตปฏ.
เล่ม ๒๔/๕๔)”

ซึ่งผู้“ทำใจในใจ(มนสิโรต)”เป็นนี้ คือ ผู้ได้ศึกษาเรียนรู้และ

ปฏิบัติฝึกฝนมาจากทฤษฎีพระพุทธเจ้าจริงๆแท้ๆ และ“กระทำด้วยความสามารถของตนเอง”จนสำเร็จ ผู้นี้เป็น“อาริยบุคคล”

จึงจะชื่อว่า “การเกิดด้วยกรรม” ของผู้มี“ปัญญา”คือ “กรรมโยนิ” ที่เป็น“กรรม ๑ ใน ๕”ของพุทธ “กรรม” จึงจะไม่มี“บาป”มีแต่ “กุศล”ได้

ผู้ไม่สามารถยิ่ง ทำ“การเกิดด้วยกรรม”โดยตนเองไม่ได้ ยิ่งลัทธิไตรลักษณ์ก็ยิ่งไม่ได้แน่ๆ

แม้แต่คนทุกๆก็ต้องมีจิตชั้น“อาริยะ” จึงจะสามารถ“เกิดด้วยกรรมเป็นโลกุตระ”ได้

(๓๖๙) เมื่อการเกิดด้วยกรรมทำสำเร็จ เขาผู้นั้นก็จะบงการ การเกิดการตายได้อย่างวิเศษ จะทำการเกิดการตายได้อย่างวิเศษ จะทำให้เกิดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ จะทำตายในสิ่งที่ร้าย (เน้นกันที่ตัวจิตอย่างเดียว)!

“กรรม”ที่เป็น“ปัจจัย”พาเกิด ที่“คน” สามารถทำ“กรรม”ได้ถึงชั้น“วิเศษพิเศษ”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วนำมาประกาศแก่มนุษย์ให้เรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถทำตามได้

ก็อยู่ที่“รูปกับนามของจิตนิยาม”นี้เอง โดยเรียนรู้ฝึกฝน“กรรมนิยาม”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เมื่อได้ฝึกฝน“การกระทำใจในใจอย่างถ่องแท้(โยนิโสมนสิการ)” ฝึกฝนไปๆก็ทำเป็น

กระทั่งบรรลุ“วิมุตติ”เป็นแก่นสาร ผู้นี้ก็เป็น“อมตะ” ซึ่งหมายเอาผู้ทำ“การตาย”ได้เก่งยอด ทำ“การเกิด”ได้วิเศษเยี่ยม จะทำ“การตาย-การเกิด”ให้แก่จิตวิญญาณของตน” อย่างไร ให้หายไป

เกิดมา แบบไหนก็ได้ ราวปาฏิหาริย์ ประดุจดั่ง“นักมายากล”
แสดงกลของเขา เก่งกาจปานนั้นทีเดียว

แต่“ทำให้เกิดเฉพาะ”หมายเอาจิตที่เกิดขึ้นมาสร้างประโยชน์
ให้แก่สรรพสิ่งเท่านั้นนะ

และ“ทำให้ตายเฉพาะ”หมายเอาจิตที่เกิดขึ้นมาทำร้ายทำพิษ
ให้แก่สรรพสิ่งเท่านั้นด้วย

จิตที่เป็น“บาป”หรือ“จิตที่อกุศล”ของท่าน“ตายสนิทไปจาก
จิตของท่าน”แล้วเด็ดขาดนิรันดร์ ไม่มี ไม่เกิดในจิตท่านอีกแล้ว ดังนี้

ท่านมีแต่“จิตดี”อย่างเดียวเท่านั้น ที่ทำงานอยู่ต่อไป จนกว่า
จะ“ทำการตาย”เองจนจบ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”สุดท้าย

ดังนั้น จิตจะ“เกิด”จากที่ท่านจะ“ทำ”หรือ“ไม่ทำ”ในชีวิตที่ยัง
มีเหลือช่วยโลกอยู่ของท่าน ท่านจึงชื่อว่า ผู้ทำ“การเกิด”ได้อย่าง
“นักมายากลผู้ยิ่งใหญ่และดีประเสริฐสุด” เรียกในพยานะว่า
“สิริมหามายา”

ชัดเจนแจ่มแจ้งแล้วหรือยัง?

**(๓๗๐) เมื่อควบคุมการเกิดการตายของตัวเองได้ ควบคุม
กรรมของตัวเองเป็นบุคคลเช่นนี้เองคือ อมตบุคคลของแท้!**

ยากันอีกทีก่อนไปต่อ..... ภาวะใดที่ท่านผู้นี้“ทำให้เกิด”ขึ้นทุก
กรรมในปัจจุบันและทุกอนาคตอีกต่อไป ก็จะมีแต่“ของสัตว์ชั้น
อารยะหรือโลกุตระ”เท่านั้น

ผู้นี้จึง“ไม่ทำบาป”ใดๆอีกแล้วเด็ดขาด

เพียงแต่ว่า“ถ้าทำกรรมใด” ก็มีแต่“เกิด”กับ“ไม่เกิด”แค่นั้น

ส่วน“การเกิดความไม่ดี”นั้นปิดฉากเด็ดขาด มีแต่จะ“เกิดการกระทำ”หรือจะ“ไม่เกิดการกระทำ”เท่านั้นเอง

คนผู้จะมี“กรรม”หรือ“ไม่มีกรรม” ถ้ามี“กรรม”ก็มี“การเกิด”(ชาติ) และถ้าไม่มี“กรรม”ก็ไม่มี“การเกิด”(ไม่มีชาติ)ใดจากท่านผู้นี้แล้ว จึงจะชื่อว่า ผู้มีแต่“กรรม”ทว่าไม่มี “กรรม” ผู้มี“การเกิด”แต่“ไม่มี การเกิด” งงกันมัย ตั้งหลักให้ดี

“อมตบุคคล”ก็คือ คนเช่นนี้เอง

(๓๗๑) การเกิดที่ทำให้จิตตนได้ เราก็คือสิริมหามายา เป็นแม่ที่ ให้กำเนิดทางโลกุตระ ทางปรมัตถสัจจะนั่นเอง!

เพราะเรื่องของ“การเกิด”แบบพุทธอันเป็น“โลกุตระ”เช่นนี้ แล ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ จึงมีความตรัสรู้ที่ทรงนำ มาสอนให้คน“ทำการเกิด”ในจิตตนได้ตาม ประหนึ่ง‘ยอดมายากล’ มัยละ?

จึงต้องเรียก “ผู้ให้กำเนิด”แบบนี้ว่า “สิริมหามายา” ด้วย ประการฉะนี้

“สิริมหามายา”จึงเป็น“การให้กำเนิดทางปรมัตถสัจจะ” ที่เป็น“แม่(มาตา)”อย่างลึกซึ้งซับซ้อนสูงส่งของ“นามธรรม”แท้ๆ ไม่ใช่“รูปธรรม”ที่เป็นตัวตน-บุคคล-สัตว์-สิ่งของแต่อย่างใดเลย มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนลึกซึ้งที่เป็น“อจินไตย”สุดๆ

(๓๗๒) ทำการเกิด-ไม่เกิดเป็นชั้นๆ สูงขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นโสดา สกิทา จนจบลงที่อรหันต์!

ผู้สำเร็จแต่สามารถทำ“การเกิด หรือไม่เกิด”ได้เป็นขั้นๆ คือ เริ่มจากโสดาบัน-สกิทาคามี ก็จะมีภาวะ“ไม่ตกต่ำให้เป็นปกติ ธรรมดา (อริยปาตธรรม)”ให้ได้ไปเรื่อยๆ แล้วจึงจะสามารถทำให้ “แนนอน(นิยตะ)”ได้ไปตามลำดับ และเป็นอนาคามี ที่สุดอรหัต

ขั้น“อรหัต”ถือเป็นผู้สำเร็จ ทำ“การเกิดหรือไม่เกิด”ให้แก่ ตนเองได้จบแต่แต่ละขั้นๆ ในความเป็น“อรรถภาพ”ของตนเอง

(๓๗๓) ทำการเกิด-ไม่เกิด หากเลยพระอรหัตขึ้นไปก็ยังมีสูงกว่า เยี่ยมกว่า อยากรู้จักมั๊ย? เขาเป็นใคร?

และยังมี“การทำให้เกิดได้อีก” หรือ“ไม่เกิดได้อีก”ให้แก่ตนเก่ง พิเศษยอดเยี่ยมขึ้นไปอีกเป็นลำดับๆ เรียกว่า“โพธิสัตว์ภูมิ” จนกระทั่ง ถึงขั้น“ทำความเกิดหรือไม่เกิดให้แก่ตนได้เยี่ยมยอดสูงสุดจนหาที่สุดมิได้” คือขั้น“สัมมาสัมพุทธ”สุดยอด“อนุตตริยภูมิ”กันเลย

ผู้ที่ทำ“การเกิด”ก็ได้ “ไม่เกิด”ก็ได้ ขั้นสูงที่สุดจนประมาณ ที่สุดมิได้นั้น จึงเป็นภาวะสุดยอดระดับ“ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” ซึ่งท่านเองจะทำ“การเกิด”เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

● จบฉบับที่ ๓๓๕

(๓๓๔) เกรินฉบับก่อน ความเป็นแม่ที่ทำให้ปรากฏก็ได้ หายไปก็ได้ เป็นข้อที่ ๗ ในลัมมาทิลลิว ๑๐!

เราคิดอะไร ฉบับ ๓๓๕ ที่แล้ว เรากำลังพูดถึง“การเกิด”ที่ลุ่มลึกเข้าไปถึงขั้น “อจินไตย” พูดถึงความเป็น“แม่”ที่ให้“การเกิด”ขั้นผู้สามารถจะทำให้“ปรากฏ”ก็ได้ จะทำให้“หายไป”ก็ได้(อริหารังตโรหารัง)ปานนั้น ซึ่งเป็นเรื่องของ“ความอยู่เหนือ(อุตตระ)ความเป็นโลกหรือโลกียธรรม”(อุตตรินนุสสธรรม)

“มาตา(ความเป็นแม่ทางอภิธรรมหรือปรมัตถธรรม)”ที่เป็น“ลัมมาทิลลิว”ข้อ ๗ ใน“ลัมมาทิลลิว ๑๐”ของพุทธศาสนา จึงไม่ใช่เรื่องโลกียบุุณชนที่ยังเข้าใจคำว่า“กาย”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “บุญ”ก็ดี แม่“สมาธิ”ผิด(มิจฉาทิลลิว)อยู่แน่ๆ

เพราะในที่นี้ไม่ใช่หมายถึง“ผู้เป็นแม่” ที่ยังเป็นแค่“ตัวตนบุคคล”ที่มีเนื้อหนัง ให้กำเนิดร่างสรีระ ที่“ก่อเกิดกันทางมดลูก(ชลาพุชะ)-ทางไข่(อณทะชะ)-ทางจุลินทรีย์(สังเสทชะ)” แต่นี่คือ“การเกิดทางโอปปาติกโยนิ” ซึ่งเป็นการเกิดทางจิตวิญญาณโดยเฉพาะ

คือ“เกิดได้ด้วยกรรม(กรรมโยนิ)”เท่านั้น

(๓๓๕) พุทธเน้นกรรมโยนิเน้นการเกิดของจิตวิญญาณ ซึ่งเราเรียกว่า สัตว์โอปปาติกะ!

“การเกิดได้ด้วยกรรมหรือกรรมเป็นสิ่งที่ทำให้เกิด”นี้ เป็นเรื่อง“การเกิดของจิตวิญญาณหรือสัตว์โอปปาติกะ”แท้ๆโดยตรง

“จิตวิญญาน”ใดๆก็ล้วนเป็น“ของตนเอง” ผู้ใดทำกรรมใด ก็กรรมนั้นแหละเป็นเหตุปัจจัยทำให้จิตวิญญานเราเกิดเอง ไม่มีใครมาทำให้จิตวิญญานเราเกิดได้ “ตัวเราเองเท่านั้นที่จะทำให้ตนเกิด ตนเป็นตนมีอยู่หรือไม่มีอยู่(กรรมโยนิ)”

(๓๓๖) ข้อ ๑ อเทวนิยม ชีวิตเรายิ่งใหญ่ เราเกิดเองมาเอง ไม่มีเทพองค์ใดมาทำให้เราเกิด!

พุทธจึงชื่อว่า เป็นศาสนา“อเทวนิยม” ความหมายหนึ่งคือ ไม่มี“เทวะ”(พระเจ้า)ใดใหญ่ยิ่งมาทำให้เราเกิด เราทำตัวเราเกิดเอง พุทธจึงไม่เหมือนกับ“เทวนิยม”ดังนี้

(๓๓๗) ข้อ ๒ อเทวนิยมทำธรรมะ ๒ ให้เป็น ๑ ให้ได้

อีกความหมายหนึ่งก็คือ “อเทว” ที่หมายความว่า “เป็นหนึ่งแท้ๆจริงๆ ไม่มีสอง” ดังนั้น แม้“ธรรมะ ๒”ใดก็สามารถทำให้“เป็นหนึ่ง”หรือเหลือ“ความเป็นหนึ่งได้อย่างยิ่งยวด”(เทว ธัมมา ทูเยนะ เวทนายะ เอกโมสธนา ภวันติ) เช่น สุขกับทุกข์ หรือสวรรค์กับนรก ก็สามารถทำให้เหลือแค่“หนึ่ง” คือเหลือแต่“สวรรค์(สวรรค์โลกุตระ)”ก็ทำได้จริง

(๓๓๘) ข้อ ๓ อเทวนิยมทำธรรมะ ๒ ให้เป็นสูญ!

หรือยิ่งกว่านั้น เหลือ“สูญ”ไปเลยก็ได้ เป็นต้นว่า ทำภาวะของตนที่เป็น“อิตถิลิงค์(เพศหญิง)”ให้เป็น“ปุงลึงค์(เพศชาย)” และทำ“ปุงลึงค์”ให้เป็น“นปุงสลึงค์(ไม่มีเพศ)”ก็ได้

เช่น ธรรมชาติที่ยังปรุงแต่งกันอยู่เป็น “ทุกข์เป็นสุข”(ยังเป็น ๒) แล้วสามารถทำให้เหลือแต่“สุข”ถ่ายเดียวเท่านั้น ก็ทำได้ หรือยิ่งกว่านั้น ทำให้“ไม่มีทั้งทุกข์ทั้งสุข(อทุกข์มสุข)”เลย ให้เป็นภาวะ“กลางๆ, ว่างๆ,เฉยๆ(เนกขัมมสิตอุเบกขา)”ก็สามารถทำได้จริง

(๓๗๙) ข้อ ๔ อเทวนิยมลัทธิสมบารมีเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใด องค์หนึ่ง อันเป็นสิทธิของมนุษย์ทุกคน!

สูงสุดแห่งที่สูงสุดถึงขั้นสามารถทำตนถึงขั้นเป็นพระพุทธเจ้า “องค์ใดองค์หนึ่ง”ด้วยตนเองก็ได้ หรือตนเองจะ“ไม่ทำตนให้เป็น พระลัมมาลัมพุทธเจ้า”ก็ได้ด้วยตนเอง จะทำอย่างใดก็ได้ ปานนั้นเลยทีเดียว

หมายความว่า ท่านผู้นี้สามารถลัทธิสมบารมีบำเพ็ญบรรลู่ถึงขั้น “สยัมภู” เป็น “พระโพธิสัตว์ระดับ ๙”มีภูมิธรรมถึงขั้น “ลัมมาลัมโพธิญาณ” เท่ากันกับ “พระพุทธเจ้าทุกพระองค์” มี “ภูมิธรรม” โพธิสัตว์ระดับ ๙ เท่ากันกับพระลัมมาลัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ แต่เรียกท่านว่า “พระปัจเจกลัมมาลัมพุทธเจ้า” เพราะท่าน “ผู้นี้ไม่ประกาศตนเองต่อโลก-ไม่ทรงสอนศาสนาตรัสพุทธแก่คนในโลก -ไม่แสดงตนเองเป็นเจ้าของศาสนาพุทธ”

(๓๘๐) รู้ไว้ใช่ว่าเป็นถึงสยัมภู แต่ไม่ประกาศศาสนาก็มีจริง!

ท่านเป็น “สยัมภู” ท่านมี “ลัมมาลัมโพธิญาณ” เท่ากับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ แต่ท่าน “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเองเสียโดยไม่ประกาศตนเองกับโลกให้มนุษย์รู้จัก

คนในโลกจึงไม่มีใคร“รู้”ว่า ท่านเป็น “พระสยัมภู”ผู้มี“ลัมมา-
ลัมโพธิญาณ”องค์หนึ่งในทำเนียบโลกมนุษย์จึงไม่มีชื่อท่านเป็น
“พระพุทธเจ้า” ท่านจึงไม่ได้ชื่อว่า เป็น “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์
หนึ่ง”ขึ้นในโลก ใจ!

นี่คือ เครื่องตัดสินชี้“ความเป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าองค์ใด
องค์หนึ่งในโลก”

ตัดสินกันตรงนี้ ตรงที่“พระสยัมภูหรือพระผู้มีลัมมาลัมโพธิ-
ญาณ” จะประกาศตนต่อโลกมนุษย์ หรือไม่? ...ก็ต่างกัน ตรงนี้แหละ

(๓๔๑) อธิบายขยายความไบ๊นอาก้ามือ แม่ลัมมาลัมพุทธ- เจ้าด้วยกัน ก็ยังมีทางเดินที่ต่างกัน!

นั่นคือ ทั้งสองท่านบรรลุ“ภูมิลัมมาลัมพุทธโธ”แล้ว เป็น“สยัม
ภู”เท่ากันแล้ว แต่ถ้าท่านจะเป็นเพียง“พระปัจเจกลัมมาลัมพุทธเจ้า”
เท่านั้นก็ได้ นั่นก็คือ ท่านทำตนปรินิพพานเป็นปริโยสานไปโดยไม่
เป็นผู้สร้าง“พุทธศาสนา”ขึ้นมาให้แก่โลก ทั้งๆที่บรรลุลัมมาลัมพุทธโธ
เท่ากับพระลัมมาลัมพุทธเจ้าทุกองค์เช่นกัน ท่านจะทำ“การเกิด”
เป็น“พระลัมมาลัมพุทธเจ้า”โดยเป็นผู้ทำ“การเกิดศาสนาพุทธ”ขึ้น
มาให้แก่โลกท่านก็มี“ภูมิธรรม”เท่ากับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์
ภูมิบารมีของท่านถึงขั้น“ทำได้”ก็จริง

เป็นแต่เพียงว่า ท่านเองไม่ประกาศตนต่อคนในโลก ท่านไม่ทำ
“การเกิด”ศาสนาพุทธ“ด้วยตนเอง”ขึ้นมาเท่านั้น ท่าน“ดับตนเอง”
เข้าสู่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเสียเองกับ“ภูมิสยัมภู”ของท่าน
แค่นั้นแหละ

(๓๘๒) อนันตริยกรรมทำให้หมดสิทธิ์เกิดเป็นพระสัมมา- สัมพุทธเจ้า!

ฉะนั้นคือ “ชาติ” ที่ตนเองทำ “การเกิด” เอง หรือ “ไม่ทำเกิด” เอง ยิ่งใหญ่ที่สุดของความเป็น “ชาติ” ในประดาผู้เป็น “มนุษย์” จะพึงเป็น-
พึงมี-พึงทำได้ในมหาเอกภพนี้

ยกเว้นผู้มี “อนันตริยกรรม” ยิ่งสุดยิ่งคือ ทำร้ายพระพุทธรูปเจ้า
สะสมมามากมายชาติต่อชาติ หนักสุดมากที่สุดแม้ชาติสุดท้ายก็ถึง
กับทำให้พระสรีระของพระพุทธรูปเจ้าแค่ขึ้นพระบาท “ห้อเลือด”
เท่านั้น (พระบาทเท่านั้นนะ ไม่ใช่ส่วนที่สูงไปกว่านั้น) ก็เป็น “อนันตริยกรรม”
ร้ายแรงสุดๆ “หมดสิทธิ์เกิดเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” องค์ใดองค์
หนึ่งเด็ดขาด ผู้นี้สูงสุดจึงได้แค่ “ปัจเจกสัมพุทธเจ้า”

(๓๘๓) มาเล่าเรื่องอจินไตยของยอดมนุษย์กันต่อ!

ความเป็นผู้ทำ “การเกิด” (ชาติ) หรือเป็นผู้ “ไม่ทำการเกิด”
ที่สูงสุด “ยอดแห่งยอด” ฉะนั้นแลคือ ยอดกว่ายอดใดๆ ใน “การเกิด”
ที่สูงสุดกว่าสุดใดๆ ของ “ผู้ทำการเกิด” ขั้นที่ต้องเรียกว่า “สิริมหา
มายา” ซึ่งท่านเป็น “ผู้รู้” ตนเองในตนเองจริง ใครก็ไม่รู้กับท่านได้เลย
ว่าท่านมีความวิเศษสูงสุดแห่ง “อนุตตริยกรรม” ที่จะ “ทำการเกิด
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” องค์ใดองค์หนึ่ง หรือ “ไม่ทำการเกิดพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า” ในตนเอง ..นั่นจริงหรือไม่จริง?

(๓๘๔) อรหันต์บางองค์ไม่ไปต่อ บางองค์ชาวบ้านเขาก็ไม่เชื่อ!

ก็เหมือนกับ “อรหันต์” บางองค์ที่ท่านมี “ภูมิอรหันต์” แท้ๆ แต่

ท่านไม่บอกใคร แล้วก็ปรินิพพานเป็นปริโยสานไป หรือบอกใครเขาก็ไม่เชื่อ ซ้ำมีหน้าคนเข้าใจผิดว่าท่านไม่ใช่“อรหันต์” หาวว่าท่านหลอกคน แสดงกลให้คนดูหลงเชื่อเสียอีก ท่านก็ไม่มี“ปัญหา”อะไร.. เพราะท่านมี“ปัญญา”รู้ตัวท่านเองเท่านั้นท่านก็พอแล้ว จึงประหนึ่งว่าท่านเป็น“จอมมายา” ด้วยประการฉะนี้

แต่ท่านก็ไม่เสียใจหรือดีใจแต่อย่างใด เพราะจิตพระอรหันต์ไม่มี“เสียใจ-ดีใจ”แล้ว

ผู้กำหนด“การเกิดหรือไม่เกิดเอง”กันอย่างนี้แล คือ “ความจริง”ของ“อนัตตริยกรรม” ที่ผู้แสดงอยู่จึงเหมือน“ยอดมายากล”ของนักเล่นกล ที่ผู้อื่นยอมไม่สามารถจะหยั่ง“รู้”เข้าไปถึง“เบื้องลึก”ของผู้แสดงได้

(๓๔๕) นิใจที่มาของคำว่า“มายา”!

ดังนั้น “พระนาม”ของผู้ทำ“การเกิดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”แท้ๆ หรือคือบุคคลที่เป็น“พระมารดาของพระพุทธเจ้า”ทำไมจึงต้องมีคำว่า“มายา” ก็เพราะมันเกี่ยวกับ“การเกิด”หรือ“ไม่เกิด”ของ“อนัตตริยกรรม”แท้ๆ ซึ่งเป็น“ลัทธิธรรม”ชั้น“สูงสุด”จริงๆ

(๓๔๖) เป็นความจริงที่ท่านมี แต่เป็นความไม่รู้ของคนอื่น!

ที่ผู้ใดก็ไม่สามารถจะ“หยั่งเข้าไปรู้ความจริงใจ”ของท่านได้ เป็น“ความจริง”ที่ท่าน“จริง”ของท่าน“จริงๆ”แต่ผู้เดียว แต่ผู้อื่นผู้ใดจะ“เชื่อ”หรือ“ไม่เชื่อ”ยอมได้ทั้งนั้น จึงเป็นเรื่องที่เหมือน“ความจริงมันก็อยู่ที่ท่านแท้ๆ” ที่ท่านจะ“ปกปิด”หรือ“เปิดเผย”ไม่บอก

ใครเลย ที่สุดแห่งที่สุดก็เป็น“ปัจเจก”

ซึ่งภูมิธรรมชั้น“สูงสุด”ชั้น“อรหัตต์”ขึ้นไปแต่ละลำดับ ชื่อว่า
“เป็นปัจเจกบุคคล”ได้แล้วทุกองค์ เพียงแต่ตามขั้นตามฐานะ

“การเกิดหรือไม่เกิด”จึงเป็น“จริง”อยู่ที่ท่าน“ปัจเจก”เองคือ
ท่านเองแต่ผู้เดียวจริงๆ

อันเป็น“การเกิดหรือไม่เกิด”ก็ได้ ที่เป็น“สัจธรรม” แต่ผู้อื่น
ไม่สามารถหยั่งเข้าไปถึง“ความจริงแท้”ของจิตใจท่านได้

**(๓๘๗) เพราะจริงไม่จริงก็ได้ จึงเหมือนหลอก เพราะเหมือน
หลอกจึงเป็นมายา เพราะเป็นมายาจึงเป็น“ลirimhamaya”!**

ดังนั้น สำหรับผู้อื่น จึงเท่ากับ“จริงหรือไม่จริง”ก็ได้ หรือ
“หลอก”ผู้อื่นก็ได้ ถ้าผู้ที่เห็นว่า“หลอก” ก็หลอกได้เก่งสนิทเหมือน
นักเล่นกล จึงคลุมเครือเป็น“มายา”อยู่

แต่แท้จริงแล้ว เป็น“ความจริงสุดจริง” แต่คนว่า“มายา” จึง
ชื่อว่า “ลirimhamaya”

หมายความว่า “มายาที่ดีประเสริฐสุด”

พอเข้าใจกันหรือยัง?

**(๓๘๘) อรหัตต์บางองค์ท่านไม่ต่อพุทธุภูมิ แต่ขณะมีชีวิตอยู่
ท่านก็ทำประโยชน์แก่โลกอย่างเต็มที่!**

ผู้มี“พุทธุภูมิ”จริง และมุ่งต่อ“พุทธุภูมิ”จะชัดเจนใน“การเกิด
หรือไม่เกิด”นี้แน่แท้

ยกเว้น“อรหัตต์”ผู้ไม่ต่อ“พุทธุภูมิ”แต่ยังมีชีวิตอยู่ก็ย่อมมี

“กรรม” ก็ยังมี“ชาติ”ชนิดที่เป็น“อภินิพัตติ”(การเกิดของผู้มีจิตนิพพาน, การเกิดของผู้ที่ไม่มีกิเลส) ซึ่งได้แก่“ชาติ”ชั้น“โลกุตระจิต”สูงสุด ที่เกิดแค่อาศัยใช้งานไปกับการดำเนินชีวิต ทำประโยชน์แก่ผู้อื่นและแก่ตนเอง ที่ตนอาศัยกินใช้เลี้ยงตนไปกับอาศัยใช้ทำงาน ของอรหันต์ทุกอย่าง จนนกว่าชีวิตจะตายกายแตกไปในวาระสุดท้าย(กายัสสละ เกทา) เท่านั้นท่านก็จบสุด

(๓๔๙) ภพชาติของอรหันต์เหล่านี้เราเรียก“อภินิพัตติ”!

“อรหันต์”ทุกองค์จึงมี“ชาติ”ที่เรียกว่า“อภินิพัตติ”อยู่กับชีวิต ซึ่งเป็น“การเกิด”(ชาติ)ของผู้ที่จิต“ไม่มีกิเลสแล้ว”ไปกับกรรมทุกกรรม หรือไม่มีบาปทั้งปวง(ลัทธิปาปัสสะ อกรรม) ทุกกรรมที่ทำจึงมีแต่“การเกิด”ของ“กุศล”เท่านั้น(กุสลัสสุปปัทธา)

บุญนั้น“อรหันต์”ยังไม่มีเลย ไม่ทำแล้ว

“อรหันต์”จึงเป็นคนที่ไม่มีแต่“กุศล”แต่ไม่มีภัย-ไม่มีโทษแล้วในความเป็นมนุษย์

(๓๕๐) แต่ถ้ายังไม่เป็นอรหันต์ ยังเป็นเสขบุคคล ภพชาติของท่านเราเรียก“นิพัตติ”!

สำหรับผู้ปฏิบัติที่กำลังปฏิบัติอยู่เป็น“เสขบุคคล”ก็จะมีผลของ“เนกขัมมสิตเวทนา”ไปตามลำดับ ก็เรียก“ชาติ”(การเกิด)ชนิดนี้ว่า “นิพัตติ”ที่ได้ผลไปตามลำดับ

นั่นคือผู้กำลังศึกษาปฏิบัติ พยายาม“ทำใจในใจ”(มนสิการัตติ)ของตนให้เป็นการลดละกิเลสลงได้ไปตามลำดับอยู่เสมอๆ ก็คือ ทำ

“การเกิด”(ชาติ)ที่เป็นการเกิดเรียกว่า“นิพพัตติ” มีความหมายว่า
คนผู้นี้กำลังทำ“การเกิด”ซึ่งเป็น“การเกิด”ของมรรคผล อันได้แก่
“กิเลส”กำลังถูกกำจัดให้ลดลงๆ

(๓๙๑) สะสมไปเรื่อยๆ ผลที่เกิดคือ “โอภกัณติ”! (ซึ่งมีทั้งของ ฝ่ายโลกุตระ และฝ่ายโลกียะ)

เราทำ“ผล”อย่างนี้ใส่จิตใจตนนี้แหละคือ “โอภกัณติ” เป็น
“การปฏิบัติให้ได้ผลเกิดอารยธรรมยังลงไปจิตใจตน” จนกว่าจะ
“สำเร็จเต็มผล”ตาม“สัมมาทิฏฐิ”เท่าที่ตนมี

อย่างนี้คือ “โอภกัณติ”ที่เป็นโลกุตระ

ส่วน“โอภกัณติ”ของผู้ที่ไม่มีภูมิที่จะปฏิบัติเลย ไม่ได้ศึกษาเลย
และหรือผู้ศึกษาแต่มีฉันทาภิภู ก็เป็น“โอภกัณติ”ที่เป็นโลกียะอยู่

กล่าวคือ กรรมทุกกรรมที่เรามี“การกระทำ” ไม่ว่า..กายกรรม-
วจีกรรม-มโน-กรรม ก็ล้วนมีแต่“กิเลสยังลงไปจิตใจ”

ฉะนั้นคือ “โอภกัณติ”ที่โลกียะเป็นกันอยู่

จิตก็เกิดตามภาษาที่ว่า “โอภกัณติ” ด้วยอวิชชา ก็เป็นลัตว์นรก
ไปอย่างมีตบอด

(๓๙๒) ขั้นตอนการเกิดโอภกัณติ มาศึกษากัน!

ที่นี้..การเกิดคือ “ชาติ” ที่เรียกว่า “สัณฺหาชาติ” มีความหมายว่า
คนผู้นี้กำลังทำ“การเกิด”ซึ่งเป็น“การเกิด”ตาม“สัณฺหา”หรือ“สัณฺหาญา”
หรือตาม“สัณฺหาชาติญาณ”นั่นเอง เป็นการเกิดด้วยพลังงานจิตที่นำ
จากคลังแห่ง“ความจำเก่าของตน(สัณฺหาญา)”พาเกิด

อันได้แก่“สัญญา”ที่มันมีในใจอยู่แต่เก่าแต่เดิมมา มันก็ทำงานของมันตามปกติ ก็เรียกว่า“สัญญาชาติ” คือ“ชาติ”หรือการเกิดที่เป็น“ความจำเก่าๆเดิมๆ”ของตนทั้งกิเลสและไม่ใช้กิเลส แต่เดิมของตนมันพาเกิดพาเป็นไปชื่อว่า สัญชาติญาณ

ปุถุชนก็จะมี“ชาติ”ที่เป็น“สัญญาชาติ”ซึ่งเป็นอดีตนี้แหละมันมี“ชาติ”ขึ้น คือมีการเกิดหยั่งลงไปในปัจจุบันทุกปัจจุบัน เรียกว่า“โอภกัณติ” ตามภูมิธรรมเดิมของตน

ส่วนผู้ที่มีความรู้เป็นสัมมาทิวฐิ และสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็นการลดละกิเลสลงได้ไปตามลำดับอยู่เสมอๆก็คือ ทำ“การเกิด”(ชาติ)ที่เป็นการเกิดอันเรียกได้ว่า“นิพพัตติ” ซึ่งเป็นการเกิดขึ้นโลกุตระ

แต่ก็ยังเป็น“การเกิด”ที่ยังไม่สูงสุด

● จบฉบับที่ ๓๓๖

ฉบับที่ ๓๓๓ สิงหาคม ๒๕๖๑

(๓๔๓) เกรินกล่าวการเกิด ๕ ประการ(ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณติ -นิพพัตติ-อภินิพพัตติ)

ฉบับที่ ๓๓๖ เรากำลังพูดถึง“การเกิด” ที่พระพุทธเจ้าแจกไว้ ๕ ประการ ได้แก่ ชาติ สัญชาติ โอภกัณติ นิพพัตติ อภินิพพัตติ

เรากำลังไล่เรียงมาถึง“นิพพัตติ” ที่เป็นการเกิดลำดับที่ ๔ และกำลังชี้ถึงความสำคัญลงไปว่า “นิพพัตติ” นี้เป็น“การเกิด” ของจิตชั้น“โลกุตระ” ไม่ใช่การเกิดของจิตแค่ชั้น“โลกียะ” เท่านั้น

“นิพพัตติ” เป็นสมรรถนะสำคัญเป็นคุณสมบัติพิเศษของ“การเกิด” ที่เป็น“พลังงานของจิต” ซึ่งผู้เป็น“เจ้าของจิต” ถ้าสามารถทำให้“จิตเกิดพลังงานที่สามารถกำจัดกิเลสได้จริง” ก็เรียกว่าชั้น“นิพพัตติ” ขึ้นมาได้ มี“ชาติ”หรือมี“การเกิด”ของจิตที่มีผลสัมฤทธิ์ในการกำจัดกิเลสกันจริงๆแท้ๆ ไปตามลำดับ

(๓๙๔) การเกิดอย่างนิพพัตติ ถือเป็นพลังงานจิตที่มีประสิทธิภาพในการตัดกิเลส!

“พลังงานจิต”ที่มีประสิทธิภาพถึงขั้น“ชำระกิเลส”ลงได้อย่างจริงอย่างแท้นี้แหละที่เรียกว่า“บุญ” เสร็จงาน“บุญ”ก็หมดสิ้นไปก็คือ“ดับไป” จึงเป็น“จิต”มี“การเกิด”ชนิดที่เรียกโดยบัญญัติว่า“นิพพัตติ”

“นิพพัตติ”ก็จะ“เกิดการชำระกิเลส”จึงเป็น“การเกิด”ชนิดหนึ่งที่เป็นโลกุตระ

(๓๙๕) กำจัดกิเลสได้หมดสิ้นก็เลื่อนชั้น การเกิดมาเป็นอภินิพพัตติ ขึ้นหมดบุญ!

ผู้สามารถทำจิตตนเองให้มี“พลังงาน” กำจัดกิเลสได้หมดสิ้นสูงสุด ก็จะไม่เรียก“จิต” ชนิดนี้ว่า เป็น“การเกิด”ชั้น“อภินิพพัตติ”

“อภินิพพัตติ”จึงเป็น“การเกิด”ชั้นสูงสุดของโลกุตระ คือ กำจัด

กิเลสได้หมดสิ้น

คือเมื่อ“บุญ”ได้ทำหน้าที่กำจัดกิเลสต่างๆในจิตหมดไปแล้ว “บุญ”ก็จะหมดไปจาก“จิต”ของคนผู้นี้ แล้ว“บุญ”จะสะสมไว้ ก้นตรงไหน? อย่างไร? เพราะ“กิเลส”ตัวนั้นใน“จิต”คนผู้นี้ก็ไม่มีอีกแล้ว “บุญ”จะมีไปทำไม? จะอยู่ไปทำอะไรอีก?บุญเปล่า!

“บุญ”มันจึง“หมดสิ้นไป”โดยปริยาย

(๓๙๖) คนหมดบุญก็คือ คนที่มีอรหัตตผลเกิดขึ้นในจิต!

เพราะกรรมที่เป็น“บุญ”แล้วก็จะไม่มีภาวะ“บุญ”เกิดในจิตของคนผู้นี้อีกแล้ว นั่นคือ “สูญสิ้นความปรากฏ‘บุญ’นั้นไปเลย(ปรกฤษเณ)” ในจิตของคนผู้นี้ คนผู้นี้ก็เรียกว่ามี“อรหัตตผล” คือ ผลสำเร็จที่ “อรหัตต”เกิดขึ้นในจิต

“อรห” คือ ไม่ลับแล้ว “อัตต” คือ ตัวตนนั้น

คนที่ไม่มีความรู้ในลัทธิธรรมประเด็นนี้ ก็จะหลง“สะสมบุญ”กันให้เป็น“สมบัติ”ที่เป็นกอบ เป็นกอง เป็นกลุ่ม เป็นหมู่ขึ้นมา เหมือนสะสมสสาร สะสมวัตถุ จะสะสมให้มันเป็น“สมบัติ” ทั้ๆ ที่มันมีแค่หน้าที่ทำ“วิบัติ” คือ ทำความสูญหาย ทำความสูญเสียไป ทำความสิ้นไปแท้ๆ เท่านั้น

บุญไม่มีหน้าที่ทำให้“เกิด” ให้“มี”ขึ้นมา

แล้วมันก็“จบ”หน้าที่ “บุญ”ก็ไม่มีแล้ว

(๓๙๗) ย่ำซ้ำเตือน“บุญ”ไม่ใช่สสารมันคือพลังงาน ไม่ตกผลึก ไม่ตกตะกอน มีหน้าที่กำจัดอึดอัดอย่างเดียว!

ซึ่ง“บุญ”มันไม่มีคุณสมบัติเป็น“สสาร” เพราะมันเป็นแค่ “พลังงาน” เมื่อทำงานเสร็จมันก็สลายไป ไม่ตกผลึก หรือไม่ตกตะกอนไม่เป็นสสารเลย เพราะพลังงาน“บุญ”นั้นเสร็จงานมันก็สลายหายไปเป็นอากาศ หรือสูญไป จะเป็นธาตุอื่นหรือไม่ก็แล้วแต่ภาวะ “บุญ”เป็นพลังงานมีหน้าที่กำจัด“อึดตา”หรือกิเลสอื่นๆ ออกไปจากจิตของแต่ละคน

ผู้ใดจะทำได้ก็ต้องรู้จัก“อึดตา”ตัวนั้นของตน จึงชื่อว่า “อึดตา” นั้นไม่“ลับ”แล้ว ไม่เป็น“รหัสสะ(ความลับ)”แล้วสำหรับคนผู้นี้

เมื่อผู้นี้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”นั้นหรือ“อึดตา”นั้นๆของตนแล้ว ก็จงทำการกำจัด“อึดตา”นั้นของตนให้ได้

“อรหัตต”คือ อึดตานั้นไม่ลึกลับแล้ว

ยิ่งเมื่อกำจัดตัวตนนั้นได้ด้วย ก็เป็น“อรหันต์” คือ จัดการกับตัวตนที่ไม่ลึกลับแล้ว(อรหัตต)นั้นเป็นที่สุดจบกิจ ก็เป็น“อรหันต”

(๓๙๘) ไฉ่เรียงชั้นตอนในสังโยชน์ ๑๐ เริ่มแต่ลักกายทิฏฐิ-วิจิกิจฉา-ศีลพตปราคาส!

หมายความว่า เจ้าของอึดตารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกาย”นี้ นี่คือ ผู้“พินลักกายทิฏฐิ”ข้อแรกของ“สังโยชน์ ๑๐”

เมื่อ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”กายนี้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งจนกระทั่งสิ้นสงสัยลังเลแล้ว หมด“วิจิกิจฉา”แล้ว ก็“พินสงสัย”นี่คือ ข้อ ๒ ของ“สังโยชน์ ๑๐”

ยังมี“ศีลพต”หรือมีวิธีปฏิบัติที่ลัทธิสามารถกำจัดกิเลสได้อย่างถูกต้อง ก็รีบทำ อย่าเอาแต่“ปราคาส” คือ อย่าเอาแต่ลุ่มๆ

คล้ำๆ เล่นๆ หัวๆ อย่าเหยาะๆ แหยะๆ อยู่กับ“เจ้าตัวตนกิเลส”นั้นๆ
อยู่ จงลงมือกำจัดหรือประหารกิเลสนั้นเสียเร็วให้จบสิ้น!

(๓๙๙) ย้ำอย่าหลงมกมาย“สะสมบุญ”ที่เป็นกันอยู่ทั่วประเทศไทย!

ผู้สามารถกำจัด“ตัวตน(อัตต)ของกิเลส”ได้สำเร็จจบสิ้นกิจ ก็
นี้แหละคือ “บุญ” ได้แก่ สร้าง“พลังงาน”ในตนขึ้นมาให้กำจัดกิเลส
ได้สำเร็จจริง แล้ว“บุญ”ก็หมดไป หายไป (บาลีคือ ปุณณปริกขิโณ)

อย่าหลงมกมาย“สะสมบุญ”กันอยู่เลย

เมื่อ“บาป”ตัวนั้นถูกกำจัดไปได้เกลี้ยงสิ้นแล้ว ด้วยประสิทธิ-
ภาพของพลังงาน“บุญ” “บาป”นั้นก็หมดไปจากจิตแล้ว

“บุญ”นั้นก็หมดหน้าที่ ผู้นี้ก็“อรหันต์” นั่นคือ “ความลับ”เรื่อง
“กิเลส”ของตน ไม่ลับแล้ว เป็น“อรห”แล้ว

(๔๐๐) มาแตกฉานในนิรุตติบางตัวที่ควรรู้ที่แท้ไป!

“รห” คือ ลับ,สละ,ละ,เว้น “อ” คือ ไม่

“อรห” คือ ไม่ลับแล้ว ไม่ต้องสละ ไม่ต้องละแล้ว ไม่ต้องเว้น
อีกเพราะเว้นได้แล้ว

ผู้ไม่ลับ ไม่ต้องสละ ไม่ต้องละแล้ว เพราะได้ทำเสร็จถึง“ที่สุด”
แล้ว ก็คือ “อันต”

เมื่อสิ้นสุดเรื่อง“ลับ”นั่นเป็น“ที่สุด”ก็มี“อันต(ที่สุด)”จึงเป็น
“อรหันต์”ตามความเป็นจริง ทั้งสภาวะทั้งภาษา ด้วยประการฉะนี้

“อรหันต์”คือ ผู้ไม่มีอะไร“ลับ”แล้วโดยเฉพาะ “กิเลสาสวะ”
ถึงที่สุด หมดสิ้นกระทั่งจบเรื่องราว

นั่นคือ “บุญและบาป” จะไม่ปรากฏขึ้นในจิตใจของผู้เป็นอรหันต์
อีกเลย “บุญ” ก็สูญหายสิ้นไปเลยตลอดกาลสำหรับคนผู้นี้!

“บุญและบาป” ไม่มี และจะ “ไม่มี” ในคนผู้นี้อีก ไม่มีถึงขั้น
“ไม่มี” จริงๆ นั่นคือบุญบาปไม่เกิด “ในจิตผู้นี้ตลอดกาล” เลยทีเดียว

(๔๐๑) ล้นบุญล้นบาปจบสนิท.....ปริกขิโณ!

จึงนับเป็น “การหมดล้นสูญ (ปริกขิโณ)” ชนิดที่จบสนิทได้เลย เมื่อ
ภาวะทุจริตสิ้นเกลี้ยง อกุศลสิ้นเกลี้ยง บาปสิ้นเกลี้ยงไปจากจิต
“กิเลส” ไม่เกิดในจิตผู้นี้อีกแล้ว

“บุญ” จึงไม่มีสิทธิ์จะเกิดในจิตผู้นี้อีกแล้ว “บุญ” จึงไม่จำเป็น
ใดๆ เลย ที่ “บุญ” จะเกิดในจิตผู้นี้อีก “บุญ” จึงเท่ากับ “สูญ” หายไป
จากจิตใจผู้นี้ตลอดกาล

“บุญ” เป็น “ปัจจุบันกาล (ทิฐฏกาล)” ผ่าน “ปัจจุบัน” ไป “บุญ” เกิด
ไม่ได้ ไม่มีบุญในอดีตหรือในอนาคตเด็ดขาด บุญเกิดปั๊บหายปั๊บ!

(๔๐๒) ย้ำครั้งที่ ๑๐๐ บุญไม่ใช่สมบัติ แต่มันทำหน้าที่วิบัติ อย่างเดียว!

คนผู้ที่หลงผิด คิดว่า “บุญ” มันเป็น “สมบัติ” เป็นสสาร เป็นวัตถุ
เป็นวิมาน เป็นสวรรค์ที่สะสมได้ จึงงมจ่ายยังอยู่ตลอดกาลนาน

“บุญ” มันเป็นพลังงานเท่านั้น มีหน้าที่ทำเฉพาะ “กิเลส” เท่านั้น
ด้วยให้ “วิบัติ” สิ้นไป

“บุญ” มันเป็น “สมบัติ” ให้คนสะสมไม่ได้ อย่างงมจ่าย โง่เง่ากัน

อยู่นักเลย

นี่คือ นัยสำคัญของคำว่า“บุญ” ที่ชาวพุทธทุกวันนี้ยังเข้าใจกันไม่ได้

และมีอีกนัยหนึ่ง ที่เป็นนัยสำคัญมากเหมือนกัน ทำความเข้าใจให้ตรงแม่นยำ

นั่นคือ ในความหมายตรงที่“บุญ”มีฤทธิ์ทำหน้าที่“โดยส่วนเดียว(เอกังสะ,เอกโล,เอกังเสนะ)”เท่านั้น คือ “บุญ”มีหน้าที่“กำจัดกิเลสจากสันดานให้หมดจด(สันดานัง ปุนาติ วิโสธติ)”แต่ถ่ายเดียว

เสร็จหน้าที่ก็“จบกิจ” เด็ดขาด “หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญปปปรักษิณ)”แค่นี้เท่านั้น กิจเดียว หน้าที่เดียว แล้วหมดหายไปจากจิตเลย “บุญ”ไม่มีในจิตผู้นี้อีกเลยจริงๆ ถ้าผู้ใดขืนงมงายก็ยังงะแงอยู่!

ความจริงที่สำคัญก็คือ เมื่อ“บุญ”ไม่มีแล้ว จะเอาอะไรมา“สะสม”กันเล่า?

ผู้หลง“สะสมบุญ”จึง“ไร้ปัญญา”แท้ๆ

“บุญ”ถ้า“หมดสิ้นไป”แล้วก็เป็น“สูญ” ไม่มี“บุญ”อะไรอีกที่จะ“อยู่”ในจิตในกรรม

ซึ่งหมดกระทั่ง“สิ้นอนุสัยแล้ว”เด็ดขาดก็จะ“ไม่มี”อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง),ยั่งยืน,ตลอดกาล,ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นอีก,ไม่มีอะไรหักล้างได้,ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ดังที่พุดย่าซ้ำซาก

(๔๐๓) ทุกวันนี้ หลอกล่อหาकिनเอา“บุญ”เป็นตัวล่อออกอุบายให้ทำบุญเยอะๆ ทำบุญบ่อยๆ อยากจะอุทานว่า ฉิบหายใหญ่แล้ว!

“บุญ”กับ“กุศล”จึงมี“จุดต่าง”ที่สำคัญมากยิ่งยวดที่สุดโดย

เฉพาะนี้สำคัญนี้

ถ้ามันเข้าใจผิด ไม่ลั้มนาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิอยู่จริง “บุญ” ตัวนี้ก็จะทำลายศาสนาพุทธอย่างยับเยินฉิบหาย ดังที่เห็นและเป็นอยู่ เต็มสังคมพุทธหนักมากในปัจจุบัน ร้ายมากยิ่งในยุคสมัยนี้

เพราะเอาไปโกหกกันว่าเป็น“สมบัติ”ที่สะสมได้ คนที่ขี้โลภ ทรัพย์“สมบัติ” หลงลาภยศสรรเสริญสุข เห็นแก่ได้ ก็รีบคว่ำ!

เพราะมันปั่นลมปั่นแล้งนึกคิดเอา สะกดจิตเนรมิตเอาเองขึ้นในจิต จนกระทั่ง เป็น“ภาวะปรากฏในจิตสำเร็จ(มโนมยัตตา)” ดังที่นักสะกดจิตหรือ“หลับตาสมาธิ”ทำเอา นั่นแหละ มันก็ง่ายๆ ปั่นลมๆแล้งๆเอาเอง มันก็ปั่นยังงี้ๆก็ปั่นได้หมดแหละ

(๔๐๔) หลายวัดหลายสำนักอธิบายบุญเป็นตัวตน เป็นรูปธรรม ชวนน้ำลายไหล!

โกหกกันแท่ว่า “บุญ”เป็นสมบัติ, สวรรค์, วิมาน ผู้ไม่รู้สัจธรรม ก็โกหกกันโดยตนก็เชื่อว่าตนไม่ได้“โกหก”หรอก ตนจริงใจ!

ก็คือ โง่อยู่ อวิชชาอยู่อย่างจริงใจ ก็จริงอยู่

เพราะไม่รู้ว่ “บุญ”คืออะไรนี่เอง

คำว่า “บุญ”ก็ดี “อัตตา”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี “ฌาน”ก็ดี อะไรต่างๆ ที่เป็นบัญญัติของพระพุทธเจ้า ทุกวันนี้มันเพี้ยนไปจาก“ความจริง” กันจนสุดจะจาระไนจริง เห็น้อยจริงๆ!

ผู้ไม่ศึกษาคำว่า“บุญ”ให้ถูกต้อง ก็ดี

ก็ปฏิบัติธรรมแบบไม่มีหวังว่าจะได้ผลเลย

ผู้ไม่ศึกษาความเป็น“อัตตา ๓”ก็ดี จะไม่รู้จ้ก้รู้แจ้งรู้จริง ความ

เป็น“โอฬาริกอตัตา-มโนมยอตัตา-อรุปอตัตา”ได้เลยเป็นอันขาด
โดยเฉพาะ“ตัวตนของกิเลส”

เพราะมันเป็น“อตัตาหรือตัวตน”ที่คนหลงยึดว่ามีจริงมันเป็น
“อุปาทาน”ตัวแท้ตัวจริงกันเลย

จึงต้องอาศัย“ปัญญา”และ“บุญ(บุญญ)”ที่สัสมาทิฏฐิ

“บุญ”ไม่ใช่“กุศล” นี่ก็พูดซ้ำย้ามาไม่รู้เท่าไรแล้ว “บุญ”
เป็น“อจินไตย”แท้ๆ มันรู้ไม่ได้จริงๆ สำหรับผู้เก่งแต่“เนโก” แต่ขาด
“ปัญญา”

**(๔๐๕) “บุญ”กับ“กุศล”ต้องรู้ให้ชัดมีคุณสมบัติอย่างไร จะได้
ปฏิบัติถูกทาง เกิดมรรคเกิดผลจริง!**

ดังที่ได้อธิบายความเป็น“บุญ”ว่าแตกต่างกันกับ“กุศล”คนละ
ข้ออย่างไร จนซ้ำซากมากแล้ว แต่ก็ยังเข้าใจกันไม่ง่ายเลย

ซึ่ง“กุศล”นั้นมันเป็น“โลกียธรรม”ที่“ผลของวิบาก”มันข้าม
ชาติถึงขั้นเป็น“ตัวตน”

“กุศล”นั้นมีคุณลักษณะเป็น“ธรรม”

แต่“บุญ”นี้คุณลักษณะเป็น“อธรรม” แท้ๆ ไม่มีคุณลักษณะเป็น
“ธรรม”เลย

“บุญ”ไม่ใช่“ธรรม” ฟังดีๆ ไม่ต้องงง!!

“บุญ”ไม่ทรงไว้ไม่ทรงอยู่ในที่ไหนๆเลย “บุญ”ทำหน้าที่ปัจจุบัน
เสร็จจบก็หายวับไปทันที ไม่ตกค้างอยู่เป็น“อดีต”เลย

ซึ่งชาวพุทธทุกคนนี้“งมงาย”ในความเป็น“บุญ”ว่าเป็น“สมบัติ”
เป็นสิ่งที่“ทรงอยู่(ธรรม)” สะสมได้นี้แหละ จึงผิดมหามหันต์ที่สุด!

“บุญ” สะสมไม่ได้ “ไม่ทรงอยู่(มิใช่ธรรม)”

“ธรรม” คือ ภาวะที่ “ทรงอยู่”

แต่ “บุญ” มิใช่เลย “บุญไม่ทรงอยู่”

“บุญ” เป็นอาการพลังงานทำงานในปัจจุบันเท่านั้น เสร็จจบ
กิจก็หายวับไปกับตาทันที

**(๔๐๖) หากบาป อกุศลยังไม่สิ้นเกลี้ยงจากจิต เราก็มาทำบุญกัน
ใหม่ ณ วันนั้นอันเป็นวันของอนาคต เป็นวันอภิสังขารอีกวันหนึ่ง!**

“อนาคต” ก็ยังอาจจะมี “บุญ” เกิดเมื่อมาถึง “ปัจจุบันใดปัจจุบัน
หนึ่ง” ที่ถ้าคนผู้นั้นยัง “เหลือบาป” หรือ “เหลืออกุศล” ในจิตอยู่อีก
หากบาปหรืออกุศลจิตยังไม่หมดไปจากจิตสิ้นเกลี้ยง คนผู้นั้นก็ต้อง
“อภิสังขาร” ความเป็น “บุญ” (บุญญาภิสังขาร) ขึ้นมาอีกแน่นอน

แต่เมื่อ “อภิสังขาร” ที่เป็น “บุญ” ได้หมดสิ้นแล้ว เสร็จจบแล้ว
“อภิสังขาร” ต่อไปก็ไม่มี “บุญ” (อบุญญ ; อบุญญมิใช่บาปนะ!) หรือไม่เป็น
“บุญ” (อบุญญ) หรือไม่ใช่ “บุญ” อีกเลยต่อไป เรียกในภาษาว่า
“อบุญญาภิสังขาร”!

**(๔๐๗) เมื่ออภิสังขารทำสำเร็จเต็มร้อย ก็เข้าสู่เขต อบุญญา-
ภิสังขารทันที!**

“อบุญญาภิสังขาร” จึงหมายความว่า “สิ้นบุญ” ที่จะ “สังขาร”
อีกแล้ว ก็ไม่ต้องทำ “กรรม” ที่เป็น “บุญ” กันอีกแล้ว หากยังมี
“กรรม” ต่อจากนั้นไปอีก “กรรม” นั้นๆ จึงมีแต่ “กุศล” จะไม่มี “อกุศล”
โดยเฉพาะ “บาป” อีกเลยเป็นอันขาด

ผู้“จบกิจบุญญาภิสังขาร”แล้วนี้
ต่อไป“สังขาร”ใดก็จะเป็น“บุญ”
ไม่มี“บุญ” ไม่ใช่“บุญ”
ไม่เกิด“บุญ”กันอีกแล้ว
ก็มีแต่“อบุญญ”คือ“ไม่เป็นบุญ”
และไม่ใช้ “กลับไปเป็นบาป” อีกแนวๆ

นั่นคือ “สังขาร”ของผู้“จบกิจบุญญาภิสังขาร”แล้วนี้ ต่อไป “สังขาร”ใดก็จะไม่เป็น“บุญ” ไม่มี“บุญ” ไม่ใช่“บุญ” ไม่เกิด“บุญ”กัน อีกแล้ว ก็มีแต่“อบุญญ”คือ“ไม่เป็นบุญ”และไม่ใช่ “กลับไปเป็นบาป” อีกแนวๆ

เมื่อไม่ใช่“บุญ”แล้ว บุญก็หมดหน้าที่ หายวับไปเลย แต่ผู้มีฉกาทิฐฐิก็“วนกลับ”ไปเป็น“บาป”อีกอยู่นั่นแหละ

“บุญ”ไม่ใช่“โลก” “บุญ”จะไม่“วนกลับ” ไปเป็น“โลก(วน)”ไม่ เป็น“โลกีย์”อีกแล้ว

“บาป”ให้ยืมภาษาใช้ใน“โลก” มีใน“โลกีย์”ด้วย

“บุญ”ไม่มีใน“โลก” ไม่มีใน“โลกีย์”เลย

“บุญ”มีใน“โลก”ใน“โลกีย์”ไม่ได้ เมื่อจบกิจจึงยืมมาใช้ไม่ได้

“บุญ”เป็น“โลกุตระ”เท่านั้นถ้ายเดียว

● จบฉบับที่ ๓๓๗

ฉบับที่ ๓๓๘ กันยายน ๒๕๖๑

(๔๐๘) ย้อนเกริ่นกล่าว อุปนิสัยหรือคุณสมบัติของบุญกันอีกที!

ฉบับที่ ๓๓๗ เรากำลังสาธยายกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งว่า

“บุญ”นี้ เมื่อ“บุญ”ทำงาน“จบ”แล้ว ไม่มีหน้าที่แล้ว บุญก็หาย วับไปเลยไม่มีอีกแล้วในกาละทั้ง ๓ ไม่ว่า อดีต ปัจจุบัน อนาคต

แต่ผู้มีจิตปฏิญญาที่“วนกลับ”ไปมี“บุญ” มี“บาป”อยู่อีก“ไม่จบ”
“วน”ไม่รู้จัก“จุดจบ”อยู่นั่นแล้ว
“บุญ”วนกลับไปเป็น“บาป”อีก ไม่ได้
“บุญ”ไม่ใช่“โลก” “บุญ”เป็นโลกุตระ
“บุญ”เดินทางเดียว “บุญ”จะไม่“วนกลับ”ไปเป็น“โลก(วน)” ไม่
เป็น“โลกีย์”อีกแล้ว
“บาป”อนุโลมให้ใช้ภาษามีใน“โลก”มีใน“โลกีย์”กับเขาได้
แต่“บุญ”ไม่มีใน“โลก” ไม่มีใน“โลกีย์” ต้อง“จบกิจ”สนิท จึง
ไม่อนุโลมแม้ภาษาคำว่า“บุญ”กันอีก
“บุญ”มีใน“โลก”ใน“โลกีย์”ไม่ได้เลย
“บุญ”จึงเป็น“โลกุตระ”เท่านั้น และ“จบกิจ”เด็ดขาดด้วยจำไว้ๆ
เมื่อ“อပ္ปญญาภิสังขาร”คือ“สังขาร”ที่ไม่เป็น“บุญ”อีกแล้ว
เพราะ“บาป”ได้ถูก“บุญ”กำจัดหมดสิ้นแล้ว อภิสังขารที่มีก็มีแต่กุศล
“อรหัตต์”ขึ้นไปจึงไม่มี“บุญ”ใดๆกันอีกเลย

(๔๐๙) ตีความพระโอวาทปาฏิโมกข์ ๓ ให้กระจ่างชัด เจาะลึก!

ดังนั้น“พระโอวาทปาฏิโมกข์ ๓”ที่ตรัสกับอรหัตต์จึงทรงสรุป
ว่า “สัพพปาปัสสะ อธมัง กุสลัสสูปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง”

นั่นคือ“อภิสังขาร”ใดอีกก็ไม่มี“บาป”กันแล้ว หากยังมี“กรรม”
หรือ“กรรมะ”ใดๆต่อไปอยู่ก็จะเกิดแต่“กุศล”เท่านั้นถ้ายเดียว!

เพราะได้ชำระล้างกิเลสไปจนสะอาดหมดจดขาวรอบแล้ว คือ
“สจิตตปริโยทปนัง”

มี“กรรมหรือกรรมะ”ใดอีกก็มีแต่“กุศล” ไม่มีบุญ เพราะ“กุศล”

เป็น“สมบัติ”สะสมได้

สำหรับ“บุญ”สะสมไม่ได้ ทำ“บุญ”จบเสร็จหน้าที่แล้ว “บุญ”ก็หายไปหมดไปเลย

จึง“สังขาร”ได้อีกก็มีแต่“อาเนญชา” ยิ่งๆขึ้น เจริญองค์คุณ ๕ ได้แก่ “ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัฏฐา-ปรัศรา”เท่านั้น

(๔๑๐) ผู้จบกิจย่อมไม่มีความวน แต่กลับจะมวนที่มีใช้ตัวเอง แต่เพื่อโลก!

ผู้“จบกิจ”แล้ว ไม่มี“โลก” ไม่มีความวนของตนอีกแล้ว แต่ก็“วน”เป็นการ“อนุโลม-ปฏิโลม”ไปมาอยู่อีกได้เหมือนกัน “วนทำงานเพื่อผู้อื่น” ทว่า“ไม่ใช่เพื่อตน”เลย หมดตัวตนแล้ว “การวน”หรือ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อนแบบนี้แหละ”ที่เป็น“อจินไตย” ที่คนผู้ไม่มีภูมิถึงขั้นจริง จะ“รู้ตามได้ยากมาก(ทรมุโพร)”

(๔๑๑) โลกหนอโลกก็หมุนๆ วนๆ สูงๆ ต่ำๆ ดิๆ ชั่วๆ ไม่มีจบสิ้น!

“โลก”คือ ความหมุนวน-วนกลับไป-กลับมา เป็นความวน “ต่ำๆ-สูงๆ”หรือ“ดิๆ-ชั่วๆ”หรือ“กุศล-อกุศล” วนอยู่ใน“ความมีกับ ความไม่มี” ไม่จบ ไม่รู้จักจบ จบไม่เสร็จ

แต่“บุญ”ไม่มี“ความวน” “บุญ”เป็น“โลกุตระ”

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ยังเข้าใจ“ความวน” ของโลกุตระยังไม่ได้ จึงจะพุดลับสนไปมาของ“ความวน”อันเป็น“โลก” ที่ต่างจากภาวะที่เป็น“โลกุตระ”แท้ๆ ก็ตาม“ภูมิธรรม”ของผู้ที่ยัง“รู้”ไม่ถ้วนรอบใน“โลกีย์-โลกุตระ”พอ

“กุศล”ยังเป็น“โลกียสัจจะ”คือ วนไม่จบ

แต่“บุญ”ไม่ใช่เลย “บุญ”เป็น“โลกุตระสัจจะ”ที่เป็น“ปรมัตถ-ธรรม”ชั้น“จิตนิยาม” ของคนที่มีความฉลาดระดับ“ปัญญา”จึงจะสามารถหยั่งรู้“ความจริง”โลกุตระ ทำจบได้

ผู้รู้แค่“เฉโก”จึงรู้จัก“บุญ”ยังไม่ถูกแท้

เพราะที่แท้“บุญ”เป็น“อาวุธเฉพาะที่ใช้ประหารหรือฆ่ากิเลส”เท่านั้น และเท่านั้น

(๔๑๒) ทำไมการฆ่าจึงบอกว่าดี! คนโลกียะก็คงงงต๊ีบ!

ซึ่งแน่นอน“การฆ่ากิเลส”ใครๆก็ต้องยอมรับว่า“ดี”แน่ “ดีที่สุด” ซึ่ง“ดี”นี้คือมัน“ฆ่ากิเลส”ไง!!! แต่“ดี”คือคำพูดเท่านั้นเพียงแค่ว่า“เยี่ยม”มาใช้สื่อให้“รู้”ว่า การฆ่ากิเลสนี้.....ถ้าจะพูดกันว่า“ดี”มันเป็น“สุดยอดแห่งความดี”เชียวนะ ในโลกียะไม่มีอะไรเทียบได้

ที่ว่า“ดี”นี้บัญญัตินะ ยังไม่ใช่สภาวะ!

“ดี”นี้เป็นแค่“ภาษา”ที่พูดขึ้นบอกถึง“กิริยา-อาการ-กรรม-การกระทำ”เชิง“บวก”

มันแค่“คำพูด”เท่านั้นนะ ผู้ที่ยึดได้แค่“คำพูด”นี้แหละ คือ“อวดตวาดูปาตาน” ผู้“ยึดได้แค่คำพูด-จริงจังอยู่แค่ภาษา”ก็จะลัปลน

แต่“การกระทำ-กรรมกิริยาจริงๆ”เป็น “สภาวะ”แท้ๆที่“ฆ่า(กิเลส)” มันเชิง“ลบ”นะ!!!

ไตร่ตรองกัน“ดี”..ใช่มั๊ย?

แยกให้ชัดๆคมๆ“สภาวะ”กับ“ภาษา”กันให้แม่นๆ

**(๔๑๓) เข้าใจให้ได้ภาษากับสภาวะ ดูเหมือนขัดแย้งกัน แต่มัน
ก็ไปด้วยกันได้ ถ้าเปิดใจไม่ติดยึดภาษา!**

“กุศล”นี้มีแต่“ดี” เป็น“กิริยาเชิงบวก” ทั้งนั้น แต่“บุญ”นี้“ฆ่า!”
เป็น“กิริยาเชิงลบ”แท้

“บุญ”นี่คือ“ฆ่า”นะ! มันเชิง“ลบ”มั๊ย? แต่“ผลได้”ต่างหากที่
“บวก”ให้แก่มนุษย์-สังคม

“ผล”ของ“บุญ”มันทำ“คนและสังคมดี”

“บุญ”จึงมีเชิงเป็น“ลบ”ที่“ทำการฆ่า”

“บุญ”คือ ผู้เสียสละ ยอมเป็น“ผู้ร้าย”

ส่วน“กุศล..เท!” เป็น“ผู้ดี”ตลอดกาล

กุศล“ฆ่า”ไม่ได้เลย “ทำร้าย”ไม่ได้

เพราะขึ้น“ทำ” ก็มีใช้“กุศล” ผิดหน้าที่

“ขึ้นทำ”เข้าไปสิ! ผิดแน่ๆ ..ใช่มั๊ย?

ดังนั้น “บุญ”จึงไม่ใช่“กุศล”จริงๆ

ขัด“นัยสำคัญ”ของบุญกับกุศล..รึยัง?

อีกนัยสำคัญหนึ่งก็คือ “บุญ”นี้มีใช้แม้แต่แค่จะเป็น“ธรรมะ” ..

ตรงตามตีๆ

เพราะ“บุญ”นั้น ไม่“ทรงอยู่” ไม่“ตั้งอยู่”

“บุญ”ไม่ทรงอยู่ ไม่ตั้งอยู่ ณ ที่ใดเลย

**(๔๑๔) บุญอยู่กับปัจจุบันไม่ตามไปชาติหน้า ไม่วิ่งไปอดีต ไม่มี
ตัวตน นิสัยของมันไม่ธรรมดาเลย!**

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”อันเป็นไปในปัจจุบัน(ทฤษฎีสมมติ)เท่านั้น

ทำเสร็จกิจแล้ว “บุญ” ก็ไม่ตั้งอยู่ ณ แดนใดเลย ไม่ทรงอยู่ ณ ที่ไหนๆ ทั้งสิ้น มีหน้าที่ทำงานใน “ปัจจุบัน” ก็จบ และ “จบตนเองลงใน ทุกๆปัจจุบัน” ก็หมดสิ้น “บุญ” หายวับไป ไม่เหลือ “บุญ” อีกเลย “บุญ” เหมือน “นิพพาน” ตรงนี้เอง

นั่นคือ มีใน “ทิฏฐธัมมิกะ” ซึ่งเป็นสภาวะ “อันเป็นไปในกาล ปัจจุบัน” เท่านั้น

“บุญ” จึงเป็นอยู่แค่ “ทิฏฐ” คือ ปัจจุบัน

“บุญ” ไม่มีใน “อดีต” ใดๆเลย ถ้าสิ่งใดสะสมได้ ก็มี “อดีต”

“บุญ” ไม่ใช่ “สมบัติ” จริงๆ

แล้ว “บุญ” จะ “สะสมตัวเอง” ตรงไหน?

“บุญ” เป็นโลกุตระ ๑๐๐ % ไม่มีตัวตน

ไปหลงเอา “ความไม่มีตัวตน” มาสะสม แล้วยึดว่ามันยังเป็น “บุญ” หรือเป็น “ของดี” ที่ควรสะสม มันไม่ใช่ “ปัญญา” เลย

“บุญ” คือ “การฆ่า” “บุญ” คือ “พลังงาน” ไม่ใช่ “สสาร” ไม่ใช่ “วัตถุ” ไม่ใช่ “สิ่งของ” ไม่ใช่ “วิมาน” ไม่ใช่ “สวรรค์”

“บุญ” ไม่ใช่ “สมบัติ....สสาร....วัตถุ” หรือไม่ใช่ “ตัวตน” จริงๆ

“บุญ” เป็นแค่ “อาการของพลังงาน” ที่มีหน้าที่ทำ “ความวิบัติ” ให้แก่ “กิเลส” เท่านั้นใน “ปัจจุบัน” ไม่มีใน “อดีต” ใน “อนาคต”

ไม่มีหน้าที่อื่นใดด้วย มีหน้าที่เดียว

ทำความเข้าใจตรงนี้กันให้ชัดแท้ให้ได้

(๔๑๕) ทวนคุณสมบัติของบุญอีกที! อย่าเบื่อความซ้ำซาก ถ้า หากคุณยังไม่ชัดเจนในบุญ!

“บุญ”เป็นแค่“กิริยา” เป็นแค่“พลังงาน” เท่านั้น “พลังงาน” ทำหน้าที่แล้วก็สลายไปทั้งนั้น “พลังงาน”ไม่มีตกผลึกเป็น“อดีต”

“บุญ”จึงไม่มีใน“อดีต” คนผู้ที่หลงพากัน“สะสมบุญ”ไปข้ามชาติ ว่าไป“มีบุญ”ใน“ชาติหน้า”นั้น มิฉฉาปฏิญญี แท้ๆทีเดียว

ผู้สะสม“บุญ”เป็น“อดีตข้ามชาติ”นั้นจึงไม่มีสิทธิ์บรรลุมรรคผล เพราะมิฉฉาปฏิญญี ในคำว่า“บุญ”

ผู้“ตัดกิเลส”คือ“กิเลสถูกชำระออกจากจิต”ได้ แล้ว“จิต”ที่ไม่มีกิเลสนั้นๆคือจิตสะอาด“ข้ามชาติ”ได้ แต่มิใช่“บุญ”ที่“ข้ามชาติ”

“บุญ”ข้ามชาติ ไปเป็น“อนาคต”ไม่ได้!

“บุญไม่เกิดนอกปัจจุบัน”เลย ตรงนี้สำคัญมากๆๆ “นอกปัจจุบัน”ไม่มีบุญ

(๔๑๖) บุญเกิดได้ในตัวตนที่ครบพร้อมขั้น ๕!

“บุญเกิดได้ในปัจจุบัน”ของผู้มี“รูปนามขั้น ๕”นี้เท่านั้น ไม่มี“บุญเกิดนอกปัจจุบัน”เลย “บุญ”ไม่มีใน“อดีต” ไม่มีใน“อนาคต”

“บุญ”มีขึ้นได้ในขณะที่คนผู้สามารถทำ“พลังงานจิตนิยามของ”ตนจนเป็นบุญในปัจจุบันของกาล”แค่นี้ เท่านั้น

ทุกปัจจุบันที่“ทำ” ชำระกิเลสมีประสิทธิผลได้ คือ“บุญ”

(๔๑๗) บุญไม่เต็มเพราะเหตุใด?

เพราะบาง“ปัจจุบันของกาละ”คนผู้ทำ“บุญ” สร้างพลังงานไม่สูงถึงขั้น“บุญ”ก็เป็นได้ ก็มีจริง

เนื่องจาก“คุณภาพ”ไม่เข้าขั้น“บุญ”

“คุณภาพ”ของพลังงานจิตชำระกิเลสไม่ได้นั่นเอง ก็ไม่เกิด
“บุญ” เพราะไม่ใช่“บุญ”
จึง“ไม่มีภาวะที่กิเลสถูกชำระ”เกิดขึ้น

**(๔๑๘) ภารกิจของบุญนั้นสิ่งที่จะเหลืออยู่คือ“จิตสะอาด” คือ
“ภาวะดี”!**

“ภาวะที่กิเลสถูกชำระ”นั้นเป็น“ภาวะ” ที่คนควรทำให้ตนก็จริง
แท้ เมื่อมันยังไม่มีขึ้น ยังทำไม่สำเร็จ จึงยังไม่มี“ภาวะจิตสะอาด”เกิด
ขึ้น ต่อเมื่อ“บุญ”กำจัดกิเลสออกไปได้ ก็จะเหลือ“จิต”ที่สะอาดจาก
กิเลส ส่วนนี้ต่างหากที่เป็นภาวะที่“เหลืออยู่”ให้เรียกกันว่า
เป็น“ภาวะดี” สิ่งที่ปรากฏอยู่สะอาดดี

“ภาวะดี”นี้“ทรงสภาพสะอาด”ขึ้นมา

เมื่อยังกำจัดกิเลสไม่ได้ ก็ยังไม่มี“จิตสะอาด”นั้น เกิดขึ้นมา
“ตั้งอยู่” หรือ“ทรงอยู่”

ก็ยัง“ไม่มีภาวะนั้น”ขึ้นมาให้“ทรงอยู่”

เพราะยังไม่“ผ่านปัจจุบันนั้น” ยังไม่เกิด“ภาวะดี” ที่เป็น“จิต”ที่
“เหลืออยู่”

(๔๑๙) สิ่งที่เหลืออยู่ เราไม่เรียก “บุญ”!

จิตที่“เหลืออยู่”เป็น“ภาวะดี”เพราะมีส่วนได้ถูกชำระกิเลส
ออกไปจากจิตแล้ว ส่วนที่“เหลืออยู่”จึงไม่ใช่“บุญ”เลย แม่นๆทุกๆนะ!

“จิต”ที่เป็นส่วนที่ถูกชำระ“กิเลส”ออกไปแล้วนั้นต่างหาก
“เหลืออยู่” เป็น“จิตดี”!

เมื่อ“จิต”ที่เป็นกิเลส ยัง“ไม่ถูกชำระ”ออกไป ก็ยังไม่มี“ภาวะของจิตดี”ใด“ตั้งอยู่”หรือ“ทรงอยู่” ที่เป็น“ส่วนเหลือ”....ใช่หรือไม่?

ธรรมคือ ภาวะ“ทรงอยู่”หรือ“ตั้งอยู่” ก็มันยังไม่มีขึ้น มันก็ยังไม่มีความ“ธรรม”นั้น

มันคนละสภาวะ คนละกาละแท้ๆ

**(๔๒๐) ทบทวนความหมายของบุญอีกที จะได้แม่นยำ!
แม่นยำ!**

ส่วนความเป็น“บุญ”นั้น มันเป็น“กิจปัจจุบัน” เมื่อมันทำหน้าที่เสร็จ มันก็ดับไป

“บุญ”ไม่ใช่อะไร“ทรงอยู่-ทรงไว้”เลย

ดังนั้น “บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ” เห็นมั๊ย!

“บุญ”ไม่ใช่สิ่งที่“ทรงอยู่-ทรงไว้”จริงๆ

ฟังใหม่อีกที....ฟังดีๆ “บุญไม่ใช่ธรรม”

และ“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น
ถ้าหมด“ปัจจุบัน”ปั๊บ!ทุกปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ! ใน“ทุกปัจจุบัน”

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะอยู่ถึง“อดีต”

“บุญ”จึงมีแค่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ง่ายๆ

ยิ่งยาวไปถึง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ

เพราะ“อนาคต” คือ กาละที่ยังมาไม่ถึงยังไม่เข้าสู่“กาละใหม่”นั่นเอง

ตั้งใจฟังความเป็น“กาละ”ให้ดีๆ

(๔๒๑) ไอน์สไตน์มี Time and Space พระพุทธมีกรรมกับกาละ!

“กาละ”กับ“กรรม”นี่แหละสำคัญที่สุดในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“อนาคต”ไดยังไม่เป็น“ปัจจุบัน”มันไม่ใช่“อดีต”เลย แม้“ปัจจุบัน”มันก็ยังไม่เป็น“กาละใหม่”ที่กลายเป็น“ปัจจุบัน” ..ใช่มั๊ย?

“อนาคต” มันกาละอันเดียวกันกับ “ปัจจุบัน”หรือเปล่าล่ะ? ไม่ใช่!ชัดมั๊ย?

มันคนละภาวะ คนละ“กาละ”กันแท้ๆชัดเจน!!

“บุญ”มีได้เป็นได้แคใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

“อนาคต”นั้น คน“ผู้ทำ”ก็ยังไม่ได้ไปอยู่ที่“อนาคต” แล้ว“กรรม”ที่เป็น“บุญ”ของคนผู้นี้ จะไปเกิดใน“อนาคต”ไดยังไงหา?

และที่สำคัญจริงๆอีกก็คือ “บุญ”อยู่ใน“ปัจจุบัน” ทำงานได้ในปัจจุบัน แล้ว“จบ”

รู้จัก“จบ”ลักที กันมั๊ย?

“บุญ”.....เกิดในปัจจุบัน-จบในปัจจุบัน

“อนาคต”เมื่อมันมาถึง“กาละใหม่”มันเปลี่ยน“กาละ”ไปเป็น“ปัจจุบัน”ก็คนละกาละ

(๔๒๒) บุญที่เกิดใหม่จะฆ่ากิเลสตัวใหม่ทุกครั้ง!

ผู้ทำบุญ“เป็น”แล้ว ถ้าจะทำ“พลังงานบุญ”ขึ้นมาในจิตตนอีกที ก็ต้องทำ“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ ซึ่งมีประสิทธิภาพเหมือน“บุญ”ที่เคยทำได้ขึ้นมาทำงานให้แก่เจ้าของพลังงานใหม่

อีกที คือ“ชำระกิเลสได้”

และ“บุญ”ใหม่นี้จะเกิดผล ก็ฆ่ากิเลสตัวใหม่ด้วย ไม่ใช่กิเลสเก่า และกาละเก่า

มันเป็นคนละโอกาส และคนละสภาวะ

“บุญ”เป็นแค่“สภาวะ”หรือแค่“อาการปรากฏ”ในจิตของคนในแต่ละ“ปัจจุบัน”ที่สามารถ“อธิสังขารขึ้นได้(ปรุงสร้างขึ้นมาทำงาน วิเศษยังให้แกใจของตน แต่ทำให้คนอื่นไม่ได้)”เท่านั้น

ทำเสร็จกิจแต่ละ“ปัจจุบัน”ก็หายไปทุกครั้ง “บุญใหม่”ต้องทำใหม่ใน“ปัจจุบันใหม่”

“บุญ”จึงไม่“ตั้งอยู่หรือทรงไว้”จนข้าม“กาละปัจจุบัน”เลยสัก “บุญ”เดียว!

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรม”งมัยละ?

ฟังใหม่อีกที.....ฟังดีๆ “บุญไม่ใช่ธรรม”

และ“บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ”ใดเลย จริงๆ

ซึ่งถ้าจะพูดให้ถูก “บุญ”เป็น“อธรรม” ด้วยซ้ำไป นี่คือ“ความจริง”แท้ๆ ที่เดียว

(๔๒๓) เมื่อบุญไม่ทรงอยู่ คำว่า“ผู้มีบุญมาก” จึงใช้ผิดมาตลอด!

เพราะ“บุญ”ไม่เคย“ทรงอยู่-ทรงไว้” ณ สถานที่ใด แม้แต่ใน “กาละ”ก็ทรงแค่เฉพาะ “พลังงาน”เท่านั้น อยู่ เป็นกิริยา-อาการ”ให้สามารถ“ศึกษา”ได้ ไม่สถิตเสถียรเลย

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะมีอยู่ใน“อดีต”

ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ

“บุญ”เป็นพลังงานที่สะสมให้“ทรงอยู่” ไม่ได้เด็ดขาด อรหันต์
จึงคือผู้ไม่มี“บุญ”เลย

เพราะบุญ“ไม่ตั้งอยู่ในตน”เด็ดขาด แม้ท่านจะเป็น“อรหันต์
หรือพระพุทธเจ้า”สำเร็จแล้ว “บุญ”ก็ไม่มีในท่านแล้วทั้งนั้น

อย่าเข้าใจผิดๆตื่นขึ้นหลงว่า อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ
ผู้มี“บุญมาก”เป็นอันขาด

อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้“สิ้นบุญ(บุญอุปธิชโย)” ผู้
ไม่มี“บุญ”เป็นความจริงตัวแท้

● จบฉบับที่ ๓๓๘

ฉบับที่ ๓๓๙ ตุลาคม ๒๕๖๑

(๔๒๔) เกรินทบทวนคำว่า “ผู้มีบุญมาก”อีกที!

ฉบับที่ ๓๓๘ เราพูดถึงนัยสำคัญยิ่งว่า

อย่าผิด ตื่นขึ้นหลงว่า อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้มี“บุญ
มาก”เป็นอันขาด

เพราะบุญ“ไม่ตั้งอยู่ในตน”เด็ดขาด แม้ท่านจะเป็น“อรหันต์
หรือพระพุทธเจ้า”สำเร็จแล้ว “บุญ”ก็ไม่มีในตัวท่านแล้วทั้งนั้น

อย่าผิดๆตื่นขึ้นหลงว่า อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้มี
“บุญมาก”เป็นอันขาด

อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้“สิ้นบุญ(บุญบุญปริกฺขิโณ)” ผู้ไม่มี
“บุญ”ตัวจริงตัวแท้

(๔๒๕) ทบทวนบุญ ๑ !

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะมีอยู่ใน“อดีต”
ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ๆ
“บุญ”เป็น“พลังงาน”ที่ใครคนใด สะสมให้ “ทรง
อยู่”เป็น“สสาร”ไม่ได้เป็นอันขาด
และ“บุญ” เกิดได้ในปัจจุบันเท่านั้น ซึ่งจะเกิดได้ในคนที่ยังมี
“บาป”อยู่ในตนด้วย
คนที่“ไม่มีบาปในตน”แล้ว“บุญ”เกิดในคนผู้นี้ไม่ได้ “บุญ”ไม่มี
ในคนผู้นี้เลย

(๔๒๖) ทบทวนบุญ ๒ !

อรหันต์จึงคือผู้ไม่มี“บุญ”เด็ดขาด
อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้“สิ้นบุญ(บุญบุญปริกฺขิโณ)” ผู้ไม่มี
“บุญ”ตัวจริงตัวแท้
เพราะท่านเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบุญบาปปริกฺขิโณ)”แล้วบริบูรณ์
ลัมบูรณ์
จึงจะไม่มี“บุญ”เกิดในคนผู้นี้อีกเลย
คน“ไม่มีบุญ”แล้ว นี่แหละคือผู้เจริญสูงสุดยอด จำไว้ทีเดียว
ศึกษากันให้ชัดๆ

(๔๒๗) ทบทวนบุญ ๓ !

“บุญ”ทำหน้าที่“กำจัดกิเลสเสร็จก็จบ
เสร็จปั๊บ! “บุญ”ก็สลายไปปั๊บ! ไม่เหลือ
“บุญ”เป็น“พลังงาน” ไม่ใช่“สสาร”
“พลังงาน”นั้น ทำหน้าที่แล้วมันก็หายตัว กระจายตัว สลายไป
ทันที ไม่มีการสะสม
สำคัญความข้อนี้นี้ให้ละเอียดลออดีๆ

(๔๒๘) ทบทวนบุญ ๔ !

ในพระไตรปิฎกก็มีมากมายที่กล่าวชัดเจนโจ่งแจ้งโจ่งๆยืนยัน
ไว้ว่า “บุญ”นั้น“สะสมไม่ได้” “บุญ”จะหมดสิ้นไปไม่เหลือในตน ไม่มี
ในผู้อื่นอีกเลย เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมใดได้ปฏิบัติ“ชำระบาป”ของตน
กระทั่งหมดไปได้ คือเกิดผลสำเร็จจนกระทั่งสามารถทำพลังงานจิต
ของตนให้เป็น“บุญ”ได้จริงสำเร็จ“บุญ”แล้ว “บุญ”ก็หายไปแล้ว

ไปตรวจสอบค้นหาในพระไตรปิฎกดูใน ๔๕ เล่มนั้น แล้ว
ทำความเข้าใจให้ดีๆเถิดว่า “บุญ”ไม่ใช่“ภาวะ”ที่จะสะสมได้

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ใน “ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้า
หมด“ปัจจุบัน”ปั๊บ! ทุกปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ! “ทุกปัจจุบัน”

ดังนั้น ยิ่ง“บุญ”เสร็จกิจ จบหน้าที่ คนผู้นั้นก็ยิ่ง“หมดสิ้นสนิท
ในบุญ”เด็ดขาด ไม่มี“บุญ”ที่ท่านจะมีได้อีกแล้ว

เป็นผู้สิ้น“บุญ”ทั้งปัจจุบัน-ทั้งอดีต-ทั้งอนาคต” คนผู้นี้จึงไม่มี
“บุญ”อีกแล้วในทุก“กาละ” ก็เป็นคนผู้ไม่ต้อง“ทำกรรมที่จะกำจัด
กิเลส”กันอีกแล้วในทุก“กาละ”

(๔๒๙) ทบทวนบุญ ๕ !

ก็เป็นคนที่ไม่มี“บุญ”ให้ทำอีก หรือเป็นผู้ไม่มี“บุญ”แล้วใน
“กาล”ทั้งหลาย

จึงเท่ากับคนผู้นี้หมดสิ้น“กาละ”ที่จะทำ“กรรม”อันเป็น“บุญ”
อีก

ก็เป็นคนผู้ไม่มี“บุญ”อีกแล้วในชีวิตต่อไปของตน

เพราะทำ“กรรม”ที่เป็น“บุญ”เสร็จจบแล้วในภาวะที่เป็น“กาล”
สำหรับชีวิตต่อไปของตน เป็นผู้ที่มี“กาลกต” แปลว่า ผู้ทำกาละ หรือ
ซึ่งตายแล้ว “การตาย”นี้“ผู้กระทำ”คือ ตนเอง“ทำการตาย”นี้สำเร็จ

(๔๓๐) ผู้ทำกาล(ตาย)ได้ มีแต่พระอรหันต์!

ถ้าทุก“กรรม”ของคนผู้นี้ก็คือผู้“จบกิจ” คนผู้นี้ก็บรรลु
“อรหันต์” คนผู้นี้“กิเลส”ไม่เกิดในจิตอีกแล้วในทุก“กาล”

เป็นผู้“ทำกาล”เสร็จแล้ว จบกิจแล้ว

“กิเลสตายสนิท” ไม่เกิดอีกแล้ว

ท่านแปลคำว่า“ทำกาละ”ว่า “ตาย”

“ทำกาละ” จึงไม่ได้หมายความว่า “การตาย”ของร่างกาย แต่
เป็น“การตายของกิเลส” ผู้“ทำกาละ(ตาย)”จึงได้แก่ อรหันต์

“กิเลส”ตายนั่น จะไม่ใช่ร่างกายตาย และก็ไม่ใช่“จิตทั้งหมด”
ตายสิ้นเกลี้ยงไป ไม่มีความเป็น“จิต”หรือไม่มี“ธาตุรู้”

“จิตทั้งหมด”ที่ตายไปทั้งหมดได้ นั่นคือ ผู้เป็น“อรหันต์”เท่านั้น
ที่ทำได้ ทำเป็น

นั่นคือ พระอรหันต์ทุกองค์ที่“ตาย”ชนิดที่“ปรินิพพานเป็น

ปริโยสาน”นั้น ก็เป็นอัน“อรหันต์”ผู้นั้นไม่มี“จิตนิยาม”อยู่ใน
วิภวสงสารใดๆ หรือในมหาเอกภพไหนๆแล้ว

อัตภาพของท่านผู้นี้ได้กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปแล้ว หา“ตัว”
หา“ตน”หรือ“อัตตา”ที่เคยมีของท่านผู้นี้ไม่ได้แล้ว “ตน”ก็หมดสิ้น
สูญสลายไปสิ้นแล้วจาก“ตัว”ถาวรนิรันดร์

ทั้ง“ตัว”ทั้ง“ตน”จึงสิ้นสลายเกลี้ยง!

(๔๓๑) เพราะไม่ลั้มาทวิฐิจึงไม่พ้น“อิตตวาทุปาทาน”!

“บุญ”จึงเป็น“พลังงานจิต”พิเศษสุดที่มนุษย์จะพึงทำขึ้นในจิต
ตนได้ ยากสุดแสนยาก ซึ่งมีไฉ่เรื่องง่ายเลย แค่“รู้”ทำความรู้ให้
ลั้มาทวิฐิจ์ที่สุดแสนยากแล้ว คนจึงพ้น“อิตตวาทุปาทาน”ยากมากๆ
“อุปาทาน”ข้อนี้จึงยากเป็นขั้นที่ ๔ ทีเดียว ที่คนทั้งหลายจะหลุดพ้น
“อุปาทาน”ข้อนี้ได้ ในสากลโลก

คนทั้งหลายยัง“รู้”ได้แค่ภาษาคำพูด ติดอยู่แค่ภาษาคำพูด
นี้แหละมากกว่ามาก

ดังนั้น กว่าคนจะสามารถใช้พลังงานจิตตนเข้าไปมีอิทธิพล
ต่อจิตใจตนเอง แก่จิตเปลี่ยนใจตนเองได้นั้นจึงไม่ใช่เรื่องเล่นๆเลย

(๔๓๒) “ทำบุญ”ให้เป็น “บุญ”ยากสุดแสน!

กว่าคนผู้ใดจะ“ทำบุญ” เป็น“บุญ”นั้นจึงยากมากๆ สุดแสนยาก
แม้แต่คนผู้จะเข้าใจว่า “บุญ”คืออะไรแท้ๆ ฤๆๆ ตรงๆ ชัดๆ เจนๆ
จริงๆ ได้นั้นจึงไม่ใช่เรื่องสามัญเลย เป็นเรื่อง“วิสามัญ”อย่างยิ่งยวด
ทีเดียว

แต่ทุกวันนี้ชาวพุทธไม่รู้จักความเป็น “บุญ” กันเลย หลงผิดใน คำว่าบุญ”กันสนิท เอาคำว่า“บุญ”ไปพูดเล่นทำเล่นกันละเพะ เลอะเทอะกันกระทั่ง“บุญ”เป็น“นรก”เน่าเหม็นโน้ดคละคลุ้งตลบ อบอวลไปอย่างไม่รู้ประสีประสา(ภาษา)แหวกแหวมหมดแล้ว!

ผู้เริ่มทำ“บุญ”มี“ลักษณะ”ที่เป็น“บุญ” ขึ้นมาในจิตตนได้สำเร็จ เรียกว่า“เสขบุคคล”

(๔๓๓) “รูปนาม”หรือ “ธรรมะ ๒” ศึกษาเรียนรู้รรคผล ไม่ไกลเกินเอื้อม!

คือ ผู้มีการศึกษาที่สัมมาทิฐิ และเริ่มปฏิบัติ“รูป-นาม”อย่าง เป็นสัมมาปฏิบัติ ได้แก่ ปฏิบัติกับ“ธรรมะ ๒” แล้ว“จัดการ”(อภิสังขาร) ทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑”(เอกัคคตา)ได้ถูกต้องแท้(เทว ธัมมา ทูเยน เวทนาย เอกสโมสธมา ภวันติ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

เรียกว่าให้เป็น“ฉาน”หรือเป็น“สมาธิ” คือให้“จิตหรือเจตสิก” เหลือ ๑ มันจึงจะ“ไม่มีทุกข์” เพราะไม่มี“คู่”หรือ“ธรรมะ ๒”

เมื่อมันมีแค่ ๑ มันก็“ไม่มีคู่จะปรุงแต่ง(สังขาร)” เพราะมัน มี“ธรรมะแค่ ๑” เท่านั้น พระพุทธเจ้าจึงค้นวิธี“จัดการ(อภิสังขาร)” กำจัด“ธรรมะ ๒” ให้เป็น“ธรรมะ ๑”ได้จริง นี่คือ วิธีที่“พ้นทุกข์ เด็ดขาด”ในคนที่ยังมีชีวิตเป็นๆ ขึ้นต้น

ซึ่งก็คือการแยก“เทว”ได้ และทำ“เทว”ให้เป็น“๑”สำเร็จ

สูงไปกว่านั้น ก็ทำให้ไม่เหลือแม้แต่ “ธรรมะ ๑” เป็น“๐”(สูญ) เสียเลยได้ ก็สูงสุด

ผู้สามารถจริงทำ“เทว”หรือ“จิตวิญญาน”ที่มี“๒”อยู่แท้ๆ ให้

เป็น“๑”และเป็น“๐”ได้สำเร็จแน่แท้ แตกสลายจาก“จิตวิญญาน”ไป เป็น“อุตฺตาต” คือ“ดินน้ำลมไฟ”ก็คือ ผู้สามารถทำ“นิพพาน”เป็น จัตุการกับ“จิตนิยาม”ให้เป็น“อุตฺตนิยาม”ได้จริง

“จิตนิยาม”ก็สูญหายไป กลายเป็น“อุตฺตนิยาม”หรือ“พีชนิยาม” จึงชื่อว่า เป็น“เจ้าของ”จิตวิญญานตนเอง พิสูจน์ความเป็น“พระเจ้า” ในตัวเองได้บริบูรณ์ล้นบูรณ์

ซึ่งก็มีในศาสนาพุทธเท่านั้นที่ทำได้ และทำสำเร็จจริง และ“ตำแหน่งแห่งที่”ที่จะ“จัดการ”หรือจะ“ทำ”นั้นไม่มีที่อื่น มีแต่ที่“เวทนา”นี้เท่านั้น

(๔๓๔) ก่อนถึง“รูปนาม” ผัสสจะต้องมาก่อน!

ฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสชัดเหลือเกินใน“พรหมชาลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๖๓ ว่า ผู้จะปฏิบัติรู้จัก“ตณฺหา”ที่เป็น “เหตุ”ตัวแท้ที่จะกำจัดนั้นต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย(ข้อ ๖๔-๗๖) ถ้าหาก “เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้(ทุกข์หรือสุขให้เราศึกษาของจริง)”นั้นไม่เป็น “ฐานะ(ตำแหน่งแห่งที่ที่จะปฏิบัติจัดการ)”ที่จะมีได้(ข้อ ๗๗-๘๙)

แล้วพระศาสดาก็ทรงสรุปในข้อ ๙๐ “ชัดยิ่งกว่าชัด” ว่า.....

“...เมื่อใด ภิกษุ‘รู้ชัด’ตามความเป็นจริงซึ่งความเกิด ความดับ คุณ โทษ แห่งผัสสายตนะ ๖ กับทั้งอุปายเครื่องออกไปจาก ผัสสายตนะเหล่านั้น เมื่อนั้น ภิกษุนี้ย่อม‘รู้ชัดยิ่งกว่า’สมณพราหมณ์ เหล่านี้ทั้งหมด” แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสต่อไปอีก ซึ่งชัดเจนแจ่มแจ้ง แดงแจ้ ว่าผู้ที่ปฏิบัติกำหนดขันธส่วนอดีตก็ดี กำหนดขันธส่วน อนาคตก็ดี กำหนดขันธทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคตก็ดี แล้วมีความ

เห็นตามขั้นที่เป็นส่วนอดีตและอนาคตนั้นแหละ

แล้วปรารภขั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต กล่าวคำแสดง
ทฤษฎีหลายชนิด สมณพราหมณ์เหล่านั้นทั้งหมด ถูกทฤษฎี ๖๒ อย่าง
เหล่านี้แหละเป็นดูข่ายปกคลุมไว้ อยู่ในข่ายนี้เอง เมื่อผู้ใดก็ผู้ใดอยู่
ในข่ายนี้ ติดอยู่ในข่ายนี้ ถูกข่ายปกคลุมไว้ เมื่อผู้ใดก็ผู้ใดอยู่ในข่ายนี้...
สรุปว่าก็มีแต่“อดีตกับอนาคต”อย่างนี้แหละ

ถ้าไม่มีปัจจุบันก็ไม่มี“ความจริง”ให้ศึกษา

(๔๓๕) ผัสสะไม่มี สุขทุกข์ไม่เกิด แล้วจะดับทุกข์ได้อย่างไร?

เมื่อ“เวทนาผัสสะแล้วจะรู้สึกได้” นั้นไม่เป็น“ฐานะ”ที่จะมีได้” นั้น
คือ ไม่สามารถจะ“มีความรู้สึกสุขหรือทุกข์”ให้เราเรียนรู้ของจริง
นั้น มันไม่มี“ฐานะ(ตำแหน่งแห่งที่ที่จะปฏิบัติจัดการ)”ที่แค่จะ“รู้ความจริง
ของทุกข์-ของสุข”ก็ไม่มีแล้ว แล้วจะไป“ดับทุกข์-ดับสุข”กันอย่าง
มี“ของจริง”ได้อย่างไรกันเล่า?

**(๔๓๖) ปฏิบัติต้องมีของจริง ไม่ใช่แค่นึกคิดมโนเดา วิปัสสนา
นะ ไม่ใช่วิปัสสนิก!**

มันไม่มี“ของจริง-ภาวะจริง”ในปัจจุบันเลย มันมีแต่ใน“สัญญา”
นั่นคือ มันมีแต่ใน“การกำหนด‘ชาติ’ขึ้นมาในภพที่เป็นอดีตและ
อนาคต” มันได้แต่“จมอยู่ในความเป็น ‘ชาติ’ที่อยู่ในองค์ของความ
เป็นภพ” มันจึงไม่มี“ความจริง” เพราะมันไม่มี“ปัจจุบัน”

“อดีต”กับ“อนาคต”มันยังไม่ใช่“ความจริง”ที่แท้ๆ ที่ยืนยันกัน
ไต่ๆว่า มีจริงเป็นจริง ซึ่งคนอื่นก็ร่วมล้มผัสรับรู้ได้ด้วยเลย

มันปั้นเอาก็ได้ เพื่อเอาก็ได้ ฝืนเอาอย่างไรก็ได้ ลมๆแล้งๆ
ยิ่งกว่าปั้นน้ำเป็นตัว มันยิ่งกว่าปั้นลมเป็นตัวเสียอีก

มันไม่ใช่“ชาติ”ซึ่งเป็น“ภพ”ครบด้วย “กาย”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”
อันยืนยันกับใครๆได้เลย “จะสุข-จะทุกข์”อย่างไร ก็ยึดเอาเอง
คิดเอา ปั้นเอา ตามที่ตนติดใจ พอใจได้ทั้งนั้น เพราะมันเกิด
แต่“ใจ”ของเราเองคนเดียว

**(๔๓๗) คิดปั้นเอาเองจึงไม่เกิดเวทนาแท้ แต่มันส่งมาจาก
สัญญาต่างหาก!**

คนอื่นที่จะร่วมรู้ ร่วมพิจารณา ร่วมตัดสินด้วยก็ไม่ได้เลย มัน
“จริง”ของเราคนเดียว เป็น“แค่”สัญญาะ นิจจานิ” มันไม่ใช่
“เวทนา” มันมีแต่“สัญญา”ของตนๆเท่านั้น

เราจะกำจัด“สุข”กำจัด“ทุกข์”ที่เป็น “ความจริง”กันแท้ๆ มัน
ต้องมี“ความรู้สึกที่เป็นจริง” นั่นคือ ต้องมี“เวทนา”ในปัจจุบันนี้

เพราะ“สุข-ทุกข์”มันอยู่ที่นี้ มันไม่ได้อยู่ที่อื่นที่ไหนเลย ผู้ปฏิบัติ
ก็ต้องเรียนรู้“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”นี้เอง

**(๔๓๘) สัมผัสแล้วเกิดเวทนา เกิดเวทนาแล้วก็วิตก-วิจารณ์ให้
เป็นเชี่ยวชาญ!**

เมื่อสัมผัส“ความจริง”แล้ว ก็เรียนรู้การ“วิตก-วิจารณ์”หรือ
“วิจยความรู้สึก”นี้ หา“เหตุ”ที่มันทำให้“สุข”ให้ทุกข์”ให้ได้ว่า “เป็น
อาการของเหตุนั้น”จริงๆ จึงจะกำจัดได้ถูก“ตัวจริง” ของ“เหตุแห่ง
ทุกข์”กันแท้ๆ

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมของพุทธต้อง “ลืมนตา” จะมีใช้ “การหลับตา” ได้ขนาด

การ “หลับตา” ปฏิบัติธรรมจึงเป็นเรื่องของคนผู้หลงจมมกมาย อยู่กับลมๆแล้งๆ เพื่อๆฝันๆ ไม่มี “ภาวะ” ของ “ความรู้สึกทุกข” ที่เป็น ความจริงอันประเสริฐ” ที่เรียกว่า “ทุกขอริยสัจ” แท้ๆได้เลย

เมื่อ “ลืมนตา” ปฏิบัติมี “ผัสสะ ๖” เกิด “เวทนา” จึงจะมี “ตัณหา” เป็นปัจจัยให้ “กำจัดภาวะของกิเลส” ที่มีจริงเกิดอยู่ในขณะนั้น

กำจัดกิเลสได้ก็เป็น “บุญ” คือ มี “การกำจัดตัณหา” ที่เป็นปัจจัย ของ “เวทนา” ได้ จึงจะมี “เวทนา” จริงที่เป็น “เจตสิก” ของ “จิต” จริง ให้เราปฏิบัติจัดการถูภาวะของ “ธาตุ-ขันธ์” กันแท้

“บุญ” คือ การกำจัดกิเลสออกจากจิต

“ตัณหา” เป็นกิเลสเกิดขึ้นในจิต ที่ “จิต” มี “ธาตุ-ขันธ์” ครบครัน ความเป็น “จิต”

มันต้องมี “ภาวะของกิเลส” เกิดใน “จิต” ที่ครบ “ขันธ์ ๕” ขณะ นั้นหลุดๆอยู่ให้เราปฏิบัติ จึงจะเกิด “บุญ” ได้

ดังนั้น จึงจะต้องมี “เวทนา” ซึ่งเป็นภาวะของ “สุขหรือทุกข์” ให้ เราปฏิบัติเพื่อวิจยหา “เหตุ” แห่งทุกข์หรือสุขนั้น แล้วเราจึงจะได้ “ทำบุญ” นั่นคือ ทำการกำจัดกิเลสนั้นได้จริง

(๔๓๙) ทำทานเป็น ย่อมได้บุญ!

“การทำบุญ” คืออะไร? ต้องเข้าใจให้ชัดๆความหมายของ “บุญ” กันดีๆนะ!

เช่น “ทำทาน” เป็นต้น ก็ต้อง “ทำทานแล้ว(กินนั่ง)” รู้จักรู้แจ้ง

รู้จริงว่า“ทำใจในใจ(มนสิการิต)”อย่างไร จึงจะเป็น“บุญ”ในการ “ทำ
ทาน”นั้นๆ

จึงจะชื่อว่า“อตฺถิ ทินนัง” ที่แปลว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัมมาทิฎฐิ ๑๐” ข้อ ๑ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๗ มหাজัตตาริสกสูตร)

นั่นคือ “ทำทาน”ก็ต้อง“ทำใจในใจ” ของตนให้“ลดกิเลส” โดย
เฉพาะกิเลสโลภเป็นต้น จึงจะสำเร็จความเป็น“บุญ”

● จบฉบับที่ ๓๓๙

ฉบับที่ ๓๔๐ พุทธจิกายน ๒๕๖๑

(๔๔๐) เกรินกล่าวทบทวนย้อนหลังทำบุญอย่างไรเป็นสัมมาทิฎฐิ!

ฉบับ ๓๓๙ เรากำลังสาธยายถึงเรื่อง “บุญ”หรือ“การทำบุญ”
กันอยู่นั้นแหละ เพราะเรื่อง“บุญ”นี้ยังยากมากจริงๆ ที่ชาวพุทธเรา
ทั้งหลายจะสามารถทำให้เข้าใจเป็น“สัมมาทิฎฐิ”ได้

เพราะมันได้พากัน“มิจฉาทิฎฐิ”ในคำว่า “บุญ”หรือหลงผิดใน
ความเป็น“บุญ”กันไปไกลเหลือเกิน มันผิดกันไปไกลจนกู้ไม่ได้ยิน
กูไม่กลับ หุดับไปแล้ว หุหนวกสนิท

“บุญ-การทำบุญ”คืออะไร? ต้องเข้าใจความหมายของ“บุญ”
กันให้ชัดแจ้งให้ได้

(๔๔๑) ทำทานกิเลสหลุด แตกต่างจากทำทานกิเลสหนา!

เช่น “ทำทาน” เป็นต้น ก็ต้องรู้ชัดว่า “ทำทานแล้ว(ตนนั้น)” เราเอง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เราได้ “ทำใจในใจ(มนสิการ)” หรือไม่? ทำอย่างไร จึงจะเป็น “บุญ” ในการ “ทำทาน” นั้น

เพราะส่วนมากมีจิตกัณฐิกันอยู่ โดยการ “ทำทาน” แล้ว ก็ “ทำใจในใจ(มนสิการ)” แบบ “ตั้งจิตให้มีกิเลสโลก” กันอยู่ทั้งนั้น

นั่นคือ พอ “ทำทาน” ก็ “ตั้งจิตขอ” หรือ “ตั้งจิตอยากได้นั้นได้นี้” ใส่ใจตนเองอยู่

นี่ไง!... “การทำใจในใจ” ที่คำบาลี ว่า “มนสิการ” นั้นเองผู้ทำทาน พอทำทานก็ “ตั้งจิตใจตนเองขอนั้นขอนี้ หรืออยากได้นั้นได้นี้อยู่ในใจ” ก็คือ “ทำใจ” ไม่เป็น.....ยังผิด!

แม้ “ทำทาน” ก็ยัง “ทำใจมีความหวัง(สาเปกโข)” ว่า “จะได้นั้น- ได้นี้อยู่”ก็โลกอยู่!

อย่างนี้แหละ ไม่ได้ “บุญ” เพราะยังมีใจ “หวังว่าจะได้” คือ มี “สาเปกโข” อยู่

ไปอ่านพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ “ทานสูตร” เป็นต้นนั้น ดูดีๆ เกิด

(๔๔๒) ทำทานอย่าหวังได้สวรรค์.....มันเป็นบาปนะ!

ผู้ยัง “หวังสวรรค์” อยู่ทุกคนเลยคือ ผู้ยังมี “กิเลส” อยู่ทั้งนั้น เป็นผู้ต่อ “การเกิด”

ผู้ที่ “หวังสวรรค์อยู่” ทุกคนนั้นแหละ ล้วนคือ ผู้ยังไม่รู้จัก “ภพ” ไม่รู้จัก “ชาติ”

เพราะ“สวรรค์”มันยังเป็น“ภพ” ในใจใครอยากได้“สวรรค์”
มันก็เกิด“ภพ”ทันที

ศาสนาที่มี“เทวนิยม”ในจิตยังไม่รู้จักสวรรค์หรือนรกทั้งนั้น
 ล้วนยัง“หวังสวรรค์”อยู่ทั้งสิ้น นั่นคือ ยังมี“ภพ” มี“ชาติ”ด้วยอวิชชา
 ใจยัง“หวังสวรรค์”(สาเปโก)อยู่ “อยากได้สวรรค์”อยู่ นี่คือ ผู้ยัง
 มี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่

อยากได้“ภาพ”ก็คือ ยังมีกิเลสโลภอยู่ ยิ่งมากก็ยิ่งกิเลสมาก

(๔๔๓) ทำทานต้องทำใจในใจให้เป็น!

“จิตใจ”ไม่ใช่การลดล้างกิเลส แต่กลับสร้าง“กิเลสโลภ”ใส่จิตใจของตนเองแท้ๆ แล้วมันชำระกิเลสตรงไหนล่ะ?

มันก็ทำ“ใจ”ไม่เป็น“บุญ”อยู่ชัดๆ

มันต้อง“ทำใจในใจของตน(มนสิการัตติ)”ให้ใจ“ไม่มีอาการอยาก
ได้”ในจิตใจตนให้ได้ จึงจะเป็น“บุญ”

จึงจะชื่อว่า “อติ ทินนัง” ที่แปลว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล(บุญ)”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “ลัมมาทิฏฐิ ๑๐” ข้อ ๑ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๗ มหาวรรค จัตตวรรค) .. “บุญ” มีผล

นั่นคือ “ทำทาน” ก็ต้อง “ทำใจในใจ” ของตนให้ “ลดกิเลส” โดยเฉพาะกิเลสโลภ(หรือโกรธ)ได้แท้ จึงจะเป็น “บุญ” คือ “เสียกิเลสไป”

มิใช่ “ได้กิเลสมาใส่จิตเพิ่มขึ้น” หรือแม้แต่อะไรก็ตามมาใส่จิต
ตน แต่นั่นคือไม่มีการได้อะไรเลยก็คือ “บุญ”

(๔๔๔) บุญลดกิเลสลด บุญเพิ่มกิเลสเพิ่ม!

“การทำให้กิเลสของตนลดลงได้ หรือเสียกิเลสออกไป” นี่แหละคือ “บุญ” เริ่มมี “ส่วนบุญ” นั่นคือเราสามารถลดกิเลสลงได้บ้าง แม้ยังไม่หมดสิ้นเกลี้ยงสนิท ลดได้เป็น “บางส่วน” ก็นับว่าเป็น “ส่วนบุญ(บุญภาคียา)” ยิ่ง “บุญ” ลด กิเลสลด ยิ่ง “บุญ” เพิ่ม กิเลสเพิ่ม!

ผู้ “มีส่วนบุญ” หรือ “ได้ส่วนบุญ” จึงคือ ผู้ “เสียกิเลสออกไปจากจิตตน” ไม่ใช่เป็น “ผู้ได้อะไรมาให้ตนเลย” ทำความเข้าใจดี ๆ

ผู้ทำให้เกิด “ส่วนที่เป็นบุญ” หรือเกิด “ส่วนบุญ” ขึ้นในจิตตนได้ บาลีว่า “บุญญภาค” หรือ “บุญญภาคียา” ต้องเป็นผู้มี “สัมมาทิฐิ” มิใช่มีฉันทิฐิอย่างทุกวันนี้

ส่วนที่ทุกวันนี้ คำว่า “บุญ” ชาวพุทธทั้งหลายได้หลงผิดว่า “บุญ” คือ “กุศล” ไปกันหมดแล้ว

“บุญ” ได้ผิดเพี้ยนกลายเป็น “กุศล” กันไปสนิทสนมแล้ว แม้ในคนไทยที่เป็นพุทธ

บุญไม่ใช่กุศล!!! ..บุญไม่ใช่ธรรม!!!! บุญคือ การทำให้ “ฉิบหาย” แก่ “กิเลส” ตรงๆเลย

(๔๔๕) ถึงเวลาต้อง “รู้บุญ” กลับสู่ศาสนาพุทธ!

เรื่อง “บุญ” นี้ กู้กลับ หรือทำให้คืนมา “รู้” มา เข้าใจถูกต้องตามจริง แทบจะไม่ได้กันแล้ว

อาตมาก็พูดแล้วพูดอีก เวียนวน ซ้ำซากในเรื่อง “บุญ” นี้ จนมีคนรำคาญกันแล้ว

ลักษณะต่างๆของ“จิต”ให้ละเอียดขึ้นเพื่อศึกษา“พฤติกรรม”ของ “จิต”ต่างๆ เรียกว่า “เจตสิก” เป็นต้น

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ให้ศึกษาจาก “เวทนา ๑๐๘” นี้แหละ เป็นสำคัญ ผู้ทำ“เวทนา ๑๐๘”ไม่เป็น ทำนิพพานไม่ได้

ผู้ที่สามารถแยก“เวทนาในเวทนา”ของตนออกได้ ที่พุทธวณะ ตรีสถึง ๑๐๘ เวทนา แล้ว“จัดการทำกับเวทนา ๑๐๘”นี้ของตนได้เต็ม กระบวนการ และชำระกิเลสถูกต้อง

ฉะนั้นแหละถึงขั้น“ทำบุญ”สำเร็จจริง ก็เป็นอันมีประสิทธิผล ตามศาสนาพุทธ

อรหันต์ จึงชื่อว่า ผู้ทำ“บุญเป็น”อย่างแน่แท้ หรือ“ทำบุญ”เป็น สัมมาทิฐิ กระทั่ง “กิเลสอาสวะ”ของตน“ตาย”หมดสิ้นเกลี้ยง

(๔๔๔) กิเลสตัณหาไม่หมด ก็ต้องทำบุญใหม่ เป็นตัวใหม่มิใช่ ตัวเก่า!

ผู้“ทำบุญเป็น”แล้ว แต่“กิเลส”ในตนยังไม่หมดสิ้น ทำได้เป็น บางส่วน คือ ผู้มี “ส่วนบุญ(บุญภาคียาหรือบุญภาค)” ก็ต้องทำ “พลังงานบุญ”ขึ้นมาในจิตตนอีกที ก็เป็น“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ที่ทำใหม่ ก็ต้องให้มีประสิทธิภาพเหมือน“บุญ”ที่เคยทำได้ขึ้นมา ทำงานให้แก่เจ้าของพลังงานใหม่อีกที คือที่เคย“ชำระกิเลสได้” นั้นแหละ

ดังนั้น ผู้มี“ความสามารถ”ไม่พอ หากทำ“บุญในปัจจุบันใหม่” อีกก็อาจจะทำไม่ได้ทุกครั้ง จึงต้องฝึกฝนอีกๆ จนกว่าจะเชี่ยวชาญ ชำนาญแท้นจน“เก่ง”จริง กระทั่งสามารถเป็นอัตโนมัติ หรือยิ่งกว่า

อัตโนมัตโนนแหละจึงจะเป็น“ตถตา”

(๔๔๙) ผีกตัดให้เชี่ยวชาญ เก่งจริงจึงจะเรียกตถตา!

“ตถตา”คือ เพียงแต่มี“เจตนา”[เจตสิกที่มุ่งไปข้างหน้าแต่ยังไม่ถึงขั้น
หวัง(สาเปกโข)]”ปั๊บบัก็มี“อภิสังขาร”ขึ้น“เป็นเช่นนั้นได้เอง”ปั๊บบ!

ต้องอย่างนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”

คือ“ฆ่ากิเลส”ได้ผลเสร็จหมดสิ้น ชนิดที่เป็นอัตโนมัตติกันเลย
..ต้องขึ้นอัตโนมัตตินะ! “ประสิทธิภาพ”ต้องขึ้นนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”

“ตถตา”จึงไม่ใช่ภาษาที่เข้าใจกันตื้นๆเพี้ยนๆผิดๆ แต่มี
“สภาวะ”ที่สูงส่งมากนะนี้

“ตถตา”คุณค่าสูงส่งปานนี้ทีเดียว ผู้ไม่รู้จักจริง ก็มักจะพูด
“ตถตา”กันพล่อยๆ ผิดๆ

(๔๕๐) ทวนย้าตถตามี ๓ แบบ แบบที่๑ แบบยถากรรม!

ขอย้า..“ตถตา”นั้นมีต่างกันถึง ๓ แบบ

๑.ตถตาที่ยังไม่ใช่“ตถตา”ที่ถูกแท้ แต่ไปเข้าใจว่า ตถตาเป็นแค่
ภาวะ“ยถากรรม” คือ เข้าใจแค่ว่า “มันเป็นเช่นนั้นแหละ,มันก็เป็น
เช่นนั้นของมันเอง ไม่มีใครไปทำให้มัน”

ซึ่งหมายความว่า ตามแต่มันจะเป็น มันเป็นเรื่องของมัน
มันก็แล้วแต่ ..ว่านั่นเลย

คนผู้นี้ก็ยังไม่รู้ภาวะที่เป็น“ตถตา” ยังจับไม่มันคั่นไม่ตาย
“ความจริง”นั้น ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“ความจริง(ตถตาคือความจริง)”นั้นได้เลย
ยังมีฉันทิฏฐิ

ถ้าอย่างนี้จึงยังไม่เป็น“ตถตา”ถูกแท้

(๔๕๑) แบบที่ ๒ มีสัมมาทิฐิ!

๒.ตถตาที่มีสัมมาทิฐิ แต่ยังเป็นแค่ขั้น“มรรค”อยู่ แล้วอุทาน
เมื่อเห็น“มรรค”นั้น

“โอ.. มันเป็นเช่นนั้นเอง! อย่างนี้หรือ!” ซึ่งเป็น“การอุทานขึ้น
ในใจ”เพราะ“เพ็ง”เคยพบ“ความจริง”นั้นเป็นสัมผัสแรก จึงอุทาน
ซึ่งเป็นการ“เห็น”ความจริง “เข้าใจ”ความจริงสัมมาทิฐิ
แรกพบ

(๔๕๒) แบบที่ ๓ มีสัมมาทิฐิและมีผลสำเร็จ!

๓.“ตถตา”ที่มีสัมมาทิฐิและเป็น“ผล” สำเร็จแล้ว ได้ปฏิบัติ
เสร็จแล้ว อันนี้แหละคือ “ตถตา”บริบูรณ์สมบูรณ์แท้

คำว่า“ตถตา”นี้แปลว่า“ความจริง”

ดังนั้น ในที่นี้จึงหมายถึง“บุญ”ที่เป็น “ความจริง” และเป็น
“ความจริง”ขึ้นเกิดได้เอง อย่างอัตโนมัติทีเดียว จึงชื่อว่า“ตถตา”

ขออย่าที่สำคัญยิ่ง“บุญ”คือ พลังงาน เมื่อทำงานหมดหน้าที่
แต่ละ“ปัจจุบัน”แล้วก็หายไป “บุญ”ไม่เหลือสะสมในที่ใดๆ ขอ
อย่าช้าๆ

“บุญ”ไม่ตั้งอยู่ ไม่ทรงไว้ ณ ที่ใดๆเลย

“บุญ”จึงไม่ใช่แม้แต่“ธรรม(หรืออธรรม)” ตามนัยะนี้

เพราะ“ธรรมะ”คือ“ทรงอยู่-ทรงไว้” แต่“บุญ”แม้สำเร็จ
“ผล”แล้วก็ไม่มีอะไร“ทรงอยู่”เลย

(๔๕๓) ขอบิบายวนซ้ำ บัญไมใชัธรรมะอีกที!

ก็ขอชี้้นะลาคัญนี้ตามความหมายของคำว่า “ธรรม” ที่แปลว่า “ทรงอยู่หรือทรงไว้” นี้ไว้ด้วย รู้ความละเอียดไว้บ้างก็ดี

ลาคัญข้อนี้ย้าอีกที “บัญญัติไมใชัธรรม”

“บัญญัติ”ไมใชั “ภาวะหรือสิ่งทีทรงอยู่”

“บัญญัติ”เป็น “ภาวะทีปรากฏในปัจจุบัณ” เท่านั้น “บัญญัติ”จึงเป็น “อจินไตย”ทีสุดทีผู้มี “ปัญญาอันยิ่ง” ถึงจะรู้แจ้งภาวะนี้ได้จริงแท้

“บัญญัติ”มีขึ้นในปัจจุบัณ เกิดแล้ว ก็ตายลงไปพร้อม “ปัจจุบัณ” ทุกปัจจุบัณ เป็นคร้งๆ

“บัญญัติ”จึงแตกต่างจาก “กุศล” อย่างมีนัยลาคัญยิ่งยวด ด้วยประการอย่างนี้

(๔๕๔) ขอบิบายคุณสมบัติของบัญญัติอีกลักรอบ!

“บัญญัติ”จึงสะสมไม่ได้ จบปัจจุบัณก็หาย

“บัญญัติ”จะกล่าว่าว้าเป็น “ความดี” ก็แน่ๆ ต้องกล่าวกันอย่างนั้น เพราะ “บัญญัติ”ดีวิเศษจริงๆ แต่ทำหน้าที “ร้ายยิ่งๆ” คือ “ฆ่า” นี้เอง

“ฆ่า” ก็เลส และ “ฆ่าเฉพาะกิเลส” เท่านั้น

ผู้มีความฉลาดทีมีใชั “ปัญญา” (ฉลาดแค่เลโก) จึงลับสนว้าเป็น “บัญญัติ” เป็น “ความดียิ่งๆ”

ซึ่งก็จริงอย่างยิ่งอีก แต่มันมีนัยลาคัญ

เพราะ “บัญญัติ” คือความสามารถ “ฆ่ากิเลส” กันแท้ๆ จริงๆ “ฆ่า” คือ “ทำเลว” ทีสุดแล้วในความเป็นคน ตามทฤษฎีของพระพุทเจ้า ดังนั้น “ความจริง” แท้แล้ว “บัญญัติ” นั้นไมใชั “อาการดี” ลักร่นอย

“บุญ”เป็น“พลังงานที่ทำร้าย” บุญมี“อาการทำลาย” มี“หน้าที่”
ฆ่ากิเลส ทำร้ายกิเลส จริ่งๆใช้มั้ย?

แต่“การฆ่ากิเลส”ก็เป็น“ความดีสุดๆ”นะ

**(๔๕๕) ดูเหมือนกลับกลอก ดูเหมือนไม่อยู่กับร่องกับรอย แต่
ก็เพราะตัวของมันมีทั้ง ๒ สภาวะ สมมติกับปรมาตม!**

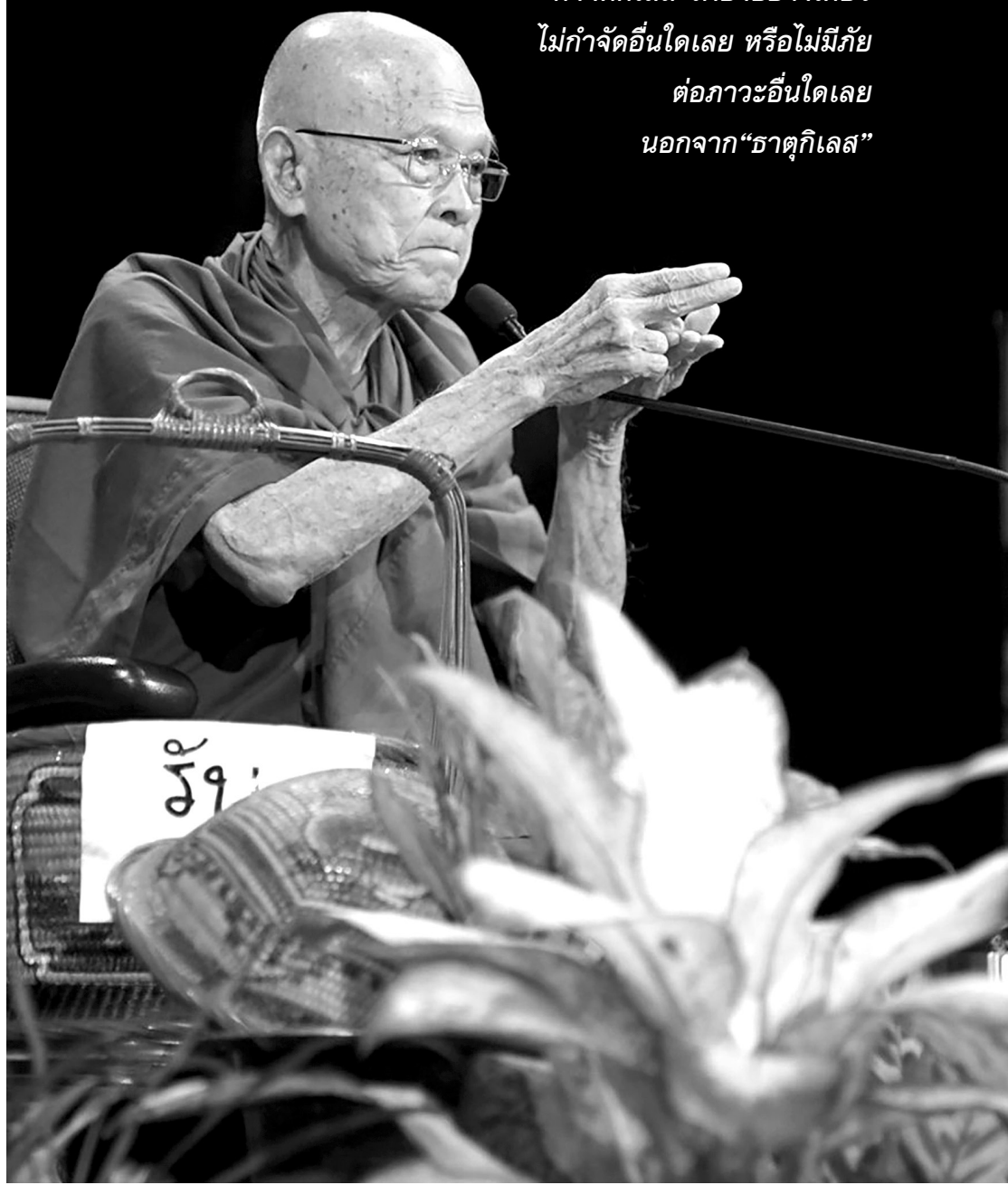
เรากำลังอยู่กับ“ความวน”กลับไปกลับมาของ“ธรรมะ ๒” คือ
“สภาวะกับคำพูด”(ปฏิ คือ วนไปมา) หรือ“สิริมหา maya”คือ เหมือนคน
กลับกลอก เหมือนคนหลอกลวงโกหก ไม่อยู่กับร่องกับรอย ไม่แน
ไม่นอน ตรงมี“พยัญชนะ”คำว่า“มายา”นั่นเอง

ซึ่งมี“สภาวะ”ของ“ความจริง”กลับเป็น“สิริมหา”คือ“สุดดี สุด
ยิ่งใหญ่”กันชนิดที่ทำให้หลงไปตาม“พยัญชนะ” ถ้าไปหลงติดยึด
“พยัญชนะ”

แต่แท้จริงแล้ว มันคือ การกล่าวธรรม ที่เป็น“สมมุติสัจจะกับ
ปรมาตมสัจจะ” ด้วยคำพูดที่เป็น“เทว”อันมี“ภาวะ ๒”อธิบายสลับกัน
ไปมา กลับไปกลับมามี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิณิสลัคคะ)”ที่ “สุด
ลึกล้ำ(คัมภีร์)-เห็นตามได้ยากมาก(ทุพพสา)-รู้ตามได้ยากมาก(ทฺรณโพธา)-
สงบที่มีนัยพิเศษ(สันตา)-สุขุมประณีตยิ่ง(ปณีตา)-เดาเอาไม่ได้(อตักกา-
วจรา)-ละเอียดเข้าขั้นนิพพาน(นิพฺพนา)-รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้ๆเท่านั้น
(ปณฺธิต เวทณียา)”

ผู้ที่มี“ปัญญา”ที่แม่น-คม-ตรง-ชัด ใน“สภาวะธรรม”แล้วจริง
ต่อ“ความรู้”กับ “ความจริง”ก็จะไม่สับสน ไม่งง ไม่สงสัย จะฟังทัน
รู้ทัน และชัดเจนแจ่มแจ้ง

“บุญ”เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้น
เป็น “พลังงาน”ที่มีหน้าที่
“กำจัดกิเลส”เพียงอย่างเดียว
ไม่กำจัดอื่นใดเลย หรือไม่มีภัย
ต่อภาวะอื่นใดเลย
นอกจาก“ธาตุกิเลส”

ผู้ที่ยังฟังไม่ทัน คือยังไม่มีภูมิรู้พอในความเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่
ขึ้น“สิริมหายา”ก็จะฟังไม่รู้เรื่อง ก็แน่นอนว่า ย่อมจะไม่เข้าใจ จะ
ยังฟังแล้วงง หรือรู้เรื่องยังไม่ครบ ไม่ชัด และสำคัญ“ความถูก”เป็น
“ความผิด”ไปได้

(๔๕๖) ทบทวนคุณลักษณะเด่นของบุญอีกที!

“บุญ”เป็น“โลกุตระธรรม”แท้ๆ “พิเศษสุด” ที่มี “ปัญญา”
โลกุตระจริงจะชัดเจนมันแน่นใน“เทว”นั้นๆว่าความหมายเป็น
“เอกังสะ-เป็นเอกังเสนะ”นั่นคือ “มีแต่หนึ่งเดียว” เพราะเป็น
“พลังงาน”เท่านั้น ไม่ตกผลึกเป็น“สสาร” เลย ทำหน้าที่ของพลังงาน
เสร็จ ก็สลายไป

“บุญ”เป็น“อุตุนิยาม”เท่านั้นแท้ๆเป็น “พลังงาน”ที่มีหน้าที่
“กำจัดกิเลส”เพียงอย่างเดียวด้วย ไม่กำจัดอื่นใดเลย หรือไม่มีภัย
ต่อภาวะอื่นใดเลย นอกจาก“ธาตุกิเลส”

“บุญ”ชื่อสัตย์ที่สุด ไม่ทำหน้าที่ผิดเลย

นอกจากคนผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดเอง

“บุญ”เป็น“พลังงานทางจิตวิญญาณ” ที่พระพุทธเจ้าทุก
พระองค์ทรงค้นพบ และ “ทำพลังงานทางจิต”นี้ได้ จึงเป็นศาสนา
เดียวเท่านั้นในโลก ในมหจักรวาล จริงๆที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ได้
ปานฉะนี้

และเป็น“วิทยาศาสตร์”แท้ๆ

● จบฉบับที่ ๓๔๐

ฉบับที่ ๓๔๑ ธันวาคม ๒๕๖๑

(๔๕๓) เกรินกล่าวย้อนหลังที่บรรยายบุญเยอะมาก ก็เพราะคอลัมน์นี้ชื่อ“เปิดยุคบุญนิยม”!

ฉบับ ๓๔๐ ที่แล้วเราก็อธิบายถึงเรื่องของ“บุญ”กันอยู่ ก็แน่นอนที่สุดเพราะคอลัมน์นี้ชื่อว่า “เปิดยุคบุญนิยม”

“บุญ”คำนี้ ทุกวันนี้เป็นภาษาไทยแล้วอย่างจริงสนิทสนมกลมกลืนแนบเนียน ซึ่งที่จริงนั้นกร่อนจากคำบาลีว่า“ปุญญ” กลายเป็นคำไทยเหลือแค่ คำว่า“บุญ” ความหมายของคำว่า“บุญ”ได้เพี้ยน และผิดไปอย่างถนัดถนี่ อย่างชาวเป็นดำที่เดียว อย่างไม่มี“ผล”จริงของความหมายแท้ๆที่“สัมมาทิฐิ”กันสิ้นเชิงแล้ว

เพราะคนไทยไปเข้าใจความหมายของคำว่า“บุญ” เป็นความหมายเดียวกันกับ “กุศล”กันแล้วสนิทเนียนที่สุดจริงๆ

“ความยึดมั่นถือมั่น(อภินิเวส,อุปาทาน)ได้ฝังแน่นอยู่ในอนุสัยของแต่ละคนเนียนสนิทเข้าไปอีกด้วย ต่างได้ยึดใส่จิตอนุสัยกันครบทั้ง“อุปาทาน ๔”กันเลย ปานนั้นทีเดียว

(๔๕๔) บุญวันนี้ตกต่ำจากสิ่งประเสริฐกลายเป็นโลกียธรรมดา! แถมถูกกล่าวหา บุญกับกุศล เป็นตัวเดียวกันเสียอีก!

นั่นคือ หลงว่า“บุญ”เป็นโลกียธรรมธรรมดาเต็มรูป ปุถุชนนั้นย่อมเป็นผู้ยังเต็มไปด้วยอวิชชาอยู่กับ“โลกียธรรม”แท้ๆ แม้แค่“รู้จัก”ก็ยังไม่รู้จักเลย ว่า“บุญ”สัมมาทิฐิอย่างไร? แต่ใคร่อยากได้“บุญ” ก็“ทำ”กันง่ายๆ กันไป แล้วมันก็ได้แค่“ของเก้”เท่านั้น

โดยหลงว่า“บุญ”คือ“กุศล”เหมือนกัน หลงว่า“บุญ”เป็น “โลกียธรรม”พ้นๆสามัญปกติเต็มที่ ของคนทั่วไปเท่าๆ กันกับ“กุศล” ที่ใครๆอยากได้ก็“ทำเอา”ได้เลยง่ายๆ ถ้า“ใครอยากได้บุญ”ก็ “ทำเอา”ได้เลย ตาม“กามุปาทาน”กันด้วยความเมา “โมหะ”ลึบสน สุดเหวี่ยงนี่ก็“อุปาทาน ๑”

(๔๕๕) คนทำบุญแต่มีความใคร่อยากเต็มไปหมด บาปตัวที่ ๑ ได้เลย...“กามุปาทาน”!

จริงแล้วมันไม่ได้ง่ายตายตามที่“เชื่อ” ตื่นๆแค่นั้นกันหรอก จะบอกให้

นั่นมันเป็นแค่“กาม” คือ อยากได้

คือ ตัณหา มีแค่“ความอยาก..ที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่” ซึ่งชื่อว่า “กามุปาทาน”เท่านั้น

นี่เป็นแกนที่ ๑ อุปาทานข้อ ๑ เลยนะ

“ความใคร่อยาก”ทุกชนิดคือ “กาม”

จากมี“อุปาทานข้อที่ ๑”แล้วต่อมาอีกเป็น“อุปาทานข้อที่ ๒” ได้แก่ ความเห็น-ความรู้-ความเข้าใจ ที่บาปว่า“ทิฏฐิ”

(๔๖๐) บาปตัวที่ ๒ นักลิกชั้น“ทิฏฐุปาทาน”!

ถ้าใครยึดมั่นถือมั่นใน“ทิฏฐิ” ก็เป็น“ทิฏฐุปาทาน”เพิ่มผิด เข้าไปอีก โดยคนผู้นี้มีความเห็นว่า-เข้าใจว่า “บุญกับกุศล”นั้นมัน เหมือนกัน ก็เพิ่ม“โง่”ขึ้นอีกแน่นสนิทเข้าอีก

ก็มีมิฉฉาทิฏฐิเป็น“อุปาทาน”หนักขึ้น!

(๔๖๑) บาปตัวที่ ๓ นักเข้าไปอีก“สัลลพตฺปาทาน”!

“อุปาทานข้อที่ ๓” คือ “สัลลพตฺปาทาน” ที่หมายถึง การยึดมั่นถือมั่นในหลักเกณฑ์ของการปฏิบัติธรรม-วิธีปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรมหรือวิธีปฏิบัติธรรมบาลีว่า “สัลลพต” ส่วนสันสกฤตว่า “ศีลพรต” ก็ยึดมั่นถือมั่น“ศีลพรต”ที่ผิดๆ ก็เป็น “สัลลพตฺปาทาน” แน่นขึ้น มันก็“โง่”เพิ่มซ้ำเติมสนิทยิ่งขึ้นไปอีก

เพราะหลงทั้ง“รู้ผิด” หลงทั้ง“ปฏิบัติผิด”ว่าดี เสริมเติมกันเข้าไป มันก็ยิ่งทั้งมีความเชื่อ ทั้งมีการปฏิบัติที่น้ำหนักแห่ง “มรรคผลผิดๆ”มากทับทวีขึ้นอีกๆ

แล้วหลงยินดีใน“มิจฉาผล”นั้นยิ่งขึ้น

(๔๖๒) บาปตัวที่ ๔ “อัตตวาทุปาทาน”! เปลือกที่ดูสวยงาม แต่หุ้มมิจฉาผลเต็มแน่น!

ยิ่งมาถึง“อุปาทานข้อที่ ๔”คือ “อัตตวาทุปาทาน” ซึ่งข้อนี้นั้น แม้แต่นักศึกษาหรืออาจารย์มากมายก็ยังยากที่จะเข้าใจอยู่แล้ว

โดยส่วนมากจะเข้าใจ“อุปาทาน”ข้อนี้ว่า เป็น“การยึดมั่นถือมั่นในอัตตา”ที่ๆ ที่หมายถึง“ยึดตัวอัตตามีแค่ตัวตน”แค่หนึ่งเดียว มิติเดียวซื่อๆ ตามภาษาระบุไว้เท่านั้น

แต่แท้จริงแล้ว “อุปาทานข้อที่ ๔”นี้ คือ“วาทะ”เท่านั้น ที่ผู้มี “มิจฉาผล”ยิ่งหลงผิดทับทวีบวกลวนวกกันมาตั้งแต่“อุปาทานที่ ๑ + ๒ + ๓ + ๔” เพิ่มทับสลับซ้อนสานสอดกันมา ซึ่งมันไม่ใช่เนื้อแท้ มันมีแต่“อุปาทานข้อที่ ๔”นะที่หุ้มภายนอกเป็น“มิจฉาผล”ทั้งนั้น ไม่มีเนื้อแท้ที่เป็น“ลัมมาผล”เลย จึงมีมากเหมือนกัน แต่มากด้วย

“มีฉาผล”ไง! จึงเต็มไปด้วย“อตัตวาทุปาทาน” ที่เขาได้“มีฉาผล”
ของทุกอุปาทานทั้งหลายไปหลงมี

ซึ่งไม่ต้องพูดถึง“มรรค”หรอก เพราะมันผิดมาตั้งแต่
“มรรค”โน้นแหละ จึงมีแต่“มีฉา”ทั้งมรรค-ทั้งผล

(๔๖๓) อตัตวาทุปาทาน ชื่อ ๑ ได้แก่มอีก ๓ กามก็แค่วาทะ ทิฏฐิ ก็แค่วาทะ สิลพรรถก็แค่วาทะ!

คนผู้มีฉาทิฏฐินี้จึงได้แค่“วาทะ”ทั้งนั้น แต่ได้หมดทุก
“อุปาทาน” ยึดหุ้มแน่น เป็น“มีฉาผล”แต่ละข้อเท่านั้น เขาจะได้
ทั้งหมด ๔ อุปาทาน แต่ได้แค่“มีฉาผล”ของอุปาทานทั้ง ๔ เท่านั้น
นะ! ทั้ง ๔ อุปาทานมีแต่“มีฉาผล”ทั้งใคร่อยากจัดแรงด้วยนะ(กาม)-
แต่มัน“ไม่รู้(อวิชชา)”ว่าผิด กลับหลงว่าถูกเสียอีกใจละ!!

การหลงยึด“ผิดว่าถูก”มากขึ้น มากข้อ มันก็ยิ่งหนักหนา
สาหัสยิ่งๆ ขึ้น ใช่มั้ย?

มันจึงยึดติดความหลงผิดทาบทวิ-ซึ่งทั้งทำหรือปฏิบัติด้วย
ความอยาก และปฏิบัติผิดๆหนาแน่นเข้าไปอีกๆ(ยึดศีลพรรถหรือวิธีปฏิบัติ
ผิดๆ) ก็ได้“มีฉามรรคผล”มากทบทวิยิ่งขึ้น

แต่ภาวะที่ได้คือ“อตัตวาทุปาทาน”ไง!

เขาจึงได้“แค่วาทะ” แค่“ตรรกะ” แค่“ปรัชญา”ไปทั้ง ๔ ทั้งใน
“กามคือใคร่อยากก็แค่วาทะ”-ทั้งใน“ทิฏฐิก็แค่วาทะ”-ทั้งใน
“ศีลพรรถหรือวิธีปฏิบัติก็แค่วาทะ” ผลที่สุด“อุปาทาน”ที่เขาได้จะมี
แค่“วาทะ”ไปทั้งหมดทั้ง ๓ “อุปาทาน”ของผู้นี้จึงได้แต่ “อตัตวา-
ตุปาทาน”ไปเป็น“อุปาทาน”ครบ ๔

(๔๖๔) เฉพาะข้อ ๔ ก็แค่สะกิดของอตัตาเท่านั้น ยังไม่เข้าถึงเนื้อในเลย!

ความหมายของคำว่า“อตัตวาทุปาทาน”โดยตัวมันเองมีแค่ว่าการยึดได้แต่“วาทะ”หนึ่งเดียว คือยึดได้แค่“คำพูด”หรือแค่“วาทะ”หรือ“ภาษา”หรือแค่“ตรรกะ”เท่านั้น

เฉพาะข้อ ๔ นี่คือ“สะกิดของอตัตา” เท่านั้น ยังไม่เข้าถึง“เนื้อตัวของอตัตา”เลย ยึดยังไม่เข้าถึง“ตัวตนแท้ๆของสภาวะแห่งอตัตา”แต่อย่างใด ยึดได้อยู่แต่แค่“คำพูด-วาทะ-ภาษา-ตรรกะ-พยัญชนะ” แค่นี้

ยังไม่เข้าไปถึงเนื้อในของ“อตัตา”หรือ “ตัวตน”หรือ“สภาวะธรรม”เนื้อแท้ๆ ด้วยซ้ำ

ยังเป็นแค่“อุปาทานเฉพาะข้อ ๔”ที่คนผู้หลงยึดมั่นถือมั่น เขาได้เขาเป็นกันได้แค่นี้

ดังนั้น “อุปาทาน ทั้ง ๔” เขามีครบ จึงยังอยู่แค่เปลือกผิวภายนอกไกลๆ ซึ่งสอดสานผสมกันอยู่แม้จะหนาจะมากก็แผ่กว้างอยู่ไกลๆ ด้วยความไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริง เพราะหลงผิดคำว่า“บุญ”เป็น“กุศล” มัน“ไม่รู้”ที่ผิด มันหลงผิดแน่นหนากว้างไกลสุดๆ ว่า“บุญคือกุศล” จนชื่อ สนิทเนียนแล้ว!

(๔๖๕) ปริยัติเมื่อผิดพลาด ปฏิบัติก็อาเพศ ปฏิเวธก็อาภัพ!

ผู้ปฏิบัติที่ยังมี“อุปาทาน”อยู่ดังนี้ ย่อมไม่มีผลของ“สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”แน่นอน เพราะยังมี“อวิชชา”หรือยังมี“มิจฉาทิฐิ”เป็น“ประธานในจิตใจตน”แน่น

เมื่อคนผู้ใดผู้นั้นเริ่มต้นก็“มิจฉาทิฏฐิ” เสียแล้วก่อนการปฏิบัติ “ทิฏฐิ”คือประธานในการปฏิบัติทั้งหลาย ก็พาปฏิบัติไปตามทิฏฐิผิด “ผลผิด”ก็เกิด ก็ได้ผล“มิจฉาผล”ยิ่งขึ้น

เพราะ“มิจฉาผล”นั้นยิ่ง“มีตัวตน”ให้หลงมันก็ยังติด ก็หนาขึ้น แน่นขึ้น ก็ยิ่งแค้นยิ่งหนัก

แต่“ลัมมาผล”นั้นจะยิ่ง“ไม่มีตัวตน”ให้หลง เพราะมันยิ่งว่าง ยิ่งเปล่า ยิ่งเบา ยิ่งหาย

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ยอม“ไม่รู้”ผลที่ถูกต้อง ก็หลงยึดเอา“มิจฉาผล” ที่ยิ่งมาก ยิ่งหนา ก็ยิ่งหนัก ยิ่งแน่น ยิ่งแข็งนั้นๆไปอย่างงมงาย

แต่ถ้าใครศึกษาจนมี“ลัมมาทิฏฐิ”ก่อนแล้วปฏิบัติ ผลที่ได้ตาม มาที่“ลัมมาปฏิบัติ”จึงจะสำเร็จเป็นผลที่“ลัมมาปฏิเวธ” ..ใช่มั๊ย?

(๔๖๖) “เหตุ”กับ“ปัจจัย”คนเรามักใช้กันผิดๆ เข้าใจกันผิดๆ อธิบายกันผิดๆ!

“หลักอารยสัจ”สำคัญคือ “ทุกสิ่งอย่างมาแต่เหตุ ดับเหตุได้ สนิททุกสิ่งอย่างก็ดับสนิท” นี่คือ “หลักอารยสัจ”ที่ยิ่งใหญ่ที่พระ สาริบุตรเริ่มสัมผัสแรกจากพระอัสชิเชียวนะ

“เกิด”ก็ตาม “ดับ”ก็ตาม ทุกอย่างมาแต่“เหตุ”ทั้งนั้น พระ- พุทธเจ้าทรงสอนฉะนี้ๆ

“ทุกอย่างมาแต่เหตุ”นี้เป็น“หลักธรรมอารยสัจ”ที่ยิ่งใหญ่ บรรณสุดของศาสนาพุทธ

แต่ที่คนส่วนมาก“สับสน” ผิดเพี้ยนไปได้ ก็เพราะคำว่า “เหตุ” กับคำว่า“ปัจจัย” ที่คนหยิบ“พยัญชนะ”ตัวนี้มาใช้ สลับกันไปกันมา

ซึ่งเป็น“พยัญชนะ” ๒ คำ

ที่ต้องสำคัณั้นหมายความว่า “เหตุ”กับคำว่า“ปัจจัย” ๒ คำให้
ดีๆ ว่า ผู้ใช้พูดสลับกลับไปกลับมา ไม่อยู่กระร่องกระรอย หรือเปล่า?
โดยเอาคำว่า“ปัจจัย”มาใช้แทน “เหตุ”ผิดสภาวะของ“เหตุ”จริงไป
หรือเปล่า? เพราะความหมายของคำว่า“ปัจจัย” มันไม่ใช่“เหตุ”
ตัวต้นทางนะ มันคือ “เหตุ”หรือที่มาของ“ผล”ก็ได้ แต่แท้ๆมันคือ
องค์ประกอบของ“เหตุ”

(๔๖๓) “ปัจจัย”ไม่ใช่ที่มาของทุกสิ่ง แต่เพียงมีฐานะเสริม!

แต่แท้จริงนั้นคำว่า “ปัจจัย”ไม่ใช่“เหตุ”ตัวแท้อันเป็นเบื้องต้น
ของที่มาของทุกสิ่งทุกอย่างที่เดียวนะ

“ปัจจัย”นั้นมีฐานะเสริม“เหตุ”อีกที ไม่ใช่“ภาวะที่เป็นเหตุแท้”
แต่เดิม”ที่เดียว

คนผู้ไม่แม่นยำในคำว่า“ปัจจัย”เอาไปใช้ผิดๆ หรือผู้เจตนาเอา
คำว่า“ปัจจัย”ไปใช้แทนคำว่า“เหตุ”นี้เอง ที่ทำให้“สภาวะแท้”ที่จะ
ได้ มันผิดเพี้ยนไป นี่แลสำคัญยิ่งนัก

“ปัจจัย”คำนี้ ต้องทำความสำคัญให้ดี

คำว่า“เหตุ”ใน“อารยสัจ ๔”จึงต้องให้แม่นยำคมชัดลึกให้ดีๆ
ในคำ ๒ คำนี้ เพราะคำว่า“ปัจจัย”มันใช้แทนคำว่า“เหตุ”ได้ในระดับ
ช่วงที่ยังไม่ถึงตัวต้นตอของ“เหตุ”ตัวสุดท้าย

(๔๖๔) “ปัจจัย”ไม่ใช่เหตุตัวต้น หรือตัวจบของอารยสัจ ๔

ดังนั้น คำว่า“ปัจจัย”มันไม่ใช่“เหตุ”ตัวต้น หรือเหตุตัวที่ ๑

หรือตัวสุดท้ายที่จะเป็น“๐” ตัวจบของ“อารยสัจ ๔”แท้จริงดอกนะ
“เหตุ”ใน“อารยสัจ ๔”ตัวแท้ ตัวสุดท้ายจึงไม่ใช่“ปัจจัย” สำคัญ
กันตรงนี้ให้ดีๆเถิด

ไม่ว่า “อุตุนิยาม-พิชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรม
นิยาม” ล้วนอยู่ใน“หลักอารยสัจ”ที่ว่านี้ ทั้งนั้น ไม่มีพ้นไปได้

ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้และนำมาประกาศในโลก
มนุษย์ให้มนุษย์“พ้นทุกข์อารยสัจ”นั้นเป็นการไปสู่“๐” และเป็น การ
“พ้นชั่ว-พ้นเลว-พ้นอกุศล-พ้นบาปทั้งปวงในโลกมนุษย์”ด้วย จึงยิ่ง
ว่าง ยิ่งไม่มีด้วย

**(๔๖๙) ผู้พ้นแล้วแม้มีลาภยศมาก ท่านก็ว่าง ท่านก็ว่าง ท่าน
ก็ไม่ยึด! จะมีก็แต่สร้างกรรมที่เป็นกุศลเท่านั้น!**

แม้ดี แม้มาก แม้ววย แม้รู้ แม้คนจะนับถือมาก จะเด่นมาก
จะดังมาก คล้ายกับโลกีย์เขา ท่านผู้“ลัทธิมาทิกฺขิ-ลัทธิมาปฏิเวธ” ที่
เป็นโลกุตระแล้วจริง ท่านว่าง ท่านไม่มีแท่น ใน“ความยึดไว้เป็น
ตัวตน” ท่านมีแต่รู้ตามภาวะที่ปรากฏนั้นๆ และจำได้อยู่เท่านั้น
ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นใดๆเลย

จะ“มี”ก็แต่“กรรมที่เป็น‘กุศล’เท่านั้นยังเกิดเพราะยังมีการ
กระทำที่คนผู้นี้ยังพึงเป็นพึงมีอยู่” บาลีก็คือ “กุสลัสสุปลัมปทา”

(๔๗๐) ทำสิ่งเหนือมนุษย์โลกีย์ เรียกว่าอุตตริมนุสสธรรม!

คนผู้นี้จึงเป็นแต่“ประโยชน์วิเศษยิ่งสุด”ที่เรียกว่า“อุตตริ-
มนุสสธรรม” คือ คุณวิเศษซึ่ง“อยู่เหนือความเป็นมนุษย์สามัญ

โลกีย์”แท้จริง เพราะยังมี“กรรมกับกาล”อยู่ยังไม่ได้“ทำกาละ” ชีวิต
ยังไม่ตายไปจากโลก

จึงสามารถปฏิบัติบรรลुถึงขั้น“อารยสัจ ๔”ของศาสนาพุทธ
ที่มี“ทฤษฎีพิเศษ”ศาสนาเดียวในโลก พิสูจน์ว่า“กำจัดกิเลส”
ที่เป็น“เหตุ”แห่ง“ทุกข์สัจ”ได้แท้ ได้จริง ได้อย่างเป็น“สวากขาโต
(พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้แล้ว)”จริงๆ เพราะมีคนในทุกวันนี้ทำได้อยู่

**(๔๗๑) ถ้า“เหตุ”ผิดคือมิจฉาทิฏฐิตั้งแต่แรกเรื่องต่อไปจึง
ผิดหมด!**

ดังนั้น ถ้า“เหตุ”ตั้งแต่“ทิฏฐิ”คือ ความรู้-ความเห็น-ความ
เข้าใจ-ความเชื่อ เบื้องต้น ผิดไปเป็นว่า “บุญ”มีความหมายเดียวกับ
กับ“กุศล” “เหตุ”เบื้องต้นนี้ก็“ผิด-มิจฉา”ไปแล้วตั้งแต่เบื้องต้น
เบื้องต้นต่อไปจึงผิดหมด!

ชัดเจนขึ้นนะ! กระนั้นอาตมาก็ต้องสาธยายเรื่อง“บุญ”นี้อยู่
อีกนานแสนนานแน่

เพราะยังมี“มิติ”ยังมี“นัยะ”สำคัญของ “บุญ”ที่มีละเอียดพิเศษ
อยู่อีกมากกว่ามาก

**(๔๗๒) “บุญ”เป็นพลังงานมีฤทธิ์ทำลายล้างกิเลสให้พินาศ
“บุญ”เป็นอุณหธาตุอยู่หมวดธาตุไฟ!**

นัยสำคัญที่พูดถึงมาเสมอคือ “บุญ”เป็น“พลังงาน”ที่มีฤทธิ์
“ทำลาย”หรือ“ทำความสลาย”ได้จริง แต่ทำเฉพาะกับ“จิตไม่ดี”
เท่านั้น ไม่ทำลาย“วัตถุ”หรือ“สสาร”ใดๆเลย

เห็นมั้ย“นัยสำคัญ”มีอีกมากที่จะต้องค่อยๆอธิบายไป ก็ตาม
ภูมิของอาตมานะ

นัยะ ๑ “บุญ”มีฐานะเป็น“อุณหธาตุ”

แต่“อุณหธาตุ”นั้นมี“ฤทธิ์เย็น”ก็ได้ มี “ฤทธิ์ร้อน”ก็ได้ เช่น
“อุณหภูมิ”เป็นต้น เฉพาะ“บุญ”กับ“ฌาน”นี้มีฤทธิ์ร้อนเรียก
“ธาตุไฟ”

“บุญ”กับ“ฌาน”จึงเป็นลักษณะเฉพาะมี“ฤทธิ์”อยู่ในฝ่าย
“ร้อน”จึงจัดบุญกับฌานคือ“ธาตุไฟ”ไม่จัดอยู่ใน“ธาตุลม”ด้วยซ้ำ

● จบฉบับที่ ๓๔๑

ฉบับที่ ๓๔๒ มกราคม ๒๕๖๒

(๔๓๓) เกวียนย้อนทบทวนเนื้อหาที่ผ่านมา! กึ่งพุทธกาลเป็นยุค
มืดของพุทธศาสนาที่พุทธบริษัทต่างเข้าใจความหมาย
ของ“บุญ” ผิดพลาด!

ฉบับ ๓๔๑ ที่แล้วเรายังอธิบายถึงเรื่องของ“บุญ”กับ“ฌาน”
กันอยู่ ก็แน่นอนที่สุดเพราะคอลัมน์นี้ชื่อว่า “เปิดยุคบุญนิยม”

ศาสนาพุทธเป็น“ยุคมืด”มานานแสนนานแล้วที่“บุญ”หรือ
“ฌาน” ไม่มีคุณค่า ไม่มีคุณสมบัติไม่เป็นลัทธิธรรมตรงตามความ

หมายแท้ๆ ที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้าจริง

เพราะความเข้าใจในคำว่า“บุญ”มันผิดไปจาก“สัมมาทิฐิ”
อย่างสิ้นเชิงมาหลายยุคเต็มทีแล้ว ศาสนาพุทธจึงอยู่ใน“ยุคมืด”

มาถึง“กาล”แห่งพุทธศักราช ๒,๕๐๐ ปีผ่านไปแล้วยี้ มีมานานแล้ว เรามา“เปิดยุคบุญนิยม”ให้แท้จริงกันเสียที

“ความมืด”จะได้รับแสงสว่างขึ้นมาจาก“มิจฉาทิฐิ”กลับพื้น
มาสู่“สัมมาทิฐิ”มีประโยชน์ได้ตามสัจธรรมของพระพุทธเจ้า

ที่ว่า“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า“บุญ”กันไปจริงๆ แท้ๆ นี่แหละ ไม่ใช่
เอาตามแก่งเล่งเรื่องใส่ความ แต่มันเป็น“ความเข้าใจกันผิดไป”
จริงๆ ศาสนาพุทธจึงหมดคุณค่ากันจนเกือบจะซ่อนนุชขึ้นไว้ไม่ทัน

**(๔๗๔) ความหมายของ“บุญ”ผิดเพี้ยนจากชาวเป็นดำ ไปหลง
สำคัญว่ามีความหมายเดียวกันกับ“กุศล”จึงผิดอย่างแรง!
จึงอันตรายอย่างมหันต์!**

“บุญ”คำนี้ได้กลายเป็นภาษาไทยแล้ว มันกร่อนมาจากคำบาลี
ว่า“บุญญ”นี่เอง

ความหมายของคำว่า“บุญ”ได้เพี้ยน และผิดไปอย่างถนัดถนี่
อย่างชาวเป็นดำที่เดียว อย่างไม่มี“ผล”จริงของความหมายแท้ๆ
แต่เดิมที่“สัมมาทิฐิ”กันสิ้นเชิงแล้ว

เพราะคนไทยไปเข้าใจความหมายของคำว่า“บุญ” เป็นความ
หมายเดียวกันกับ “กุศล”กันแล้วสนิทเนียนที่สุดจริงๆ

แถม“ยึดมั่นถือมั่น(อภินิเวส,อุปาทาน)ใส่อนุสัยกันแน่นสนิทเข้าไป
อีกด้วย ยึดกันครบทั้ง“อุปาทาน ๔”กันเลย ปานนั้นเลย

นั่นคือ หลงผิดไปว่า“บุญ”เป็น“สมบัติ(ทรัพย์สิน,สิ่งที่ยึดไว้ได้ในครอบครอง)” หลงผิดไปว่า “บุญ”เป็นภาวะที่น่าสะสมใส่ตนให้ได้ เป็นกอบเป็นกอง เป็นของของตนมากๆ ยิ่งดี

(๔๗๕) ถ้ายังอาศัย“บุญ”เขาก็กังไม่พ้นคน“บาป”! ถ้ายังต้องการ “บุญ”เขาก็คือคนชั่ว!

ในความเป็นคนทั้งหลาย คนผู้ใดยังจำเป็นจะต้องอาศัย“บุญ”อยู่ หรือยังจะต้องสร้าง“บุญ”ให้แก่ตนอยู่นั้น คือ “คนบาป”

ยังเป็นคนที่“ไม่สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส” หรือยังเป็นคนจะทำชั่ว-ทำอกุศลอยู่

คือ คนที่ยังไม่หมดบาปในจิตตนอย่างสิ้นเกลี้ยงชนิดที่หมดสิ้นกันอย่างเที่ยงแท้(ฉัจจ) ยังยิน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างความเป็นคนผู้ “หมดบุญหมดบาป”นี้ได้อีกแล้ว(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบแล้ว(อสังกุปปัง) นั่นเอง

ดังนั้น คนผู้ใดยังต้องการ“บุญ”ให้แก่ตนอยู่ ก็คือคนที่ยังมีชั่วมีบาป ยังมีกิเลสอยู่

(๔๗๖) เมื่อ“สัมมาทิฐิ”แล้วเขาจะไม่อยากได้บุญ ไม่อยากมีบุญ! นี่กลับหลังหันตลึงก้านเลย พอเข้าใจไหม?

ผู้มี“ปัญญา”ชัดๆ หรือมีความรู้“สัมมาทิฐิ”จริงๆ จะไม่ต้องการ“บุญ” จะไม่อยากได้“บุญ” จะไม่อยากมี“บุญ”ในตนอีกเลย คนที่“อยากได้บุญ”อยู่คือ คนชั่ว คนโง่

ผู้“ล้นบุญ(บุญญปริกษิโณ)”หรือผู้“ล้นบุญล้นบาป(บุญญบาปปริกษิโณ)”
คือ อรหันต์

คนที่ยังไม่“หมดบุญ”คือ คนยังไม่เป็นอรหันต์ คนที่ยังต้อง
“มีบุญ”คือ คนยังมีชั่ว ยังไม่หมดชั่ว

คนผู้ยังมี“บาปหรืออกุศลจิต”เหลืออยู่ในตนเท่านั้นที่ยังต้อง
อาศัยพลังงานที่เป็น“บุญ”กำจัด“บาปหรืออกุศลจิต”ของตนอยู่ โดย
ต้องใช้“บุญ”ที่เป็น“อาวุธร้าย”นี้เอง “ฆ่ากิเลส”นั้นๆ ของตน

ใครหมดสิ้นเกลี้ยง“กิเลส”แล้วสนิทจริงถึงขั้น“สิ้นอาสวะ”
คนผู้นี้ก็“หมดสิ้นบุญ”

เป็นคนที่ไม่ต้อง“มีบุญ”อีกแล้วในชีวิต

**(๔๗๓) ย้ำครั้งที่ร้อยครั้งที่พัน คุณสมบัติของบุญต้องเป็น
อย่างนี้ๆๆ!**

“บุญ”มันไม่สะสมอยู่ที่ไหนๆ

“บุญ”สะสมใส่ตนเป็น“สมบัติ”ไม่ได้

“บุญ”เป็น“ของตน”ไม่ได้เลย

“บุญ”ไม่ใช่ภาวะที่มนุษย์ควรมิตกค้างอยู่ในตนเลย ผู้ยังไม่
เข้าใจ“บุญ”จึงหลงต้อง การ“บุญ”อยู่ เพราะมีฉันทิฏฐิคำ่ว่า“บุญ”

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่คนควรมีเลย

และ“บุญ”ก็“มีไม่ได้”ในคนผู้ใดด้วย

เพราะ“บุญ”มีได้ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

“บุญ”จะไม่มีใน“อดีต” และมีไม่ได้ใน “อนาคต” บุญเป็น
“พลังงานเฉพาะปัจจุบัน”

“บุญ”เป็นพลังงานพิเศษแสนวิเศษที่“อารยชน”ผู้ลัทธิมาทิจิ
เท่านั้นที่สามารถ“ทำ”ให้เกิดขึ้นได้”ในจิตปัจจุบันกาลเท่านั้น
นอกปัจจุบันไปแล้วจะไม่มี“บุญ”อยู่ในกาลใด อยู่ในสถานที่ใด
หรืออยู่ในคนผู้ใดเลยเป็นอันขาด

**(๔๗๘) “บุญ”เป็นพลังงาน เกิดแล้วก็ดับไปไม่ต่อภพต่อชาติ
มีแต่ปัจจุบันกาลเท่านั้น!**

ผู้จะ“มีบุญมาก”ได้ก็คือคนที่สามารถสร้าง“พลังงานบุญ”ขึ้น
มาในปัจจุบันนั้นๆ เท่านั้น หมดปัจจุบันนั้นแล้ว บุญก็ไม่มีต่อ

“บุญ”เป็นพลังงานชั้นโลกุตระ อาริยบุคคลเท่านั้นจึงจะสร้าง
พลังงานนี้ขึ้นในจิตของตนเองได้ และก็ได้แค่นี้ปัจจุบันนั้นๆ เท่านั้น
“บุญ”จึงไม่มีอยู่ในสถานที่ ในบุคคล

จะ“ได้บุญเป็นอันมาก” หรือจะ“เป็นบุญอันมาก” ก็เป็นกันอยู่
ในปัจจุบันนั้นๆ จบกาลที่เป็นปัจจุบันไปแล้ว ไม่มี“บุญ” ตกค้างอยู่
ในที่ใด ในบุคคลใด แม้ในสัญญา

ชัดๆ ว่า “บุญ”เกิดในปัจจุบันขณะ ผ่าน“ขณะ”ที่เป็นปัจจุบันไป
แล้ว “บุญ”มิได้

**(๔๗๙) “บุญ”ไม่ใช่เข้าใจอย่างที่เข้าใจกันแบบโลกๆ ที่เข้าใจ
ตื้นๆ กันอยู่!**

“บุญ”ไม่ใช่“โลกียธรรม” ที่ใครๆ ก็เข้าใจได้ง่ายๆ ตื้นๆ จึง
ยากที่จะเข้าใจ“บุญ”

ผู้หลงผิดว่า“บุญ”เป็นโลกียธรรมเต็มรูป ปุถุชนผู้เต็มไปด้วย

อวิชชาอยู่กับ“โลภียธรรม” ก็ใคร่อยากได้“บุญ” โดยหลงว่า“บุญ” คือ“กุศล”อันเป็น“โลภียธรรม”แท้ๆ นั้นแหละเต็มที่ของแต่ละคนเลย จึง“ใคร่อยากได้บุญ”เป็น“กามุปาทาน”กันด้วยความหลงเมา“โมหะ”สุดเหวี่ยง ..นี่“อุปาทาน ๑”

ตัณหาใคร่อยากได้“บุญ”แล้วยึดได้แต่“ภพ”ที่เป็น“กาม”

(๔๔๐) ย้ำซ้ำจำให้ขึ้นใจ ความใคร่อยากทั้งหลายคือ “ตัณหา”!

เพราะหลงบุญผิดๆ พาลก่อเกิดอุปาทาน ๑,๒,๓,๔!

“ความใคร่อยาก”ทุกชนิดคือ “ตัณหา”

“กาม”เป็นได้แค่ภาวะที่อยู่ในลักษณะของ“กามตัณหา” ผ่านภาวะ“กามภพ”ไปแล้ว ก็เต็มไปด้วย“กามตัณหา”

ต่อมา “อุปาทาน ๒”ได้แก่ ความเห็น-ความรู้-ความเข้าใจที่ บาลีคือ“ทิฏฐิ” ก็ยึดมั่นถือมั่นเป็น“ทิฏฐุปาทาน”โดยเห็นว่า-เข้าใจว่า “บุญเป็นกุศล” แน่นสนทอีกหนะแหละ

ก็เลยยิ่งทั้งอยากได้“บุญ”จึงทั้งเป็น “กามตัณหา” และทั้งยังได้“ความเข้าใจผิด” เป็น“ทิฏฐุปาทาน” ก็มี“อุปาทาน”ทั้ง ๒ ตัว

“อุปาทาน ๓” คือ หลักเกณฑ์ปฏิบัติธรรม-วิธีปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ที่บาลีว่า“สีลพต” ที่สันสกฤตว่า“ศีลพต” ก็ยึดมั่นถือมั่นเป็น“สีลพตอุปาทาน”แนวนสนทอีก

เพราะผู้นี้ยังมี“อยากได้อะไรอันหนึ่ง” อยู่ก็เป็น“กามุปาทาน” และเข้าใจผิดอย่างที่ตนเข้าใจอยู่ แถมได้วิธีปฏิบัติที่ผิดๆ เข้าไปอีก ก็ยิ่งหนักเป็น“๓ อุปาทาน”เพิ่มขึ้นอีก

ยิ่งมาถึง“อุปาทาน ๔”คือ “อัตตวาทุปาทาน” ซึ่งข้อนี้ แม้แต่

นักศึกษาหรืออาจารย์มากมายก็ยังยากที่จะเข้าใจอยู่แล้ว ส่วนมาก
จะเข้าใจ“อุปาทาน”ข้อนี้ ว่า เป็น“การยึดมั่นถือมั่นในอัตตา”ตรงๆ
ที่หมายถึง“ยึดตัวอัตตาที่เป็นสภาวะ”กันเลย
แต่แท้จริงนั้น ยังไม่ใช่ ยังไม่ตรงเป้า

(๔๔๑) อธิบายอุปาทาน ๔ อัตตวาทุปาทานอีกที!

“อัตตวาทุปาทาน”นี้คือ การยึดได้แค่“วาทะ”เท่านั้น คือยึดได้
แค่“คำพูด”หรือแค่“วาทะ”หรือ“ภาษา” หรือแค่“ตรรกะ”เท่านั้น
ความยึดยังได้แค่“สะเก็ดของอัตตา” เท่านั้น ยังไม่เข้าถึง
“เนื้อของอัตตา”เลย ยึดยังไม่เข้าถึง“ตัวตนของสภาวะ” เพราะยึด
ได้แค่“คำพูด-วาทะ-ภาษา-ตรรกะ-พยัญชนะ”

ยังไม่เข้าไปถึงความเป็น“อัตตา”หรือ“ตัวตน”หรือ“สภาวะ-
ธรรม”นั้นๆเลย

ยังเป็น“อุปาทาน ๔”ที่คนผู้หลงยึดมั่นถือมั่นมีครบ ในคำว่า
“บุญ”เป็น“กุศล”สนิท

ผู้ปฏิบัติที่ยังมี“อุปาทาน”อยู่ดังนี้ ย่อมไม่มีผลของ“สัมมาทิฐิ-
สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”แน่นอน เพราะยังมี“โมหะ”หรือยังมี
“มิจฉาทิฐิ”เป็น“ประธานในจิตใจตน”อยู่จิตใจจึงยังเต็มไปด้วย
“อุปาทานทั้ง ๔”

คนผู้ที่ยังไม่เชอร์หนต์ย่อมยังมี“กามุปาทาน” เป็น“ตัณหา”อยู่
ทั้งนั้นแน่ๆ ทั้ง ๔ อุปาทาน

(๔๘๒) เส้นทางของตัณหาย่อมพบทุกข์พบโศก ตามหลัก อิทัปปัจจยตาอย่างแน่นอน!

ผู้ยังมี“ตัณหา”ย่อมมี“อุปาทาน”เป็นปัจจัย ผู้ยังมี“อุปาทาน”
อยู่ย่อมมี“ภพ”เป็นปัจจัย ผู้ยังมี“ภพ”ย่อมมี“ชาติ”เป็นปัจจัย ผู้มี
“ชาติ”ย่อมมีโศกะปริเทวะทุกข์ชะโหมณัสสุปายาส เป็นปัจจัยอยู่
ตลอดในชีวิต

ดังนั้น ผู้มี“ชาติ”จึงยังมี“ภพ”แน่นอน

“ภพ”คืออะไร?

“ภพ”คือ “อาการจิต”ของเราที่ยัง“ยึด”ภาวะ“ความมี”อยู่ใน
จิตใจ

“จิตใจ”ยัง“ไม่ว่าง”จาก“ความมีอาการ”นั้นๆอยู่ในจิตใจ
นั่นเอง

เช่น ในจิตยัง“ไม่ว่าง”จากอาการ“ขัง”หรือยัง“ไม่ว่าง”จาก
อาการ“ชอบ”อยู่ เป็นต้น

นั่นคือ เรายังมี“ภพ(ความเป็นแดนหรือเป็นแหล่งที่จิตยัง“ยึด”อยู่)”เมื่อ
มี“ภพ”ก็ต้องมีความเป็น“ชาติ(ความเกิดของจิตดำเนินอยู่)”แน่

“ภพ”คือ ภาวะที่มีความเป็น“รูป”

“ชาติ”คือ ภาวะที่มีความเป็น“นาม”

“ภพ-ชาติ”จึงเป็น“ภาวะคู่”หรือ“เทว”ของจิตวิญญาณ ที่ต้อง
เรียนรู้อย่างสำคัญ ซึ่งจะอยู่ในสภาพของ“รูป”กับ“นาม”เสมอ

จุดเริ่มต้นเราก็ต้องทำความแจ้งชัดในความเป็น“ภพ”ก่อนอื่น
เพราะเป็นภาวะแห่ง“ที่ตั้ง”หรือ“ฐาน”หรือ“ที่สถิตอยู่(static)”

หากไม่มีอะไร“สถิตอยู่”หรือ“ทรงไว้” นั่นก็คือ “ไม่มีอะไรเลย”

หรือไม่มีความเป็น “ธร” หรือไม่มีความเป็น“ธัมม(สิ่งปรากฏ)”เลย
ก็คือ “ว่างเปล่า”จากทุกสิ่งทุกอย่าง
ว่างจาก“สิ่ง”นั้น หรือว่างจาก“อย่าง” นั้น มันคืออะไรล่ะ?
เพราะคำว่า“ว่าง”มันต้อง“ว่างจาก...”สิ่งใด หรืออย่างใด
อย่างหนึ่ง

(๔๔๓) นิพพานนั้นมิใช่จิตว่างลอยๆ แต่ต้องบอกได้ว่างจาก อะไร?

ในศาสนาพุทธนั้นชัดเจน เช่น นิพพานนั้นหมายถึง“จิตว่าง
จากกิเลสตัณหา”

“นิพพาน”ของพุทธไม่ใช่ว่า หมายถึงภาวะที่“ว่าง”ลอยๆ ว่าง
อย่างไม่มีปัจจัย

หรือ“ว่าง”ที่มีแต่คำพูด พูดว่า“ว่าง”แต่ไม่รู้ว่“ว่างจากอะไร”
ถ้าในจิต“ไม่มีกิเลส”นั้นแหละคือ “จิตว่าง” เรียกได้ว่า“จิตไม่มี
ชาติหรือไม่มีภพ” ที่มี“กิเลส”น้อยใหญ่รวมอยู่แล้ว

เมื่อเกิด“ภาวะกิเลสที่ปรากฏ”ขึ้นในจิตจึงเกิด(ชาติ)สภาพที่“ถูก
รู้”ขึ้นมา เรียกว่า“ภพ” หากไม่มีภาวะกิเลสก็ไม่มีทั้ง“ชาติ”ทั้ง“ภพ”

(๔๔๔) มาเรียนรู้เรื่องภพกัน ภพที่ ๑ กามภพ(กิเลสชั้นนอกสุด)!

“ภพ”มีทั้งหมดเพียง ๓ ภพ ได้แก่...

๑.กามภพ ๒.รูปภพ ๓.อรุภพ

๑.“กามภพ”เป็น“ภพ”ที่หยาบเบื้องต้น ต้องเรียนรู้ก่อนได้อื่น
และลงมือปฏิบัติให้“กำจัดกิเลสที่เป็นชั้นนอก”นี้เป็นระดับแรก

เป็น“การข้ามพ้นหรือหลุดพ้น”ไปให้ได้สำเร็จขั้นนอกนี้ก่อน แล้วจึงจะถึงขั้นตอนขั้นต่อไป ที่เรียกว่า“รูปภพ”ที่มีกิเลสที่เหลือ ในขั้นต่อไปได้ จึงจะถูกขั้นตอนเป็นลำดับที่ ๒

(๔๔๕) ภพที่ ๑ กามภพ หากหลับตาถือว่าข้ามขั้นตอน!

การ“หลับตา”ปฏิบัติโดย“ข้ามกามภพ”ภายนอกตัดลัดเข้าไปปฏิบัติ“รูปภพภายใน”กันเลย จึงผิดขั้นตอนชัดๆ เจนๆ แน่แท้

“การหลับตา”ปฏิบัติ มันเป็นการข้าม“กามภพ”ไม่เป็นลำดับขั้นตอน จึงเป็นการปฏิบัติผิดลำดับของศาสนาพุทธ มันข้ามขั้นตอน“เปลือกนอก” ลัดเข้าไปเอาภายในเลย ขั้นที่ ๑ ไม่มี

ซึ่งเป็น“อปฺปนณกปฏิปทา ๓” ของ“พุทธคุณ ๙”ก็ไม่มี จึงเป็นการปฏิบัติผิด ๓ ประการ ของศาสนาพุทธ

(๔๔๖) ภพที่ ๑ กามภพ หากหลับตาก็ไม่ได้ฝึกสำรวจอินทรีย์!

เพราะมัน“ผิด”ตั้งแต่เริ่มข้อที่ ๑ ได้แก่ “สำรวจอินทรีย์ ๖” ก็ไม่มี กล่าวคือ “หลับตา”หนีจากการสัมผัสภายนอกทั้ง ๕ ทวารไปหมดเลย จึงไม่ได้“สำรวจอินทรีย์ ๖”

(๔๔๗) หากหลับตาก็ไม่ได้ฝึก โภชนมัตตัญญูตา!

ข้อ ๒ เมื่อไม่มีการสัมผัสของอินทรีย์ ๖ เครื่องอุปโภค-เครื่องบริโภคแม้จะมีอยู่ภายนอกหลากหลายมากมายปานใด ก็เกิดการปฏิบัติ“โภชนมัตตัญญูตา”ไม่ได้ เพราะหลับตา-ปิดหูไปหมดแล้ว แม้จะได้กลิ่นบ้างก็ไม่รู้ความจริงว่า“สัมผัสอะไร”ที่เป็นกลิ่นที่ตนได้

รับรู้มันๆ อยู่

(๔๔๘) หากหลับตา ก็ไม่ได้ฝึกชาครียานุโยคะ จึงไม่ครบ
“อภิญญกปฏิบัติ ๓”!

ข้อ ๓ “ชาครียานุโยคะ” ก็ไม่มี เพราะไม่อยู่ในภาวะ “ตื่นรู้” ทั้ง
ภายนอก-ภายในมีอายตนะเกิดเชื่อมต่อ “การรู้รูปนาม” นั้นๆ อยู่ ครบ
ความตื่นรู้ที่เป็นสามัญชีวิตปกติ มันก็เท่ากับคนพิการไป ไม่เต็มเต็ง

“หลับตา” ปฏิบัตินั้นออกนอก “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ซัดๆ จึง
เป็นการปฏิบัติผิดโดยสิ้นเชิง ไม่ครบ “อภิญญกปฏิบัติ ๓” (ปฏิบัติผิด
ทั้ง ๓ ข้อ) บริบูรณ์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๔๔๕) ด้วยประการฉะนี้ และ
ยังมีในที่อื่นๆ อีก

เพราะมัน “ลัด” เข้าไปจัดการกับ “ชั้นใน” ข้าม “ชั้นนอก” ไปดื้อๆ
โดยไม่ชำระ “ชั้นนอก” ให้สำเร็จได้ก่อน จึงไม่เป็นลำดับ ก็ผิดอีก

● จบฉบับที่ ๓๔๒

ฉบับที่ ๓๔๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

(๔๔๙) เกเรินย้อนหลัง การหลับตาทำสมาธิเท่ากับตัดทิ้งภพ
(กามคุณ) ไปเลย!

ฉบับที่ ๓๔๒ เรายังพูดถึงเรื่อง “ภพ” กันอยู่ ซึ่งทุกวันนี้ชาวพุทธ

ทั้งหลายได้ทำ“สมาธิ”ฝึกขั้นตอนของการปฏิบัติไปอย่างสำคัญมาก
มันตรงกันข้ามกับคำสอนพระพุทธเจ้านั่นคือ ไปยึดถือเอาการ
“หลับตา”ปฏิบัติแล้วหลงผิดสนิทใจว่าจะเกิดผล“สัมมาสมาธิ”

ซึ่งหลงผิดกันตั้งแต่เริ่มต้นไปทีเดียว จากความเป็น“ภพ” ก็ยึด
ผิดทำผิดกันแล้ว

เพราะมันเป็นไปไม่ได้ ที่“ภพ”ในโลกมีตั้ง ๖ ภพ”คือ“ภพ”
ภายนอกมีตั้ง“๕ ภพ”ที่ประสานกับ“จิตภายในอีก ๑”รวมเป็น ๖ แต่
ปฏิบัติติด“ภพ”ทั้งปวงตั้ง“๕ ภพ”ที่เป็น“กามภพ” ภายนอกอันคนหลง
ติดยึด“กามคุณ ๕”กันสาหัส ทั้งหยาบทั้งหนาทั้งแน่น และเป็นเบื่อง
ตันด้วยซ้ำ แล้วจะหลงเฝิน ไม่นำพา หรือจัดการก่อนไปเป็นลำดับๆ
โดยเริ่มกันที่“หยาบ”ก่อนเป็นเบื้องต้น แล้วจึงจะ“กลาง”ไปหา
ละเอียดที่เป็น“ปลาย”

ไม่หลงไปเอาแต่“ภายใน”เพราะหลงมักง่ายไปว่า มันเป็นทั้ง
ประธานและทั้งที่จบ

หลงไปว่า ถ้าทำแต่ภายในนี้แหละแล้วมันจะจัดการจบได้
เพราะเรามี“ประธาน”

**(๔๙๐) ให้ความสำคัญกับหลับตาเกินไป คิดว่าเขาจะช่วยเรา
ตัดกิเลสทุกตัว เขาคือ“หัวหน้าใหญ่”ของการตัดกิเลส! โอ้เอ๋ย!**

หลงความเป็นประธานว่า“ยิ่งใหญ่” แต่ตัวเองก็ตีแตกแยก
แยก“ตัวเอง”ไม่ได้ ว่า “ยิ่งใหญ่”นั้นยิ่งใหญ่เพราะอะไร? ไฉน? ก็
ยัง“ไม่รู้”เลย

มี“พลังงาน”อะไรบ้าง? ทำงานปรุ่แต่งหรือ“สังขาร”กันอยู่

อย่างไร? ก็เลสหายาบ-กลาง-ละเอียด ก็ได้กำจัดกันไปไหน?

ฉะนี้เองคือ “ความไม่รู้”ของ“เทว”ที่ยัง“โง่”หรืออวิชชาหรือ
ยังไม่รู้จัก“เทว”จริงๆ หลงตนยึดเอา“ประธานเกี”ว่า ยิ่งใหญ่

ซึ่งตัว“ประธาน”นี้แหละถ้าล้มมาทฤษฎีแท้จะฉลาด รู้ว่าต้อง
จัดการแบ่งย่อย“พลังภายนอก”เอาที่ละส่วนทีละขั้น ทำให้สะอาด
จากกิเลสไปตามลำดับ จึงจะได้“ความฉลาด”ตัวแท้ที่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งจิตที่ไม่สะอาดและทั้งจิตที่สะอาด
แท้ แล้ว“ตัวประธาน”ก็จะได้“จิตสะอาด”จากภายนอกนั้นๆ
เป็น“พลังใหญ่”ก่อนจึงจะเป็น“กำลังหลัก”ตัวสะอาดตั้งต้น ไปเป็น
ลำดับๆ เป็น “ประธานตัวจริง”ช่วยให้“จิต”ตนเองก้าวหน้าอย่างมี
ลำดับเยียมยอที่ดีที่สุด

กำจัดกิเลสได้จริง ก็เป็นอภิสังขาร!

ผู้ทำให้มัน“สังขาร”กันขึ้นได้จึงเริ่มตั้งแต่“ปญญาภิสังขาร”
นั่นคือ สามารถปรุงแต่งจิตตนเองอย่าง“อภิ”ด้วย“บุญ”คือ “บุญ”
นั่นเอง กำจัดกิเลสได้จริงอย่างเก่งมี“โลกุตระภูมิ”เรียกว่า
“อภิสังขาร” เป็นการสร้าง“พลังงานบุญ” ขึ้นในจิตได้สำเร็จ กำจัด
กิเลสออกไปจากจิตตนได้แต่ไปตามลำดับๆ

(๔๙๑) มารู้จักภาวะสิ้นบุญสิ้นบาปกันอีกที!

จนกระทั่งหมดสิ้น“อาสวะ”ก็ไม่ต้องใช้“พลังงานบุญ”กันอีก ก็
เท่ากับเป็นคน“สิ้นบุญ”หรือ“หมดบุญ”เพราะหมดสิ้น “บาป”ในตน
บาลีว่า“ปญญูปาปปริกขิโณ” ก็เป็นคน“ไม่ต้องมีบุญ”กันต่อไปอีก
บาลีว่า“อบุญญ” คือ “ไม่มีบุญ” ซึ่งมีเชื้อหลงผิดให้“บุญ”วนกลับไป

เป็น“บาป”อีกนะ!

คำว่า “อบุญญ” จึงไม่ใช่วนกลับไปหมายความว่า ไป“มีบาป”
ซ้ำซ้อนเข้าไปอีก “บุญ”เป็น“เส้นตรง”ทำเดี๋ยวนั้นโค้งงอไม่เป็น

ไม่เช่นนั้น “ความล้นบุญล้นบาป”คือ “บุญญปาปปริกชีโณ”ก็มี
ไม่ได้กันสักทีเท่านั้นเอง “ความจบกิจ”ก็ไม่มี นิพพานก็ไม่ได้

ถ้าทำ“บุญ” แล้วก็วนมาเป็น“บาป”ที่ไปหลงแปล“อบุญญ”ว่า
“บาป”กันอยู่อีกนี่เอง

เลยไม่มีนิพพานปริบูรณ์ลัมบูรณ์กันได้เลย!

**(๔๙๒) คำว่า“ส่วนบุญ”ย่อหมายถึงการมีอะไรออกไปจากจิต
เป็นการเสียไป เข้าใจภาษานี้ดีๆ นะ!**

คนผู้“ทำพลังงานจิตเป็นบุญ”ได้อย่างลัมมาทิกฺขุก็จะสามารถ
มีพลังงานนั้นกำจัดกิเลส แล้วก็จะเกิดมี“จิตสะอาด”จากกิเลสขึ้น
เป็นส่วนๆ เรียกว่า “ส่วนบุญ” คือ บุญญภาคิยา นับเป็น“เสขบุคคล”
ไปตามลำดับ

การมี“ส่วนบุญ”จึงไม่ได้หมายความว่า“มีอะไรเกิดขึ้นในจิต”
แต่เป็น“การหมดออกไปจากจิต” คือ“ล้างจิตส่วนบาป”ออกไปต่าง
หาก เป็น“การเสียไป”แท้ๆ

ทำ“ความรู้-ความเข้าใจ”คือ ทิกฺขุให้ดีๆ

(๔๙๓) พลังงานจิตเดินทางเป็นขั้นตอนตามลำดับไม่วกไปวนมา!

เมื่อ“บุญ”กำจัดกิเลสออกไปจากจิตได้ “พลังงานจิต”ก็จะ
สะอาดบริสุทธิ์เจริญทับทวีเพิ่มขึ้นๆ

เพราะจะมี“พลังจิตสะอาด”จากกิเลสที่เป็น“ปัญญา”ชั้น
“วิมุตติญาณทัสสนะ”รวมกันเติมพลังช่วยกันจัดการกับภายนอก
อีกที ออกมาช่วยภายนอกที่จะทำให้สะอาดได้อีกขั้นต่อไป จิตสำเร็จ
นั้นรวมเข้าไปหา“จิตสะอาดภายใน”แล้วอีกๆ ต่อไปตั้งแต่หยาบ
-กลาง-ปลายไปได้อย่างมีระบบ ไม่ยกย่อนับสนกลับไปที่กลับมา
ซึ่งวทวนเสียเวลายิ่ง

จึงเจริญเรียงต่อกันเป็นลำดับๆ ลาด ลุ่ม ลึก ราบเรียบเหมือน
ฝั่งทะเลอย่างน่าอัศจรรย์ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และยืนยันเรื่องนี้
ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

**(๔๙๔) หากยังมีฉันทิภูลิจิ การปฏิบัติก็จะมีลำดับต้น-กลาง-
ปลาย ไม่มีหยาบ-กลาง-ละเอียดย! (ไม่เดินตามครรลองของ
ปฏิจลสมุปบาท)**

ส่วนผู้“มีฉันทิภูลิจิ” ยังเป็น“เทวนิยม”นั้นจะมีความหลงผิดทั้ง
ลำดับต้น-กลาง-ปลาย ผิดทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียดย ผิดทั้งที่ไม่รู้จัก
“ภพ” จึงกำจัด“ภพ”ไม่ครบครันถ้วนรอบ เพราะไม่“ดับภพ”ที่เป็น
“เทว”ไปที่ละคู่ๆ โดย“ดับ”กันถึง“ดับเหตุนั้นๆ”ด้วยทีเดียว จึง
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เหตุ”และเป็น“ปัจจัย”กันและกัน
ของ“เทว”ทั้งหลายหรือ“สังขาร”ทั้งหลาย

ซึ่งเป็นอิทัปปัจจยตาหรือปัจจยการ(เพราะเหตุนี้จึงเกิดผลนี้ เพราะ
ผลนี้กลับไปเป็นเหตุให้แกผลนั้น เสริมกันและกันยิ่งขึ้น) เป็นภาวะหมุนรอบ
เชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ) เติบโตกันไปตลอดสายของ“ปฏิจลสมุปบาท”

(๔๙๕) ปัญญา-ญาณ-วิชา คือ ๓ เล้าของความรู้ความฉลาดทางโลกุตระ!

เช่น มีความรู้คือ“วิชา”ที่ตรงกันข้ามกับ“อวิชา” เพราะถ้า “ความรู้-ความฉลาด”ชั้น“โลกียภูมิ”ก็ยังเป็น“อวิชา” มันกลับขัดกันกับ“โลกุตระภูมิ”ที่เป็น“วิชา”

ซึ่ง“ทวนกระแสกัน(ปฏิโสตัง)”มีความเห็นกลับกันคนละชั่วเดินทางก็หันหลังชนกันแล้วต่างเดินตรงออกไปคนละทิศทีเดียว

เป็นต้นว่า “ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกียะนั้นเป็นความรู้-ความฉลาดที่ใช้ภาษาว่า“เนโกหรือเนกะ[ถ้า“เนกา”ก็เป็นพหูพจน์]”

ส่วน“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกุตระนั้นเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่พระพุทธเจ้าใช้ภาษาว่า “ปัญญา-ญาณ-วิชา”

“ปัญญา-ญาณ-วิชา”นี้เป็น“๓ เล้า” ที่มีลำดับ“ความรู้-ความฉลาด”ของโลกุตระ

(๔๙๖) ความรู้ ความฉลาด (ปัญญา-ญาณ-วิชา) ต้องมีองค์ธรรม ๕!

ผู้มี“ปัญญา-ญาณ-วิชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สิ่งนั้น-ภาวนานั้น”ต้องมี“องค์ธรรม ๕”ด้วย คือ มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”ตามหลักฐานยืนยันที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน“ธัมมจักกัปปวัตตน-สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๓ เป็นต้น)

ความมี“จักขุ”และ“อาโลก”นี้เองที่เป็นเครื่องยืนยันชี้บ่งว่า “ความรู้-ความฉลาด” นั้นจะเป็นแบบพุทธสัมมาทิฐิ หรือไม่?

(๔๙๗) ความรู้ความฉลาดของโลก็ยะเกิดจากสมาธิหลับตา ยืนยันว่าไม่มีจักขุ!

“ความรู้-ความฉลาด”ของโลก็ยะ หรือของชาว“เทวนิยม”นั้น จะเกิดจาก“สมาธิ” และยืนยันชัดเจนว่า ไม่มี“จักขุ” และไม่มี “อาโลก” เพราะ“เทวนิยม”ยืนยันว่า “สมาธิ” คือ “ความที่จิตเป็น หนึ่งขณะสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภายในที่ตนหลับตาปฏิบัติ”

เมื่อจิตเป็น“สมาธิ”ดีได้ที่แล้ว ก็จะมี“ความรู้-ความฉลาด” โฟล่ขึ้นมาเอง ไม่มีเหตุ-ไม่มีปัจจัย ไม่มีที่ไปที่มา ของเหตุของปัจจัยเลย!

ข้ากลับยืนยันว่า “ปัญญา”หรือ“ความรู้-ความฉลาด”แบบ เทวนิยมนั้นจะเกิดได้ ต้อง“หลับตาได้สมาธิ”ขั้นลึก “ปัญญา”จึงจะ เกิด เพราะยึดมั่นถือมั่นว่า“สมาธิ”คือภาวะจิตที่สะกดเข้าไปใน“ภพ” ภายในคือภวังค์ของตน จึงจะเรียกว่า “สมาธิ” แล้วจึงจะ เกิด“ปัญญา”ในภายในขณะที่มี“สมาธิหลับตา”นั้นได้ เห็นมัยว่า มัน คนละทิศคนละทางกับการมี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก”กัน ชัดๆ เลย

(๔๙๘) จักขุ-อาโลกความหมายกับบอกต่างๆ ลืมตาเห็นๆ จะๆ!

“จักขุ” หมายถึง ลืมตา มีดวงตาเปิดๆ ไม่ใช่ไปเอาแต่หลับตา มีดวงตาปิดๆ

“อาโลก” หมายถึง “โลกสว่าง”ที่มีแสงพระอาทิตย์สาดส่องมา และเรา“ลืมตา”เห็นแจ้งโลกที่มีแสงสว่าง ซึ่งไม่ใช่“หลับตา” อยู่กับ “โลกมืด” หรือ“โลกที่ตาหลับลงไปไม่เห็นแสงพระอาทิตย์”กันแล้ว หรือโลกที่เราเองไม่รับแสงอาทิตย์แล้ว หรือเราเองไม่เปิดตารับแสง

อาทิิตยเอง

“ความรู้-ความฉลาด”ของพุทธเป็นโลกุตระเป็น“อเทวนิยม”กับของ“เทวนิยม” ซึ่งแม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีฉนาคทฎฐิอยู่ก็ตาม จึงแตกต่างกันอย่งมีนัยสำคัญอยู่มากมาย

สำหรับชาว“เทวนิยม”ที่แตกแยกแยะ“เทว”ไม่ได้นั้น ไม่ชื่อว่า มี“จักรุ”ไม่เข้าเกณฑ์ที่เป็น“อาโลก” ดังที่ได้สาธยายมา

ความหมายของ“จักรุ”กับ“อาโลก”จึงเป็น“ธรรมะ ๒”ที่สำคัญต่อความเป็น“ลัจจะ” ปานฉะนี้

คือ“ความรู้-ความฉลาด”ของพุทธที่เป็นโลกุตระและลัมมา ทฎฐินั้นต้องมี“จักรุ”และมี“อาโลก”ครบ“องค์ ๕ (จักรุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก)” ดังที่ได้อ้างอิงหลักฐานยืนยันมานั้น

(๔๙๙) เทวนิยมไม่มีจักรุไม่มีอาโลก จึงไม่มีความรู้จึงไม่มีปัญญา!

แต่“เทวนิยม”ไม่มี“จักรุ”ไม่มี“อาโลก” ยังเป็นโลกียะ จึงเรียก “ความรู้”นี้ว่าเป็น “ปัญญา”ไม่ได้ เพราะ“องค์ประกอบ”ไม่ครบ

ก็ต้องเรียกว่า“เณโก”หรือ“เณกะ-เณกา” เท่านั้น เพราะเป็น “ความรู้-ความฉลาด”ที่ไม่มี“ธรรมะ ๒”คู่สำคัญคือ“จักรุ-อาโลก”

(๕๐๐) ย้าทวารัฐกายนอกต้องมิก่อน และ“จักรุ”เป็นตัวแทนของทวารทั้ง ๕ (ตา หู จมูก ลิ้น กาย)!

“จักรุ”กับ“อาโลก”ที่เป็นธรรมะ ๒ คู่นี้สำคัญมากอย่างนี้เอง เพราะเป็นเครื่องยืนยันว่า มิติแห่ง“ความรู้-ความฉลาด”ในมนุษย์

นั่นจะขาด“จักขุ”ที่หมายถึง “ทวารรู้ภายนอกของมนุษย์(ทวาร ๕)”
ไม่ได้ นี่ ๑

“จักขุ”นี้เป็นตัวแทน“ทวารทั้ง ๕” ได้แก่ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย
ซึ่งทวารอื่นๆ ทั้ง ๕ นั้นก็ทำหน้าที่ของตนๆ เช่นกัน นัยะเดียวกัน

(๕๐๑) เมื่อมีภายนอกมาสัมผัส มีจิตวิญญาณรับรู้ จึงถือเป็น ธรรมะ ๒

โดยเน้นชัดๆว่าต้องมีภายนอกสัมผัสอยู่“รู้เห็น”ของ
“จิตวิญญาณ” ซึ่งต้องมีทวารทั้ง ๕ ทำงานอยู่อย่างสำคัญเป็น
ปกติธรรมดาสามัญ ทำหน้าที่“ผู้รู้” เป็น“ประธาน(subject)” นี้คือ
ส่วนหนึ่งของ“ธรรมะ ๒”

กับอีกส่วนหนึ่ง คือ“อาโลก”ที่หมายถึง“รูป” หรือ“สิ่งที่ถูกรู้
(object)” ซึ่งต้องมีโลกภายนอกอันประกอบด้วย“โลกที่มีแสง
พระอาทิตย์กระทบโลกสว่างอยู่” และมีวัตถุอื่นที่“สัมผัส”รู้ได้
ทั้งหลายด้วย ไม่ใช่เข้าไปอยู่ในภายในที่มีดๆหรือ“หลับตา”อยู่ใน
ภพ เท่านั้น ไม่มีแสง ไม่มีวัตถุที่ถูกรู้ให้สัมผัสเลย

คำว่า“จักขุ”กับ“อาโลก”ใน“องค์ ๕”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
ใน“การรู้แจ้งเห็นจริง”หรือ“การตรัสรู้”ของพระองค์จะต้องมี
“ครบพร้อมทั้ง“องค์ ๕ (จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-อาโลก)” ที่ทำหน้าที่อยู่
อย่างเต็มหน้าที่ด้วยนะ

ไม่เช่นนั้น ไม่ถือว่า เป็น“ลัทธิ”ลัทธิลัทธิ

เห็นมั้ยว่า “จักขุ”กับ“อาโลก” ซึ่งจับคู่เป็น“ธรรมะ ๒” คู่นี้
สำคัญยิ่งใหญ่มาก

(๕๐๒) จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก ครบพร้อมจึงจะเป็น ผู้ตรัสรู้ ความรู้นี้เรียกว่า“โพธิ”!

คำว่า“เทว” ที่หมายถึง“ธรรมะ ๒”หรือเป็น“ภาวะคู่”ในอะไร ต่ออะไรต่างๆ นั้นจึงมีความพิสดารลึกล้ำหลากหลาย มากมายมีติ ล้นเหลือนัยะที่วิเศษสุดจริงๆ ซึ่งต้องมีพร้อมทั้ง“จักขุ-ปัญญา- ญาณ-วิชา-อาโลก”จึงเป็นผู้“ตรัสรู้”ที่เป็นความรู้เรียกว่า“โพธิ” ด้วยประการอย่างนี้

“โพธิ” จึงไม่ใช่“ความรู้”สามัญปุถุชน แต่หมายถึง ความรู้ชั้น “ปัญญา-ญาณ-วิชา”

แม้แต่“ญาณ”กับ“ปัญญา” ธรรมะ ๒ คู่นี้ก็คือ “ความรู้”ชั้น โลกุตระ ที่เป็นของศาสนาพุทธ ซึ่งเป็น“คู่ทำงาน”ช่วยกัน สลับกัน ทำความเจริญ

(๕๐๓) ญาณกับปัญญาต่างช่วยกันทำงาน โดยมีไตรสิกขาเป็น เสาหลัก มีองค์ ๒ ธาตุกับธรรม หรือรูปกับนามสังเคราะห์กัน ทำให้เหลือ ๑ แล้วมาทำให้เหลือ ๐!

ความรู้ที่ช่วยกันให้เจริญขึ้นได้แล้วนี้เรียกว่า “ญาณ” [มาจาก “ธาตุอัญญะ”แล้วมาเป็น “อัญญาหรือญาหรือญาณ”เป็นลำดับๆ] “อัญญา”ก็ร่วม กันกับ “ปัญญา” ทำงานสร้างความเจริญเพิ่มขึ้นไปได้อีกก็เรียกว่า “ญาณ” และได้รู้เจริญต่อไปอีกก็กลับไปเรียกว่า“ปัญญา”

ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า ใครสูงกว่าใคร เหมือนมือ ๒ มือช่วยกัน ทำงานให้สำเร็จได้บริบูรณ์ขึ้นไปเรื่อยๆ ฉะนั้น “ญาณ”กับ“ปัญญา”ก็ เจริญขึ้นฉับนั้น

ส่วน“วิชา”นั่นคือ ความรู้องค์รวม หรือความรู้รอบยอดที่
เจริญแต่ละรอบๆ

ศาสนาพุทธมีหลักการการศึกษา“๓ เล้า” เรียกว่า “ไตรสิกขา” คือ
การศึกษาที่เป็น“หลักใหญ่”

และมี“องค์๒”ของ“ธาตุ”หรือ“ธรรม”ที่สังขาร หรือสังเคราะห์
กันให้ศึกษาอยู่เสมอเรียกว่า“รูป”กับ“นาม”เป็นต้น หรือ“สมมุติ”
กับ“ปรมาตม์” หรือธรรมคุณอื่นๆ มากมาย ฯลฯ

แล้วตีแตกแยกแยก“ธาตุ”หรือ“ธรรม”นั้นๆได้ และทำให้เหลือ
“ธรรมะ ๑” กระทั่งทำให้“ธาตุ”หรือ“ธรรม”นั้นเป็น“๐”สำเร็จผลจบ

● จบฉบับที่ ๓๔๓

ฉบับที่ ๓๔๔ มีนาคม ๒๕๖๒

(๕๐๔) เกริ่นย้อนหลัง ศาสนาพุทธมีเสาหลักของการปฏิบัติคือ
“ไตรสิกขา” (ศีล-สมาธิ-ปัญญา) ศีลเป็นตัวเริ่มต้น!

ฉบับ ๓๔๓ ที่แล้ว เรากำลังสาธยายถึง ศาสนาพุทธมีหลักการ
ศึกษา“๓ เล้า” ซึ่งเรียกว่า “ไตรสิกขา” เสมอ คือการศึกษา“หลัก
ใหญ่”ที่มี“ปัญญา”เป็นประธานในรูปกับนาม ซึ่งเป็น“๓ เล้า”อัน
ยอดยิ่งของศาสนาพุทธ ที่นักปฏิบัติธรรมผู้“ล้มมาทมิฬ”จริง จะ

ปฏิบัติตนและพาคนทำ“สมาธิ”ชนิดที่ต้องมี“ศีล”เป็นตัวกำหนด
ความเป็น“อธิจิตหรือสมาธิ”เสมอ จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น
ของพระพุทธเจ้า อันแตกต่างจาก“มิชฌาสมาธิ”อย่างมีนัยสำคัญ
ชี้ชัดไว้มากมาย ศึกษากันดีๆ

“สมาธิ”ของพุทธที่สัมมาทวิภาสจะไม่ใช่ขาดจาก“ศีล”เป็นอันขาด
หลับตาปฏิบัติก็ไม่มีศีล

(๕๐๕) หลับตาทำสมาธิ ไม่มีสำรวมอินทรีย์จึงขาดบทปฏิบัติที่ สมบูรณ์!

เพราะการปฏิบัติที่“หลับตา”ทำสมาธินั้น มันไม่มี“สำรวม
อินทรีย์ ๖”ตามหลักธรรม “สัมมัปปธาน ๔-จรณะ ๑๕”ที่พระพุทธเจ้า
ทรงยืนยันหรือใน“สามัญญผลสูตร”ก็ดี เป็นต้น และในสูตรอื่นๆ
อีกหลากหลายมากมาย

(๕๐๖) ไม่มีกระทบสัมผัสจะเรียกปฏิบัติธรรมได้อย่างไร!

พิจารณาตามดีๆ “หลับตา”นั้นมันก็ไม่มี“ตา”กระทบ“รูป”
ภายนอกให้ปฏิบัติเลย เช่น ศีลข้อ ๑ ก็ต้องกระทบสัมผัสสัมผัสสัมผัส
ที่มีอยู่ในโลกทั้งหลาย โดยเฉพาะ“คน”ด้วยกัน ซึ่งก็คือสัตว์ตัวร้าย
ที่จะก่อบาปก่อภัยแก่กันและกัน สำคัญอย่างยิ่งยวด!

ศีลข้อ ๒ ก็ต้องกระทบสัมผัสกับ“วัตถุ”ต่างๆ จึงจะปฏิบัติธรรม
กันด้วยการ“ขัดเกลา(สัลเลขธรรม)กัน ทั้งทางกาย-ทางวาจาที่มัน
ยังบกพร่องทุจริต โดยเฉพาะลงไปถึง“ใจ” ก็เลสมันอยู่ที่ใจ แล้ว
“ขัดเกลาก็เลสออกจากใจให้ได้” จิตใจก็จะสะอาดจากกิเลส

ตกผลึกแล้ว“จิตสะอาดนี้ตั้งมั่นขึ้น”เป็น“สมาธิ”

ศีลข้อ ๒ ก็ต้องกระทบพืชและข้าวของต่างๆ ที่ไม่ใช่สัตว์ ส่วน
ศีลข้อ ๓ ก็ต้องกระทบทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย คือกามคุณ ๕ ศีล
ข้อ ๔ ก็ต้องวาจา

และมี“องค์ ๒”ของ“ธาตุ”หรือ“ธรรม”ที่สังขาร หรือ
สังเคราะห์กันให้ศึกษาอยู่เสมอเรียกว่า“รูป”กับ“นาม”เป็นต้น
หรือ“สมมุติ” กับ “ปรมาตม” หรือธรรมคู่อื่นๆ มากมาย ฯลฯ

แล้วตีแตกแยกแยะ“ธาตุ”หรือ“ธรรม”นั้นๆ ได้ และทำให้เหลือ
“ธรรมะ ๑”กระทั่งทำให้“ธาตุ”หรือ“ธรรม”นั้นเป็น“๐”สำเร็จผลจบ

(๕๐๓) ตีแตกธาตุ แยกแยะธรรมให้ถึงขั้นศูนย์ (๐)!

ซึ่งเป็นศาสนาที่ตีแตกธาตุ แยกแยะธรรมให้เป็นที่สุดได้ ถึง
ขั้นเป็น“๐” จึงเป็นศาสนาที่ค้นพบ“ความเป็นสูญ”ของสรรพสิ่ง
ทั้งหลายทั้งปวงในสากลโลกถึงขั้น“อนัตตา”ที่เดียว

ลัทธิเพ็ญมา อนัตตา สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ไม่มีตัวตน
ที่เที่ยงแท้เลย

ตีแตกแยกแยะได้ที่สุดเป็น“๐”ทั้งนั้น

แม้แต่ความเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ

นี่คือ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ตีแตกแยกแยะความเป็น“เทว”
ได้อย่างเก่งกลิ้งล้าหลากหลายน่าทึ่งพิสดารจริงจังพิเศษยิ่ง

(๕๐๔) จิตนิยามทำธรรมะ ๒ ให้เป็น ๑ ทุกอย่างมีธาตุคู่ รูปกับ นาม บวกกับลบ ฯลฯ!

ชาว“เทวนิยม”พัฒนาตนเอง
ให้เจริญออกนอก“กรอบ
ความเป็นอยู่เดิมๆ ของตน”มิได้
เป็นอื่นไปกว่าเดิมไม่ได้
จึงเป็น“จิตวิญญาณ”
ที่เจริญอยู่กับ“ดี-ชั่ว”นั้นแล
ตามโลกีย์ทั่วไป
และต้องจมอยู่กับ “ทุกข์”
และหลง“ติดสุข”ไปตลอดนิรันดร์กาล

ฉบับ ๓๔๓ เราก็ได้พูดถึงความไม่รู้ของ“เทวนิยม”อันมี“ธรรมะ ๒” ที่เป็นความยิ่งใหญ่สุดๆในโลก ซึ่งธาตุ“จิตนิยาม”ที่อุบัติเป็น“เซลล์”ทุกเซลล์แห่งความเป็นสัตว์ขึ้นมา ล้วนอาศัย“เทว”หรือ“ธรรมะ ๒”อันเป็นธาตุคู่ของ“รูปกับนาม”อยู่ทั้งสิ้น เหมือนในนิวเคลียสที่เป็น“อุตุนิยาม”ก็ต้องมี“ธาตุ ๒” คือ “บวกกับลบ”ทำงานล้างารกันอยู่ทั้งนั้น แต่มันเป็น“อุตุนิยาม”มันยังไม่เป็น“ชีวิต”

“อุตุ”ยังเป็นไปไม่ได้แม้แต่“พีชนิยาม”

แม้ชั้น“พีชนิยาม”มัน“ก็ไม่รู้จักตนเอง”

(๕๐๙) ชาวเทวนิยมย่อมจมทุกข์ จมสุขตลอดนิรันดร! จึงยากที่จะดับทุกข์-ดับสุขอย่างยั่งยืน!

เช่นเดียวกันกับ“เทว”ที่ไม่รู้จักตนเองของชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายนั้นแล ที่พัฒนาตนเองให้เจริญออกนอก“กรอบความเป็นอยู่เดิมๆของตน”มิได้ เป็นอื่นไปกว่าเดิมไม่ได้

จึงเป็น“จิตวิญญาน”ที่เจริญอยู่กับ“ดี-ชั่ว”นั้นแลตามโลกีย์ทั่วไป และต้องจมอยู่กับ “ทุกข์”และหลง“ติดสุข”ไปตลอดนิรันดรกาล

โดยเฉพาะทำตนให้“ดับทุกข์-หมดสุข”อย่างยั่งยืนนิรันดรเด็ดขาดไม่ได้ นี่สำคัญสุด

(๕๑๐) ชาวเทวนิยมนับถือพระเจ้าแต่ก็ไม่รู้จักพระเจ้า ในพระธรรมคำสอนก็ไม่สอนเรื่องดับทุกข์-ดับสุข!

เพราะไม่รู้ความเป็น“เทว”ที่ตนแสนจะยกย่องนับถือความเป็น“เทว”ว่ายิ่งใหญ่ที่สุดที่เป็นผู้ทำให้“เกิด”ทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาล

ทีเดียว

ชาว“เทวนิยม”มีแต่“พระธรรมคำสอน”ให้มนุษย์ปฏิบัติตาม
“ยิ่งใหญ่”มากสูงสุด

ไม่มีใครบังอาจ“รู้”พระธรรม หรือที่เรียกกันว่า “คัมภีร์เทว”นี้
ได้เท่าเทียมอีกแล้ว

แต่“คัมภีร์”หรือ“พระธรรม”ที่บัญญัติให้เรียน“อาการสุข-
อาการทุกข์”ภาวะคู่หรือ “ธรรมะ ๒”นี้สิ่งที่ชาว“เทวนิยม”ไม่ได้เรียน
รู้ใน“เทว” อันคือ“เทว อัมมา”มีอยู่แต่ในตนเอง เป็น“ความทรงอยู่
(ธรรม)ที่มีภาวะ ๒(เทว)” คือ “สุขกับทุกข์”ตัวสำคัญยิ่งใหญ่ให้เรียนรู้
อย่างวิเศษ มีในตน เป็น“ตัวของตัวเอง”

และตนเองยึดถือติดหลงจมอยู่หนักดักดานแท้ๆ ทว่าตนเอง
ไม่ได้เรียนรู้

**(๕๑๑) ชาวเทวนิยมแยกแยะเทวออกเป็นธรรมะ ๒ไม่ได้ ไม่
เข้าใจ “ธาตุรู้”ไม่เข้าใจการอ่าน “ความรู้สึก”จากเวทนาที่เกิด!**

เพราะชาว“เทวนิยม”ไม่มี“คำสอน(พระธรรม)”ที่เป็นของ
“พระเจ้า”หรือของ“ศาสดา”ของตน ที่ทรงสอนไว้ให้ศึกษาเรียนรู้
ความเป็น“เทว”นี้อย่างชัดเจนละเอียดลออ จึงไม่สามารถตีแตก
แยกแยะความจริงของ“เทว” ซึ่งก็เป็น“พระเจ้า”แท้ๆ เป็น“พระ
วิญญูญาณ”จริงๆ ซึ่งก็คือ“สุขกับทุกข์”ที่เป็น“ธรรมะ ๒” อัน
เป็น“วิญญูญาณ” เป็น“ธาตุรู้” และมี“ความรู้สึก”เช่นเดียวกันกับ
ของ“พระเจ้า”และของ “มนุษย์”นั่นเอง เป็นเช่นหนึ่งเช่นเดียวกัน
ซึ่งเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”แก่กันและกันไปตลอด

**(๕๑๒) พุทธมีปฏิจลสมุปบาท มีการเรียนรู้เวทนา เรียนรู้
วิญญาณในตน จึงดับทุกข์ได้อย่างยั่งยืน!**

พุทธมี“ปฏิจลสมุปบาท”เป็นหลักศึกษา

“เวทนา”นี่คือ ๑ ที่รวมอยู่ใน ๕ ของ หมู่“วิญญาณ”ที่คนมี
สภาวะจริงในตน ในคัมภีร์ของพุทธมีทฤษฎีคำสอนให้ศึกษา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว” แล้วเรียนรู้ลึกถึง“ความจริง”ที่
เป็น“เทว”นี้อย่างละเอียดลออ

จึงสามารถทำให้“คน”ในโลก“ดับทุกข์”ให้แก่“ตนเอง”ได้ อย่าง
สนิทยั่งยืนนิรันดร์

ในชาว“เทวนิยม”ไม่มีคัมภีร์ที่สอนให้“ดับทุกข์” นอกจากแก้
ขวยไปว่า ที่ต้อง“ทุกข์”นั้นเป็นเพราะพระเจ้าลงโทษ หรือเป็น
พระประสงค์ของพระเจ้า จึงยังมี“ทุกข์”กันอยู่!

แต่ศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“จิตวิญญาณ”ได้
ครบถ้วนและตีแตกแยกแยะออกได้บริบูรณ์ลัมบูรณ์ ที่สุด

**(๕๑๓) ธรรมนิยาม ๕ นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีใครผู้ใด
เข้าถึงหรือตรัสรู้ได้!**

ว่า“ตัวตน”หรือ“อัตตา(อาตมัน)”ของคนหรือของมนุษย์นั้น
เป็น“จิตนิยาม” อันเป็น ๑ ใน“ธรรมนิยาม ๕” ได้แก่ อุดุณนิยาม-
พินนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม

“ธรรมนิยาม ๕”นี้ นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว จะไม่มีใครผู้ใด
สามารถ“ตรัสรู้”ได้

(๕๑๔) จัดการจิตวิญญาณ ดับอาสวะ ดับอนุสัยได้จริง! ว่ามัน เป็น“เหตุ” จึงเกิด“ทุกข์”เกิด“สุข”เป็น“ธรรมนิยาม ๕”

คัมภีร์หรือพระธรรมคำสอนอันเป็นของพระพุทธเจ้านั้น
สามารถเรียนรู้และนำมาปฏิบัติ“จัดการตนเอง”ได้จริงอย่างถึงขั้น
“ดับเหตุแห่งทุกข์”ได้เด็ดขาดจริงเพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การ
ปรุงแต่ง”คือ “สังขาร”นี้เองว่ามี“ทุกข์”ก็ด้วยการเกิดของ“เหตุ”
ของ “ปัจจัย”อันเป็น“เหตุ”มันเป็น“ภาวะ ๒”ที่มี“กิเลส”เป็นเหตุ

เมื่อ“ดับเหตุ”คือ“กิเลส”เสียได้ จนกระทั่งหมดสิ้น“อาสวะ”สิ้น
“อนุสัย”ก็สามารถ“สิ้นทุกข์-สิ้นสุข”เพราะ“จัดการ”กับ“เหตุ”หรือ
“ตัวตน (อัตตา)”ของตนเอง ได้ครบตามความเป็น “ธรรมนิยาม ๕”
สำเร็จด้วยการ“จัดการ(อกสังขาร)”กับ“จิตนิยาม”หรือ“จิตวิญญาณ”
ของตนเอง ให้เจริญกระทั่งบรรลุสูงสุด โดย“กำจัดจิตวิญญาณ
เฉพาะส่วนที่เป็นชาตानหรือผิमारในจิตตน”เท่านั้นให้“ดับสนิท”ได้
อย่างวิเศษสิ้นเกลี้ยงถึงขั้น“ดับอาสวะ-ดับอนุสัย”สำเร็จแท้จริง
กระทั่งตายสนิทสูญไปจากจิตวิญญาณเรายังยืนตลอดกาลเป็น
นิรันดร์เลย ชื่อว่า“อรหัตต์”

(๕๑๕) อรหัตต์จะอยู่จะไป ท่านตัดสินใจเอง!

และจะพบ“ความจริง”ที่สุดยอดอีกว่า แท้ๆนั้น“จิตวิญญาณ”
เป็น“อนัตตา”(ไม่ใช่“อัตตา”นิรันดร์) แต่ผู้บรรลุ“อรหัตต์”จริงแล้วนั้นจะ
สามารถทำ“จิตวิญญาณ”ของตนให้ดำเนินต่อไปอยู่ คือ เวียนตาย
เวียนเกิดอยู่ในวัฏฏสงสารอีกก็ได้ หรือจะ“ดับสูญ”จิตตนเองหมด
สิ้นหายไปจากวัฏฏสงสารถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้ ตาม

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

(๕๑๖) “อรหันต์”ท่านอยู่เหนือการดลบันดาลจากผู้ใด!

โดยเฉพาะศาสนาพุทธหรือ“อเทวนิยม”สามารถจัดการกับความหลง“เทว” ที่“เทวนิยม” ยกให้พระเจ้าเป็นเจ้าของ“สวรรค์”หรือ“ความสุข” ถึงขั้นยกให้มีอำนาจยิ่งใหญ่เป็นผู้สั่งใครลง“นรก”อันเป็น“ความทุกข์”นั้นได้ด้วย แต่พุทธนั้น“ดับ”ความเป็น“เทว”ได้จริงหมดสิ้นแท้บริบูรณ์ลัมบูรณ์ หลุดพ้นอำนาจลังการของผู้ใด นอกจากกรรมของตนเอง

ซึ่งคุณวิเศษที่เป็นความสามารถหรือความเก่งนี้มันเกินกว่า“คุณธรรม”ของคนที่ไม่ทำความชั่วหรือไม่ทำบาปทั้งปวง-ทำแต่ความดีหรือกุศล”เท่านั้น ไปอีกชั้นหนึ่งเลยทีเดียว

ความยิ่งกว่าหรือเกินกว่านี้คือ “การทำความสุข-ความทุกข์”ให้หมดสิ้นไปจากจิตวิญญาณของตนได้แท้จริงนั่นเอง

(๕๑๗) อรหันต์ท่านจัดการกับจิตนิยามจนสำเร็จสูงสุดยิ่งกว่าทำแต่ดีไม่ทำชั่วอีกเลย!

นี่คือ การจัดการกับ“จิตนิยาม”ของตนจนสำเร็จสูงสุดทั้งที่หากจะเป็น“คน”อยู่ก็เป็นคนดี “ทำแต่ดีไม่ทำชั่วทั้งปวงอีกเลย” ด้วยปัญญาอันยิ่ง นั้นได้แน่นอนอยู่แล้ว

และที่สำคัญยิ่ง“จิตวิญญาณ”ในชีวิตของตนยังสามารถทำจิตให้“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข” จิตเป็น“อุเบกขา”ถาวรยั่งยืนได้ตลอดกาลนิรันดร์ด้วย

นี่สิ!..เป็น“คุณวิเศษ”(อตุตฺตริมนุสฺสธรรม)แท้ที่ปฤชฺชนหรือ“เทวนิยม”
ยังทำไม่ได้!

(๕๑๘) อุเบกขาที่มีจฉาภิภูฏฐิเก่งแคไหนก็แค่อาหารดาบส หรือ อุทกดาบส!

เพราะ“อุเบกขา”ที่ยังมีมีจฉาภิภูฏฐิอยู่นั้น แม้จะมีวิธีปฏิบัติของ
ตนที่ไม่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ตามของพระพุทฺธเจ้า เช่น “หลับตา” ปฏิบัติ
สะกดจิตตน หรือทำ meditation ได้อย่างเก่งกาจปานใดเหมือน
อาหารดาบสหรืออุทกดาบส เป็นต้น ยังไม่เข้าข่าย“โพธิปักขิยธรรม
๓๗”ที่เป็นโลกุตระ ก็ยังจะเวียนวนกลับมามี“สุข”มี“ทุกข์”อยู่ใน
โลกียภูมิอีก แม้แต่วนกลับมาทำ“ชั่ว”ทำ“ดี”อีกได้ ไม่มี“จบ”

เมื่อฤทธิ์หรืออำนาจแห่ง“การกดข่ม”ของผู้นั้น เช่น “หลับตา
สะกดจิต” หรือปฏิบัติ meditation เป็นต้น ที่ได้“สั่งสม”ทำมา (ซึ่ง
ไม่ใช่การล้างกิเลสออกไปจากจิตด้วยสัมมาทิฏฐิ) ก็จะหมดสิ้นฤทธิ์แห่ง“การ
กดข่ม”ไว้นั้นลงไปได้ในวันใดวันหนึ่ง

(๕๑๙) เหตุผลที่เดียรฉิยไปไม่ถึงฝั่ง!

เนื่องจากไม่ได้“กำจัดต้นเหตุ”ที่มีหลัก“อารยสัจ ๔ (อารยสัจ ๔
อัญญาณัง = ไม่รู้จักทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค)” จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ส่วนอดีต
(บุพพันเต อัญญาณัง)-ส่วนอนาคต(อปันเต อัญญาณัง)-ส่วนอดีตและอนาคต
(บุพพันตาปรันเต อัญญาณัง)” ตามที่พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒ มี
บันทึกยืนยันไว้ชัดๆ และที่สำคัญคือ.....

-ไม่รู้ใน“ปฏิจจสมุปบาท”นี้เองที่หมายความว่า “สิ่งทั้งหลาย

อาศัยกันและกันเกิดขึ้น(อิทัปปัจจยตาปฏิจจสมุปปันเนสุ ธัมเมสุ อัญญาณัง)”

เหตุเพราะไม่มีภูมิธรรมชั้นโลกุตระถึงขั้นสามารถแยกแยะ
“ธรรมนิยาม ๕” และได้“จัดการ”จิตวิญญาณของตนให้มีภูมิ“ดับสุข
ดับทุกข์”เฉพาะที่เป็น“ความรู้ลึก(เวทนาในเวทนา)”ส่วนที่ทำให้
เหมือน“พีชนิยาม”สำเร็จได้

(๕๒๐) นี่คือการต่อยอดเวทนาที่ทำสำเร็จแล้ว!

“เวทนา”ส่วนนี้ที่เราสามารถทำให้“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ได้สำเร็จ
และสะสม“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” กระทั่งเป็น“จิตตั้งมั่น”
ที่เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ไม่แปรเป็นอื่น-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับ
กำเริบ เราก็ได้อาศัยส่วนที่“ชาวสะอาดและตั้งมั่นแล้ว”ส่วนนี้
ได้จริง เป็น“ปัสสัทธิจิต(static)”อาศัยไปในชีวิตอยู่ ถึงขั้น “สมาहित
(ตั้งมั่นแล้ว)”

ที่เป็น“ปัสสัทธิ”นี้จึงคือ พลังงานบวก ที่มีคุณสมบัติ“แนวแน
(อับปนา)” และจะเจริญเป็น“แนบแน่น(พยัปปนา)”ขึ้นไปตามลำดับ
จนถึงขั้น“ปักมั่น(เจตโส อภินิโรปนา)”

(๕๒๑) และนี่คือการต่อยอดของ“ปัญญา” เส้นทางเขายังใหญ่จริง ๆ!

กับส่วนที่เป็น“ปัญญา”ก็คือ พลังงานลบ ที่มีหน้าที่“ตัดกะ-
วิตักกะ-สังกัปปะ-อับปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วลีสังขารา”
ให้ถึงขั้น“อุเบกขา” ก็สั่งสมคุณวิเศษที่“ปริสุทธา-ปริโยทตา-มุกุ-
กัมมัฏฐา-ปภัสรา”ยิ่งๆ ขึ้นไปตามบารมีของแต่ละคน

“จิตนิยาม”ของเราก็จะ“ไม่สุขไม่ทุกข์” เพราะเราจัดการกับ

“เวทนาในเวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”สำเร็จจริง!

เห็นมัยว่า มันมีกระบวนการที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน
ชัดเจนปานฉะนี้ จึงต้องศึกษากันดีๆ และปฏิบัติอย่างสำคัญ

(๕๒๒) จิตนิยามจัดการได้ด้วยกรรมนิยามจนสุดท้ายเจริญถึง ขั้นสวตติโก!

นี่คือ “จิตนิยาม”ที่เราจัดการได้ด้วย“กรรมนิยาม”หรือด้วย
“การกระทำของตนเอง”ให้มีส่วนตามที่เราระสงค์ กระทั่งได้ผลได้
“อุตุนิยาม”กับ“พิชนิยาม”ตามเป้า แล้วสั่งสมเป็น“ธรรมนิยาม”ด้วย
ปัญญาอันยิ่ง

“จิต”เราก็เจริญถึงขั้น“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้” ชื่อว่า
“สวตติโก” แปลว่า ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจได้ อย่างแท้จริง

“คุณวิเศษ”แบบพุทธสามารถในเรื่องของ“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน”ปานฉะนี้

(๕๒๓) ที่มาของ “ตน” ISH!

ซึ่งเรารู้“พิชนิยาม”ว่าเป็น“ชีวะ” และมันมี“ธาตุรู้”ที่กำหนดรู้
ความเป็น“ตน[ISH = self คือ ประธาน(I)-บวก(H)-ลบ(S)มี ๓ เล้า] มันเริ่มมี
“ตน(cell ของความเป็นสัตว์ที่สูงกว่าความเป็นพืช)”แต่ยังไม่หลงยึดมั่นถือมั่น
ในความเป็น“ตน(ISH)”จนเกิด“ความเห็นแก่ตัว(self-ish)” มากถึง ขั้น
ไปเบียดเบียนผู้อื่นเท่านั้นเอง

● จบฉบับที่ ๓๔๔

ฉบับที่ ๓๔๕ เมษายน ๒๕๖๒

**(๕๒๔) เกรินย้อนหลัง แจงรายละเอียดของอิทธิธรรมสามารถ
แยกแยะธรรมนิยาม ๕!**

ฉบับ ๓๔๔ ผ่านมานั้นเรากำลังแจลงไปในรายละเอียดของ
“อิทธิธรรม”ที่เป็น“ปรมัตถลัจจะ”และ“สมมุติลัจจะ” อันเป็น“เทว”
แท้ๆ คือ“ธรรมะ ๒” เพิ่มให้ชัดยิ่งขึ้น

“คุณวิเศษ”แบบพุทธสามารถในเรื่องของ“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน”ปานฉะนี้

เพราะมีภูมิปัญญาสามารถแยกแยะ “ธรรมนิยาม ๕”ได้ถึง
“ธาตุ”ถึง“ธรรม”จริงๆ

(๕๒๕) ที่มาของธาตุรู้ที่กำหนดรู้ความเป็นตน!

ซึ่งเรารู้“พิชนิยาม”ว่าเป็นธรรมชั้น“ชีวะ” รู้ว่ามี“ธาตุรู้”ที่
กำหนดรู้ความเป็น“ตน[ISH = self คือ ประธาน(I)-บวก(H)-ลบ(S) มี ๓ เล้า]

มันเริ่มมี“ตน(cell ที่ถึงขั้นความเป็นสัตว์สูงกว่าความเป็นพืช)”แต่ยังไม่
หลงยึดมั่นถือมั่นในความเป็น“ตน(ISH)”จนเกิด“ความเห็นแก่ตัว(self-
ish)” มากถึงขั้นไปเบียดเบียนผู้อื่นเท่านั้นเอง

**(๕๒๖) ธาตุรู้ตัวเอง ทำตัวเองให้ทรงอยู่ให้เจริญขึ้น แต่ยังไม่มี
เวทนา!**

มันมี“ธาตุ”ที่รู้ตัวเอง ทำตัวเองให้ทรงตนเป็นอยู่ในโลก เจริญ
ขึ้นเป็น“ธรรม(ทรงตัวให้อยู่,ทรงไว้ให้ได้)”เท่านั้น ทว่าทำตนเองให้อยู่ และ

พยายามแล้วไม่สำเร็จ ก็แล้วไป ตนเองก็เสื่อมก็สูญไป ไม่เดือดร้อน
ยังไม่มีความรู้สึกที่เข้าเขตของ“เวทนา” ยังไม่เจตนาที่จะยึดถือ
นี่คือ “พินนิยาม”ธาตุรู้ยังไม่มี“เวทนา”

**(๕๒๗) ธรรมะ ๒ ที่ควรเรียนรู้เป็นคู่แรกคือ“ธาตุกับธรรม”ก่อ
เกิด“สมถะกับปัญญา” หรือคือ“รูปกับนาม” หรือคือ“สมมติ
กับปรมาตม” หรือคือ“พยัญชนะกับสภาวะ”**

“ธรรมะ ๒”คู่แรก ที่ควรเรียนรู้ยิ่งก็คือ คำว่า“ธาตุ” กับ คำว่า
“ธรรม”

ภาวะที่เริ่มเรียก“วิญญาน”ว่า“ธาตุ” คือ“พลังงาน”ส่วนที่เป็น
“สมถะ(static)”

ภาวะที่เริ่มเรียก“วิญญาน”ว่า“ธรรม”คือ“พลังงาน”ส่วนที่
เป็น“ปัญญา(dynamic)”

จึงมี“๓ อย่าง”ขึ้นมาให้เราศึกษา

เรียกว่า “ไตรสิกขา” ซึ่งมี“องค์ ๒”ของ“ธาตุ”หรือ“ธรรม”ที่
องค์๒“สังขาร” หรือสังเคราะห์กัน ให้ศึกษาอยู่เสมอเรียก
ว่า“รูป”กับ“นาม”หรือ“สมมติ” กับ“ปรมาตม” หรือ“พยัญชนะ,
บัญญัติ” กับ“สภาวะของจริง” ประมวลกันเป็น“สังขาร”จึงชื่อว่า
“ไตร”ให้“สิกขา”ไ้!

อันคือ “เหตุ”ที่ยิ่งใหญ่ หรือ“ธรรมะ ๒”จึงต้องการมี“ปัญญา”
ใช้ศึกษา

(๕๒๘) แล้วจัดการธรรมะ ๒ ให้เป็นธรรมะ ๑ และ ๐

แล้วตีแตกแยกแยะ“ธาตุ”หรือ“ธรรม”นั้นๆ ออก ซึ่งทำให้เหลือ“ธรรมะ ๑”นี้เอง และที่สุดถึงขั้น“๐”

“ธรรม”ที่เป็น“คำสอน”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงละเอียดแยกแยะได้ชัดเจนยิ่ง ถึงขั้น“๐”ขั้น“อนัตตา”

ซึ่งเป็น“ธรรม”หรือเป็น“คำสอน”ที่มีครบถ้วนในความเป็น“เทว”ของความเป็น“คู่เอก”คือทั้ง“ธรรม”กับ“ธาตุ” ว่าอยู่ในสภาวะอย่างไร ได้ชัดเจนยิ่ง และเมื่อทำให้มัน“๐”ได้จึงมี“อนัตตา”ให้เรา“เห็นแจ้ง”

(๕๒๙) อธิบายคำว่า“ธรรม”เป็นธาตุผสม เป็นพหุพจน์ แต่อนุโลมเรียกเอกพจน์ได้!

นั่นคือ คำว่า“ธรรม”นั้นเรียก ความเป็น“ธาตุผสม”ทั้งหลายทั้งหมด ไม่ว่าจะผสมกี่ส่วนหรือก็ธาตุมาผสมกันขึ้น นี่คือ“ธรรม”

“ธรรม”จัดอยู่ในความเป็น“พหุพจน์” และอนุโลมเรียกภาวะ“เอกพจน์”ได้ด้วย

(๕๓๐) อะไรเป็นเอกพจน์ อะไรเป็นพหุพจน์ ดังหลักๆ!

ส่วนคำว่า“ธาตุ”นั้น จัดอยู่ในความเป็น“เอกพจน์” เรียกเฉพาะแต่ละธาตุแต่ละธาตุ

ดังนั้นเมื่อใดหมายให้เป็น“เอกพจน์”ก็เรียกว่า“ธาตุ” ถ้าไปใช้หมายให้เป็น“พหุพจน์” ก็จะใช้คำว่า“ธรรม”กัน กระนั้นคำว่า“ธาตุ”ก็เป็น“เอกพจน์”มากกว่าความเป็น“ธรรม”

และในที่สุดแห่งที่สุด คำว่า“ธรรม”ก็เป็น“พหุพจน์”มากกว่า

คำว่า“ธาตุ”นั่นเอง

คำว่า“ธาตุ”จึงเป็น“หนึ่ง”สุดท้าย-ท้ายสุดๆ กว่า“ธรรม”

**(๕๓๑) ชาวเทวแยกภาวะ ๒ ไม่เป็น เพราะไม่รู้แถมยึดถือว่ามี
แค่ ๑ เดียวคือพระเจ้า!**

ดังนั้น เมื่อ“เทว”คือ “๒”แท้ๆ แต่ชาว“เทวนิยม”เองไม่รู้ว่“๒”
หรือแยกแยะได้พิสดารอย่างยิ่งด้วยซ้ำ

แต่เพราะได้ยึดมั่นถือมั่นกันสนิทว่า “วิญญาน”เป็น“๑”
เด็ดเดี่ยว เฉพาะอย่างยิ่ง“วิญญานพระเจ้า”ห้ามเด็ดขาดใครอย่า
มาแยก อย่ามาแตะเซียว “พระเจ้านี้หนึ่งเดียวเท่านั้น” ห้ามใครวิจย
แยกแยะเป็นอันขาด

**(๕๓๒) ตัวเรากับพระเจ้ารวมเป็นเทว ๒ แล้วทำให้เป็น ๑ ก็ได้
๐ ก็ได้!**

พระเจ้ายก“เทว”แท้ๆ ทั้งๆ ที่“วิญญาน” คือ“เทว” คือ“๒” เป็น
“พลังงานคู่” มีทั้งภาวะเคลื่อนไหวเป็น dynamic และภาวะแกนคงที่
static ซึ่งต่างก็สำคัญทั้งคู่ คือภาวะที่ทำการงานอยู่อย่างเป็น
“ธาตุผสม” ช่วยกันตลอดเวลา

ซึ่งรวมเรียกว่า “วิญญานธาตุ” อธิบายให้ชัดที่จัดให้
เป็น“ธาตุ” ทั้งที่“วิญญาน”คือ เทวองค์รวมของ“ธาตุรู้”ที่เป็น
“เจตสิก”แยกย่อยมากมาย แต่“วิญญาน”ก็เป็น“เทว”ยิ่งใหญ่ที่สุด
ซึ่งเป็น“เอกพจน์” เรียก“วิญญานชั้นร์”เป็นนามธรรมใหญ่สุด
หนึ่งเดียวควบคุม“ชั้นร์ ๕” ทีเดียว

“วิญญาน”จึงเป็นทั้ง“พหุพจน์”ที่เป็น “พลังรวมรวมกันอย่างเป็นหนึ่งเดียวแน่นหนามากฤทธิ์มีแรงยิ่งแท้จริง”ในที่สุด

ซึ่งชาว“เทวนิยม”เข้าใจว่า “พระเจ้า”นั้นเป็น แค่“ธรรม”ที่นับถือว่า“หนึ่งเดียว”ที่สุด ที่ยิ่งใหญ่ไม่มีอันใดเทียบ จนกระทั่งไม่สามารถวิจยวิจารณ์ใดๆ ได้ เทิดไว้สูงสุด“ห้าม”แต่จะต้องด้วยประการทั้งปวง

(๕๓๓) “ธรรม”ยังแยกย่อยออกเป็น“ธาตุ”ได้อีกมากมาย แต่“ธาตุ”ก็แยกย่อยได้ยิ่งกว่า“ธรรม”! ละเอียดขนาดนี้จึงรู้จักกันได้ยาก!

“ธรรม”จึงไม่ได้รับการศึกษาแยกย่อยออกไปให้ละเอียดขึ้น จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ที่แท้นั้นแยกเป็น“ธรรม”ออกเป็น“ธาตุ”ย่อยได้อีกมากมายพิสดาร หลากนัยะหลายมิติเหลือเกิน

พญูชนะที่ว่า“ธาตุ”จึงแยกละเอียดย่อยได้ยิ่งกว่า“ธรรม”เข้าไปอีก เท่านั้นเอง

พุทธสามารถแยกแยะ“ธรรม”ไปจนถึงความเป็น“ธาตุ”ได้อย่างพิสดาร

“เทว”จึงคือ “ธรรมกับธาตุ” คู่เอกสุดๆ

“ธรรมะ ๑”เรียกว่า “ธาตุ” กระทั่งที่สุดทำให้“ธรรม ๑”หรือ“ธาตุ”นั้นเป็น“๐”ได้สำเร็จอีก

ที่นี้“ธาตุ”ของ“จิตนิยาม”ของตณก็มิเหลืออยู่ในโลกในวิภวสงสารอีกเลยเพราะยืนยันโดยพิสุจน์ได้ถึง ปรินิพพานเป็นปริโยสาน คำว่า“ธาตุ”จึงเป็นภาวะสุดท้ายที่ท้ายสุดจริงๆ

**(๕๓๔) พุทธธรรมตีแตกธาตุ แยกแยะธรรมถึงขั้นเป็นศูนย์ได้
นี่แหละอนัตตาทันทีเลย!**

ซึ่งเป็นศาสนาที่ตีแตก“ธาตุ” แยกแยะ “ธรรม” ให้เป็นที่สุดได้
ถึงขั้นเป็น“๐”หมด จึงเป็นศาสนาที่ค้นพบ“ความเป็นสูญ”ของสิ่ง
ทั้งหลายทั้งปวงในสากลโลก ถึงขั้น“อนัตตา”ที่เดียว

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่แยกแยะตีแตกความเป็น“เทว”สุด
ลึกล้ำหลากหลายน่าทึ่งพิสดารจริงจังพิเศษยิ่งมัยละ..?

(๕๓๕) “เทว”เราต้องตีให้แตกแยกให้ออก!

การศึกษาความเป็น“เทว”นี่แหละที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งใน
โลกตลอดกาลนานก็จะมีฝ่ายหนึ่งจมอยู่กับ“เทว” ที่ตีไม่แตก แยก
ไม่ออก จำนวนอยู่กับความเป็น“เทว” แถม“เทว”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ
ก็“ลึกลับ”อีกต่างหาก ล้มผัสแตะต้อง“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ได้
เอาด้วย ห้ามแตะต้องวิจัยวิจารณ์อีกเสียด้วยซ้ำ จึงมีแต่“พระเจ้า”
กันในฝันอยู่

ดังนั้น การศึกษาความเป็น“เทว”ที่มีขั้นมีตอนมีลำดับเรียงไล่
ระดับกันอย่างลาดลุ่มลึกล้ำน่าอัศจรรย์ ก็ยังเป็นไปไม่ได้เลย

“เทวนิยม”ในโลก เป็นดั่งว่านี้ ไช้มัย?

**(๕๓๖) “อเทว”ทำตรงข้าม ตีแตกแยกออก ทำภาวะคู่เป็นภาวะ
หนึ่งได้!**

ตรงกันข้ามกับ“อเทวนิยม”จึงมี“ความรู้-ความฉลาด”กัน
คนละความรู้ความเข้าใจ เป็นเรื่องของ“เทว”ที่“มนุษย์”ล้มผัสได้

เพราะศึกษามี“ภาวะคู่(ธรรมะ ๒)”เสมอ หรือมี“เทว” รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“หนึ่ง”ที่ไม่เป็น“เทว” ครบคู่ แยก“พลังบวกกับพลังลบ” ทำงานไม่พรากกันไปตลอดที่ประสงค์นั้นๆ ได้จริง

ส่วนผู้ยึด“เทว”ที่ดีไม่แตกแยกไม่ได้นั้น แม้แค่ความเป็น “สมาธิ” ก็มี“จิตเป็นหนึ่ง”ที่แตกต่างไปคนละชั่วคนละทางกันแล้ว

ต่างคนก็ต่างได้“จิตเป็นหนึ่ง”นะ! แต่มันก็มีทั้ง“วิธีปฏิบัติ” ทั้ง “ผลธรรม”ที่ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญมากมายยิ่ง

(๕๓๗) ปฏิบัติผิดผลก็ผิด จึงได้แต่“มิจฉาสมาธิ”เพราะละเลย ภพภายนอก!

ผู้ที่ยังไม่“สัมมาทิฐิ”จึงปฏิบัติผิด ย่อมเกิด“ผล”แตกต่างกัน จริงๆ ดังที่มีให้เห็นอยู่

มันก็ได้แต่ผลที่เป็น“มิจฉาสมาธิ”กันแบบเดียวยิ่ง แบบโลกีย์ทั่วไป ที่เขาไม่มี “สัมมาสมาธิ”กันเลยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เขาหลง ผิดกันสนิทอย่างนั้นตลอดกาลนาน!!

แล้วคุณนี้จะกลับไปหลงผิดอย่างเก่ากันอีกอยู่ทำไม ไปปิด ทวารทั้ง ๕ สนิท ทั้ง“ภพ” ภายนอกหมดเลย เข้าไปยึดเอา“ภพ” ภายในภพเดียว มันก็วนกลับไปเป็นอย่างเก่าอีก

(๕๓๘) ถ้า“สัมมาสมาธิ”ต้องอย่างนี้ (เปิด ๖ ทวารภายนอก ภายใน)!

เพราะ“สมาธิ”ที่เป็นความตรัสรู้เฉพาะของพระพุทธเจ้า โดยตรง ที่ต้องเรียกว่า “สัมมาสมาธิ”ของ“พระอาริยะ” ที่บาลีมี

ว่า “อริโยลัมมาสมาธิ” นั้นจะต้องมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ เปิด ๖ ทวารภายนอกและภายใน ลัมผัส-ลัมพันธ์ “รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-ธรรมารมณ์” รวมกันอยู่ตลอด ครบถ้วน “ภพ” ทั้งหลาย เสมอ ไม่ว่าชีวิตจะดำเนินอยู่ในขณะใดทุกขณะต้องมี “สติ” ตื่นเต็มทั่วพร้อม

(๕๓๙) “สติ” ต้องมีทั้งขณะลัมตา ทั้งขณะหลับตา!

โดยเฉพาะในขณะชีวิตสามัญตื่นๆ อยู่เมื่อ “ลัมตา” ก็ต้องมีสติแบบ “ลัมตา” ปฏิบัติจึงจะเป็น “ลัมมาสมาธิ” เมื่อ “หลับตา” ก็มีสติแบบ “หลับตา” ให้ถูกต้องตามพระพุทฺธพจน์

ทั้งที่อยู่ใน “กามภพ” อันเป็นเบื้องต้น ซึ่งจะรวมไปถึงความเป็น “อบาย” หรือ “ภูมิชั้นต่ำ” ของคนผู้ยัง “ไม่หลุดพ้น” ด้วย

หากผู้นั้นยังติดยึด “อบายมุข” ใดๆ อยู่ก็ต้องกำจัด “อบาย” นั้นๆ ของตนก่อนเสมอ

(๕๔๐) ไม่ว่าจะกามภพ รูปภพ อรูปภพ ก็ต้องมีลัมผัส “รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ” จากภายนอกเสมอ!

และไม่ว่า “ภูมิธรรม” จะเจริญขึ้นเป็น “อรูปภพ” อันเป็นเบื้องต้นกลาง ก็ยังมี “ลัมผัส” รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ” อยู่ ไม่ได้ขาดความเป็นภายนอกไปแต่อย่างใด ยังร่วมมี “ภายนอก” อยู่ด้วยเสมอตามภาวะปกติของ คน “ลัมตา” โพล่งๆ ดำเนินชีวิตธรรมดาๆ

ทั้งที่ภูมิสูงเลื่อนขึ้นสู่ “อรูปภพ” อันเป็นเบื้องปลาย ก็ต้องมี “ลัมผัส” รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ” ที่เป็นภายนอกร่วมอยู่ด้วย

เสมออีกแหละ ยังมีความเป็นภายนอกด้วย แต่“ความรู้”นั้นเจริญ
สูงขึ้นเป็น“อรุณภูมิ”แล้ว

**(๕๔๑) เพราะเหตุนี้“สมาธิพุทธ”จึงเป็นสมาธิพิเศษกว่าสมาธิ
ในลัทธิอื่นๆ!**

“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ”(อริโยสัมมาสมาธิ)จึงเป็น“สมาธิ”
ที่มีความพิเศษ แตกต่างจาก“สมาธิ”อื่นๆ ที่ยังไม่ใช่โลกุตระ

สมาธิที่เกิดขึ้นขณะ“หลับตา”ซึ่งมีแต่“ภพ”ภายในนั้น มันก็ชัดๆ
อยู่แล้วว่า ไม่มี“สัมผัสภายนอก ๕ ทวาร”จึงเกิดผลได้แค่“เจโต
สมาธิ”แบบโลกิยะที่ปฏิบัติกันตามที่สามัญบุคลชนทั่วไปของเดียรถีย์
ทั้งหลายปฏิบัติเป็นปกติอยู่ตลอดกาลนานมาประจำโลกที่รู้ๆ กันได้
ก็เป็น“สมาธิโลกิยะ”ธรรมดาที่มีแต่“มิฉนาทิฏฐิ ๖๒”

**(๕๔๒) สมาธิลัทธิอื่นจึงไม่สมบูรณ์ จึงเป็นได้แค่“สมาธิพิกล
พิการ”!**

ซึ่งเป็น“สมาธิ”มี“ความกำหนดรู้(สัญญา)ได้อยู่แต่เฉพาะใน
ภายในวงศ์”[มันไม่มีธาตุรู้ออกมาสัมผัสรู้ภายนอกอยู่แท้ๆ..ใช่มั้ยละ?] จึงเป็น
“สมาธิ”ที่ไม่บริบูรณ์ด้วย“กาละ”อันเป็น“กาละปัจจุบัน”

เป็นสมาธิที่ใน“กาละ”เกิด“สมาธิ”นั้นมันมีแต่“อดีต” และหรือ
มีแต่“อนาคต”ที่ผู้อยู่ใน“สมาธิ”ขณะนั้น สามารถกำหนดรู้ได้ก็
แต่ใน“วงศ์”ภายในอันมีแต่“สัญญาอยู่ภายใน”ไม่รู้“ภพภายนอก”
เลย

โดยผู้“หลับตา”ปฏิบัติจะไม่มี“กามภพ”ให้เห็นโทนโทไม่ได

ปฏิบัติกับ“กามคุณ ๕”ไง! ..ชัดเจน!

เพราะหลบเข้าไปเอาแต่ใน“ภพภายใน” ตัดลัดภายนอกที่เป็น
เบื่องตันทิ้งกันไปหมด

(๕๔๓) ย้ำอีกครั้ง สมานิของพุทธต้องครบพร้อม“ภพภายนอก ภพภายใน”!

“สัมมาสมาธิ”นั้นเป็น“สมาธิของพุทธ”ที่“ลัมตา”รู้เห็น
“ภายนอก”อยู่พร้อมครบ“ภพภายนอกและภพภายใน”ไม่ขาดกัน
บริบูรณ์ทั้ง ๒ ภพ นี่คือ“เทว” ซึ่งมีทั้ง“ภพภายนอกและมีทั้งภพ
ภายใน”ครบอยู่ทั้ง ๒ ภพ จึงไม่เหมือน“สมาธิ”สามัญทั่วไปของ
เดียรธีย์เลย สมาธิเดียรธีย์นั้นอยู่ใน“ภพหลับตา”ทั้งนั้น

แต่ของพระพุทธเจ้านั้นเป็นสมาธิ “ลัมตา”สามัญชีวิตปกติที่มี
ทั้ง“ศีล-สํารวมอินทริย์-สติ-สันโดษ”ที่เป็น“อาริยะ”(“สามัญผลสูตร”
พตปฏ.เล่ม ๙) มีทั้ง“ศีล-อปัณณกปฏิปทา ๓”(“อปัณณกสูตร” พตปฏ.เล่ม ๒๐)
ซึ่งเป็น“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ”(อริโย สัมมาสมาธิ) ที่ปฏิบัติทั้งใน
ขณะทำ“อาชีวะ”ปกติชีวิต ทั้งในขณะที่“ทำงาน”ทุกอย่างก็ได้ ทั้ง
ในขณะที่“พูด” ในขณะ“คิด”ได้ทั้งนั้น

(๕๔๔) สัมมาสมาธิจึงครบพร้อมจักขุตาเห็นและอาโลกที่มี แสงสว่าง!

เพราะ“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
เป็น“การตรัสรู้”ที่มีครบพร้อมทั้ง“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-
อาโลก” ที่มีทั้ง“จักขุ”คือ มี“ตาเห็น” และมีทั้ง“อาโลก” คือ“โลก

สว่างที่มีแสง”ไม่ใช่“โลกมืด”

ดังนั้น ความเป็น“ปัญญา”จึงจะต้องมีพร้อมในขณะมี“ตา(จักขุ)” มี“แสงสว่าง(อาโลก)” จึงจะ“ไม่มีมืด” พ้น“ยุคมืด”พ้น“ต้ามืด” จึงจะเป็น “นิพพานที่รู้ความดับด้วย ๒ ตาเปิด(จักขุมาปรินพพุต)”

(๕๔๕) วันนี้ พ.ศ. นี้เป็นยุคมืดของศาสนาพุทธ ตกใจกัน บ้างไหม?

ศาสนาพุทธเป็น“ยุคมืด”มานานแสนนานแล้ว เพราะ“บุญ”ไม่มีคุณค่า ไม่มีคุณสมบัติ ไม่เป็นสัจธรรมตรงตามความหมายแท้ๆ ที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้าจริง

เพราะความเข้าใจในคำว่า“บุญ”มันผิดไปจาก“สัมมาทิฐิ” อย่างสิ้นเชิงมาหลายยุคเต็มที่แล้ว ศาสนาพุทธจึงอยู่ใน“ยุคมืด” ไม่มี“สัมมามรรค-สัมมาผล”มานานมาก

มาถึง“กาล”แห่งพุทธศักราช ๒,๕๐๐ กว่าปีผ่านไปแล้วยี้ มีมานานแล้ว เรามา“เปิดยุคบุญนิยม” มารู้“บุญ”ให้แท้จริงกันเสียที่ “ความมืด”จะได้รับแสงสว่างขึ้นมาจาก“มิจฉาทิฐิ”กลับพื้น มาสู่“สัมมาทิฐิ”มี“มรรค-ผล”ตามสัจธรรมของพระพุทธเจ้า

ที่ว่า ชาวพุทธ“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า “บุญ”กันไปจริงๆ แท้ๆ นี่แหละ

(๕๔๖) อาตมาโพธิรักษ์ไม่ได้ใส่ความแต่มันเป็นเรื่องจริง!

ไม่ใช่อาตมาแสลงหาเรื่องใส่ความ แต่มันเป็น“ความรู้-ความยิด”ที่ผิดไป”จริงๆ ศาสนาพุทธจึงหมดคุณค่ากันจนเกือบ

จะซ่อนจุดขึ้นมาไม่ทัน!

“บุญ”คำนี้ได้กลายเป็นภาษาไทยสนธิแล้ว มันกร่อนมาจากคำบาลีว่า“บุญญ”นี่เอง

ความหมายของคำว่า“บุญ”ได้เพี้ยน และผิดไปถนัดถนี่ อย่างขาวเป็นดำที่เดียว จึงไม่มี“มรรค-ผล”จริงตามความหมายแท้ๆ แต่เดิมที่“สัมมาทิฐิ”กันลั่นเชิงแล้ว

● จบฉบับที่ ๓๔๕

ฉบับที่ ๓๔๖ พฤษภาคม ๒๕๖๒

(๕๔๗) เกริ่นกล่าวฉบับก่อน คำว่า“บุญ”ได้ตีความผิดเพี้ยนสุดกู่!

ฉบับที่แล้ว ๓๔๕ เรากำลังอธิบายถึง“ความหมายของคำว่า‘บุญ’ที่ได้เพี้ยน และผิดไปถนัดถนี่ อย่างขาวเป็นดำที่เดียว จึงไม่มี‘มรรค-ผล’ตรงตามความหมายแท้ๆ แต่เดิมของพุทธที่‘สัมมาทิฐิ’กันลั่นเชิงแล้ว”

เพราะคนไทยไปเข้าใจความหมายของคำว่า“บุญ” เป็นความหมายเดียวกันกับ “กุศล”กันแล้วสนธิแน่นอนเนียนที่สุดจริงๆ

ถาม“ยึดมั่นถือมั่น(อภินเวส,อุปาทาน)ใส่อนุสัยกันตกผลึกผนึกแข็งแกร่งอีกด้วย ยึดกันครบ“อุปาทาน ๔”เต็มทั้ง ๔ อุปาทานเลย

นั่นคือ หลงผิดไปว่า“บุญ”เป็น“สมบัติ”เหมือน“บุญ”เป็น
ทรัพย์สิน เหมือน“บุญ”เป็นข้าวเป็นของ “บุญ”เป็นสวรรค์วิมาน
“บุญ”เป็นสิ่งที่สะสมไว้ได้ในครอบครอง

แล้วเชื่อว่า“คนมีสวนบุญเยอะๆ”มากๆ เป็น“คนเจริญ” เป็น
คน“สูงส่ง” จึงหลงตั้งหน้า “สะสมบุญให้มีอยู่ในตน”ไว้เป็นกอบ
เป็นกำเป็น“สมบัติ”ของตัวเองของตนให้หลายๆ อย่าง

ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดที่น่าเวทนายิ่ง น่าสงสารยิ่ง น่าเห็นใจ
จริงๆ น่าแก้ไขจริงๆ!

ที่เข้าใจว่า“บุญ”เป็นสิ่งที่คน“ควรมี”

(๕๔๔) บุญไม่ควรมี อรหันต์ชักรจะมี ควรจะทำ ควรจะได้!

เพราะ“บุญ”เป็นภาวะที่“คนไม่ควรจะมีเลย”ในความเป็นคน ไม่
ว่าจะเกิดอยู่เป็นคนในชาติไหนๆ ก็ตาม จึงจะเป็นผู้สูงสุดในความ
เป็นคนของศาสนาพุทธ คือ “อรหันต์”

ผู้ยังจะต้องมี“บุญ”มาใช้ฆ่ากิเลสของตนอยู่ก็คือ คนที่ยังไม่
เป็น“อรหันต์”

ผู้ไม่มี“บุญ”หรือผู้“สิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว(บุญบาปปริสุทธิ)”
เด็ดขาด ไม่ต้องมีบุญอีก จึงจะเป็น“อรหันต์” ตั้งใจไตร่ตรองตามดีๆ

(๕๔๕) ทำบุญเป็นต้องทำใจในใจเป็น!

คนที่“ทำบุญ”เป็น ถูกต้อง มี“การชำระกิเลส”ได้ ก็ทำบุญ
สำเร็จเป็น“บุญ”ได้นั้น คือคนที่มี“การทำใจในใจของตน(โยนิโส
มณสิการ)”จนเป็นพลังงานที่สามารถ“ฆ่ากิเลสได้”จริงๆ

ฆ่ากิเลสเสร็จ “บุญ” ก็หมดหน้าที่หายไปไม่มีเหลือบุญอยู่ในที่ไหนๆ อีกเลย ไม่ว่าในคน ในกาละ หรือในสถานที่ หรือในอวกาศ แม้ในมหาเอกภพใด “บุญ” จึงคือพลังงาน มีในขณะ“ทำงาน” ในปัจจุบันหนึ่งๆ เท่านั้น

(๕๕๐) บุญเกิด ณ ปัจจุบันและไม่เกิดนอกจิต!

“บุญ”จะไม่มี นอกเหนือปัจจัยบันเด็ดขาด

“บุญ”เกิดนอก“จิต”ของคนเป็นๆ ที่เป็น“ปัจจุบัน”อันมีชีวิต
 ลืมนตาอยู่ ..ก็ไม่ได้!

“บุญ”เป็นพลังงานในจิตที่เกิดในคนมีชีวิต และ“ลืมนตา”มี
ลัษณ์สลายนอกด้วย

ถ้า“หลับทา”ปฏิบัติ จะไม่สามารถเกิด“บุญ”ขึ้นในจิตใจได้เป็น
อันตราย เนื่องจาก“องค์ ๕”ของ“ปัญญา-ญาณ-วิชา”ไม่บริบูรณ์
มันขาด“จักร-อาโลก”

(๕๕๑) เหตุผลที่ลัทธิปฏิบัติจะไม่เกิดบุญ!

เพราะจะไม่มี“อาการของกิเลส”เกิดจริงครบความเป็น“กาย”
ในปัจจุบันนั้นๆ อันได้แก่ หมวดของเจตสิกกรรม ที่มี“เวทนา สัญญา
และสังขาร” ซึ่งเป็น“หมวดของเจตสิกกรรม ๓”ที่สำคัญยิ่งของ
“วิญญาณ”ในตนทุกคน ซึ่งจะเกิดขึ้นในปัจจุบันนั้นยืนยันได้กับโลก

ผู้ปฏิบัติก็ไม่มี“ของจริง”ที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ให้
ปฏิบัติจัดการหรือปฏิบัติธรรมใน“ปัจจุบัน”นั้นเท่าตัวเอง

ในเมื่อกาละใดมิใช่“ปัจจุบัน” กาละนั้นก็เป็น“อดีต”หรือไม่ ก็

“อนาคต”ใช่มี?

ผู้มีแต่“อดีต”หรือไม่ก็“อนาคต”ที่ยังไม่มี“ปัจจุบัน”แท้จริง ยังมีใช้“ความจริง”ลัทธิที่ล้นที่สุด เพราะ“ปัจจุบัน”ต้องมี“สัมผัสภายนอก” ยืนย่นอยู่ได้งๆ หลัดๆ โทนโท

(๕๕๒) เพราะหลงผิดในปัจจุบัน ไปกำหนดชั้นเฉพาะอดีต กับอนาคตจึงหลงเข้าค่ายกล“๖๒ มิจฉาทิฏฐิ”(เป็นได้แค่สมถภาวนา)!

ส่วนผู้ยังหลงผิดใน“ปัจจุบัน”กำหนดชั้นส่วน“อดีต”หรือส่วน“อนาคต”ที่อยู่แต่ภายในจิตเท่านั้น(ไม่มีสัมผัสภายนอก) จึงได้ผลก็เท่าที่ พระพุทธเจ้าทรงประมวลไว้“๖๒ มิจฉาทิฏฐิ” อันมี“ส่วนอดีต ๑๘ (บุพพัตถกัปภิกทสิ ๑๘) และส่วนอนาคต ๔๔ (อปปรัตถกัปภิกทสิ ๔๔)แค่นี้

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๑)ซึ่งล้วนเป็น“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”ของสมณพราหมณ์ในยุคนั้นทั้งสิ้น (ซึ่งก็คล้ายกับกับ“พระ”ในยุคนี้อันทำสมาธิกันแต่แบบ meditation หรือสะกดจิต hypnosis) เพราะยังไม่เป็นสัมมาทิฏฐิที่ถูกต้องตาม“วิปัสสนาวิธี”ของพุทธศาสนานั่นเอง

ซึ่งก็แบบ meditation หรือ“หลับตา”ปฏิบัติกันดาษดื่น เป็นหลักสำคัญกันอยู่ใจ ย่อมกำหนดได้แต่ชั้นส่วนอดีต หรือไม่มีอนาคต จึงได้แต่ความเห็นไปตามชั้นส่วนอดีตกับส่วนอนาคตแค่นั้นๆ

ผลได้ก็ตามพระพุทธเจ้าประมวลแล้วได้“ส่วนอดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔”รวมเป็น“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”มีแต่“สมถภาวนา” ผลจึงมีแค่

“กาละ”ที่เป็น“อดีต”กับ“อนาคต”เท่านั้น

**(๕๕๓) เป็นแค่สมณะเพราะขาดสัมผัสภายนอกอันเป็นปัจจุบัน
(ขาดของจริงมาช่วยมาทำทนาย)!**

เพราะการปฏิบัติไม่มี“สัมผัสภายนอก”อันเป็น“ปัจจุบัน”นั้นๆ
อยู่หลุดๆ โด่งๆ โทนโทอยู่แท้จริง

ปัจจุบัน-อดีต-อนาคต ทั้ง“๓ กาละ”นี้ใครเห็น“กาละ”ไหนที่จัด
ว่าเป็น“ของจริง”กว่าหรือเป็น“ความจริง”แท้ณัดณียิ่งกว่ากันล่ะ?

คำตอบคือ “ปัจจุบัน” ไซ้มั้ย?

เมื่อ“จิต-เจตสิก”ของคนผู้ปฏิบัติคือ “นาม”อันเป็น“ส่วนหนึ่ง”
ของ“ธรรมะ ๒” หรือ“เทว”หรือ“กาย” แต่ผู้ปฏิบัตินั้นไม่มี “รูป”อัน
ก็คือ“จิต-เจตสิก”ของตนเองอีกส่วนหนึ่ง ที่จะต้องสัมผัสรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง จะได้จัดการกับ“จิต-เจตสิก”นี้เองที่เป็น“กิเลส”เกิดอยู่ปัจจุบัน

เพราะ“กิเลส”คือจิตไม่ใช่วัตถุ ไม่ใช่ส่วนหรือสิ่งที่อยู่ภายนอก
แต่ต้องเป็น“วิญญูณ”ที่ปรากฏใน“จิต”ขณะ“ปัจจุบัน”อยู่โต่งๆ
หลุดๆ โทนโท

“กิเลส”คือ อากาโรหนึ่งของจิตวิญญูณ

(๕๕๔) เรียนเทวคือเรียนนามกับรูป! (ครบธรรมะ ๒)

เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธ ไม่มี“จิตวิญญูณ”หรือ“จิต-
เจตสิก”ของคนที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยการกระทบสัมผัส
ของ“รูป”กับ“นาม”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”คือ“ภาวะคู่”เป็นเครื่องศึกษา
มันก็ไม่มีทางเรียนรู้ “เทว” จึงไม่เกิดมรรคผลแบบพุทธได้เลย

“การหลับตา”ปฏิบัติธรรมไม่มี“กาย”หรือไม่มี“นามรูป”หรือ
“รูป”กับนาม” หรือ ไม่ครบ“ธรรมะ ๒”ให้ศึกษา จึงผิดแบบพุทธ

“รูป”คือ“สิ่งที่ถูกรู้(กรรม)”นั่น ๑ กับ“นาม”คือ“ภาวะที่เป็นผู้รู้
(ประธาน)”อีก ๑ และ“รูป” กับ“นาม”นี่คือ“ธรรมะ ๒”สำคัญยิ่งที่เป็น
“กาย” หรือ“เทว” ซึ่งต้องใช้ศึกษาเรียนรู้ไปตลอด

ใครจะขาด“รูป”กับ“นาม”ที่เป็น“กาย” เป็น“เทว”ไม่ได้เลยใน
ไตรสิกขาปฏิบัติธรรม

**(๕๕๕) เมื่อวัตถุกระทบอายตนะ เราเรียก“รูป”และจิตวิญญาณ
เข้าไปรู้การกระทบ เราเรียก“นาม”!**

การศึกษาไตรสิกขาต้องมี“ตา”สัมผัส“รูป” หรือ“หู”สัมผัส
“เสียง” หรือ“จมูก”สัมผัส“กลิ่น”หรือ“ลิ้น”สัมผัส“รส”หรือ“กาย”
สัมผัสภายนอก”(โณฐัพพะ)เป็นต้น ในปัจจุบันนี้ๆ

ถ้าไม่มี“ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”หรือ“กาย” ขึ้นมาให้เรา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง ก็ไม่มี“นาม”ที่จะรู้ความเป็น“รูป”นั้นๆ มันก็มีอย่างเดียว
แค่“รูป”หรือแค่“นาม” มันก็ไม่มีอะไรให้เรียนรู้ครบ ๒

เพราะคน“รู้”อะไรต่ออะไรได้ด้วย“รูป” กับ“นาม”สัมผัสกัน
เป็น“ธรรมะ ๒”หรือเป็น“เทว” จึงจะเป็น“ธาตุรู้”ที่ชื่อว่า“วิญญาณ”
ใจ ซึ่งเป็น“จิตนิยาม”

(๕๕๖) มีรูปนาม แล้วทำให้เป็น ๑ เป็น ๐!

เมื่อไม่มี“รูป”กับ“นาม”อันเป็นธรรมะคู่หรือ“กาย”ให้ปฏิบัติ ก็
ศึกษาอะไรไม่ได้ จะแยกแยะตีแตกแล้วทำให้เป็นธรรมะ ๑ หรือ ๐

อย่างเป็นจริงก็ได้

จิตที่ทำให้เป็นภาวะ ๑ หรือธรรมะ ๑ ก็เริ่มเป็นผู้“พันทุกข์”แล้ว
ยิ่งทำเป็น“อ”ได้ก็ยิ่งหมดสุข-หมดทุกข์ เป็นผู้ถึงภาวะ“นิพพาน”

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“สัมผัส” ที่เกิด“ธรรมะ ๒”ให้
ปฏิบัติก็ผิดแบบพุทธ ซึ่งเป็นผู้ไม่มี“เทว”แท้มีแค่“ใจภายในภวังค์”

นั่นเพราะ“กาย”ภายนอกไม่มี ก็ไม่มีความเป็น“เทว”คือ
“ธรรมะ ๒”ตรงคำว่า“เทว”

(๕๕๗) การหลับตาองค์ประกอบจึงไม่ครบพร้อม บุญจึงไม่เกิด ฆ่ากิเลสจึงไม่ได้!

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มีองค์ประกอบที่จะเกิด
พลังงาน“เทว”ขึ้นมาให้“บุญ”ฆ่ากิเลสบรรลุธรรมได้เลยเด็ดขาด

เพราะผู้ปฏิบัติไม่มี“ภายนอก”อันคือส่วนหนึ่งของความเป็น
“กาย” จึงเป็นผู้ที่ปฏิบัติธรรมไม่มีความเป็น“เทว(๒)”ครบ ๒

ซึ่งเป็น“เทว”ที่มี“รูป”กับ“นาม”ของ“ผู้มี“วิญญาน”หรือผู้ที่มี
ความเป็น“จิตนิยาม”

ผู้มี“วิญญาน”ต้องมี“เวทนา, สัญญา และสังขาร”เจตสิก ๓
ที่เกิดใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ จริง

ถ้า“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมีแค่“สัญญา”ไม่มีภายนอก ไม่มีแสง
สว่างหรืออาโลก

แม้แต่พระพุทธเจ้าทรงบรรลุธรรมก็ต้องเกิดได้ในขณะที่ท่าน
มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก(แสงสว่าง)”เป็นต้น(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๖๖ และข้ออื่นๆ อีก)

**(๕๕๔) คุณสมบัติของบุญ เสร็จงานก็หายไป สะสมก็ไม่ได้! (ย้ำ
ซ้ำให้ขึ้นใจ)**

ที่นี้มาอธิบายคำว่า “บุญ” กันต่อ.....

“บุญ” เป็นพลังงานที่จะมีขึ้นมาทำงานแล้วไม่ตกค้างเกาะตัว
กันอยู่ที่ไหน นอกจากมีขึ้นในปัจจุบันเพื่อทำหน้าที่กำจัดกิเลสให้แก่
ผู้มีกิเลสอยู่เท่านั้น เสร็จ“งาน”แล้ว“บุญ”ก็หายไป ผู้หมดสิ้นกิเลส
สาธุะ ผู้นี้ก็ไม่มีบุญ

โดยเฉพาะผู้หลงผิด หลงสนิทว่า“บุญ”เป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”
หลงผิดไปว่า“บุญ”เป็นภาวะที่สะสมใส่ตนได้เป็นกอบเป็นกอง โดย
เชื่อว่า ได้“บุญ”คือได้“สมบัติ(กุศล)”มากขึ้นๆ

ซึ่งเป็นความหลงผิดหรือมีฉันทิฏฐิชนิตที่หมดหวังเลยสำหรับ
คนผู้นี้ แม้ปฏิบัติธรรม ก็ไม่บรรลุมรรคผลนิพพานกันทีเดียว

(๕๕๕) ยังอาศัยบุญ ก็ยังเป็นคนบาป!

ในความเป็นคนทั้งหลาย คนผู้ใดยังจำเป็นจะต้องอาศัย“บุญ”
อยู่ หรือยังจะต้องทำจิตให้เป็น“บุญ”แก่ตนอยู่นั้นคือ “คนบาป”ตั้งใจ
อ่านดีๆ!

คนที่ไม่มีบาปเกิดในตนอีกแล้วคือ คนที่ไม่ทำบาปอีกแล้ว ก็ไม่
ต้องมีบุญกันอีก

“คนบาป”คือ คนที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส” ยังเป็นคน
ทำชั่ว-ทำอกุศลอยู่ได้แม้แค่เล็กน้อยชั่วลึะเอง ถึงขั้นทำความ
เลวร้ายหนักหนาสาหัส ชื่อว่า คนผู้ยังมี“บาป”อยู่

จึงต้องทำจิตให้เป็นพลังงาน“บุญ”ขึ้นมาให้แก่ตน เพื่อฆ่ากิเลส

ที่ตนยัง“ทำบาป”นั้นๆ อยู่

(๕๖๐) ยังต้องทำบุญแปลว่ากิเลสยังไม่หมด!

คนที่ต้อง“ทำบุญ”ขึ้นมาใช้กำจัดกิเลสจึงได้แก่ คนที่ยังไม่หมดกิเลสไปจากจิตตน อย่างสิ้นเกลี้ยงชนิดที่สูญสิ้นกันนิรันดร์

อรหันต์คือ“ผู้หมดสิ้นบุญแล้ว”นิรันดร์ อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างความเป็นคนผู้“หมดบุญหมดบาป”นี้ ได้อีกแล้ว (อสังหิรัง) จนไม่กลับกำเริบแล้ว(อสังกุปปัง) นั่นเอง

“บุญ”คือ “อาวุธร้าย”ที่ใช้กำจัดกิเลส

ดังนั้น คนผู้ใดยังต้องการ“บุญ”ให้แก่ตนอยู่ ก็คือคนที่ยังมีชั่วมีบาป ยังมีกิเลสอยู่ จึงต้องใช้“บุญ”เป็นอาวุธประหารกิเลส

(๕๖๑) คุณสมบัติของบุญ เพิ่มเติมให้ครบมิติ!

“บุญ”คือ อาวุธร้ายที่ทำลายแต่กิเลสอย่างเดียวเท่านั้น “บุญ”จะไม่ทำร้ายทำลายอะไรอื่นเลย แคร่ระคายผิวอื่นแม้ชนิดแม้น้อย

“บุญ”ชื่อสัตย์ที่สุด “บุญ”ไม่เป็นภัย-ไม่เป็นพิษต่ออะไรอื่นเลย ทั้งสิ้นนอกจากกิเลส

พยายามเข้าใจ“บุญ”ให้ชัดๆ ให้ได้ “บุญ”ขาด“ปัญญา”ไม่ได้

“บุญ”คือ“ฉาน”และ“ฉาน”คือ“ปัญญา”(พตปฎ.เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕)

สร้าง“ปัญญา”ให้แข็งแกร่งให้ได้เกิด

คำว่า“ปัญญา” นี้ก็อีกคำหนึ่งที่แสนยากเหลือเกิน ที่จะทำให้

ปุณฺณคนทั่วไปเข้าใจได้ถูกต้องเป็น“สัมมาทิฏฐิ”บริบูรณ์

(๕๖๒) “ปัญญา”เกิด“บุญ”ก็ไม่ได้ “บุญ”ก็ไม่อยากมี เหมือนเล่นคำ แต่เป็นสภาวะเกิดจริง!

ผู้มี“ปัญญา”ชัดจริงๆ มีความรู้“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว จะไม่ต้องการ “บุญ” ไม่อยากได้“บุญ”เลย จะไม่ต้องมี“บุญ”ใดๆ กันอีก

คนที่ยัง“อยากได้บุญ”อยู่คือ คนที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า “บุญ”อย่างสัมมาทิฏฐิ คนผู้มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังไม่เป็น “ปัญญา” เข้าชั้น“โลกุตระภูมิ”

เพราะยังมี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นแค่“เนโก,เนกา” ยังวน อยู่ใน“โลกียภูมิ”กันอยู่

ซึ่ง“ความรู้-ความฉลาด”ของคนมันก็บังคับกันให้“มี”อย่างนั้น “มี”อย่างนี้ มันก็ไม่ได้อีกแหละ ต้องตนเองศึกษาฝึกฝนเอง

แค่คำว่า“ปัญญา” ว่า“บุญ” ว่า“กาย” ยุคนี้นั้นยากจริงๆ ที่จะ ฟันความรู้กันให้ชาวพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า“ปัญญา” หรือความ เป็น“บุญ”แท้ๆว่า คืออะไร? เป็นไหน?

(๕๖๓) สถานการณ์ปัจจุบัน อาตมาจำต้องกระซอกหน้าาก “บุญ” ที่หลงเข้าใจผิด แล้วมา“เปิดยุคบุญนิยม”!

อาตมาจึงต้องมา“เปิดยุคบุญนิยม”ขึ้นแก่ชาวพุทธทั้งหลายให้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“บุญ”จนกระทั่งสำเร็จให้ได้ในยุคนี้

เพราะชาวพุทธได้หลงผิด เป็นยุคมืดมานาน นี่มันถึงพุทธกาล กันแล้ว สุดสงสารกันจริงๆ ที่พากันงมงายอยู่กับ“บุญ”ผิดๆ

ดินะ! ที่ยังพอมีหลักฐานจากอะไรต่างๆ ที่พอจะนำมาอ้างอิง ยืนยันกันได้

ไม่เช่นนั้นอาตมาคงไม่สามารถรื้อฟื้น “สังฆธรรม” พระพุทธเจ้า ขึ้นมาได้แน่ๆ

ไม่ว่าจะเป็นความรู้ในภาษาพยูชนะบัญญัติหรือใน “สภาวะ แท้ๆ ของธรรม” มันยากมากเหลือเกินเจ้าประคุณเอ๋ย!!!!

อาตมาเองก็มีภูมิবারมีแค่นี้ที่จะต้องเผชิญกับ “ความยากยิ่ง” นี้ด้วย เพราะยังแค่โพธิสัตว์ “ปาง ๓” ที่ยังจะต้องทำงานหนักกับ อุปสรรคระดับนี้อยู่จริง ก็ต้องอดสาหะกันไป

● จบฉบับที่ ๓๔๖

ฉบับที่ ๓๔๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

(๕๖๔) เกรินกล่าวเก๋าก่อน เรื่องของ “บุญ” ที่เข้าใจผิดเพี้ยน จนชาวเป็นดำ ดำเป็นขาว!

ฉบับที่แล้ว ๓๔๖ เรากำลังอธิบายถึง “ความหมายของคำว่า ‘บุญ’ ที่ได้เพี้ยนไปจนเป็นผิดสุดสนิทสนม อย่างชาวเป็นดำที่เดียว จึงทำให้ไม่มี ‘มรรค-ผล’ ตรงตามความหมายแท้ๆ แต่เดิมที่ ‘ลัทธิ’ กันลั่นเชิงแล้ว”

ยุคนี้คนไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“บุญ”กันแล้วจริงๆ จึง
จำเป็นต้องมีคนเกิดมากระจายความลึกล้ำของคำว่า “บุญ” กันให้
กระจ่างกระจ่างกันให้ได้อย่างยากเย็นยิ่ง
ก็ช่วยเข้าใจให้อาตมาหน่อยก็แล้วกัน.....

(๕๖๕) มาศึกษามาฉุฉนัยของ“บุญ”ดูซิว่าเป็นอย่างไร? (มี อย่างต่ำ ๑๐ ข้อด้วยกัน)

“บุญ”ชื่อลัทธิที่สุด “บุญ”ไม่เป็นภัย-ไม่เป็นพิษต่ออะไรอื่นเลย
ทั้งสิ้น ยกเว้นกิเลส

“บุญ”จึงไว้วางใจได้สูงสุดว่า ไม่มีพิษภัยต่อ“บุคคล”ใดๆ เป็น
เด็ดขาด นอกจากกิเลส

“บุญ”คือ “พลังงาน” เป็น“ตัวตน”ไม่ได้

“บุญ”เป็นฤทธิ์สุดวิเศษสามารถทำลาย“ต้นธรรม-ต้นธาตุ”ที่
แท้จริงแห่งสรรพสิ่ง

“บุญ”เป็น“อุตุธาตุ”ที่อยู่ในสภาพของ “พลังงาน” “บุญ”มิใช่
“สสาร”เลย

“บุญ”เกิดได้ด้วย“การทำให้ในใจ(มนสิการ)ของ“อภิสังขารจิต”
เมื่อทำกิจใน“ปัจจุบัน” ไตลงแล้ว “บุญ”ก็หายสูญไปเสมอ

ใครจะมี“บุญ”ต้อง“ทำใจในใจ”ใหม่ในปัจจุบันทุกครั้ง จึงจะ
เกิด“บุญใหม่”ขึ้นมาได้

เมื่อหยุดทำ“บุญ”ในปัจจุบันใด “บุญ”ก็หายไปจาก“ปัจจุบัน
นั้น”ทุกที

“บุญ”เกิดได้ มีได้ใน“ปัจจุบันกาละ”(ทิวฏฐกาล)เท่านั้น หมดยุคที่

ในกาลปัจจุบัน “บุญ” ก็หายไ้ไป ไม่อยู่นอกปัจจุบันใดเลย ไม่
ตกค้างอยู่ในที่ใดๆ ของมหาจักรวาล

คน“บุญชน”สร้างพลังงาน“บุญ”นี้ไม่ได้

**(๕๖๖) เริ่มตั้งแต่พระโสดาก็เริ่มผลิตพลังงานบุญได้แล้ว! แต่
ต้องล้มมาทมิฬ!!**

คน“อารยะ”ชั้นโสดาบันเป็นโลกุตระขึ้นไปเท่านั้น ที่สามารถ
ผลิต“พลังงานบุญ”ขึ้นใน“จิตใจตน”เพื่อทำหน้าที่“กำจัดกิเลส”
ได้ มี“ประสิทธิภาพ”เด็ดขาดสูงถึงขั้น“กิเลสสูญ”สิ้นเกลี้ยงสนิท
อย่างถาวรยั่งยืนนิรันดร์ ข้อสำคัญต้อง“ล้มมาทมิฬ”!!

“กิเลส”ที่ถูกกำจัดให้“สูญ”สนิทถาวรยั่งยืนนิรันดร์ได้จริง จึง
ชื่อว่า“นิพพาน”จริงแท้ เพราะถูกพลังวิเศษคือ“บุญ”เท่านั้นที่
“กำจัดกิเลส”ได้สนิทจริงยั่งยืนถาวร ไม่กลับกำเริบ “ธาตุบาป”
สูญสุดๆ เป็นการจบสิ้น“ธาตุ”สุดท้าย “๐”ไปจากมหาจักรวาล

(๕๖๗) “บุญ”กำจัด “ต้นธรรม-ต้นธาตุ”ได้จริง!

“ธาตุ”คือ รากเค้าของทุกสรรพสิ่งที่ทำให้“สูญเสียความเป็น
ตัวตนสุดท้าย”สำเร็จจริงได้ เพราะฤทธิ์แรงแห่งอำนาจของ“บุญ”

“บุญ”เป็นพลังงานหนึ่งเดียวที่กำจัด “ธรรม” กำจัด“ธาตุ”ให้
เป็น“สูญ”หมดสิ้น “ต้นธรรม-ต้นธาตุ”สุดท้ายได้จริง

“ธรรม”เป็น“สารผสม” ส่วน“ธาตุ”เป็น “สารผสม”ก็ได้ และ
เป็น“สาร”สุดท้ายที่สุดแห่งที่สุดด้วยที่จะสิ้นรากสุดของ“สูญญาณ”

(๕๖๘) ข้อมูลที่ค้นได้จากหลักฐานต่างๆ ประดาми!(และพิสูจน์แล้วด้วย)

ก็ค้นดูตามหลักฐานเก่าที่ยังพอมีเป็นบัญญัติพิชัยชนะบ้าง เป็นตำนานบ้าง ในปัจจุบันนี้มีปรากฏการณ์ความจริงเกิดจริงได้บ้าง หรืออะไรอื่นอีกที่อาจมาพอได้อาศัยมาประกอบการสร้าง“ความรู้และความจริง” และพิสูจน์ด้วยการนำมาให้“คน”ในยุคนี้รู้ และปฏิบัติจนเกิดมรรคผลกัน กระทั่งมีหมู่กลุ่มชุมชนสังคมที่มากพอจริงแท้ ถาวร ยืนยันทนได้

หลักฐานที่พอมีเก็บมาอ้างอิงได้ เช่นว่า

(๕๖๙) “บุญ”คือการชำระจิตสันดานให้หมดจด ไม่ได้แปลว่าไปภพสวรรค์!

๑. “บุญ”บาลีว่า “ปุญญ” (จากพจนานุกรม ฉบับภูมิพโลภิกขุ เล่ม ๕ หน้า ๒๔๑๖) อ้างตามหลักฐาน ท่านธรรมปาละให้คำแปลว่า “ชำระจิตสันดานให้หมดจด(สันดานัง ปุนาติ วิโสธติ)” ซึ่งแม้แต่ในพจนานุกรมฉบับนี้เองก็มีคำเปรยแบบงงๆว่า “คำอธิบายนี้แปลกทีเดียว”

หรือชัดตรงๆ ว่า “รากศัพท์ไม่ชัดเจน”

ดังนั้น คณะผู้ทำพจนานุกรมจึงยังให้ความหมายไม่ชัดเจนต่อไปว่า “ปุญญ”นี้ “ถือเป็นมูลและเงื่อนไขของการไปเกิดในสวรรค์” กันอีกอยู่นั่นแหละ

ยังหมายความว่า การทำ“บุญ”ยังจะได้ผลเป็น“ภพสวรรค์” มาให้ตนอยู่นั่นเอง

(๕๗๐) ผลบุญคือการล้นภาพจบชาติ.....ล้นสวรรค์ ล้นนรก!

แทนที่จะชัดเจนว่า “ผลบุญ” นั้นคือ การล้นภาพจบชาติ คือ ล้นสวรรค์ล้นนรก

เมื่อเข้าใจคำว่า “บุญ” มีสวรรค์มันก็ผิด มันก็ไม่ “หมดภาพจบชาติ” กันได้สักที

ถ้าอย่างนี้ “นิพพาน” ก็เป็นอันมีไม่ได้

ผู้เข้าใจคำว่า “บุญ” ผิดไปกันปานฉะนี้ ผู้นั้นก็หมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติได้นิพพานแน่

พุทธยุคนี้เข้าใจนัยสำคัญยิ่งโดยตรงนี้ของคำว่า “บุญ” ผิดไปอย่างสิ้นเชิงฉะนี้จริง

จึง “ไม่มีนิพพาน” เด็ดขาดแล้วในยุคนี้

เพราะถ้า “บุญ” ก็ยังไม่มีโอกาสจะ “ล้นภาพจบชาติ” หรือไม่มีโอกาส “ล้นบุญล้นบาป” กันได้เลย เช่น “อบุญบุญ” แล้ว ก็ยังจะหลงผิดวนกลับมาเป็น “บาป” กันอีก

จึง “ล้นบุญล้นบาป” กันไม่ได้สักที

มันก็ไม่ “๐” กันได้สักทีเท่านั้นเอง

(๕๗๑) โอหนอ! มิจฉาทิฏฐิ พาให้เราหมดสิทธิ์!

พากัน “มิจฉาทิฏฐิ” เด็ดขาดถึงขนาดนี้แล้ว ยังเชื่อว่า ทำ “บุญ” ได้เป็น “เทว” หรือเป็น “เทวดา” มันก็เป็น “ตัวตนวิญญูณ” ตายตัว

ตัวตนยังเป็นเทว” ตี “เทว” ไม่แตก แยก “เทว” เป็น “๑” ไม่ได้ จึงหมดสิทธิ์ที่จะ “ดับเทว” เป็นนิพพาน หรือเป็น “๐” กันไปสนิทเลย

ทำ “ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)” โดยเฉพาะทำ “เวทนา ๒ (ทวยณะ

เวทนายะ)”ให้เป็น“เวทนา ๑ (เอกสโมสธนา ภวันติ)”ให้ได้ก่อน ก็ยังไม่ได้

(๕๗๒) เมื่อไม่เข้าใจ แม้ทำแล้วทำอีกก็ไม่จบเด็ดขาด!

หมายความว่า ไม่สามารถทำความสิ้นสนิทหรือตัดขาดหมดสูญ ไม่ให้วนกลับมา“มี”กันอีกเด็ดขาดนิรันดร์ไม่ได้ คือต้อง“ทำแล้ว-ทำอีก” ไม่มีจบเด็ดขาด “อ”ไม่ได้สักที

จึงไม่สามารถทำ“ความมี(อัตถิ,โหด)”ให้เป็น“ความไม่มี(นัตถิ, น โหด)” ถึงขั้น“อ”เสร็จกิจ “จบกิจ”เด็ดขาด ไม่ได้สำเร็จจริง ก็หมดสิทธิ์มีนิพพานเด็ดขาดแน่นอน

“อบุญญ”คือ “ไม่มีสิ่ง[คำว่า“สิ่ง”คือ“บุญ”]นี้กันอีกแล้ว”เด็ดขาด แต่“ก็มีความหลงผิด”“อบุญญ”ว่า “วนกลับมาเป็นบาป”กันได้อีก

(๕๗๓) “บุญ”คือ One Way ตรงไปสู่ทิศทางเดียวไม่โค้งไม่วนกลับมา!

ทั้งๆที่“บุญ”เป็น“เอก(หนึ่ง,เดียวเดียว)” หรือ“เอกังสะเป็นหนึ่งแน่นอน เป็นสองไม่ได้” หรือ“เอกังสะนะ(โดยส่วนเดียว ไม่มีส่วนสองเด็ดขาด)” ซึ่งเป็น one way แท้ๆ คือ ทางตรงไปสู่หนึ่งทิศทางเดียวแท้ๆแน่นอน ทวนกลับไม่ได้ ไม่มีการ“วน” “บุญ”ไม่มีโค้งไม่มีงอ

“บุญ”มีหน้าที่“หนึ่งเดียว” นั่นคือ กำจัดกิเลส “บุญ”ไม่ทำหน้าที่สร้าง “บุญ”ไม่เป็นอื่น

“บุญ”มีแต่ทางตรง และไปแล้วหายไปสิ้น ไม่มีการโค้งกลับมาเป็นบาปอีกเด็ดขาด ตรงเต็ม ๐.๐๐๐๐๐ องศา ตลอดกาล(นิรันดร์)

พยายามตรง-คม-แม่น-ชัด-ลึก กันดีๆ

(๕๗๔) บอกตรงๆ เรื่อง“บุญ”เป็นเรื่องสำคัญมาก และเป็น
เรื่องเข้าใจยากสุดๆ ในยุคนี้!

“บุญ”จึงยิ่งใหญ่มาก ในศาสนาพุทธ สำคัญที่สุด ที่เข้าใจกัน
ยากยิ่งๆ เป็นที่สุด

ที่สำคัญยิ่ง“บุญ”มีนัยะที่แตกต่างจาก “กุศล”ที่สุดแห่งที่สุด
คือ “บุญ”ทำหน้าที่ให้สำเร็จเป็น“บุญ” ที่ต้องศึกษากันจริงๆ

“บุญ”ไม่มี“การเกิด”ใน“ภพ”ใดๆ

“บุญ”ทำความเป็น ๒ ไม่ได้ ทำไม่เป็น

นอกจาก จะทำให้“วิญญูญาณ”สะอาดขึ้นๆ ถ่ายเดียวเท่านั้น
ไม่มีงานอื่น

“บุญ”มีหน้าที่“กำจัดกิเลส”ดับภพ-จบชาติประตูดียว เส้น
ทางเดียวเท่านั้นแท้ๆ คือ one way “บุญ”ไม่มีการโค้งกลับมาเป็น
“ภพ” โดยเฉพาะไม่ววนมาเป็น“บาป”แน่

“บุญ”ทำงานอย่างเดียวนั่นคือ“ฆ่ากิเลส”

และ“บุญ”มีในที่ไหนไม่ได้เลย นอกจาก“ปัจจุบัน”แค่นั้น จบ
ปัจจุบัน ก็ไม่มีบุญ

“บุญ”จึงไม่สะสมไปมีใน“อดีต”เด็ดๆ “บุญ”สะสมไม่ได้

“อนาคต”ยังมีไม่ได้ใหญ่ หรือ“บุญ” เป็น“ภพ” เป็น“สมบัติ”
ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

“บุญ”มีใน“ทิฐฏกาล”แค่นั้นและแค่นั้น

นั่นคือ “บุญ”เกิดขึ้นเป็นพลังงานได้ในขณะ“ปัจจุบัน” ที่เป็น

“ทิวฏฐกาล”เท่านั้น

ในที่ที่ไม่มี“ทิวฏฐกาล(กาละที่เห็นได้)”หรือในวาระที่ไม่มี“ทิวฏฐ-
ธรรมปัจจุบันชาติ,ธรรมอันตนเห็นแล้ว)”จะเกิด“บุญ”ไม่ได้เป็นเด็ดขาด

“บุญ”เป็น“โลกุตระ”แท้ๆ ที่อยู่ในกาละเดียว เป็นเอกังสะ หรือ
เป็นเอกังสะอย่างยิ่ง ไม่มี“ภพ”ไม่มี“ชาติ”อยู่นอกปัจจุบันเลย

**(๕๗๕) ทั้งหมดทั้งมวลที่กล่าวมาหลายต่อหลายข้อ “บุญ”จึง
สะสมไม่ได้ พาไปเกิดที่ใดๆก็ไม่ได้ บุญสถิตอยู่แต่ปัจจุบัน!**

ดังนั้น มนุษย์คนใดก็ไม่สามารถทำให้ “บุญ”สะสมเป็น“สมบัติ
ของตน”ติดตามตนไปอยู่ในกาละ“อดีต”หรือ“อนาคต”ได้เลย

“บุญ”สะสมเป็น“สมบัติ”เพื่อให้เกิดสวรรค์หรือให้เกิดนรก ซึ่ง
มันจะมีความเป็น“อัตตาในภพ”ไม่ได้เลย

เมื่อ“บุญ”เกิดเป็นพลังงานและทำงานในปัจจุบันนั้นๆเสร็จ
หมดหน้าที่ในปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปจาก“กาละ”ปัจจุบันทันที

“บุญ”จึงไม่สะสมเกิด“ภพ”ใดๆเด็ดขาด แม้แต่ในปัจจุบัน
เพราะ“บุญ”ไม่มีสิทธิ์สะสมเป็น“สมบัติ” “บุญ”เป็น“ตัวตน”ไม่ได้

“บุญ”มีหน้าที่ทำกิเลสให้ลดละจางคลายไปตามลำดับ
กระทั่ง“อ”ได้อย่างเดียว

“บุญ”จึงไม่มี“สมบุรณ์(สัมปยุตฺต)” ไม่มี “ปริบุรณ์(ปริยุตฺต)” คือ
ไม่สะสม“ความมี”

“บุญ”ไม่มีการสะสมเป็น“ตัวตน(อัตตา)”

“บุญ”มีหน้าที่กำจัด“ตัวตน”แท้ๆ หรือมีงานกำจัด“กิเลส”ให้
หมดให้สิ้นให้สูญสิ้น

ใคร“ทำบุญ”ได้ผล
ผู้นั้นก็ยิ่งจะลดการ“ทำบุญ”ลงไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งที่สุด
ก็เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”
(บุญญาปาปปริกขิโณ)”

เพราะการ“ทำบุญ”ไม่มีใคร“ทำบุญ”แล้ว จะมี-จะเกิด-จะเป็น
“ภพ-ชาติ” หรือมี“อาการ”มี“นิมิตแห่งตัวตน”ขึ้นมาได้เลย

**(๕๗๖) ยิ่งทำบุญได้ผลผู้นั้นก็จะยิ่งลดการทำบุญ ไม่เชื่อก็ต้อง
เชื่อ!**

มีแต่ใคร“ทำบุญ”ได้ผล ผู้นั้นก็ยิ่งจะลดการ“ทำบุญ”ลงไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งที่สุดก็เป็นคนผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปรกติ)”

และมีอื่นๆ อีกที่ยังแสดงว่า คณะทำพจนานุกรมฉบับนี้(พจนานุกรม บาลี-ไทย-อังกฤษ ฉบับภูมิพโลภิกขุ)ยังยึด“ทิฏฐิ”ที่ว่า ‘บุญ’ก็เช่นเดียวกันกับ‘กุศล’ คือหมายถึง‘สมบัติ’อยู่นั่นเอง ยังไม่เปลี่ยนทิฏฐิไปจากเดิมเลย ยิ่งหลงผิด มีมิจฉาทิฏฐิว่า “บุญ”คือ“กุศล”อยู่

อาตมาก็ต้องขอภัยเป็นอย่างยิ่ง ต่อคณะผู้จัดทำพจนานุกรมฉบับนี้ในการวิจัยนี้

อาตมาหมายให้เป็นวิชาการ เป็นการทำความรู้ให้แต่ละคน
เข้าใจ“ความจริง”กัน

อาตมาได้มีจิตใจจะ“อวดดี-อวดรู้”เลย อาตมาแต่“ความจริงใจบริสุทธิ์ใจ”ที่อาตมา“ความรู้-ความเข้าใจ”ตามภูมิของอาตมาอย่างนี้จริงๆ และมันใจตนเองยิ่งๆด้วยว่า อาตมาเข้าใจถูก และเห็นว่าท่านทั้งหลายได้เข้าใจผิดไปจริงๆ

แต่หาก“อาตมาผิด” มันก็เป็น“วิบากบาป”ของอาตมาเอง โดยลัจจะแท้ๆ เองแหละ อาตมาก็ต้องไปใช้หนี้วิบากแน่นอน

(๕๗๗) หากอาตมาผิด อาตมาก็ต้องรับวิบากอย่างแน่นอน!

อาตมาขอยืนยันว่าอาตมาจะไม่ทำ“ผิด”เป็นอันขาด เพราะ
“ทำ”อะไรมันก็คือ “กรรม”ที่ตนเองทำ ก็ต้องมีวิบากแน่ๆ

อาตมาขอยืนยันว่า อาตมาเชื่อกรรม-เชื่อวิบาก-เชื่อกรรม
เป็นของของตนและที่สุดเชื่อ“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”สุดๆ

ขออภัยจริงๆ ท่านทั้งหลายก็มีสิทธิ์ที่จะเชื่อตนเองตามที่ท่าน
เชื่อ มันก็แตกต่างกันได้ ก็เท่านั้นเอง ส่วนใครจะถูกผิดก็เป็นเรื่อง
ของ“ลัจจะ” และต่างก็รับวิบากของตนเองอยู่ตามกรรมของตน
ตามทฎฐิของตนๆ “ลัจจะ”ย่อมตัดสิน“กรรม”ของแต่ละคน ตาม
จริงของ“ลัจจะ”นั้นๆ แน่นอน

(๕๗๘) มาวิเคราะห์เรื่อง“ลัจจะ”กัน!

ใครทำกรรมใด ก็เป็น“ลัจจะ”ของตน ไม่เป็นของคนอื่น
“ลัจจะ”ก็ต้องเป็น“ลัจจะ”

ใครจะใหญ่เกินกว่า“ลัจจะ” มีอะ??

“ลัจจะ”ตัดสิน“ลัจจะ”ผิดไม่ได้เด็ดขาด

ถ้าอาตมา“ทำผิด” มันก็ต้อง“ผิด”แน่ๆ

ไม่มีใครหนีพ้น“ลัจจะ”ไปได้ดอกนา!

อาตมาเห็นว่า มันเป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่มากที่เข้าใจคำว่า
“บุญ”นี้ผิดไป หรือแม้อื่นๆ ที่อาตมาได้แสดงความจริงใจออกมา
ตลอดเวลาเกือบ ๕๐ ปีมานี้

(๕๗๙) อาตมายินดีรับผิดชอบในกรรมที่ได้กระทำ!

ถึงอย่างไรอาตมาก็ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่อาตมา“กระทำ”

ทั้งหลายนี้แน่นอน

“กรรม”เป็นอันทำ ใครทำ“กรรม”ใดเล็กน้อยแค่ไหนก็เป็นของ
ตนแน่ๆ เสียไม่ได้หรอก ถ้าอาตมา“ผิด”อาตมาก็ต้องมี“วิบากบาป”
จริงแท้ อาตมาไม่โง่ ไม่บ้า ทำในสิ่งที่จะเป็น“บาป”ให้แก่ตนเองอีก
แน่ยิ่งกว่าแน่ อาตมาเชื่อกรรม-เชื่อวิบาก เชื่อกรรมเป็นของ
ของตน เชื่อในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เต็มสุดหัวใจนะ!

เออละ.. มาอธิบายธรรมะกันต่อ

ซึ่งที่จริงนั้น“บุญ”ไม่เป็น“สมบัติ”แน่ๆ

“บุญ”เป็น“วิบัติ”ถ่ายเดียวแท้ๆ

ผู้ทำ“บุญ”มีผลจริงนั้น ไม่ได้“สวรรค์” มีแต่“๐”

“ผล”ของบุญกำจัดภพ ลตกิเลสหรือกิเลสตาย ซึ่งเป็นไปเพื่อ
นิพพาน เท่านั้น

● จบฉบับที่ ๓๔๗

ฉบับที่ ๓๔๘ กรกฎาคม ๒๕๖๒

(๕๘๐) เกรินกล่าวฉบับที่แล้ว อธิบายคุณสมบัติของบุญ
สรรพคุณของบุญมากมายมหาศาล!

ฉบับ ๓๔๗ เราลงท้ายกันตรงที่ว่า.....

ซึ่งที่จริงนั้น“บุญ”ไม่เป็น“สมบัติ”แน่ๆ

“บุญ”เป็น“วิบัติ”ถ่ายเดียวแท้ๆ

ผู้ทำ“บุญ”มีผลจริงนั้น ไม่ได้“สวรรค์” มีแต่“๐”

“ผล”ของบุญกำจัดภพ ลตกิเลสหรือกิเลสตาย ซึ่งเป็นไปเพื่อ
นิพพาน เท่านั้น

“บุญ”นั้น“ดับสวรรค์-ดับนรก” จึงจะชื่อว่า“นิพพาน” เพราะ
“นิพพาน”ว่างเปล่าจาก“ภพ-ชาติ”สนิท ไม่มี“ทั้งสวรรค์ทั้งนรก”

สวรรค์ก็เป็นภพ นรกก็เป็นภพ ใช่มั้ย?

ทั้ง ๒ สภาพเป็น“ภพ”แน่ๆ แท้ๆ

ดับ“เทว”อันเป็น“สภาพ ๒”นั้นหมดสิ้น “ภพ”หรือ“เทว”อัน
เป็น“สภาพ ๒”ก็หมดสิ้นจริง

“ดับ”ด้วยพลังงานที่ชื่อ“บุญ”ด้วยนะ

ไม่มีอื่นใด“ดับนรก-สวรรค์”ได้ทั้งนั้น

นอกจาก“อาวุธ”วิเศษที่ชื่อ“บุญ”

(๕๘๑) ย้ำๆ ซ้ำๆ ซากๆ อย่าเบื่อเลย!

ย้ำซ้ำซากกันอีกว่า “บุญ”ไม่ใช่เครื่องมือหรืออุปกรณ์สร้าง
“สมบัติ”ที่จะให้มี“สวรรค์” หรือให้มี“นรก”ขึ้นมาได้เป็นเด็ดขาด

“บุญ”นี้ ผู้เป็นชาว“เทวนิยม”เต็มตัว ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ความจริง”จริงๆ

เพราะ“ตีแตกแยกแยะ“เทว”ไม่เป็น

แต่“บุญ”เป็น“อาวุธ”หรือเครื่องมือทำให้“วิบัติ”ถ่ายเดียว โดย
เฉพาะกับกิเลส

หมดกิเลสแล้วก็เป็นผู้“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบุญบาปปรก

ชโณ)”นิรันดร์

เพราะถ้าใครคนใดมีความเข้าใจ“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ว่า “บุญ”เป็น “สมบัติ”ที่สะสมเป็น “อดีต”หรือเป็น“อนาคต”อยู่ คนผู้นี้ก็หมดสิทธิ์ ลั่นโอกาสที่จะบรรลุนิพพานแน่นอนเด็ดขาดนิรันดร์

เพราะคนผู้นี้จะไม่มีวัน“จบกิจ”เลย จะไม่มี“สูญ”กันได้เป็น เด็ดขาดเลยสักที

(๕๔๒) “บุญ”ทำงานแล้วก็ผ่านไป ไม่ผ่านมา ไม่วนกลับ!

แม้“บุญ”จะทำงาน“ผ่านปัจจุบัน”ไปแล้ว ถ้าผู้ใดยังเข้าใจผิด ว่า “บุญ”ยังวนเวียนกลับไปกลับมา “บุญ”ผ่านปัจจุบันนั้นๆ ไปแล้ว ก็ยังจะวนกลับมาเป็น“บาป”กันอยู่อีกก็ได้ หรือเป็น“อดีต”เป็น “อนาคต” อยู่อีกได้ นั้น มันก็ไม่มี“จบ”เป็นที่สุดกันเด็ดขาดสักที!

แล้วเมื่อไหร่มันจะ“สูญ”อะไรต่ออะไรกันสักทีเล่า? วนเป็น “วัฏพันหลัก”กวนไม่จบ

คนผู้นี้“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่อย่างนี้มันก็หมดสิทธิ์ที่จะ“บรรลุนิพพาน” ..เห็นชัดมั๊ย?

“บุญ”เป็น“พลังงานจิต”ที่ทำ“งานตามหน้าที่”เฉพาะแต่ละ ปัจจุบันใน“กาละ”เสมอ

แม้แค่“บุญ”ใด ผ่าน“ปัจจุบัน”ใดแล้ว “บุญ”นั้นก็ไม่มีนอก “กาละปัจจุบัน”นั้นๆทั้งนั้น ทำความเข้าใจตรงนี้กันดีๆ

ไม่เช่นนั้นตนเองจะเป็นผู้“ปิดประตูนิพพาน”ให้แก่ตนเองด้วยความไม่“ลัมมาทิฏฐิ” ในคำว่า“บุญ”นี้เอง

(๕๔๓) “บุญ”อยู่กับปัจจุบันกาล!

ในเมื่อคนผู้นี้เข้าใจคำว่า “บุญ” เป็น พลังงานจิตที่“มีอยู่-เป็นอยู่” นอกปัจจุบัน

“บุญ”มีนอก“ปัจจุบันกาล”ไม่ได้

หากพ้นผ่าน“ปัจจุบันกาล”ไปคราใด “บุญ”ก็หมดจบไปในครานั้น ไม่มี“บุญ”เหลืออยู่ในที่ไหนอีกเลย นอกจาก“ปัจจุบันกาล”

ถ้าชินเข้าใจว่า “บุญ”มีได้แม้“นอกปัจจุบันกาล” “บุญ”ก็สูญสิ้นไม่ได้ตลอดกาล

“บุญ”ก็ไม่พ้นจาก“กาละ”ไปได้สักที

เพราะต้องมี“บุญ”ช่วยกำจัดกิเลสอยู่ตลอดไม่จบสักที “นิพพาน”ก็เกิดไม่ได้เลย

เพราะเท่ากับกิเลส”มันหมดไปจากจิตไม่ได้เด็ดขาดใน“กาล”

(๕๔๔) “กาล”เป็นตัวกำหนด“กรรม”! และมีอยู่ตลอดเวลาในมหาเอกภพ!

“กิเลส”นั้นหมดสิ้นได้สำหรับอรหันต์ แม้จะทำ“กรรม”ใดอีก ในชีวิตที่ยังมีอยู่ใน“กาล”ก็ไม่มี“อกุศลกรรม”ใดเกิดอีกเลย(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง) จะมีก็แต่“กุศล”เท่านั้น(กุสลัสสูปสัมปทา)

แต่ความเป็น“กาล”นั้นไม่เคยหมดสิ้นไปจากจักรวาลเลย เมื่อยังมี“เอกภพ”อยู่

ตราบใดที่ยังมี“มหาจักรวาล”หรือมี“เอกภพ”อยู่ ตราบนั้นก็มี“กาล”อยู่ตลอด ขาดความเป็น“กาล”ไม่ได้ แน่นนอน

ดังนั้น ความเป็น“กาล”จึงมีอยู่ตลอดที่มีมหาจักรวาล ที่มี

เอกภพ “กาล”ต้อง“มี”

(๕๕๕) “กรรม”กำหนด“กุศลและอกุศล”!

ส่วน“กรรม”นั้นก็ของแต่ละคน ผู้ใดยังมีกิเลส ก็ต้องมีทั้ง “อกุศล”และ“กุศล”

ผู้ที่สามารถทำ“กรรม”เป็นแต่“กุศล”(กุศลสลับสัมปทา)ทำ“กรรม” “อกุศล”ไม่เป็นแล้ว(ลัทธิปาปัสสะ อกรรมัง)ตราบที่มีชีวิตอยู่ใน“กาล” คนนี้คือ ผู้สำเร็จ“อรหัตต์”ขึ้นไป

“อรหัตต์”จึงไม่ทำ“บุญ”อีกแล้วทุก “ปัจจุบัน” ทุกขณะ ทุกสมัย ทุกวาระ

เพราะ“บุญ”นั้นเกิดได้เฉพาะในแต่ละ “ขณะ”ที่เป็น“ปัจจุบัน กาล”และกับคนผู้มี“ปัญญาอันยิ่ง”ในโลกของโลกุตระเท่านั้น

(๕๕๖) “บุญ”ไม่ตกค้างใน“กาล”ไม่ว่าจะเป็นอดีตหรืออนาคต!

นั่นคือ “บุญ”เกิดได้แต่เพียงแค่“ครั้งคราว”ที่มีใน“กาล ปัจจุบัน”หนึ่งๆเท่านั้น แล้วก็ไม่มี“บุญ”ตกค้างอยู่ในที่ไหน ของ “กาล”เลยไม่ว่า“อดีต”หรือ“อนาคต”

แม้แต่“ปัจจุบัน”ก็เกิดเฉพาะในแต่ละ“ขณะ”ของปัจจุบันแค่นั้นด้วย หากพ้น“ขณะ”ของปัจจุบันไปแล้ว ก็ไม่มี“บุญ”เกิดหรือตกค้างเหลืออยู่ใน“ส่วนใด”ของ“กาละ”เลย

“บุญ”นั้นมันต้อง“จบ”ลงใน“ตนเอง”

หาก“บุญ”ไม่มีการ“จบ”ลงในตนเองได้สักที แล้วเมื่อไหร่จะ “นิพพาน”กันได้เล่า? ทบทวนดีๆ นะ

คนก็เป็น“อรหันต์”ไม่ได้กันสักที!

ในเมื่อ“นิพพาน”คือ “การสิ้นบุญสิ้นบาป”ของตนเองแท้ๆ ไม่ใช่ของใครนี่!

“บาป”ก็ต้องไม่มีอีกแล้วตลอดไป

“บุญ”ก็ต้องไม่มีอีกแล้วตลอดไป

(๕๘๗) ย้อนมาเรื่องของอรหันต์ ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”อีกที!

อรหันต์ คือ ผู้ที่“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปรกซ์โณ)”เด็ดขาดแล้ว แม้ตนเองจะยังดำรงชีวิตอยู่ใน“กาละ” ยังไม่“ทำกาละ”ชนิดที่ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน(การตายของอรหันต์และโพธิสัตว์หรืออมตบุคคลเป็นที่สุดท้ายไม่มีส่วนเหลืออะไรอีกเลย)” ให้แก่ตนเองคือ “กายัสสเสททา(ร่างกายแตกตาย) ปรัมมรณา(ตายหลังจากการแตกของกาย และหลังจากตายของจิตที่จบสุดทั้ง ๒ ครบพร้อม)”

ผู้ยังไม่เข้าใจว่า“บุญ”นั้นมันสิ้นสุดกันในทุก“ปัจจุบันขณะ”ของ“กาล”เท่านั้น ก็ได้เป็น“อรหันต์”สักที

“บุญ”จะ“ยาว”ออกไปเกินกว่า“ปัจจุบันขณะ”ของ“กาล”ไม่ได้เลย

ผู้ใดเข้าใจผิดไปจากที่ว่านี่ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลุ“นิพพาน”แน่ ซึ่งในทุกวันนี้ชาวพุทธได้เข้าใจผิด-ยึดถือกันผิดๆไปจากนี้กันเกือบหมดแล้ว

ดังนั้นตามข้อ ๑ นี้ก็เห็นชัดได้ว่า ชาวพุทธหรือผู้รู้ในยุคนี้ พากันมีฉันทิภูมิจึงแม้คำว่า“บุญ”อยู่อย่างแท้จริง

เพราะเข้าใจ“บุญ”ตามนัยสำคัญนี้ไม่ได้ จึงหมดโอกาสจะมี

“นิพพาน”

นัยสำคัญที่ว่านี้ คือ “โลกันต”นี่เอง

(๕๘๘) ความหมายของโลกันต! คือสิ้นสุดความวนเป็นที่สุด!

“โลกันต”หมายถึง ที่สุดของโลก นั่นคือ ที่สุดของ“ความวน”
หรือไม่มีอะไรวนกันอีก

โลกันต มาจากคำว่า โลก + อันต

โลก คือ ความวน และอันต คือที่สุด

ดังนั้น เมื่ออะไรก็ตาม ถ้าถึง“ที่สุด” แล้ว มันก็ต้อง“จบ”เป็น
“ที่สุด”

โลกันตจึงสิ้นสุดความวนเป็นที่สุดแล้ว

ผู้“วน”ไม่รู้แล้วสักที ยังวนแล้ววนอีก ก็ไม่มี“ที่สุด”กันสักที
นั่นเอง ที่เป็น“ภพ”ไม่มีวันสิ้นสุด จึงเป็น“นรก”ไม่มีวัน“จบ”

แล้วมันจะ“นิพพาน” คือ ผู้“จบสุข-จบทุกข์”กันเด็ดขาด
ไม่มี“สุข” ไม่มี“ทุกข์”เกิดมา“วน-เวียน”อยู่ในจิตอีกเลยได้หรือ?

**(๕๘๙) ขอภัยที่ต้องอธิบายธรรมะค่อนข้างลึกซึ่งจนเกินฐาน
ที่จะรู้ในใครบางคน!**

ฉบับที่แล้ว ๓๔๗ อาตมายังสาธยายถึงเรื่อง“บุญ”กันอย่าง
ละเอียดพิสดารไปเรื่อยๆ หลายคนอาจจะตามยากแล้ว ก็ต้อง
ขอภัย เพราะพุทธธรรมของพระพุทธเจ้านั้น“ลึกซึ่ง(คัมภีร) เห็นตาม
ได้ยาก(ทุพฺพสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรณฺพโธธา) สงบวิเศษ(สันตา) สุขุมประณีต
ยิ่ง(ปณฺธตา) คิดเอา-เดาเอา-เก้งเอา-ประมาณเอา-ศึกษาเรียนรู้ให้

มากๆเอาเท่านั้น(อดักการจระ)ไม่ได้ เพราะมันละเอียดขั้นนิพพาน
(นิปฺนา) บัณฑิตจริงเท่านั้นที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(บัณฑิตเวทนิยา)”

(๕๙๐) ขอคุณจริงๆ สำหรับผู้เก็บหลักฐานอ้างอิงในเรื่องนี้!

แต่อาตมาก็ต้องขอขอบพระคุณอย่างมากจริงๆ ที่ผู้ได้เก็บ
หลักฐานตรงนี้[๑.“บุญ”นั้นบาสว่า “บุญญ” แปลว่า “ชำระจิตสันดานให้หมดจด”]
ไว้ให้อาตมาได้นำมาใช้อ้างอิงยืนยันกับโลกนับเป็นหลักฐานสำคัญ
ร่วมกับประเด็นอื่นๆ

อาตมามีภูมิรู้เดิมมาแต่ชาติปางก่อนตามที่อาตมาได้ประกาศ
ตนว่าอาตมาเป็น“สยง อภิญา”จริงๆ คือเป็นผู้มี“ความรู้ยิ่งที่เป็น
สัทธิธรรมของพุทธติดตัวเองมาแต่ชาติปางก่อน” เปิดเผยกับ
สาธารณะไปแล้ว ด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ ไม่มั่งกอะไรเลย

และก็จะได้พูดได้เปิดเผยอะไรที่ยังไม่ได้พูดหรือยังไม่ได้เปิด
เผยออกมาอีก

ขอพอสำหรับข้อ ๑. [“บุญ” แปลว่า “ชำระจิตสันดานให้หมดจด”] แค่นี้
ก่อนแล้วกัน

ต่อมาข้อ ๒. ข้อ ๒ นี้แหละที่ชี้ลั้จะในความเป็น“บุญ”ได้ชัด
ลึกอย่างยิ่ง

(๕๙๑) อธิบายข้อ ๒ ต่อ.....บุญญาปาปริกฺขิโณ ลินฺนบุญลินฺนบาป ความหมายลึกซึ้งจริงๆ!

ข้อ ๒. นี้คือ “บุญญาปาปริกฺขิโณ” คำความนี้แปลเป็นอื่นไม่ได้
ต้องแปลว่า “ลินฺนบุญลินฺนบาป” ใครจะเบี่ยงบาลีก็ยากยิ่งแล้ว

พระพุทธเจ้าก็ตรัส หรือแม้อรหันต์องค์อื่นก็พูด ว่า เป็นผู้“ล้นบุญ
ล้นบาปแล้ว”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ และในสูตรอื่นๆ อีกมาก)

คนผู้ที่ยัง“ทำบาป”ในปัจจุบันได้อยู่เท่านั้นที่จะต้อง“ทำบุญ”
เพื่อกำจัดบาปอยู่

ส่วนคนที่เป็นผู้“ไม่ทำบาป”ได้จริงแล้ว แน่นอนตลอดไป
นิรันดร์ ผู้นั้นไม่ต้อง“ทำ บุญ”อีกแล้ว เพราะ“ตนไม่ทำบาป”อีกแล้ว

หมายความว่า เป็นคนไม่มี“บาป”หรือไม่ทำ“บาป”อีกแล้ว จึง
เป็นคนไม่ต้อง“ทำ บุญ”กันอีกแล้ว และเป็นคนไม่มี“บุญ”เลย

จบเรื่อง“บุญ”กันไปเลยสำหรับคนผู้นี้.....งมัย? ค่อยๆ
ทบทวนนะ

(๕๙๒) ทบทวนคุณสมบัติของ“บุญ”อีกที จำให้ขึ้นใจกันไปเลย!

เพราะไม่มี“บุญ”ใดของใครเลย ที่จะตกค้างไปเป็น“สมบัติ”อยู่
ใน“อดีต”

ขออย่าเข้าใจว่า“บุญ”เกิดได้เป็นได้แต่ใน“กาละปัจจุบัน”เท่านั้น
“บุญ”มิไม่ได้ หรือเกิดไม่ได้ในอดีต ยิ่งในอนาคต ยิ่งไม่ต้องพูด
ถึง

คนผู้สิ้นกิเลสแล้วสนิทก็ไม่มี“บุญ”อีก

พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ หรือพระโพธิสัตว์จึงชื่อว่า“ไม่มี
บุญ”อย่างสิ้นเนื้อประดาตัวจริงๆ สมบูรณ์แบบที่สุด

อย่า“หลงผิด”หรือมีฉันทิภูฏิกัณอยู่ว่า “บุญ”นั้น“มีอยู่”ได้
นอก“ปัจจุบัน”

ใครจะให้“บุญ”เป็น“สมบัติ”สะสมไว้ใน“อดีต”ไม่ได้เลยเป็น

อันขาด

“บุญ”มิได้ใน“อดีต”ใดๆ เป็นเด็ดขาด
ส่วน“อนาคต”นั้นแน่นอน ยังไม่มีแน่ๆ

**(๕๕๓) ผู้หมดสิ้นบาปก็ไม่ต้องมาทำใจในใจอีกต่อไป “กรรม”ทุก
“กรรม”ที่ทำย่อมมีแต่กุศล!**

ดังนั้น ผู้“หมดสิ้นบาปแล้ว” แต่ยังดำรงชีวิตต่อไปอยู่ หรือ
“ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว”เด็ดขาด คือ สัพพปาปัสสะ อกรรมัง ก็ไม่
ต้อง“ทำใจในใจ(มนสิสิโรต)”ของตนให้เป็น“พลังงานบุญ”เพื่อกำจัด
กิเลส(อกุศลจิตหรือบาป)ในตนกันอีกแล้วตลอดไปในวันพรุ่งนี้

ดังนั้น “การกระทำ”หรือกรรมทุกกรรม ของคนผู้นี้จะมีต่อไป
จึงมี“แต่“กุศล” นั่นคือ กุศลลัสสุปสัมปทา แต่ไม่มี“บุญ”อีกเด็ดขาด
เพราะ“บุญ”หมดสิ้นไปแล้ว เป็นคนเสร็จกิจ-จบกิจที่จะ
ต้อง“ทำบุญ”กันอีกแล้ว

“บุญ”นั้นสะสมเป็น“สมบัติ” ที่จะเก็บ “บุญ” ไว้ใน“กาละ”คือ
“อดีต”ไม่ได้

ไม่เหมือน“กุศล”เลย สำคัญในขณะนี้กันทีเดียว เกิด “บุญ”เป็น
“วิบัติ”แต่“กุศล”เป็น“สมบัติ”

ใน“โอวาทปาติโมกข์ ๓”จึงมีคำความว่า“สัพพปาปัสสะ อกรรมัง
กุศลลัสสุปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง” ภาษาก็น่าจะน่าฟังอยู่แท้

**(๕๕๔) “บุญ”เป็นพลังงานที่จิตสร้างได้แต่สะสมไม่ได้ ติดตาม
ไปก็ไม่ได้!**

แม้“บุญ”จะเป็น“พลังงานที่จิตสร้างได้” แต่ก็ไม่สามารถจะ
สะสม“พลังงานบุญ” ให้เป็น“สมบัติ”เก็บไว้ใน“อดีต” เพื่อตนเองที่
เป็นเจ้าของ“บุญ”จะได้ตามไปใช้ใน“อนาคต”นั้นเป็นไปไม่ได้
เด็ดขาด เพราะ“บุญ”มันมีได้แค่ “ปัจจุบัน” และมีได้แต่ละ“ขณะ”
เท่านั้นด้วย

“บุญ”ไม่เคย“มีสะสม”ไว้ในที่ไหนๆ และไม่มี“อยู่”ในใครเกิน
“ขณะ”ปัจจุบันเลย

**(๕๙๕) อธิบายข้อที่ ๓ ต่อ ว่าด้วย ปุญญภาคิยา หรือ ปุญญ-
ภาค...ผู้ได้ส่วนบุญ ผู้มีส่วนบุญ!**

๓. ถ้าใครยังมี“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า“บุญ”เหมือน“กุศล”อยู่ ก็
จะเห็นว่า “ปุญญภาคิยาหรือปุญญภาค” ที่ใช้กับความเป็น“เสข-
บุคคล”ที่แปลว่า ผู้ได้“ส่วนบุญ” หรือผู้มี“ส่วนบุญ” คือ คนที่ได้
ส่วนกุศล” ซึ่งก็เป็น“สมบัติ”อยู่ แต่“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”เลย

“บุญ”นั้น ทำ“วิบัติ(ความฉิบหาย)”แท้ๆ คนที่“ทำบุญ”ได้ผล คือมี
“วิบัติ(ความฉิบหาย)กิเลสออกไป”ได้ เมื่อ“บุญ”ทำงานของบุญเสร็จ
“บุญ”ก็ไม่เหลือความเป็น“บุญ”แล้ว

“บุญ”หมดสิ้นเกลี้ยง ไม่เกิดอีกแล้ว

แล้วคนจะ“ได้บุญ”กันมาจากไหนอีก?

“ผลบุญ”ไม่มีการ“ได้”อะไรมาเลย มีแต่ทำให้กิเลสลดละลงไป
ที่สุด“กิเลสสูญ”!

● จบฉบับที่ ๓๔๔

ฉบับที่ ๓๔๙ สิงหาคม ๒๕๖๒

(๕๙๖) เกรินกล่าวเนื้อความครั้งที่แล้ว เรื่องความลึกล้ำ พิสดารของ“บุญ”!

ฉบับ ๓๔๘ เราได้สาธยายความยอดลึกล้ำพิสดารของคำว่า
“บุญ” กันแล้วๆ เล่าๆ อย่างน่าทึ่งจริงๆ เพราะเป็น“ความตรัสรู้ที่ยิ่ง
ใหญ่”มากของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉบับที่แล้วเราจบลงที่ปริเฉทท้ายว่า

“ผลบุญ”ไม่มีการ“ได้”อะไรมาเลย มีแต่ทำให้กิเลสลดละลงไป
ที่สุด“กิเลสสูญสิ้น”

เมื่อ“กิเลสสูญ”แล้ว“บุญ”ก็“สูญ”ไปด้วย เราก็เป็นผู้หมด
“บุญ”ตลอดกาล เช่น อรหันต์คือผู้สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปรกติ)แล้ว
แล้ว “บุญ”ในวิบากจิต”ของเราที่ไม่มีอีกแล้ว อยู่ใน“อดีตวิบาก”ก็
ไม่มี ยิ่งใน“อนาคต”ยิ่งหมดสิทธิ์จะมี“บุญ”อีกเด็ดขาดนี้ สำหรับ
อรหันต์โพธิสัตว์ชั้น ๔ เป็นต้นไป

“บุญ”จึงไม่เป็นภาวะของ“วิบาก(ผลของกรรม)”สะสมอยู่ในที่
ไหนๆ เลย ไม่ว่าในภพอดีตไหนๆ ในชาติอนาคตใดๆ ก็ไม่มีทั้งนั้น

“บุญ”เป็นพลังงานที่มันมีภาวะออกมาทำหน้าที่ใน“ปัจจุบัน
ชาติ(ภพชาติ)”เท่านั้นผ่าน“ปัจจุบันชาติ”นั้นแล้ว ไม่มี“บุญ”จะปรากฏ
ในที่ไหนอีกเป็นเด็ดขาด

หาก“บุญ”สำเร็จในกิจของ“บุญ” เสร็จหน้าที่หรือเสร็จกิจใน
“ปัจจุบันชาติ”นั้นๆแล้ว “บุญ”ก็ไม่ปรากฏในที่ไหนๆ

“บุญ”ไม่มีภาวะ“ปาตวิบาก” หมายถึง ความว่า “ไม่มีผลของ

กรรมที่เป็นตัวตนตกค้างเป็นผลแห่งตนเอง”เลยในที่ไหนๆ

(๕๔๗) อธิบาย“ส่วนบุญ”อีกที หมายถึงการทำกิเลสให้ จางคลายได้บางส่วนแล้ว!

แม้ความเป็น“ส่วนบุญ” ก็คือภาวะที่สูญ“เสียไป” คือ“ภาวะ
กิเลสถูกชำระออกไปเป็นส่วนๆ” กิเลสยังไม่สิ้นเกลี้ยงไปหมดทุก
ส่วนของกิเลสทั้งหมดของตน

ดังนั้น ผู้“ลัทธิปฏิรูป”เท่านั้นที่จะเข้าใจในคำว่า “ส่วนบุญ”ที่
บาลีคือ ปุญญภาค หรือปุญญภาคิยะ ซึ่งหมายถึง คนผู้สามารถ
ทำให้กิเลสจางคลายไปได้“บางส่วน” ยังไม่หมดสิ้น“อาสวะ”บริบูรณ์
เรียกว่ายังมี“สาสวะ” คนผู้นี้คือ “เสขบุคคล” ผู้มี“ส่วนบุญ” นั่นคือ
ผู้“ลดกิเลสไปได้บางส่วน”

แต่ไม่ใช่“ผู้ได้อะไรมาใส่จิตตนเลย”

(๕๔๘) เสียไปคือกิเลสหายไปจากตน!

มีแต่“จิต”เสียออกไป “อกุศลจิต”ถูกชำระออกไปโดยตรง
“บุญ”ทำให้“จิต”ไม่มีกิเลส หรือทำให้“จิต”สะอาดขึ้นๆแท้ๆ
เป็นผู้“เสียไป-หายไปจากตน”ต่างหาก

(๕๔๙) กรณี จบบุญ-สิ้นบุญ!

ส่วนคนที่สามารถทำให้กิเลสหมดสิ้น คือ “กิเลสหมดทุกส่วน”
ก็“อาสวะ”หมดสิ้น

ผู้นี้ก็“จบบุญ-สิ้นบุญ” เป็นผู้ไม่มี“บุญ” ใดๆอีกแล้วสำหรับตน

แม้แต่ปัจจุบัน โดยเฉพาะอดีตนั้นไม่เคยมี“บุญ”ตกค้างสะสมเลย
สักส่วน ยิ่งอนาคต ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เพราะ“อดีต”กับ“อนาคต”นั้น ไม่เคยมี“ส่วนบุญ”อยู่ใน
“อดีตกาล-อนาคตกาล”ใด

ไม่มีส่วนของ“บุญ”ใดที่ตกค้างในจิตให้เรียกว่า “ที่ได้มา”
หรือ“มี”เลย ยิ่งเมื่อ“สิ้นบุญ”แล้ว เพราะ“บาป”ไม่เกิดต่อไปอีกแล้ว
ในจิตของตน “บุญ”ก็ไม่มีอีกเลยที่จะปรากฏขึ้นในจิตแม้ใน“ปัจจุบัน
ชาติ”ใดอีก

“ความสูญญ”อย่างเที่ยงแท้(ฉัจจ)ยังยืน(ฐวัง)ตลอดกาล(สัสสตะ)ไม่
แปรเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง)ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง)ไม่กลับ
กำเริบ(อสังกุปปัง)

“จิต”จึงเป็น“นิพพาน”หรือ“สูญญตา” เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ไม่มี
“บุญ”เวียนวนไปมา

**(๖๐๐) หาก“บุญ”ยังมาวนมาเวียน หรือตกค้าง จะมีภาวะ
นิพพานได้อย่างไร?**

ถ้าขึ้น“บุญ”ยังเวียนวนได้ หรือตกค้างอยู่ในที่ไหนๆได้ แล้วจะ
ชื่อว่าภาวะ“นิพพาน”ที่เป็น“สูญญ”ตลอดกาลนิรันดร์ ได้อย่างไร?

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖-๒๕๘ หากผู้ใดยังเข้าใจ
“บุญ”ไม่ล้นมาทมิฬ อยู่ มันก็จะไม่ตรงตามที่มีคำตรัส แน่นนอน

(๖๐๑) อย่างไรจึงจะเป็น “เสขบุคคล”!

คนที่สามารถกำจัดกิเลสของตนได้บ้าง เป็น“บางส่วนแล้ว”นั้น

แต่ยังไม่หมดสิ้น“อาสวะ” เรียกคนผู้นี้ว่า ยังเป็น“เสขบุคคล”

เป็นผู้มี“สัมมาทิฐิ”แต่ยังเป็น“สาสวะ” นี้อย่าง ๑ เพราะกำจัดกิเลสได้บางส่วน ยังไม่หมดสิ้น“อาสวะ”ไง!

ผู้หมดสิ้น“อาสวะ”จึงจะเป็น“อเสขบุคคล” ถึงขั้น“อรหัตต์”

ดังนั้น “เสขบุคคล”ผู้ยังมี“สาสวะ”อยู่ต้องแตกต่างจากผู้กำจัดกิเลสได้อย่างหมดสิ้น“อาสวะ” เป็น“อนาสวะ”แน่ๆ

(๖๐๒) “เสขบุคคล” คือผู้เริ่มทำบุญ(กำจัดกิเลส)!

ผู้“เสขบุคคล”ก็คือ ผู้“เริ่มทำบุญ”เป็น กำจัดกิเลสให้ลดลงจากหลายลงไปได้จริง ตามลำดับ เป็นส่วนๆ ไป แต่ยังไม่หมดสิ้น“อาสวะ”นั่นเอง จึงชื่อว่า“เสขบุคคล”อยู่ และแน่นอนก็ต้องเป็นผู้มี“สัมมาทิฐิ”แล้ว

ผู้ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”เลย หรือ“มิจฉาทิฐิ”เต็มอยู่นั้น เป็น“เสขบุคคล”ไม่ได้แน่ๆ

(๖๐๓) เสขบุคคล = สาสวะ อเสขบุคคล = อนาสวะ!

ต้องผู้“ทำบุญ”เป็น ถูกตรงสัมมาทิฐิ จึงจะได้ชื่อว่า“เสขบุคคล” ผู้เป็น“สาสวะ”

“ทำบุญ” คือกำจัดกิเลสออกไปจากจิตได้ เริ่มเป็น“เสขบุคคล”แล้วเจริญขึ้นๆ จนกว่าจะหมด“สิ้นอาสวะ” นั่นจึงจะเป็นผู้มี“สัมมาทิฐิ”ที่เป็น“อนาสวะ” จึงจะถึงขั้น“อเสขบุคคล”หรือ“อรหัตต์” เป็นคนผู้“สิ้นบุญ”คือ “บุญญปริกษิณ”

(๖๐๔) ลี้นบุญ = อรหันต์ มีบุญ = ยังมีกิเลส!

ผู้“ลี้นบุญ(บุญบุญปริกขิณ)”ก็คือผู้“ลี้นบุญลี้นบาป(บุญบุญบาปปริกขิณ)
ครบ จบ “อรหันต์”

คนที่ยังไม่“ลี้นบุญ”คือ คนที่ยัง“ไม่หมดลี้นบาป”เกลี้ยงสนิท
แท้ คนยังไม่เป็นอรหันต์ คนที่ยังต้อง“มีบุญ”คือ คนยังมีกิเลส

คนผู้ยังมี“กิเลสหรืออกุศลจิต”อยู่ ยังกำจัดไม่หมดลี้น“อาสวะ”
ยังมีเศษธุลีกิเลสเหลืออยู่เท่านั้น ที่ยังต้องอาศัยพลังงานที่ต้องทำ
ขึ้นมาในปัจจุบันเป็น“บุญ”เพื่อกำจัด“กิเลสหรือบาปหรืออกุศล
จิต”นั้นๆ อยู่ของตน มันยังจำเป็นต้องใช้“บุญ”ซึ่งเป็น“อาวุธร้าย”นี้
เอง“ฆ่ากิเลส”นั้นๆ ของตนอยู่

(๖๐๕) “บุญ”และ“ฌาน”คืออาวุธฆ่ากิเลส!

อาวุธที่ฆ่ากิเลส หรืออุบายเครื่องออกไม่มีอื่นเลยนอกจาก
“บุญ” และคำว่า“ฌาน”

“ฌาน”คือ“ไฟ”นะ เป็น“พลังงานจิต”ที่มีความพิเศษขึ้น
“โลกุตระธรรม”จริงๆ ตามแบบพุทธศาสนาเท่านั้น ที่เรียกว่า“ไฟ
ปัญญา” หรือศัพท์ตรงๆ คือ“ฌาน” “ฌาน”จึงมีพลัง“เหนือกว่า
(อัคร)”กิเลสแท้ๆที่สามารถ“เผาไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้สำเร็จ

“พลังงาน”ชนิดนี้แล มีในศาสนาพุทธคือ“คุณวิเศษ(อัครมณูสส
ธรรม)”ที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงค้นพบ ตรัสรู้เองโดยชอบ

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”จริงเท่านั้นที่จะทำ“จิตของตน”ให้มี“พลังงาน
จิต”เป็นสัมมาทิฏฐิชนิด“อาริยะ”แบบนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็น“สัมมาทิฏฐิ
๑๐” ดังคำตรัสใน“มหาจิตตาริสกสูตร”

อ่านดูและตีความกันให้แตกฉานเถิด

ใครหมดสิ้นเกลี้ยง“กิเลส”แล้วสนิทแท้ จจริงถึงขั้น“สิ้นอาสวะ”
คนผู้นี้ก็“หมดสิ้นบุญ”

เป็นคนที่ไม่ต้อง“มีบุญ” ไม่ต้อง“อาศัยบุญ-ใช้บุญ”อีกแล้วใน
ชีวิต เพราะกิเลสหมด สิ้นอาสวะแล้วชื่อว่า อรหันต์ คือคนสิ้นบุญ

(๖๐๖) ไม่มีอารยผล ก็ยังไม่เข้าข่าย “โพธิสัตว์”!

ผู้ใดยังไม่มี“อารยผล”แบบพุทธเลย ยังไม่เข้าข่าย“โพธิสัตว์”
ผู้จะเป็น“โพธิสัตว์”นั้นต้องมี“มรรคผล”เกิดขึ้นในใจบ้างแล้ว อย่าง
น้อยต้องขั้น“โสดาบัน”ขึ้นไป

ส่วนผู้มี“ปณิธาน”นั้นคือ ความมุ่งมาดปรารถนา ซึ่งใครๆ
ก็“ตั้งขึ้นในใจ”ได้

“ปณิธาน”ที่มีขึ้นในใจตนเอง ก็เป็นเพียง“ความมุ่งมาด
ปรารถนา(ปณิธาน)” ซึ่งจะตั้งยังงี้ก็ได้ นั่นก็แค่“ความตั้งใจ”ขึ้นในใจ
ยังไม่ใช่“ใจที่มีมรรคผลเกิดแล้ว”

“โพธิสัตว์”คือ ผู้ที่ต้องเกิด“มรรคผลโลกุตระ”ขึ้นในจิต ตั้งแต่
ขั้นโสดาบันขึ้นไป

ต้อง“ทำบุญ”จึงจะมีมรรคผลเกิดในใจได้แล้ว

(๖๐๗) หน้าที่บุญกับหน้าที่ระเบิดปรมาณู...เสร็จกิจก็สลายสิ้น!

“บุญ”เหมือนระเบิดปรมาณู เมื่อมันทำหน้าที่“ระเบิด”เสร็จกิจ
ระเบิดปรมาณูลูกนั้นก็สลายสิ้นไป ไม่เป็นลูกระเบิดลูกนั้นอีก

ลูกระเบิดทำหน้าที่ระเบิดแล้ว ก็ไม่เหลือ ไม่สะสมตนเองฉันใด

“บุญ”ที่ทำหน้าที่จบแล้ว ก็ไม่สะสมตนเองฉันเดียวกัน ฉะนั้น

“บุญ”มันไม่สะสมอยู่ในที่ไหนๆเลย

“บุญ”เกิดในปัจจุบัน และทำหน้าที่ในปัจจุบันกาล จะทำได้
เสร็จหมดหรือไม่หมด “บุญ”ก็เกิดมีขึ้นในปัจจุบันนั้นๆ เท่านั้น

“นอกปัจจุบันขณะ” ไม่มีบุญ

“นอกปัจจุบัน”จะเกิด“บุญ”ไม่ได้เลย

“บุญ”เกิดได้ใน“ทิฏฐกาล”เป็น“ทิฏฐธรรม”คือ “ปัจจุบันชาติ”
เท่านั้น

(๖๐๘) นี่คือการกิจของ“บุญ”!

“บุญ”เกิดใน“ปัจจุบันนั้นๆแล้วเสร็จ” จะทำหน้าที่กำจัดกิเลส
ได้หรือไม่ได้ก็ตาม พอจบปัจจุบันนั้นๆแล้ว ก็จบตนเอง แต่ละ
ครั้งคราว “บุญ”ไม่สะสมในที่ไหนๆเลย

เพราะ“บุญ”ไม่ใช่สสารหรือพลังงานที่สะสมเลย จึงสามารถ
เป็น“นิพพาน”สูญสิ้น”สนิทได้จริง มีที่จบแท้

เพราะ“บุญ”เคลื่อนไปอย่างเดียว เป็น “เส้นทางตรง”แน่วแน่
ไม่มี“เส้นทางโค้ง”เอนเลย “บุญ”ไม่“วน”จึงจบสิ้นเกลี้ยงได้ จึง
สูญสนิทนิรันดรจริง จึงจะชื่อว่า“นิพพาน”

คุณสมบัติหนึ่งของ“นิพพาน”คือ“สูญ”

นั่นคือ “ไม่มีเทว”คือ “ไม่มีสุขไม่มีทุกข์” ได้อย่างสิ้นสุข-สิ้นทุกข์
จึงเป็น“สูญ”ชนิดถาวรยั่งยืนตลอดกาลนิรันดร

หรือ“ดับเทว”ได้สนิทแน่นอนนิรันดร

เพราะศาสนาพุทธสามารถทำ“เทว”คือ“ธรรมะ ๒”ได้แก่

“สุข-ทุกข์”ให้ดับสิ้นหายสาบสูญไปจากจิตใจเราสำเร็จได้จริง
นิรันดร์

ขณะนี้แล “โลกุตระธรรม”คุณวิเศษแท้ ที่เรียกว่า“อุตตริมนุสสรธรรม”ยอดเยี่ยม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”เกินกว่าคนสามัญปุถุชนแท้
เห็นมัยว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มี “นิพพาน”กันตรงไหน?

(๖๐๙) นิพพานคือการดับ“เทว”!

“นิพพาน”คือ ความดับ“เทว”นี้แหละยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะ
“เทว”เป็น“สิ่งยิ่งใหญ่”ที่สุดจริงๆ ตามที่ชาว“เทวนิยม”แท้ๆเองก็
ยอมรับนับถือ“เทว”กันจริงๆ ไม่ผิดหรอก

แต่“เทวนิยม”เอง ไม่สามารถเรียนรู้ความเป็น“เทว”ให้ได้
เพราะไม่มีทฤษฎี“รู้จัก” “เทว”ที่ยิ่งใหญ่ได้แท้ด้วย“การลัမ်ผัส”นี้เอง
“เทว”ที่ยิ่งใหญ่ปานใด จึงเป็นสิ่งลึกลับอยู่ สำหรับผู้ไม่ลั่มมา
ทฤษฎีใน“เทว”

(๖๑๐) ไม่ประจักษ์แจ้งเทวเพราะไม่มีลัမ်ผัส เพราะแยกแยะ ไม่เป็น!

ดังนั้นศาสนาที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว” ด้วย“การลัမ်ผัส”ความ
เป็น“เทว”เลย หรือแม้จะ“ลัမ်ผัส”แล้วแต่ถ้าตีแตกแยกแยะ“เทว”
ไม่ได้อยู่ตราบใด ก็ไม่สามารถทำให้“เทว”กลายเป็น“สูญ”ไป ก็ไม่มี
“นิพพาน”นิรันดร์ อยู่ตราบนั่น

(๖๑๑) ทฤษฎีธรรมนิพพาน ทฤษฎี...นิพพาน ต้องมีในกาละ

ปัจจุบัน!

“ทฤษฎี”หรือ“ทฤษฎี”ของพระพุทธเจ้าที่จะมี“นิพพาน”นั้นต้องมีใน“กาละปัจจุบัน” ซึ่งพยานุชนะก็ว่า “ทฤษฎีธรรมนิพพานทฤษฎี”

นอก“ปัจจุบัน”ทำนิพพานไม่ได้

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทั้งปวงไม่มี“ปัจจุบัน” เพราะการหลับตาเข้าไปอยู่ในภายใน“ภพ”คือ “ภวังค์”นั้น มีแต่“ส่วนอดีตกับส่วนอนาคต” เท่านั้น มันไม่มี“ส่วนปัจจุบัน”ที่ครบ“อาโลก”

“ทฤษฎีธรรม”แปลว่า ธรรมอันตนเห็นแล้ว, ปัจจุบันชาติ, โลกนี้, ผู้มีธรรมอันตาเห็นแล้ว, สิ่งที่ย่อมเห็น(ด้วยตา), สภาวะหรือสิ่งที่เห็น

“บุญ”ก็ดี “นิพพาน”ก็ดี จึงเป็น“เรื่องของ“ทฤษฎีธรรม” ไม่มีนอก“ทฤษฎีธรรม”

เราได้สาธยาย“บุญ”ประณิตละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก ซึ่งจะกล่าวทั้งที่ได้กล่าวมาแล้วก็ขยายต่อ ยอดออกไปๆ

(๖๑๒) เมื่อจับรายละเอียดไม่ได้ ก็ารู้สึกว่าพูดแต่เรื่องวนซ้ำ!

ผู้ที่รู้สึกว่ามีแต่พูดวนซ้ำ ผู้ที่เห็นนัยละเอียดที่ขยายจากเดิมออกไปไม่ได้ ก็ารู้สึก“วน”ซ้ำอยู่ที่เดิม หรือวนไปหาตัวอีก ก็เป็นธรรมดาของผู้ที่“วนก้าวขึ้นสู่ที่สูง”ไปไม่ได้ ก็มีแต่“วงวนเดิม”ซ้ำๆ

บุญ“เกิด-ดับ”กันใน“ปัจจุบัน”ทุกคราไป

“บุญ”เป็น“ทฤษฎีธรรม”เท่านั้น นั่นคือ “ทรงอยู่ในขณะปัจจุบัน” ผ่านปัจจุบันไม่มีส่วนใดๆ ของ“บุญ”ตกค้างทุกคราไป

“ทฤษฎีธรรม”แปลว่า ปัจจุบันชาติ นั่นคือ ภาวะที่ทรงอยู่เพียงปัจจุบันนั้นๆ เท่านั้น

หมดสิ้นปัจจุบันนี้ไปแล้วภะวะนั้น “สิ่งนั้น”ไม่มีอยู่ใน“สมัย”
แห่งกาละกันอีก

(๖๑๓) มาลองวนซ้ำ คุณสมบัติของ“บุญ”อีกที!

“หมดสมัย”คราใด “บุญ”ก็ไม่มีครานั้น

“บุญ” สะสมใส่ตนเป็น “สมบัติ” ไม่ได้

“บุญ”เป็น“ของตน”ไม่ได้ด้วย

“บุญ”เป็น“พลังงาน”ที่ผู้ทำ สามารถทำให้เกิดขึ้นใน“ปัจจุบัน”
นั้นๆได้ เท่านั้น

“บุญ”เป็น“เพชรฆาต”แท้ๆ

“บุญ”เป็นสิ่งที่คนใดๆก็ไม่น่ามีเลย

และ“บุญ”ก็ไม่ใช่ภาวะที่มนุษย์จะให้มันตกค้างเป็น“สมบัติ”อยู่ในตนได้เด็ดขาด ผู้ยังไม่เข้าใจ“บุญ” จึงหลงต้องการ“บุญ”อยู่ อย่างสะสม“บุญ”เพราะมีจิตภิกขุคิดว่า “บุญ”

● จปฉบับที่ ๓๔๙

ฉบับที่ ๓๕๐ กันยายน ๒๕๖๒

(๖๑๔) เกร็งกล่าวย้อนหลัง ว่าด้วยคุณสมบัติของ“บุญ”!

ฉบับที่ ๓๔๙ เราได้พูดถึง ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ จะยังอยากได้“บุญ”อยู่แน่นอน

แต่เรากำลังอธิบายให้เห็นแจ้งว่า “บุญ” ไม่ใช่“สมบัติ”ที่มนุษย์ควร“อยากได้-อยากมี” เลย เพราะ“บุญ”มันเป็น“วิบัติ”แท้ๆ

“บุญ”มิใช่“สมบัติ”ที่คนควรมิเลยจริงๆ

และ“บุญ”ก็“อยู่ในคนผู้ใดไม่ได้”ด้วย

เพราะ“บุญ”เป็นพลังงานที่มี“หน้าที่”ชำระกิเลสในขณะที่“ปัจจุบัน”นั้นๆเท่านั้น

“บุญ”จะไม่มีใน“อดีต” และมีไม่ได้ใน “อนาคต” บุญเป็น“พลังงานเฉพาะปัจจุบัน”

เกิดในปัจจุบัน -ดับในปัจจุบันนั้นๆ

(๖๑๕) จะเกิด“บุญ”ต้องทำใจในใจเป็น ณ กาลปัจจุบัน!

คนผู้มีชีวิตเป็นๆ เท่านั้นที่จะ“ทำใจในใจ(มนสิการิต)”ของตนใน “กาลปัจจุบัน”ของโลกให้เป็น“บุญ”ทำหน้าที่ชำระกิเลสได้ ถ้าไม่รู้ก็ชำระไม่เป็น หรือรู้แล้วบางครั้งก็ชำระไม่ได้เลย หรือบางครั้งชำระได้บ้าง หรือบางครั้งชำระได้สำเร็จเป็นบางส่วน(บุญภาคิยะ คือ กิเลสบางส่วนได้ถูกชำระออกไป ยังมีกิเลสอีกที่เหลือ)

ผู้ทำ“บุญ”สำเร็จก็เป็น“อรหัตตผล”

ทำ“บุญ”มีผล ไม่ใช่“ได้”อะไรมาเลย

(๖๑๖) “บุญ”คือการเสียกิเลสออกไป! สิ่งที่เหลือไว้คือจิต สะอาด!

ตรงกันข้ามเรา“เสียไป”ต่างหาก คือ “เสียกิเลส”ออกไป จากจิต จิตของเราบางส่วน(อกุศลจิต)จางไป ลดไป เรียกด้วยโวหารว่า“มีส่วนบุญ” ซึ่งหมายความว่า“เสียไป”นะ

“เสีย”ความเป็นกิเลสหรืออกุศลจิตไป

จิตที่เหลืออยู่ เป็นจิตที่สะอาดขึ้น

ไม่ใช่ได้อะไรเพิ่มเข้ามาใส่จิตตนเลย

“บุญ”เป็น“พลังงาน” ไม่ใช่“สสาร”

(๖๑๗) “บุญ”คือพลังงานจิตที่รวมตัวกันทำหน้าที่ เสร็จภาระกิจก็หายไป!

“บุญ”เป็นพลังงานจิตที่รวมตัวกันขึ้นเพื่อทำ“หน้าที่”ในปัจจุบัน”นั้นๆแล้วหายไป ซึ่งไม่“จับตัวกัน”อยู่ต่อไปเกินกว่า “ปัจจุบัน” เป็นอันขาด

เพราะฉะนั้น ใครเข้าใจคำว่า“บุญ” ผิดไป คือ ยังมีฉันทวิภูติ ในคำว่า“บุญ”อยู่ ก็ทำ“บุญ”ไม่มีผล(นัตถิ) หรือแม้มี“ผล”แต่เป็น “มิฉนาผล” คือ ผลเป็น“โลกียผล(เสริมเพิ่มกิเลส)” ไม่ใช่เป็น“โลกุตระผล (ลดกิเลส)”

(๖๑๘) อธิบายสังลาคุณสมบัติของ“บุญ”อีกสักรอบ!

“บุญ”เป็นพลังงานพิเศษแสนเก่งที่“อารยชน”ผู้“สัมาทิภูติ”เท่านั้นที่สามารถ“ทำใจในใจตน(มนสิการัตถิ)”ให้มันทำหน้าที่ชำระกิเลส

ในปัจจุบันกาลหนึ่งๆได้ และพอจบปัจจุบันนั้น-เสร็จปัจจุบันนั้นลง
คราใด “บุญ”ก็หายไปในครานั้น

บุญ“ไม่เป็นตัวตน” บุญเป็น“พลังงาน”

“บุญ”ไม่จับตัวกันเป็น“มวลสาร”

“บุญ”เป็น“พลังงาน”ถ่ายเดียวเท่านั้น“บุญ”ทำ“หน้าที่”
พลังงานเสร็จลงแต่ละครั้งแต่ละครา ก็“จบตัวเอง”ลงทุกปัจจุบัน
นั้นๆ

นอกปัจจุบันไปแล้วจะไม่มี“บุญ”อยู่ในจิตใด อยู่ในกาลใด อยู่ใน
สถานที่ใด อยู่ในวัตถุใด เป็นอันตราย หรืออยู่ในคนผู้ใดเลย

“บุญ”เกิดได้-เป็นได้แต่ในกาลปัจจุบันเท่านั้น ทำความเข้าใจ
ในภาวะ“ปัจจุบัน”กันให้ได้ว่า “กาละ”ของ“ปัจจุบัน”จะไม่ผ่าน
“กาละ”ล่วงไปถึงขีดที่เป็น“อดีต”เป็นอันตราย

“บุญ”ไม่มีอยู่ใน“อดีต”ใดๆเลย

ยิ่งใน“อนาคต”ยิ่งไม่ต้องพูด เพราะกาละหรืออะไรก็ยังไม่
เดินทางไปถึง

ถ้าพลังงาน“บุญ”ไม่จบตัวเองในตัวเองแล้วไซ้ ภาวะ
“นิพพาน”ก็ไม่มีในโลก

“บุญ”จึงมีคุณสมบัติพิเศษที่สุดตรงนี้เอง ตรงที่มีหน้าที่กำจัด
กิเลสเท่านั้น ไม่มีกิจอื่น หน้าที่อื่นใดเลย

เมื่อ“บาป”ของผู้นั้นหมดสิ้นไปสนิท ไม่มี“บาป”เกิดขึ้นในใจ
ผู้นั้นอีกเลยไม่ว่า“กาละ”ใดๆ “จบกิจ”นิรันดร์

ดังนั้น เมื่อ“บาป”หมดสิ้นไปจากจิตคนผู้นั้นเด็ดขาด
ไม่มี“บาป”เกิดในจิตผู้นั้นได้อีกเลยตลอดกาลนิรันดร์ คนผู้นี้ก็

มี“บุญ”ผ่านไป

(๖๑๙) เมื่อบาปหมดสิ้น “บุญ”ก็หมดไป!

ถ้า“บาป”หมดสิ้นไปจากจิตคนผู้ใดแล้วสนิทเด็ดขาดตลอดกาลนิรันดร์ คนผู้นี้ก็ไม่ต้องมี“บุญ”มาใช้งาน“ฆา”ก็เลสกันอีกไง!

เมื่อ“บาป”หมดสิ้นเด็ดขาดจริงๆ ไม่ มี“บาป”ใดเกิดอีกในจิตผู้นี้ได้อีกแท้ๆแล้ว

“บุญ”จึงไม่ต้องเกิดในจิตคนผู้นี้อีกเลยไง! อย่า“วน”ไม่รู้จัก“จบ”กันสักทีสิ!

“จบ”ให้เป็น“จบ”กันเสียบ้าง!!!!

“บุญ”มีลักษณะพิเศษจริงๆ วิเศษสุด

ถ้า“บุญ”ไม่หมดสิ้นไปจากจิตเด็ดขาดได้จริง ไม่เกิดอีกเด็ดขาดแท้ ยัง“วนแล้ววนเล่า”อยู่ไม่รู้เสร็จ แล้วเมื่อไหร่ละ มันจะมีภาวะ“นิพพาน”กันสักที..?!!!!

(๖๒๐) “บาป”ยังไม่หมด “บุญ”ก็ยังต้องมีภพมีชาติอยู่!

เพราะถ้า“บุญ”ยังเหลือ หรือยังวนไป“มี”ขึ้นได้อีก “บุญ”ก็ยังเป็น“ภพ”ที่จะเกิด(ชาติ)ต่อไปอีกได้อยู่ ไม่หมดภพ-ไม่หมดชาติสักทีกันเท่านั้นเอง ก็เท่ากับ“วน”ไปกำจัดที่ยังจะ“มี”อยู่อีกไม่มี“จบ”

จึงเป็น“นิพพาน”ไม่ได้สักที เพราะ“วน”

ดังนั้น “อรหันต์”ทุกคนจึงเป็นผู้“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปรกษิณ)”สนิทจริงจบ

ไม่มี“วน” แม้ท่านจะเป็น“โพธิสัตว์”อีกต่อไป ท่านก็จะ“คม-

แม่น-ชัด”ในตนเองได้ ละเอียดลึกซึ่งจริง ไม่ต้องไป“คิด”แทนท่าน
เพราะมันเป็นภูมิของท่านแต่ละคน
ส่วนคุณยังเป็น“อจินไตย”อยู่

(๖๒๑) พุดถึง“อจินไตย”กันบ้าง!

“อจินไตย”คือ ผู้ยังไม่มี“ภูมิรู้-ภูมิธรรม” เพียงพอที่จะรู้ เพราะ
ผู้นี้ยังไม่บรรลุภูมินั้นๆ

“อจินไตย”เป็น“ภูมิรู้-ภูมิธรรม”ของผู้ที่เลย“อรหันต์”ไปจึงจะ
พอศึกษา“อจินไตย” กันรู้เรื่อง

คนที่ภูมิต่ำกว่า“อรหันต์”จะพูดความเป็น“อจินไตย”กันยังไม่รู้
เรื่องได้แท้จริง

จะรู้ได้เพียง“ตรรกะ”หรือ“ปรัชญา”เท่านั้น เพราะยังไม่มี
“สภาวะธรรม”ที่แท้ในจิตใจตนเกิดได้เป็นได้ จึงได้แค่“คาดคะเน”

เช่น คำว่า“บุญ”นี้แหละ เป็นต้น ที่พูดกันแล้วกันอีกก็ยังไม่เข้าใจ
กันยากแสนยาก แต่ก็ต้องฟังแล้วไตร่ตรองอีก และต้องปฏิบัติให้
บรรลุผล

เห็นมั้ยว่า คัมภีรา-พุทธสา-ทุรุษโพธา-สันตา-ปณิธา-อติกกา
วจรา-นิปยุนา-ปณติตเวทนิยา แน่แท้ จริงๆ

(๖๒๒) ยังมีคำอื่นอีกมากมายที่อาตมาโพธิรักษ์ต้องพุดซ้ำ พุดซากต้องอธิบายแล้วๆเล่าๆ!

และยังมีคำอื่นอีกหลากหลายมากมายที่อาตมาจะต้องพุดซ้ำ
พุดซาก อธิบายแล้วอธิบายอีกกันอยู่ โลกุตระนี้“ลึกซึ่ง-เห็นตามได้

ยาก-รู้ตามได้ยาก-สงบชนิดวิเศษยิ่ง-สุขุมประณีต-รู้จริงไม่ได้ด้วย
การขบคิด-ละเอียดขั้นนิพพาน-บัณฑิตจริงเท่านั้นที่จะรู้ได้จริง”

ตั้งใจศึกษากันดีๆ และปฏิบัติให้เกิดสภาวะจริงขึ้นในตนให้ได้
เถิด แล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะ”จริงที่มีในตนอย่างเป็นของแท้
เป็น“ปลงจัดตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” คือ มันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ใน
จิตตนเองนี่เอง

จึงจะหมดงง หมดสงสัย กันได้จริง

ก็ขออย่าทบทวนสาธยายกันต่อไปอีกในเรื่อง“บุญ”ตัวนี้ เพราะ
สำคัญยิ่งๆในพุทธ ศาสนาอื่นไม่มี“บุญ”แน่นอน

“บุญ”คำนี้ ผู้มีจฉาภิภูมิจึงได้ใช้ทำลายศาสนาพุทธมามากๆ จน
สุดท้ายจะกล่าวจริงๆ

เพราะ“มีจฉาภิภูมิจึง”ในคำคำนี้กันแท้ๆ

**(๖๒๓) แค่ว่าอรหันต์เป็นผู้“ไม่มีบุญ-หมดสิ้นบาป”ก็หัก
แล้ว!**

แม้แค่ความหมายประเด็นว่า อรหันต์นั้นเป็นผู้“ไม่มีบุญ-หมด
สิ้นบุญ” ก็ยากแล้ว ทั้งๆที่มีคำบาลียืนยันว่า“ปุณฺณปาปปริกฺขิโณ”
ยืนยันอยู่ได้ๆแท้ๆ

ยังมีคำสำคัญอื่นๆอีกหลากหลายมากมายทีเดียว ที่ชาวพุทธ
ทุกวันนี้เข้าใจผิดเพี้ยนมีจฉาภิภูมิกันไปไกล ซึ่งมันจำเป็นจริงๆ
ที่อาตมาจะต้องอธิบายความถูกต้องคืนมาให้ได้ ไม่เช่นนั้นมันก็
ไม่สามารถบรรลุมรรคผลแท้จริง เป็น“สัมมาปฏิเวธ”กันได้

(๖๒๔) วงการศาสนาพุทธมีแต่มีฉาผล มีแต่ผลโลกียธรรม!

ดังที่ในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้มันทั้งเสื่อมก็มีให้เห็นจริง
เลวร้ายก็มีให้เห็นอยู่ ทั้งที่มีแต่“มีฉาผล”คือ“ผลแค่โลกียธรรม”แค่นั้น
ก็มีจริงเป็นจริงกันแท้ๆ

ที่พูดนี้ ไม่ได้พูดปล่อย-พูดเท็จ ใช่มั้ย?

ศาสนาพุทธยุคช่วง พ.ศ.๒๕๐๐ นี้ ก่อน ๒๕๑๓ ก่อนอาตมา
จะได้ออกมาบวช มาทำงานเปิดเผยลัทธิธรรมที่“ลัทธิมาติกา”ของพุทธ
ในวงการพุทธศาสนาต่างก็ยิ่งเข้าใจคำว่า“บุญ”อยู่ทั่วไปกันอย่างไร?

ไม่เหมือนที่อาตมาได้เปิดเผยขึ้นมาเนี่ย ใช่มั้ย?

ผู้ที่ได้ติดตามฟังอาตมา หรือยังได้นำไปปฏิบัติตาม จนผู้นั้นเกิด
มรรคผลในตน ก็เลยยิ่งเห็นจริงว่า คัมภีรา-พุทธสา-ทรรุโธธา-
สันตา-ปณิศา-อติกวาวจรา-นิปฏา-ปณติตเวทนิยา กันแท้ๆ..มั้ยะ?

เอาละ มาสาธยายต่อกันดีกว่า

(๖๒๕) สร้างพลังงานบุญ ต้องคนมีปัญญา!

ผู้จะสร้างพลังงาน“บุญ”ให้มีฤทธิ์ยิ่งในจิตตนได้ก็คือคนที่มี
“ปัญญา”

ความรู้แบบ“ปัญญา”นะ ไม่ใช่แค่“เอโก”

“ปัญญา”นี่ก็อีกคำหนึ่ง ที่อาตมาต้องมาไขความลึกซึ้ง-เห็น
ตามได้-รู้ตามได้ยาก-สงบเนียนในลึกล้ำ-คาดคะเนเอาด้วยการ
ขบคิดไม่ได้-ละเอียดเข้าขั้นนิพพานกันจริงๆ-ปณติตตจริงเท่านั้นจึง
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

(๖๒๖) ความรู้แบบปัญญานี้ก็ต้องอธิบาย!

ถ้าไม่มีความรู้แบบ“ปัญญา”ที่เข้าข่าย“สัมมาทิฐิ” ก็ขอยืนยันว่า ปฏิบัติอย่างไร ก็ไม่เป็น“สัมมารรค-สัมมาผล”แน่นอน จะได้มรรคผลที่เป็น“มิจฉามรรค-มิจฉาผล”จริงๆ

ซึ่ง“มิจฉาผล”นี้มันก็มีจริง-เกิดจริง”ในคนผู้ปฏิบัติถึงขั้นแท้ แต่มันก็เป็น“ผล”แบบโลกียะนั้นจึงยังมีฉาทิฐิอยู่ ตามที่มีกันทั่วไป ตามที่เดียรธีย์มีกันอยู่จริงๆ เช่นกัน

จึงติดยึด จึงหลง“ผล”นั้นกันอยู่จริง เพราะมันก็เป็น“ปาฏิหาริย์”ที่เป็น“ผล”ให้ผู้ทำได้เสพลสมสุขสมใสจิตตนจริงเหมือนกัน

(๖๒๗) อาตมาโพธิรักษ์เคยฝึกปฏิบัติมาทั้ง ๒ แบบ! จึงรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด!

อาตมาเองเคยปฏิบัติแบบโลกีย์นั้นมาก่อน เคยมี“ผล”แบบโลกีย์นี้มาแล้ว อาตมาจึงสามารถรู้ทั้ง ๒ แบบ จึงเห็นชัดตัดสินได้ว่าแบบไหนที่ตรงตามคำสอนที่เป็น“พระอนุสาสนี”ของพระพุทธเจ้ากว่ากัน ตรวจสอบพระไตรปิฎกได้ ซึ่งพระไตรปิฎกก็ยังมิให้ตรวจสอบได้อยู่ ผู้สัมมาทิฐิจริงก็จะตรงจริงๆ

ก็เพราะตรงคำสอนในพระไตรปิฎกนี้เอง จึงเรียกว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ไง!

(๖๒๘) อนุสาสนีปาฏิหาริย์คือคำสอนที่พันทุกข์ พันสุขได้จริง!

ความเป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”คือ คำสอน(อนุสาสนี)ที่ตรัสไว้ว่าอย่างไร ผู้ปฏิบัติตามคำสอนนั้นถูกต้อง ไม่ผิดเพี้ยนไปจากความ

หมายของคำสอน ก็เกิด“ผล”สำคัญที่สุดจุดหมายแท้จริงของพุทธคือ “พ้นทุกข์พ้นสุข” เป็นโลกุตระธรรม ซึ่งไม่ใช่เรื่องเก่ง พิลึกก็ก็ก็แปลกประหลาดพิสดารอะไร

อาการ“พ้นสุข-พ้นทุกข์”นี้แหละคือ ฐานแท้ของความเป็น “นิพพาน”

(๖๒๙) ก่อนจะพ้นต้องอ่านเวทนา ต้องอ่านความรู้สึกสุข-ทุกข์ ก่อน แล้วลงมือปฏิบัติ“กรรม”!

และ“อาการที่รู้สึกทุกข์-รู้สึกสุข”นั่นก็คือ“เวทนา” ซึ่งผู้ปฏิบัติจะต้อง“กระทำ”ให้มี“เวทนา”ที่“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”หรือ“อุเบกขา”

ซึ่งจะสำเร็จด้วย“การกระทำ”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้จริงๆ

“การกระทำ” บาลีก็คือ “กรรม”

“กรรม”นี้เองที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตแต่ละอัตตภาพ พฤติกรรมของตณฺเฑาะในความเป็นมนุษย์ธรรมดาสามัญ ถ้าประพฤติเป็นไปสู่ความดี ก็เป็นโลกียภูมิ หากประพฤติเป็นไปสู่ความพ้นทุกข์ สูงสุดถึงขั้น“พ้นสุข-พ้นทุกข์”ก็เป็นนิพพาน ซึ่งเป็นโลกุตระภูมิ

(๖๓๐) อนุสาสณีปาฏิหาริย์ไม่ใช่เรื่องเก่งกาจพิลึก หรือผาดโผน โจนทะยาน!

นี่คือ พระอนุสาสณีหรือคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เรื่อง“เก่งกาจแบบพิลึก” ไม่ใช่เรื่องที่แปลกประหลาดผาดโผนโจนทะยาน เช่น เหาะได้ หายตัวได้ อาวุธฟันไม่เข้า ปืนยิงไม่ออก ซึ่ง

ไปในเชิง“อิทธิปาฏิหาริย์”หรือ“อาเทศนาปาฏิหาริย์”หรือ

หรือหยั่งรู้ใจคน-มีพลังรู้วิเศษหยั่งรู้ฟาดิน ทำนายของหายได้
ทำนายทายทักจิตใจคนอื่นได้ หยั่งรู้ฟาดินอย่างโน้นอย่างนี้ได้ ไปใน
เชิง“อาเทศนาปาฏิหาริย์” เป็นอะไรที่วิถิตถารไปอย่างนั้นเลย

หรือเพ้อๆ ฝันๆไปเป็นการ“ยึด”วิมานลมๆ แล้งๆ จริงๆ จังๆ ให้
เป็น“อุปาทาน”ในจิตใจไปสารพัด เป็นเรื่อง“นรก-สวรรค์”บ้าง
เป็น“จิตว่าง”บ้าง เป็น“นิรมานกาย”ตามแต่จะสมมุติขึ้นเองบ้าง
อันเป็น“นิทาน”เล่าตกทอดกันมา ล้วนคือ“ภพ-ชาติ”ทั้งสิ้น

ถ้าตาม“อนุสาสนี”จะมีใช้แบบนั้นเลย!

(๖๓๑) อนุสาสนีปาฏิหาริย์ต้องทำให้มนุษย์เกิดวาระ ๙ สังคม เกิดระบบสาธารณะ

แต่เป็น“ปาฏิหาริย์”ตามพระอนุสาสนีที่ทรงบรรยายไว้ในพระ
ไตรปิฎกจริงๆ เช่น มี“วาระ ๙”ได้จริง มีสังคม“สาธารณโภคี”ได้
จริง หรือเป็น“คนจน”ได้จริง แต่แม้จนก็มีสะพัดแจกจ่ายช่วยเหลือ
เพื่อแผ่ผู้อื่นได้แท้จริง ไม่มีทุกข์ทรมานอะไรเลย อย่างสุขสำราญ
เบิกบานใจด้วยซ้ำ เป็นต้น

ซึ่งเกิดจาก“การทำใจในใจ”เป็น“บุญ”ชำระกิเลสได้จริง คือ
“โยนิโสมนสิการ”มีผล

● จบฉบับที่ ๓๕๐

ฉบับที่ ๓๕๑ ตุลาคม ๒๕๖๒

(๖๓๒) เกรินกล่าวฉบับที่แล้ว เรื่องฌานต้องมีธาตุรู้ที่เรียกว่า ปัญญา!

ฉบับ ๓๕๐ เราสาธยายมาถึงว่า ผู้มี“ฌาน”แบบพุทธจึงต้องมี“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา” เพราะเป็น“ธาตุรู้โลกุตระ” ซึ่งเป็นธาตุรู้ชนิด“อื่น(อัญญธาตุ)”ที่มันเกินมันพ้นไปจากความรู้แค่“โลกียลััจจะ”คนละทิศทาง

ความรู้โลกียะนั้นเป็นธาตุรู้แค่“เนโก”หรือ“เนกะ”หรือ“เนกา” คือ ความเฉลียวฉลาด ที่ยังไม่ใช่“ปัญญา”

ธาตุรู้ที่เรียกว่า“เนโก”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ลักกาย”ของตนที่เป็น“กายกสิ(กิเลส)”คือ“ตัวตนของกิเลส”ในตนได้เลย

ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องมีปัญญารู้“ลักกาย”

(๖๓๓) ปัญญาตัวแรก“พ้นลักกายทิฏฐิ”! และมีศีลพรตในไตรสิกขา!

นั่นคือ ผู้ที่ไวยาหารชาวพุทธเรียกกันว่า “พ้นลักกายทิฏฐิ”ซึ่งเป็นการ“พ้นสังโยชน”ข้อแรกของ“โลกุตระภูมิ” จึงจะเป็นผู้มี“ปัญญา”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลสในตน(ลักกาย)”แท้จริง คือรู้มัน “พ้นลักกายทิฏฐิ” ซึ่งรู้อย่าง“ล้มมาทิฏฐิ”ชนิดที่ “พ้นวิจิกิจฉา” ด้วย

และต้องเป็นผู้รู้จักวิธีปฏิบัติกำจัดกิเลสด้วย คือ ต้องมี“ศีลพรต”ที่กำจัดกิเลสได้ นั่นคือ“ไตรสิกขา” จึงจะเกิด“ฌาน”แบบพุทธ

ได้ ผู้มี“ธาตุรู้”ที่ยังเป็น“เนโก”อยู่คือ ผู้ยังไม่มี“ธาตุรู้”ที่เรียกได้
ว่า“ปัญญา”ก็ยังไม่“ฉาน”แบบพุทธ มีแต่“ฉาน”หลับตาในภพ

(๖๓๔) “ฉาน”มีทั้งแบบพุทธ มีทั้งแบบเดียรฉัตร!

ไม่ใช่“ฉาน”ที่เดินทางเข้าสู่“ชาครณะ”ที่เป็น“ความตื่น(ชาคร
ณะ)” แต่เป็น“ฉาน”ที่เดินทางเข้าสู่“เสวยะ”ที่เป็น“การนอน” ก็ยัง
เป็นการปฏิบัติเพื่อเดินทางเข้าสู่“ความหลับ”!

ซึ่ง“ฉาน”นั้นมันมีทั้งที่เป็น“ฉาน”ของเดียรฉัตร ที่ต่างรู้
กันง่ายๆพินๆ ทำกันได้ มีกันตื่นเป็นปกติสามัญทั่วไป ที่ไม่ได้
เกิดจาก“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”อันเป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า

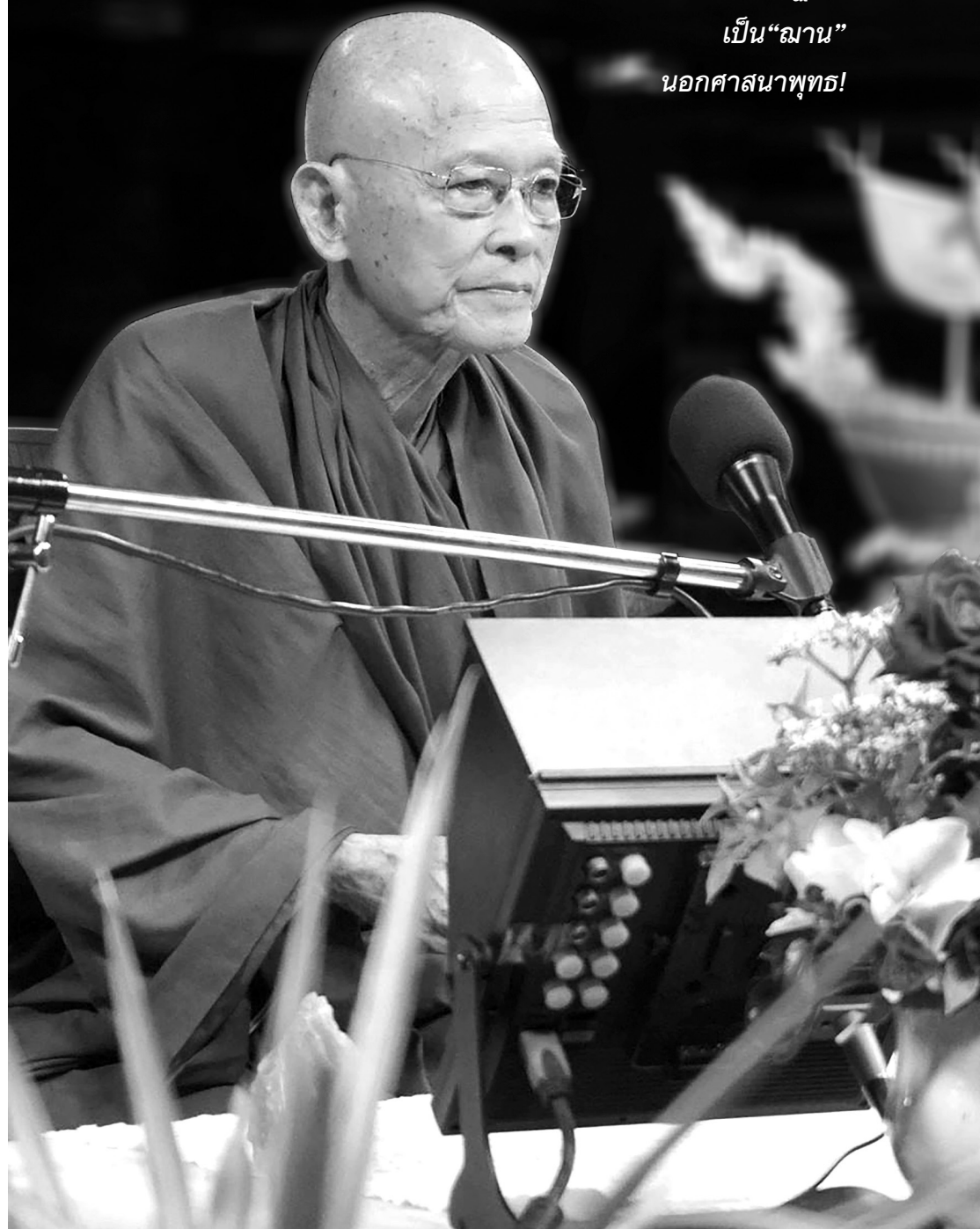
(๖๓๕) ขอยืนยันปฏิบัติแบบหลับตาไม่เข้าหลักจรณะ ๑๕ วิชา ๘ !

“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่ใช่“ฉาน”ที่เป็น“ความตรัสรู้”ของ
พระพุทธเจ้าอยู่ชัฏๆ ซึ่งต้องประกอบด้วย“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”

ซึ่งมันต้องมี“อภิญญาปฏิบัติ ๓”อยู่ในการปฏิบัติตลอดเวลา
ถ้าขาด“อภิญญาปฏิบัติ ๓”เสียก็ไม่ใช่“ปฏิบัติ”หรือ“ข้อปฏิบัติ”ของ
จริง ของแท้ ที่ชอบธรรมตามพระพุทธศาสนา

หากไม่มี“จรณะข้อ ๒-๓-๔” ที่อยู่ใน“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”อัน
เป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า มันก็ไม่ใช่“ของจริง”ของ
พระพุทธเจ้า เพราะมันไม่มี“อภิญญาปฏิบัติ ๓” มันจึง“ผิด”ไป
จากศาสนาพุทธ

“หลับตา”ปฏิบัติ
เป็น“ฌาน”
นอกศาสนาพุทธ!

(๖๓๖) จรณะ ๑๕ เริ่มที่ศีลและอปัณณกปฏิปทา ๓ !

ต้องมี“อปัณณกปฏิปทา ๓”จึงจะเป็น“ของจริง”ของพุทธ
“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็น“ฌาน”นอกศาสนาพุทธ!
เพราะ“ไม่มีกาย” จึงปฏิบัติกัลลักระดมเม็ดแรกก็“ผิด” เริ่ม
ต้น“ลักกายทิฐิ”ก็เผลอรู้จัก“กาย”เพราะ“มิจฉาทิฐิ”เสียแล้ว
“หลับตา”ไม่มี“ปัญญา”รู้“กายของตน(ลักกาย)”ได้เลย
เพราะ“มิจฉาทิฐิ”อยู่แท้ ยังไม่พ้นสังโยชน์เลย แม้แต่
“สังโยชน์ข้อที่ ๑” คือ “ลักกายทิฐิ”

(๖๓๗) เพราะทิฐิเข้าใจ“กาย”ผิดพลาดจึงปฏิบัติ“ฌาน”ไม่ สำเร็จ!

เนื่องจากแค่“ทิฐิ”เข้าใจความเป็น“กาย”ยังไม่ได้นั่นเอง
จึงปฏิบัติ“ฌาน”ไม่เป็นไปอย่างถูกต้อง“ของจริง ของแท้”ที่
ชอบธรรม”กันเลย แม้แต่ตามปกติสามัญของธรรมชาติ คือ
“ภายนอก”มันก็ต้องมาก่อน“ภายใน”เป็นธรรมดา ก็ยังเผลอ
ดังนั้น “ความรู้”ที่จะ“รู้”ของจริง ของแท้ ที่ชอบธรรมตาม
ธรรมดาดั้นๆ แท้ๆยังมีไม่ถูกต้องเลย แล้วจะไปมี“ความรู้”ที่
เป็น“ปัญญา”ได้อย่างไร
ผู้จะมี“ฌาน”ได้นั้น มันต้องมี“ปัญญา”

(๖๓๘) “ปัญญา”เป็นข้อที่ ๗ ของลัทธิธรรม ๗ !

“ปัญญา”นั้นอยู่ในกระบวนการของ“ลัทธิธรรม ๗” ซึ่ง
“ปัญญา”เป็น“ข้อที่ ๗”ของ“ลัทธิธรรม ๗” จึงจะต่อยด้วย“ฌาน

๑-๒-๓-๔” ใน“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“ฌาน”ที่ไม่อยู่ในกระบวนการของ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”จึงไม่ใช่“ฌาน”ของจริงของแท้ ที่ชอบธรรมตามพระพุทธศาสนา

(๖๓๙) ฌานพุทธต้องเริ่มจาก“ศีล”!

“ฌาน”ของพุทธต้องมี“ศีล”เป็นหลักแรกนำกระบวนการให้เกิด“ฌาน” และต้องมี“ปัญญา” มี“วิชชา”เป็น“ธรรมาฐ”ที่จะจัดการประหาร“กิเลส”ได้

“ฌาน”ที่ไม่มี“ธาตุรู้”ชั้น“ปัญญา”จะไม่สามารถ“เผา”กิเลส ถูกตัวตนของ“กายกสิ”

(๖๔๐) อธิบาย“กายกสิ”อีกรอบ!

เพราะความเป็น“กาย”นั้น ต้องมี“ภายนอก”ด้วย

แต่“หลับตา” ไม่มี“ภายนอก” จึงไม่มี“สักกาย”

เมื่อไม่มี“สักกาย” ก็ไม่มี“กายกสิ”ให้กำจัด

“กายกสิ”คือ สิ่งชั่วช้าที่อยู่ในกาย คือ กิเลส คือ กายโทษ = โทษที่อยู่ในกาย นั่นเอง อันเป็น“กิเลสภายนอก”

(๖๔๑) กายกสิ=กิเลสภายนอก จิตตกลิ=กิเลสภายใน!

ต่อเมื่อ“เผากิเลสภายนอก”ได้แล้วก่อน จึงจะเหลือ“กิเลสภายใน”ที่คือ“จิตตกลิ”ไปตามลำดับ

มันไม่มีใครจะบังอาจ“เผากิเลสภายใน”ก่อน แล้วจึงจะออกมา“เผากิเลสภายนอก”กันหรอก มันเป็นเรื่องตลกแท้ๆ

ซึ่งคนที่เข้าใจภาษาว่า “ฌาน” ก็ดี และเข้าใจสภาวะของ “ฌาน” ก็ดี “มิจฉาทิฎฐิ” เอาสุดๆ ก็จะคิดว่าการปฏิบัติ“หลับตา” ก็จะทำจิตให้เกิด“ฌาน”ได้

มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องเพ้อฝัน เพราะ“ฌาน”ที่ไม่มี “กาย”มันจะเกิด“ฌาน”ขึ้นมาไม่ได้

(๖๔๒) ความหลงผิดครั้งยิ่งใหญ่ ดีความ“กาย”หมายแค่ “ร่างกาย” ร่างนี้! ที่มีแต่ “มหาภูต”

ยิ่งหลงผิดไปเข้าใจว่า “กาย”หมายเอาแต่“ร่าง”ที่เป็นดินน้ำ ไฟลมภายนอกเท่านั้น ไม่มี“จิต”ร่วมด้วยเลยมันก็ยังเป็น “ฌาน”เดียวยิ่ง ที่เขาทำกันนั่นเอง หาใช่“ฌาน”ของพุทธไม่

เขาก็มีของเขาไป“ฌาน”สามัญก็ของปุถุชนสามัญอยู่แล้ว

“ฌาน”ของพุทธเป็น“ฌาน”ของอารยชนแตกต่างกันนะ!

“ฌาน”ของพุทธมี“ปัญญา” ที่ครบพร้อมด้วย“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก” ซึ่งต้องมี“จักขุ” ต้องมี“อาโลก(แสงสว่าง)” จึงจะบริบูรณ์ ลัมบูรณ์ รู้เห็นดินน้ำไฟลมและวัตถุภายนอก

(๖๔๓) กำจัดกิเลสต้องมืองค์ประกอบครบพร้อม (๑) กายกสิ

(๒) ฌาน!

ผู้ที่จะสามารถ“กำจัด”กิเลสได้ จึงต้องมี“กาย” มี“กายกสิ” ต้องมี“ฌาน”หรือสามารถทำจิตให้เป็นพลังงานที่มีภาวะ“ไฟ” มีประสิทธิภาพ“เผา”กิเลสได้

“ฌาน”ที่ไม่ลัมมาทิฎฐิตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

จะไม่มีพลัง“อภิสังขาร”ที่สามารถปรงขึ้นเป็น“ฌาน” ซึ่งแปลว่า ไฟ
จึงจะมีฤทธิ์“เผากิเลส”ได้

เมื่อไม่ใช่“ฌาน”ที่เป็น“ไฟ”ก็กำจัดกิเลสไม่ได้จริงแท้

เพราะทำ“อภิสังขาร”ถึงขั้น“ปัญญาสังขาร”ไม่ได้

“ฌาน”โลภียได้แต่กดข่มกิเลสไว้ หรือมีวิธีชะลอกิเลส
ไม่ให้มันออกฤทธิ์ชั่วคราวะหนึ่งกันเท่านั้น เร็วบ้าง นานบ้าง
กิเลสไม่ได้“ถูกเผา”ให้สลายหายไปหมดสิ้น จนดับเกลี้ยงสนิท

(๖๔๔) ฌานของพุทธต้องมีปัญญาจึงแยกเทวออกได้!

“ฌาน”ของพุทธมี“ปัญญา”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ จึงสามารถวิจย
วิจารณ์แยกแยะ“เทว” แล้วจัดการกับ“เทว”ให้สลายกลายเป็น
เป็น“๑” เป็น“๐”ไปได้อย่างเป็นสภาวะจริง

ซึ่งทฤษฎีใดก็ตาม ที่ยังไม่ใช้“โลกุตระ”ของพุทธ จะไม่สามารถ
แยกความเป็น“เทว” ออกเป็น“๒”อย่างมีนัยสำคัญต่างๆ แล้ว
จัดการให้เป็น“๑” และเป็น“๐”ได้สำเร็จเลย

มีศาสนาพุทธเท่านั้น ที่ตัดแยกแยะ“เทว”ได้ และ“ดับ”ความ
เป็น“เทว”ได้สนิทหมดสิ้น ด้วย“ฌาน” ด้วย“บุญ”นี้เอง

(๖๔๕) เป็นศาสนาเดียวทำ“สูญ”ได้จริง!

จึงเป็นศาสนาเดียวที่ทำความเป็น“สูญ”ให้แกจิต-เจตสิก-รูป-
นิพพานสำเร็จจริง

ศาสนาพุทธจึงมี“นิพพาน”เป็นสุดจุดหมายสูงสุด

มีศาสนาบางลัทธิที่เชื่อว่าตนเองเองมี“นิพพาน”อยู่บ้าง ซึ่ง

เป็น“มิถุนานิพพาน”เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ยังไม่มี“บุญ”
ส่วนศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายจึงไม่มี“นิพพาน”
แต่“ฌาน”นั้น มีกันทั้งที่ไม่ใช่พุทธ แต่คนละแบบ

(๖๔๖) ฌานโลกีย์เผากิเลสไม่ได้เพราะขาดปัญญา ไม่รู้ว่าอะไรคือกิเลส!

“ฌาน”ที่ไม่ใช่พุทธยังเป็น“ฌานโลกีย์” หรือเป็นของ“เทวนิยม”นั้นแบบหนึ่ง ไม่สามารถ“เผา”กิเลสได้ เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนกิเลสของตน(สัkkาย)” แม้“กาย”ก็ยังไม่“อวิชชา”

ส่วน“ฌาน”ของพุทธนั้นก็อีกแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกันเพราะเป็น“ฌานโลกุตระ”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนกิเลส”ที่เป็น“สัkkายะ(รูปนามของตน)”กระทั่งกำจัด“ตัวตน”ที่เป็น“อัตตา”ได้สิ้น

(๖๔๗) ฌานแท้กำจัดกิเลสได้จริง สลายเป็นอุตุได้จริง!

“ฌาน ๒ ชนิด”จึงมีนัยสำคัญแตกต่างกัน ตามที่ได้สาธยายมานี้แล ผู้มี“ปัญญา”ใน“ฌาน”สัมมาทิฐิถึงจะ“ดับกิเลส”ได้

“ฌาน”ของพุทธจึงเป็น“พลังงานจิต”ที่ถึงขั้นมีประสิทธิภาพทำให้เกิด“บุญ”ได้จริงแท้ นั่นคือ “ฌาน”เผากิเลสลงได้หมดก็คือ“บุญ”

นั่นคือ “กำจัดกิเลส”แยกสลายไปเป็น“อุตุ”สำเร็จจริงสำหรับ“ฌาน”ที่ไม่ใช่พุทธ หรือไม่ใช่“สัมมาฌาน”ก็ทำจิตให้เป็น“อุตุ”ไม่ได้

(๖๔๘) ฉนวนเมื่อเชี่ยวชาญก็เปลี่ยนหน้าที่จากไฟเผากิเลสมาเป็นไฟทำประโยชน์แก่ตัวเอง แก่สังคม!

ส่วนผู้ที่ทำ“ฉนวนทั้ง ๔”แบบพุทธได้เชี่ยวชาญจนชำนาญถึงขั้น“ได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากในฉนวนทั้ง ๔” ก็เป็นผู้“ทำใจในใจของตน”ให้เป็น“ฉนวน”ขึ้นใช้งานพิเศษ ซึ่งไม่ใช้งาน“เผากิเลส”แล้ว แต่เป็นเพียง“อุณหธาตุ” คือ“ไฟที่ใช้ประโยชน์”แก่ตน-แก่สังคมมนุษยโลก อันพอเหมาะตามต้องการได้เสมอ

ที่สำคัญยิ่ง “ฉนวน”นี้เป็นพลังงาน“อุณหธาตุ”เท่านั้น ซึ่งไม่ได้“เผากิเลส”แล้ว ทำหน้าที่เสร็จกิจแล้ว แต่ยังเป็นพลังงาน“ฉนวน ๔”ที่ใช้งาน ทำงานอื่นๆได้อย่างวิเศษยิ่ง

เพราะเป็น“ฉนวน”คือพลังงานจิตที่สะอาดสนิทไร้กิเลสแท้

(๖๔๙) ฉนวนเมื่อพ้นหน้าที่เผากิเลส ก็จะทำหน้าที่เป็นเครื่องอาศัยให้กับเจ้าของชีวิต!

“ฉนวน”นี้จึงใช้เป็น“เครื่องอาศัย”ไปกับการดำเนินชีวิตได้ตลอดของพระอรหันต์และพระโพธิสัตว์ผู้มี“ภูมิ”ผ่าน“กตญาณ”แล้ว ซึ่งแตกต่างกับคำว่า “ฉนวน”ที่ยังทำหน้าที่“บุญ”

เพราะ“ฉนวน”ของอรหันต์และโพธิสัตว์นี้เป็น“ฉนวน”ที่ไม่มี“บุญ”ลัมบูรณ์จบกิจแล้ว “บุญญาปาปปริกขิณ”นั่นเอง

“ฉนวน”ของพุทธจึงเป็น“อุณหธาตุ”ซึ่งเป็นธาตุพิเศษมีประโยชน์ยิ่ง มีประสิทธิภาพพิเศษยิ่งเกินกว่า“ฉนวน”ในลัทธิใดๆเหมือน

(๖๕๐) ฌานโลกีย์ กับฌานโลกุตระสรรพคุณย่อมแตกต่างกัน!

เพราะฉะนั้น “ฌาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ จึงเป็นโลกียะทั้งนั้น ซึ่งเป็น“ฌาน”ปกติทั่วไปตาม“ทฤษฎี”อันเป็น“เทวศาสตร์”อยู่ สามัญปกติธรรมดาในโลก “ฌาน”โลกีย์จึงรู้จักกันได้ไม่ยาก

ส่วน“ฌาน”ของพุทธนั้น คนปุถุชนหรือชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายจะรู้จักู้แจ้งรู้จริงยากมาก เพราะคัมภีรา-พุทธสา-ทรรุโพร-สันตา-ปณิตา-อตักกา-จรา-นิปุณา-ปัตติตเวทนิยา จริงๆ

“ฌาน”ของพุทธเป็นโลกุตระ จึงแตกต่างกับ“ฌาน”สามัญที่เป็นโลกียะทั่วไป มีนัยลึกซึ้งกันคนละ“ทฤษฎี”

ถ้า“ฌาน”ที่“ไม่ลั้มาทฤษฎี”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เราถือว่า“มิจฉาทฤษฎี”อยู่แท้ๆ

“บุญ”เกิดได้ใน“ฌาน”ที่“ลั้มาทฤษฎี”แบบพุทธเท่านั้น ซึ่งต้องเป็น“ฌานโลกุตระ”เพราะประกอบด้วย“ปัญญา”

“ฌาน”แบบอื่นที่ไม่ใช่แบบพุทธ ยังเป็น“ฌานโลกียะ”ทั้งนั้น ฌานโลกียะ“เผากิเลส”ไม่ได้ จึงเกิด“บุญ”ไม่ได้เด็ดขาด

(๖๕๑) ฌานจัดการกับศีลข้อใด ก็เกิดผลกับศีลข้อนั้นๆ วงใคร วงมัน หรือคนละปริเวณนั่นเอง!

“ฌานแบบพุทธ”คือ “ฌาน”ที่เกิดตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕” ตั้งแต่เริ่มต้นคือมี“ศีล”เป็นข้อกำหนดในแต่ละ“ปริเวณ”ไป

เมื่อมี“ผล”ในหนึ่ง“ปริเวณ”จบ ศีลก็จบ “ผล”ของ“ศีล”ปริเวณนั้นๆ ก็จบทีละปริเวณๆ ของ“ศีล”แต่ละข้อ

“ศีล”ข้ออื่นก็จะมี“ผล”ขึ้นใน“ปริเฉท”อื่นอีกที ซึ่งเป็น
“อริศีล”ของแต่ละข้อในแต่ละ“ปริเฉท”หนึ่งๆ บริบูรณ์เป็น
ลำดับๆ ไปแต่ละข้อ แต่ละชั้น แต่ละ“ศีล”ของแต่ละ“ข้อศีล”

**(๖๕๒) ฌานหลับตามักจะไม่เมเอาว่าศีลบริสุทธิ ทั้งๆ ที่ไม่ได้
ตั้งใจปฏิบัติศีลจึงเป็นเพียงผลพลอยได้ มิใช่ผลโดยตรง!**

“ฌานหลับตา”จึงไม่มีสิทธิ์“ตีขลุ่ม”ว่า “หลับตา”ปฏิบัติแล้ว
“ศีล”ทั้งหลายจะบริสุทธิเอง ได้โดยปริยายเป็นอันขาด

“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มี“ศีล”เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”แก่กันและ
กันแล้วบังเกิดเป็น“ผล” หลับตา“ปฏิบัติ”ไม่มี“ผล”เป็นลำดับ

อย่าเล่น“ตีขลุ่ม”เอาอย่างหน้าตาเฉย!

“ฌานลืมตา”จะมี“ฌาน”ที่เป็นลำดับนำอัศจรรย์ตาม“ศีล”
ไม่ใช่“ฌาน”เหมาะแข่งหรือ“ศีล”เหมาะแข่ง ..อย่า“ติ๊กน”นะจะ!!!

เพราะ“ฌานหลับตา”ไม่มี“ศีล”เป็นข้อกำหนดแต่ละชั้น
เลย จึงไม่เกิดมรรคผลตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”แน่

(๖๕๓) อานิสงส์ของศีลแต่ละข้อจึงไม่เกิดกับฌานหลับตา!

เนื่องจาก“ผล”ของ“ฌานหลับตา”นั้น ไม่เกิด“ผล”ตาม“ศีล”
ไปแต่ละข้อ ก็ไม่มีการเจริญไปที่ละชั้นๆ เป็นลำดับๆ อย่าง นำ
อัศจรรย์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

“ฌานหลับตา”ที่ไม่มี“ศีล”กำหนดขั้นตอน จึงไม่มี“สมณะ
ชั้นที่ ๑ ซึ่งมี“ศีล”ขนาดหนึ่ง สมณะชั้นที่ ๒ ก็มี“ศีล”เป็น“อริศีล”อีก
ขนาดหนึ่ง สมณะชั้นที่ ๓ ก็มี“ศีล”เป็น“อริศีล”สูงไปอีกขนาดหนึ่ง

สมณะชั้นที่ ๔”ก็มี“ศีล”เป็น“อริศีล”อีกขนาดหนึ่ง ก็เป็นไปตามลำดับของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” ที่“สมณะ”ท่านบรรลุของท่าน แต่ละชั้นๆ เฉพาะตน

เมื่อไม่มี“ศีล”เป็นข้อกำหนดแต่ละชั้น ก็ไม่มีความเป็นลำดับ ดังนั้น โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหนต์”ที่เป็นลำดับ ก็ไม่มีชัดเจนแจ่มแจ้งมั๊ย?

“หลับตา”นั้นชัดจริงกันเสียที่ว่า ไม่มี“จรรณะ ๑๕”แน่นอน

“พุทธ”จะปฏิบัติตาม“ศีล”แต่ละข้อให้บริบูรณ์ใน“ปริเฉท”ของศีลนั้นๆ จนกระทั่งแต่ละข้อเกิด“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา-อริมุตติ-วิมุตติ”บริบูรณ์ก็เป็นอันเจริญไปแต่ละ“ปริเฉทๆ”

(๖๕๔) ปฏิบัติศีลจะต้องเกิดอริจิต และอริจิตยิ่งๆขึ้น!

“ศีล”เป็นข้อกำหนดให้เกิด“อริจิต”

จึงแตกต่างจาก“อริจิต”ใน“ฌานหลับตา”

“อริจิต”ที่มี“ศีล”กำหนด“วิมุตติ” จึงคือ“จิตหลุดพ้นจากกิเลส”ไปแต่ละข้อ แต่ละชั้น

จึงจะมีผลสำเร็จไปเป็นลำดับๆ

(๖๕๕) วิมุตติในศีลจิตสะอาดจากกิเลสนั้นๆ แล้วตกผลึกตั้งมั่น มั่นคงเป็น“สัมมาสมาธิ”!

แต่ละ“วิมุตติ”ใน“ปริเฉท”หนึ่งๆคือ“จิตที่สะอาดจากกิเลส นั้นๆ” ผ่านวิชชาจรณะ แล้วตกผลึกสะสมลงกระทั่งเป็นจิตแข็งแรง มั่นคง หรือ“จิตตั้งมั่น” จึงจะเรียก“จิต”นี้ว่า“สัมมาสมาธิ”

“สมาธิ”คือ จิตที่สะอาดจากกิเลส แล้วจึงจะตกผลึกสั่งสมลงเป็น“จิตตั้งมั่น” โปรดพิจารณาตามดีๆ ...พอจะชัดมั๊ย?

“สมาธิ”ของพุทธจะไม่ใช้จิตที่“ถูกสะกด” ให้แนบแน่น (อับบนา) เข้าไปๆแค่นั้นเท่านั้น

แต่เป็น“จิตสะอาด”จากกิเลสจึงเจริญขึ้นแล้วตกผลึกสะสมลงเป็น“จิตตั้งมั่น”เป็นลำดับๆ“สัมมาสมาธิของพุทธ”จึงมีขั้นมีตอน

(๖๕๖) สัมมาสมาธิต้องเกิดจากปฏิบัติมรรค ๗ องค์!

ซึ่ง“สมาธิ”แบบพุทธต้องเรียกเต็มว่า “สัมมาสมาธิ”ที่เกิดจาก“มรรค ๗ องค์” แล้วเกิด“อธิจิต”ตกผลึกตั้งมั่นเป็น“สัมมาสมาธิ”

“สัมมาสมาธิ”นี้เกิดจากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”นะ
ไม่ใช่เกิดจากการปฏิบัติ“หลับตา”สะกดจิตเข้าไปๆให้หนึ่ง
ถ้าคนผู้ใดยังมีจลาทิลลในคำว่า“มาน”กัติ “บุญ”กัติ “กาย”กัติ จะไม่สามารถเกิด“ผล”ตรงตามพระอนุสาสนีเป็นเด็ดขาด

(๖๕๗) มานมี ๒ แบบ ไผวิเศษ(พุทธ) ไผวรวา(เดียรถีย์)!

“มาน”คือ “พลังงานไฟ(ทางจิต)” ซึ่งเป็น“ไผวิเศษ”ที่มีปัญญา “เผา(มายติ,มาน)”กิเลส หรือมา“ไผราคะ-ไผโทสะ-ไผโมหะ”ได้จริงๆ

“มาน”ในโลกนี้มี ๒ แบบ คือ มานแบบทั่วไป กับ มานแบบของพุทธ ที่“ลัทธิ”

“มาน”แบบทั่วไปนั้น ไม่เป็น“พลังงานไฟ”

“ฉมาน”แบบทั่วไป เป็น“พลังงานเย็น”ด้วยซ้ำไป

“ฉมาน”แบบของพุทธที่“ลัมมาทิฏฐิ”เท่านั้นที่เกิด“อุณหธาตุ”
เรียกด้วยภาษาว่า “พลังงานไฟ” กำจัดกิเลสได้ จึงชื่อ “ฉมาน”

เพราะ“ฉมาน”คือ “ไฟ” ที่ใช้ในการ“เผา” เช่น “ฉาปนกิจ”
ก็คือ “การเผาศพ”ที่เป็น“สรีระร่างของคน” เป็นต้น

(๖๕๘) ชาวพุทธหลงขึ้นมดกัดฝาคิดตัว น่าใจหาย!

แต่คนได้หลงผิด เลื่อมไปจากศาสนาพุทธกัน มันก็เพี้ยนผิด
กันไปหลง“ฉมาน”แบบฤาษีเดียรธีย์ เป็น“พระปา” หรือ“นั่ง
หลับตา”ตามเดียรธีย์กัน ก็เป็นเรื่องจริงที่เป็นจริงตามที่เห็นอยู่

ดังนั้น “ฉมาน”ในศาสนาพุทธที่“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่ จึงไม่
สามารถเป็น“พลังงานไฟ” เผากิเลสไม่ได้ มีแต่เสริมเติมกิเลส
ทับถมกิเลสเข้าไปอีกๆอย่าง“โมหะ” หรือหลงผิดกันอย่าง
หน้าตาเฉย ไม่รู้สิรู้สา ว่าตนเองทำผิดอะไร..?!!!!

(๖๕๙) สอนสังฆกรรม ๕๐ กว่าปี กลับถูกกล่าวหาบ่อนทำลาย ศาสนา!

แม้อาตมาจะท้วง จะอธิบายอย่างไร อ้างอิงพระพุทธพจน์
ยืนยันกันมาตั้ง ๕๐ กว่าปีแล้ว ก็ยัง“บื้อทื่อ”อยู่ ไม่สะดุ้ง ไม่ฉุฉิด
ไม่สะกิดใจเลย

ยังเชื่อกันว่า อาตมาจะมัลล้าลังศาสนาพุทธอยู่นั้นแหละ
...มัน“น่าสงสาร”สุดๆ กันจริงๆ

(๖๖๐) ฌานฤาษี ฌานสายเทว ไม่มีพลังงานไฟตัดกิเลสไม่ได้! มีแต่แข่ง แข็ง เจื้อยเนื่อย!

“ฌาน”ตามแบบทั่วไปนั้นเป็น“ฌาน”ที่ยึดถือตามแบบ“เทวนิยม”ทั้งหลาย จะไม่สามารถ“เผา(เผาต)กิเลส”เป็น“บุญ”ได้เลย เพราะ“ฌาน”ตามแบบทั่วไปของ“เทวนิยม”จะเป็น“ฌาน”ที่ไม่ใช่“พลังงานไฟ”

แต่จะเป็น“พลังงานเย็น”ที่เป็น“สมถจิต”ยิ่งๆขึ้น จะเป็นพลังงานที่ยิ่ง“นิ่ง”-ยิ่งจับตัวแน่นเข้าๆ-ยิ่งหยุด--ยิ่งแข็ง-ยิ่งอึด-ยิ่งไม่แคล่วคล่อง-ยิ่งช้า-ยิ่งเจื้อย-ยิ่งเนื่อย-ยิ่งเย็น

ไม่มี“ไฟ”ทำงาน ยังไม่รู้โลกกว้าง ยังไม่มีโลกวิทู

(๖๖๑) ฌานแบบเทวนิยม ไม่มีปัญญา ไม่มีรูปนาม!

“ฌาน”ตามแบบทั่วไปของ“เทวนิยม” ไม่มี“ปัญญา”รู้ในความเป็น“กาย”ที่ครบทั้ง“รูปนาม” โดยเฉพาะเน้น“นาม”เป็นสำคัญ ไม่ว่า“กายกรรม”ที่แปลกันว่า การกระทำทางกาย หรือจะแปลว่า การกระทำด้วย“รูป-นาม(มีนามด้วย)”ให้เกิดผลตามที่ตนต้องการ

แต่“กายกรรม”ทุกวันนี้ก็ไปแปลว่า การออกกำลังกาย ซึ่งไปหมายเอาแต่ผลทาง“ร่าง”ภายนอกคือ“สรีระ”แค่นั้นให้แข็งแรง

ซึ่งผู้รู้บางท่านแปล“กายกรรม”ว่า “กรรมอันลัทธิทำแล้วด้วยกาย” ถ้ายัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”อยู่ ก็จะไม่สนอยู่ดี

(๖๖๒) ดีใจที่“กาย”ไม่แตก พาชื่อว่าเป็นแค่ร่างกายแท่งนี้!

แม้คำว่า“กาย”อื่นๆ เช่น กายกัมมัฏฐาน,กายปัสสัทธิ,กาย
ปาคุญญตา,กายลักขี,กายมุตฺตา,กายลหฺตา,กายวิการ ฯลฯ เป็นต้น
ล้วนพาชื่อ ไปหมายเอาแต่เฉพาะ“ร่างภายนอกเท่านั้น” ไม่มี
ความเป็น“จิต”ร่วมด้วยเลย ซึ่ง“ผิด”อย่างมหันต์ทีเดียว!

เพราะถ้าหากเชื่อว่า“กาย”ก็แค่สรีระจะไม่สามารถทำความเข้าใจ
เป็น“ฌาน”แบบพุทธได้เป็นอันขาด จะไม่บรรลุโลกุตระธรรมได้เลย
สังคมคนทั้งหลายทั่วไปในโลกนั้นทำ “ฌาน”แบบทั่วไป
ของ“เทวนิยม”กันทั้งสิ้น

แต่“ฌาน”ของพุทธมันตรงกันข้ามกับ“ฌาน”ของ“เทว
นิยม” เดินทางไปคนละทิศ

(๖๖๓) ฌานของพุทธเกิดพลังไฟเผาผลาญกิเลสสิ้นเกลี้ยงเป็น อัศจรรย์!

“ฌาน”ของพุทธจะต้องเกิด“พลังงานไฟ”ขึ้นในจิตใจได้จึงทำ
“การเผา(เผาปน)”กิเลสจนมีผลแท้ ที่สุดสำเร็จถึงขั้น“บุญ”สิ้นได้จริง

“บุญ”เป็นพลังงานชั้นโลกุตระ อาริยบุคคลเท่านั้นจึงจะ
สร้างพลังงานนี้ขึ้นในจิตของตนเองได้ และเป็นแค่ในปัจจุบัน
นั้นๆเท่านั้น “บุญ”จึงไม่“ตั้งอยู่”ในสถานที่ ไม่“ตั้งอยู่”ในบุคคล

ใครจะ“ได้บุญเป็นอันมาก”หรือจะ“มีบุญเป็นอันมาก”ก็
เป็นการ“ชำระกิเลสออกไป”คือ “สูญเสียส่วนของจิตที่เป็น
บาป” หรือ“สูญเสีย“อกุศล”ไปแท้ๆ

และเป็นกันอยู่ใน“ปัจจุบันนั้น”เท่านั้น จบกาลที่เป็นปัจจุบัน
นั้นไปแล้ว ไม่มี“บุญ” ตกค้างอยู่ในที่ใด ในบุคคลใด แม้ในจิตใด

(๖๖๔) วิเคราะห์วิจารณ์“บุญ”อีกที!

“บุญ”ไม่ใช่“โลกียธรรม” “บุญ”เป็น“โลกุตระธรรม” จึงยากที่ใครๆจะเข้าใจ“บุญ” เพราะไม่ใช่เรื่องตื้นๆ ผู้ยังมีแต่ภูมิโลกียธรรมเต็มรูป จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ” หรือไม่สามารถเกิด“ปัญญา”ใน“บุญ”ได้ง่ายๆ จะมีแต่“เผลอ”

ปุถุชนเต็มไปด้วยอวิชชาอยู่กับ“โลกียธรรม” ก็ใคร่อยากได้“บุญ”ด้วยความหลงผิดว่า“บุญ” คือ“กุศล”อันเป็น“โลกียธรรม”แท้ๆ นั้นแหละที่มีกันเต็มทีของแต่ละคน จึง“ต่างอยากได้บุญ” ซึ่งเป็น“อุปาทาน”กันด้วยความหลงเมา“มิจฉาทิฏฐิ”สุดเหวี่ยง

(๖๖๕) สำคัญผิด บุญคือกุศล กุศลคือบุญ จึงต่างละโมบสะสม กอบโกยบุญ อย่างเอาเป็นเอาตาย!

ยิ่งเป็นศาสนาอื่นๆ หรือ“เดียรถีย์”จึงยิ่ง“ผิด”ตามกันไปใหญ่ โดยเห็นว่าหรือเข้าใจว่า “บุญเป็นกุศล”อย่างเดียวกันแน่นสนิท แยกกันไม่ออกเลย เพราะเชื่อและยึดอย่างปักมั่นว่า“เทว” นั้น เป็น“๑” ยิ่ง“เทวผู้ยิ่งใหญ่”คือ “พระเจ้า”ยิ่งห้ามเด็ดเดี่ยวเด็ดขาดว่า “ห้ามแยก-ห้ามแตะ-เชื่อตามอย่างเดียว”

จึงต่างก็หลง“กอบโกยบุญ สะสมบุญ”อย่างตะกละจัด

(๖๖๖) ก่อเกิดพฤติกรรม“สัลลพตูปาทาน”ออกนอกกลุ่มนอกลูด!

เมื่ออยากได้“บุญ” เพราะหลงผิดว่า เป็น“กุศล” ก็มีวิธีปฏิบัติธรรมที่บาปว่า“สัลลพต” คือ วิธีปฏิบัติ โดยยึดมั่นถือมั่นเป็น“สัลลพตูปาทาน”แน่นสนิท แล้วก็ปรุงแต่ง“วิธีปฏิบัติ”เพื่อให้คนประพฤติดีที่จะ“ได้บุญ”ไปสารพัด จึงออกนอกกลุ่มนอกทางกัน

ละเทะ ซึ่งต่างก็เป็น“มิจฉาทิฏฐิ” ได้“บาป”กันในทุกวันนี้

“ศีลพต”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”ก็กลายเป็น“จาริต-ประเพณี”ที่
ประพฤติปฏิบัติตามกันแพร่หลายมาเป็น“วัฒนธรรม”ที่ออกนอกกริ
ตไปจากศาสนาพุทธกันเต็มล้นยุคปัจจุบันนี้

“สลัปปตฺตปาทาน”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”แล้วนี่จึงแพร่หลาย กลาย
เป็น“จาริต-ประเพณี”กันอยู่เต็มล้นยุค อย่างที่เป็นและเห็นอยู่
ใน“ยุคปัจจุบัน”นี้ นั่นแหละ!!!

**(๖๖๗) บทสรุปส่งท้าย มารู้จัก“กาย”กันให้จริงแท้ หากลัสมมา-
ทิฏฐิเมื่อใด มรรคผลย่อมเกิดมีจริงเป็นจริงขอรับรอง!**

ดังที่ได้สาธยาย อธิบายกันมาจนจะถึงบรรทัดสุดท้ายของ
“เปิดยุคบุญนิยม” เล่ม ๓ อยู่แล้ว นี่แล

จึงยังเข้าใจความเป็น“กายกสิ” คือ กลุ่มหรือกองของ
จิตที่เป็นโทษ,สิ่งชั่วช้าที่อยู่ใน“กาย”ตัวแท้ ซึ่งต้องรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“กาย”กันให้เป็น“ลัสมมาทิฏฐิ”ให้ได้ แต่ก็ยังเข้าใจกันไม่ได้มา
ตั้งแต่เมื่อใด อาตมาไม่รู้ ทว่ามีมานานแล้ว

อาตมาก็ได้แต่ใช้คำว่า “น่าสงสารเหลือเกิน”กันอยู่จาก
“ใจจริง ตามภูมิ”ของ“เก่าสมัย ใหม่เสมอ” ..จริงๆ!!!

ก็ขอ“จบ” หนังสือ“เปิดยุคบุญนิยม”จริงๆ กันตรงคำว่า

“จริงๆ”นี้ เพียงเท่านี้

พบกันใหม่ เมื่อ“ท่านต้องการพบอาตมา”!

จบ“ฉบับที่ ๓๕๑” (วันที่ ๑๘ ม.ค. ๒๕๖๔ จบ“เปิดยุคบุญนิยม” เล่ม ๓)

♦ ดัชนีหัวข้อ ♦

(๑) เกริ่นกล่าวความจำเป็นของระบบบุญนิยมต่อมวลมนุษยชาติ!	๗
(๒) ทำใจในใจเป็นก็จะลตกิเลสได้แน่นอน!	๘
(๓) เจโตสมาธิมี ๖๒ ทฤษฎี ล้วนมีจรรยาปฏิบัติทั้งนั้น!	๙
(๔) ปฏิบัติปัจจุบันต้องมีจักรุ ต้องมีอาโลก ต้องตื่นตัวทางอายตนะ!	๙
(๕) หลับตาทำสมาธิก็แค่สะกดจิตตัวเอง!	๑๐
(๖) พระสูตรที่กล่าวถึงการปฏิบัติแบบหุหนวกตาบอด!	๑๐
(๗) การปฏิบัติต้องผ่านทวารภายนอก ทั้ง ๕ ทวารก่อนเพื่อน!	๑๑
(๘) คำว่า “กาย” มิใช่หมายถึงร่างกาย สรีระผืนๆ!	๑๒
(๙) คำว่า “กาย” ก็มีใช้หมายถึงอิริยาบถเคลื่อนไหวทั่วไป!	๑๓
(๑๐) คำว่า “กาย” หมายถึงเน้นเข้ามาที่ “อาการ” ของจิตกันเลย!	๑๓
(๑๑) “กายสงบ” จึงมิใช่กายข้างนอกนิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่หมายถึงสงบจากกิเลสต่างหาก!	๑๔
(๑๒) กิเลสภายนอกก็คือ “กามคุณ ๕” ที่ยังปรุงแต่งนรก-สวรรค์!	๑๕
(๑๓) สัมผัสแล้วไม่หวั่นไหว ถือว่ามีภูมิ “อนาคามี” ที่เดียว!	๑๖
(๑๔) ปฏิบัติหลับตาไม่มึนเขินตอนลตละ โสตา สกิทา อนาคาย่อมไม่ได้!	๑๖
(๑๕) ทำใจในใจเป็นย่อมเกิดฌาน นี่คือจรรณะ๑๕!	๑๗
(๑๖) จรรณะ๑๕ ต้องเริ่มที่ศีล เริ่มที่อปัณณกฯ ๓ ด้วยการลิตตา!	๑๗
(๑๗) ย้ำการปฏิบัติแบบหลับตาย่อมขาดเหตุปัจจัยภายนอก ที่เรียกว่า “กาย” ย่อมไม่ได้มรรคผล!	๑๘
(๑๘) ทำใจในใจได้แยกกาย แยกจิตเป็น ทำเวทนา ๒ ให้เป็นเวทนา ๑!	๑๙
(๑๙) ตถาคตบัญญัติคำว่า “กาย” หมายถึง จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ไม่ได้หมายถึงร่างกายเลย!	๑๙
(๒๐) เมื่อตีความ “กาย” ไม่เป็น การพิจารณาภายในกาย ย่อมผิดวัตถุประสงค์!	๒๐
(๒๑) “กาย” ธรรมดาปฤษณทั่วไประยะง่าย ไม่ลึกซึ้งอะไร!	๒๐
(๒๒) “กาย” สัมมาทฤษฎีต้องหมายเอาจิต มโน วิญญาณเท่านั้น!	๒๑
(๒๓) ร่างกายไม่เที่ยง เป็นทุกข์ก็เข้าใจง่ายอยู่แล้ว!	๒๓
(๒๔) ร่างกายที่พระพุทธเจ้าหมายเอานั้นลึกซึ้งกว่านั้น!	๒๓

- (๒๕) “ร่างกาย” หมายถึง ลากยศ สรรเสริญ วัตถุเงินทอง
ก็เกาะกันแน่นไม่ปล่อยวาง! ๒๔
- (๒๖) เพราะหลงความเจริญผิดๆ ว่าเป็น“ร่างกาย”ของเรา
จึงยิ่งมัวเมา จึงยิ่งเห็นแก่ตัว! ๒๔
- (๒๗) ชาวโลกุตระเห็นว่าความเจริญ ต้องมีวัตถุสมบัติน้อยลงๆ! ๒๕
- (๒๘) โลกุตระสร้าง“พอเพียง” สร้าง“เพียงพอ”แก่สังคม แก่ตนเอง! ๒๖
- (๒๙) มัชฌิมาคือไม่สุดโต่ง ต้องมีปัญญาประกอบ! ๒๖
- (๓๐) มารู้จักวรรณะ ๙ กันเถิด ตั้งแต่เลี้ยงง่าย
บำรุงง่าย มัคน้อย ล้นโดษ...! ๒๗
- (๓๑) ชุมชนชาวอโคกมีสารานิยธรรม ๖! ๒๗
- (๓๒) ชุมชนอโคกสร้างอาริยะ ๔ ระดับ สร้างบุคคลากร ขวนขวายการทำงาน
ปฏิบัติธรรมขณะทำงานเป็น ไม่หลีกหนีสิ่งสังคม! ๒๘
- (๓๓) ชาวอโคกบำเพ็ญทาน ปฏิบัติงานไปพร้อมๆกัน เป็นอัครจรรย์! ๒๙
- (๓๔) “ฌาน”ของพุทธต้องมี อปัณณกปฏิบัติ ๓ จึงไม่หลับตา! ๒๙
- (๓๕) ปฏิบัติ“ฌาน”ได้ในการทำงาน ในกรรมทั้ง๔ จึงเป็นคนมีคุณภาพ! ๓๐
- (๓๖) เพราะล้มมาทูลีในกายจึงเริ่มเป็นโสดาบัน! ๓๐
- (๓๗) อาริยะศาสนาพุทธไม่ขี้เกียจและไม่หลงงาน ไม่ติดงานจนจัดจ้าน! ๓๑
- (๓๘) เปรียบเทียบ“กรรม” กับ “GOD”! ๓๒
- (๓๙) ชาวเทวนิยมย่อมมีวิญญาณ-เทว-อิตตา นิรันดร์! ๓๓
- (๔๐) “พระเจ้า”เป็นทุกอย่าง “พระพุทธ”เป็นเรื่องราวกรรมของตนเอง! ๓๔
- (๔๑) ศาสนาพุทธรู้แจ้งความเกิด ความตาย รู้แจ้งภพชาติ! ๓๔
- (๔๒) มาดูอาการวิเศษของจิตกันเถิด! ๓๕
- (๔๓) “ปัญญา”ย่อมแยกแยะจิตตัวเองเป็น ปุถุชนหรืออารยชน! ๓๕
- (๔๔) ขั้นตอนตัดกิเลสเปรียบกับองค์ประกอบของต้นไม้! ๓๖
- (๔๕) ขั้นตอนตัดกิเลสเปรียบกับองค์ประกอบของต้นไม้! ๓๖
- (๔๖) ถ้าปฏิบัติหลับตาก็ยากที่จะเข้าใจภาพ เข้าใจชาติ! ๓๗
- (๔๗) “นิพพาน”มีภพชาติตามลำดับเป็นขั้นตอน! ๓๘
- (๔๘) เป็นพระอรหันต์แล้ว ท่านจะไปไหนต่อ? ๓๘
- (๔๙) อรหันต์ไม่บำเพ็ญพิธีสัตว์ต่อ หากตายลง
เรียกว่า ปรีณิพพานเป็นปรีโยสาน! ๓๙

(๕๑) สมณะโพธิรักษ์ ท่านบำเพ็ญโพธิสัตว์ระดับ ๗!	๓๙
(๕๒) โพธิสัตว์มี ๘ ระดับ!	๔๐
(๕๓) พระปัจเจกพุทธเจ้า กับพระปัจเจกสัมมาพุทธเจ้าต่างกันอย่างไร?	๔๐
(๕๔) เหนือกว่า สูงกว่าโพธิสัตว์ ๘ ระดับ คือผู้ใด?	๔๑
(๕๕) อย่างไรเรียกพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า?	๔๑
(๕๖) อย่างไรเรียกพระสัมมาสัมพุทธเจ้า?	๔๒
(๕๗) หากยังไม่บรรลु แม้ระดับต้นๆ ย่อมไม่มีสิทธิ์เรียกตัวเอง “พระโพธิสัตว์”!	๔๒
(๕๘) บรรลุธรรมโสดาบันย่อมมีสิทธิ์เป็นโพธิสัตว์ระดับที่ ๑!	๔๓
(๕๙) พระอรหันต์เมื่อไม่ตั้งใจจิตโพธิสัตว์ เมื่อกายแตกย่อมเข้าสู่ปรินิพพาน เป็นปรีโยสาน!	๔๔
(๖๐) อรหันต์จะต่อพุทธภูมิต้อง“ตั้งใจ” ต้องรู้แจ้ง“ใบไม้”ทั้งป่า!	๔๔
(๖๑) การเข้าสู่โสดาบันโพธิสัตว์!	๔๔
(๖๒) การเข้าสู่อนุโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๕)!	๔๕
(๖๓) การเข้าสู่อนิยตโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๖)!	๔๕
(๖๔) การเข้าสู่อนิยตโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๗)!	๔๖
(๖๕) การเข้าสู่มหาโพธิสัตว์ (โพธิสัตว์ขั้นที่ ๘)!	๔๖
(๖๖) พระพุทธเจ้าคือขั้นที่ ๙!	๔๖
(๖๗) อุตตริมนุสสรธรรม ความรู้อันวิเศษ!	๔๗
(๖๘) ความเป็นลำดับเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์!	๔๗
(๖๙) ระวังหลงตัวไม่มีสภาวะ แต่หลงติดบัญญัติภาษา ก็นึกว่าตัวเองบรรลु!	๔๗
(๗๐) ดับเหตุแห่งการเกิด เริ่มต่ำสุดที่ “อบายมุข”!	๔๘
(๗๑) ดับชาติอบายมุขอันเป็นขั้นต่ำ ร้ายสุดของกามภพ!	๔๘
(๗๒) หากกายแตกตาย จิตนิยามก็สลายเป็นอุตุนิยาม!	๔๙
(๗๓) มนสิการ ทำใจในใจเป็นรากเหง้าของความสำเร็จ!	๔๙
(๗๔) เรียนรู้เทคนิคการทำใจในใจ!	๕๑
(๗๕) อธิบายกิเลสต้นๆ ที่ต่ำสุดคือ “อบายมุข”!	๕๑
(๗๖) อบายมุขหรือหัวหน้านรกมีหลายมิติ มีหลายระดับ!	๕๒
(๗๗) อบายมุขกับยอดจอมโจรบัณฑิต!	๕๓
(๗๘) สร้างกิเลสใหม่ เรียกว่าสร้างชาติใหม่ เข้าใจหรือยัง?	๕๓

(๗๙) “จิตว่าง” เป็นอบายมุขอย่างไร?	๕๔
(๘๐) เรื่องภพ เรื่องชาติต้องศึกษา เรียนรู้ และป้องกัน!	๕๔
(๘๑) เกเร็นกล่าวเนื้อหาที่ผ่านมา อรหันต์ท่านมีกิจกรรมอะไรบ้าง ขณะมีชีวิต!	๕๕
(๘๒) อรหันต์ถ้าไม่ต่อภพ ต่อชาติ เมื่อกายแตกตาย จึงคือปรีณิพพาน เป็นปรีโยสาน จึงคืออนุปาติเสสนิพพาน!	๕๖
(๘๓) สาธยายเรื่อง ภพ-ชาติอีกที!	๕๗
(๘๔) ผู้มีภพ คือผู้มีทุกข์! คือผู้ยังไม่พ้นนรก สวรรค์!	๕๗
(๘๕) ชั้นเทวดา คือมายาของนรก!	๕๘
(๘๖) เวทนามีแค่ ๓ ลักษณะ!	๕๙
(๘๗) ใครบ้างไม่รู้จักเวทนา ไม่เรียนรู้เวทนา!	๕๙
(๘๘) อุดมคติภฏฐิเกิดมาชาติเดียว เป็นความคิดที่น่ากลัว เขาไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบาก!	๖๐
(๘๙) อุดมคติภฏฐิอธิบายต่อ!	๖๑
(๙๐) อุดมคติภฏฐิอธิบายแบบฟิสิกส์ แบบวิทยาศาสตร์เล็กน้อย!	๖๑
(๙๑) ขออธิบายเชิงฟิสิกส์ตอนะ เพื่อบางคนจะมีจิตทางนี้!	๖๒
(๙๒) ที่มาของพลังงาน ๓ เล้า!	๖๒
(๙๓) พลังงาน-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม!	๖๓
(๙๔) ขอนินทาคนอุดมคติภฏฐิอีกสักรอบ!	๖๓
(๙๕) อุดมคติภฏฐิ กรรมก็ไม่เอา พระเจ้าก็ไม่สน เชื่อแต่ปัจจุบัน!	๖๔
(๙๖) ย้อนหลัง เนื้อหาฉบับก่อนๆ เจาะลึก ส่องกล้องขยาย ในเรื่อง“ภพ”! กันเลย	๖๕
(๙๗) ทำใจในใจไม่เป็น ย่อมได้นรก!	๖๕
(๙๘) ชาติทั้ง ๕ ภพทั้ง ๓ ทำใจในใจไม่เป็น ก็ไม่มีวันรู้ไม่มีวันเข้าใจ!	๖๖
(๙๙) เหตุผลกลใด ทั้งๆที่ไม่อยากได้ ก็ต้องได้!	๖๖
(๑๐๐) อยากได้สวรรค์ นรกย่อมอุปัทวันท์!	๖๗
(๑๐๑) กระบี่คู่สะท้านฟ้า สะเทือนโลกันตร์!	๖๘
(๑๐๒) ทรมานตน โรคมานะไซคิสต์!	๖๘
(๑๐๓) ทรมานคนอื่น โรคมานะไซคิสต์!	๖๙
(๑๐๔) ภพอะไรก็ยิ่งเรียนง่าย รู้ง่าย แต่ที่ยากสุดๆคือ “ภพความว่าง”!	๖๙

(๑๐๕) นักปั้นจิตว่าง ก็เราเอง!	๗๐
(๑๐๖) อรหันต์ท่านจบภพ จบชาติ จบเทว!	๗๑
(๑๐๗) ระวังศัตรูลึกร้ายรู้ได้ยาก คือ“ภพแห่งความว่าง”!	๗๓
(๑๐๘) เพราะแค่ตรรกะ เพราะแค่สะกดจิต จึงไม่ได้โลกุตระ!	๗๔
(๑๐๙) ลักกายะต้องมีธรรมวิชัย!	๗๔
(๑๑๐) ขั้นตอนการเรียนรู้ “กาย”!	๗๕
(๑๑๑) ระลอกคลื่น-ฟองน้ำ-พยับแดด-หยวกกล้วย-วิญญาน เปรียบเทียบกับอะไร?	๗๕
(๑๑๒) ต่อไปนี้จะสาธยายเรื่อง“บุญ” เรื่อง“กุศล” ที่เข้าใจผิดกันมานานแสนนาน!	๗๖
(๑๑๓) “กุศล อกุศล”เป็นลัทธิติดตัว!	๗๗
(๑๑๔) “บาป-บุญ”ไม่ติดตัว ไม่ใช่สมบัติ!	๗๗
(๑๑๕) กุศล-อกุศลเกิดเป็นวิบากสะสมไม่สิ้นสุด!	๗๘
(๑๑๖) บาปที่เกิดจากอวิชชาย่อมติดตัว ย่อมสะสม!	๗๙
(๑๑๗) “บุญ”ทำกิเลสให้วัติ มีหน้าที่เดียว! ไม่มีหน้าที่อื่น!	๗๙
(๑๑๘) มาเรียนรู้“อิตตา ๓”กันเริ่มจากกายนี้แหละ!	๗๙
(๑๑๙) รู้แจ้งลักกายทวิภู!	๘๐
(๑๒๐) พันสัลลพตปรามาส!	๘๐
(๑๒๑) เราเสีย คือเราได้!	๘๐
(๑๒๒) “บุญ” มีฤทธิ์ทำลายมหาศาล!	๘๑
(๑๒๓) “บุญ” หมดหน้าที่ “บุญ”ก็จะริบสลาย ใครใคร!	๘๒
(๑๒๔) “บุญ” มีหน้าที่กำจัดบาป เป็นหน้าที่เดียวเท่านั้น!	๘๒
(๑๒๕) “บุญ” ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีภพไม่มีชาติ!	๘๓
(๑๒๖) “บุญ” ต้องมีผัสสาหาร จึงจะเกิดผล!	๘๓
(๑๒๗) โลกอรหันต์เป็นโลกของคนไม่มีบุญ!	๘๓
(๑๒๘) “บุญ”ถ้าใคร“ได้”จะมีสุขสารพัดสารพัน นี่คือนิฉิตาภินิหิต!	๘๔
(๑๒๙) “บุญ” ทำให้หมดสุข!	๘๕
(๑๓๐) ย้า“เวทนา”ต้องมี“ผัสสะ”เพื่อให้อายตนะได้ฝึกฝน!	๘๕
(๑๓๑) “บุญ” ทำให้กิเลสลด ทำให้กิเลสจบ ถ้ายังไม่จบ เราเรียกผู้นั้นว่า “เลขาบุคคล”!	๘๖

(๑๓๒) ทำ“บุญ”ไม่เป็น ระวังจะได้“บาป”กลับมา!	๘๗
(๑๓๓) ชาติ-ภพ เน้นการเกิดของจิตใจเท่านั้น เป็นการเกิดของนามธรรม!	๘๘
(๑๓๔) ต้องเรียนรู้ความเป็นมโน หรือจิตหรือวิญญาณให้ได้!	๘๘
(๑๓๕) จิต-มโน-วิญญาณ เรียนรู้ได้ที่ “กาย”!	๘๙
(๑๓๖) “กาย” ต้องมีผัสสะจากภายนอกเสมอ	
จะเรียนลัดเอาแต่สัมผัสภายในอย่างเดียวย่อมไม่ได้!	๙๐
(๑๓๗) เกเร็นกล่าวความลึกซึ้งของ “กาย” มีไข่มุกฝัง	
แค่ร่างกายหยาบๆร่างนี้!	๙๑
(๑๓๘) อธิบาย “กาย”แบบลัทธิมาทิฏฐิ!	๙๑
(๑๓๙) “กาย”เป็นข้อต้นของกฎตระที่ต้องเรียนรู้ก่อนเวทนา	
ก่อนจิต ก่อนธรรม!	๙๒
(๑๔๐) ปฏิบัติธรรมต้องมี ต้น กลาง ปลาย!	๙๒
(๑๔๑) วิธีปฏิบัติต้องมีลำดับของไตรสิกขา เริ่มที่ศีลก่อน!	๙๓
(๑๔๒) “ศีล”ต้องปฏิบัติจริงจังโดยตรง มิใช่เป็นผลพลอยได้!	๙๓
(๑๔๓) “ศีล”ต้องสั่งวรเป็นบพปฏิบัติ บทแรก ไม่กระโดดข้ามลัดตัดตอน!	๙๔
(๑๔๔) จรณะ๑๕ ข้อต้นๆต้องปฏิบัติก่อน!	๙๔
(๑๔๕) ปฏิบัติหลับตา มันจะเป็นจรณะ ๑๕ ได้อย่างไร?	๙๔
(๑๔๖) ปฏิบัติหลับตาศีลแต่ละข้อ ก็ไม่มีโอกาสฝึกฝน พิสูจน์ เรียนรู้!	๙๕
(๑๔๗) ย้ำว่า ศีลต้องตั้งใจปฏิบัติ มิใช่หลับตา แล้วเผลอเผลอเผลออยู่!	๙๖
(๑๔๘) ธรรมบัญญัติแห่งพุทธศาสนา ๒๖ ข้อ!	๙๖
(๑๔๙) “เพียงพอ” เป็นอย่างไร เป็นแบบไหน?	๙๖
(๑๕๐) “พอเพียง” เป็นอย่างไร เป็นแบบไหน?	๙๗
(๑๕๑) คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นปาฏิหาริย์พิเศษสุดยอด	
เรียกว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”!	๙๗
(๑๕๒) ตัวอย่าง “ปฏิโสติง” ธรรมทวนกระแส!	๙๗
(๑๕๓) อัสสาทะหรือรสอร่อยของโลกย์!	๙๘
(๑๕๔) สุข-ทุกข์คือ ภาวะ ๒ ที่ต้องทำให้เป็นหนึ่ง!	๙๘
(๑๕๕) อนุสาสนีปาฏิหาริย์ทำความกระจำง ทำความหลุดพ้นได้อย่างไร?	๙๙
(๑๕๖) หลงทางเสียเวลา หลับตาเสียมรรคผล มโนยิ่งเลอะเทอะ!	๙๙
(๑๕๗) ปฏิบัติศีลในชีวิตปกติ กินอยู่หลับนอนปกติ ทำงานทำการปกติ!	๑๐๐

- (๑๕๘) ถือศิลป์ให้เป็นอริศิลป์ ทำจิตให้เป็นอริจิต ทำปัญญาให้เป็นอริปัญญา! ๑๐๐
- (๑๕๙) “อริ” อยู่ที่ใด ความเจริญการบรรลู่ ก็อยู่ที่นั่น! ๑๐๑
- (๑๖๐) พุดถึง ภาวะ ๒ อีกที ต้องทำให้เป็น ๑ ให้ได้ ทำคุณนัยเป็นที่สุด! ๑๐๑
- (๑๖๑) สอนศิลป์ผิดๆ บอกว่ามีผลแค่ทางกายวาจา ไม่เกี่ยวกับใจ!
ถ้าเรื่องใจต้องไปทำสมาธิหลับตา! ๑๐๒
- (๑๖๒) แท้จริง ศิลป์มีพลังพาสู่อหันท์ได้เลย! ๑๐๒
- (๑๖๓) วงการพุทธศาสนาผิดอย่างมหันต์ แยกศิลปสมาธิปัญญาออกจากกัน
ให้เดินคนละทาง สร้างดาวคนละดวง! ๑๐๓
- (๑๖๔) ขบวนการของศิลป์ก่อเกิดการสังเคราะห์กันและกัน
ก่อเกิดอภิสังขารเป็นอัจฉริย! ๑๐๓
- (๑๖๕) มิฉฉาปฏิญญาสอนหลับตา กิเลสจะหายไปเอง
ปัญญาจะเกิดมาเอง เป็นอัตโนมัตติ! ๑๐๔
- (๑๖๖) สัมผัสกันได้อย่างไร จรณะ ๑๕ วิชชา ๘
ก็ต้องเอาศิลป์เป็นตัวหลัก เป็นหัวหน้าใหญ่! ๑๐๔
- (๑๖๗) ศิลแต่ละข้อพาอริจิตแต่ละเรื่อง! ๑๐๕
- (๑๖๘) ศิลข้อ ๓ กับอริจิตในกามคุณ ๕! ๑๐๖
- (๑๖๙) ศิลแต่ละข้อมีภารกิจแต่ละเรื่องจึงเกิดอริจิต อริปัญญา
ในแต่ละมุมลึกซึ้งยิ่งนัก! ๑๐๖
- (๑๗๐) ย้ำศิลปข้อใด ก็กำหนดกระบวนการจรณะ ๑๔ วิชชา ๘
ให้เป็นไปตามศิลปข้อนั้นๆ จึงมีวิมุติญาณทัสสนะคนละเรื่อง
บริบูรณ์คนละส่วน! ๑๐๗
- (๑๗๑) สายเดียรฉิย สายเทวนิยม แยกธรรมะ ๒ ไม่เป็น
ไม่เห็นความสำคัญของศิลป์ ไม่จริงจังกับศิลป์
ย่อมไม่ประสบมรรคผล ศิลจึงไม่เกิดสมาธิศิลป จึงไม่เกิดปัญญา! ๑๐๘
- (๑๗๒) วงการพุทธเข้าใจผิดเฝินสำคัญว่าศิลปคือวินัย ๒๒๗
นั่นต้นเหินไปแล้ว! ๑๐๘
- (๑๗๓) วงการพุทธศาสนาทั้งศิลป ทั้งธรรมานุญของศาสนาพุทธ
(จุลศิลป-มัชฌิมศิลป-มหาศิลป) เติร์จฉานวิชาจึงบานสะพรั่ง! ๑๐๙
- (๑๗๔) พุทธธรรมไม่ใช่อธิปาทิหารีย์ ไม่ใช่อาเทศนาปาฏิหารีย์
ใช้แต่อนุสาสนีปาฏิหารีย์ จึงสง่างามยิ่งนัก! ๑๐๙

- (๑๗๕) ย้ำซ้ำความหมายความสำคัญของ“กาย”อีกที จีบคู่ รูปนามได้ช่วงไหน
ช่วงนั้นก็คือ“กาย” “กาย”มีอยู่ทุกชั้นตอน งงมัย! ๑๑๐
- (๑๗๖) สรุปว่าจะเรียก“กาย”ต้องมีธาตุรู้ร่วมด้วยเสมอ! ๑๑๑
- (๑๗๗) สิ่งไหนข้อที่ ๑ ต้องเริ่มรู้จักกาย ต้องรู้จักจิต แยกกายแยกจิตเป็น! ๑๑๑
- (๑๗๘) เกรินย้อนซ้ำซากเรื่อง“กาย”อีกครั้งที่ร้อยครั้งที่พัน อย่าเบื่อกันเลย
เพราะสำคัญมาก ติดกระดุมเม็ดแรกผิดก็จบเห่! ๑๑๒
- (๑๗๙) ย้ำว่า“กาย”ไม่ได้หมายแค่ร่างกายภายนอก
แต่ต้องมีเรื่องจิตเข้ามาแทรกตลอดเวลา! ๑๑๓
- (๑๘๐) “กาย”แล้วค่อย“เวทนา” แล้วค่อย“จิต” แล้วค่อย“ธรรม”! ๑๑๔
- (๑๘๑) อย่าเบื่อวิชาการนะ แต่ต้องอ้างหลักฐานไว้สำหรับผู้มีบารมีในภาษา
ในนิรุตติ! ๑๑๔
- (๑๘๒) ย้ำการปฏิบัติต้องมีสัมผัสของจริง ต้องมีธรรมะ ๒
ต้องมีสัมผัสภายนอกภายในครบพร้อม! ๑๑๕
- (๑๘๓) การยึดเทวมี ๑ ก็เป็นอันจบสิ้นในความรู้อยู่ในความเจริญของชีวิต! ๑๑๖
- (๑๘๔) ศาสนาที่เน้นพระเจ้าโปรดพระทรรักษ์ โปรดเปิดใจ! ๑๑๖
- (๑๘๕) การไม่ประจักษ์แจ้ง“กรรม”เกิดผลเสียหายอย่างไร? ๑๑๗
- (๑๘๖) สรรพสิ่งไม่เที่ยง ล้วนไม่อยู่กับที่ ๑๑๗
- (๑๘๗) จักรวาลหมุนวน วงกลับปอกกลับมา เปลี่ยนของคาวอยู่ตลอด ไม่มีซ้ำ! ๑๑๘
- (๑๘๘) เส้นตรงมีความตรงมี๑เดียว แต่เทวไม่ใช่ ๑ เดียว ต้องเป็น ๒
ต้องเรียนรู้ต้องแยกแยะความเป็น ๒ ให้ได้! ๑๑๘
- (๑๘๙) สำคัญให้ตีเทวคือสิ่งที่ถูกรู้ คือรูป ไม่ใช่ธาตุรู้ภายใน ๑๑๙
- (๑๙๐) วิญญาณเป็นธาตุ ๒ เสมอ ต้องมีรูปกับนาม
วิญญาณจึงเป็นจิตนิยาม ๑๑๙
- (๑๙๑) เทวของบางคนก็ยึดเป็นนามธรรมที่ไม่มีตัวตน
ที่ลึกกลับที่ยิ่งใหญ่อลังการ และอยู่นอกตัวเรา! เขาก็ยึดเทวเป็น ๑
แต่ ๑ คนละเรื่อง! ๑๒๐
- (๑๙๒) เมื่อยึดเทวเที่ยงจึงเป็นความรู้แคโลกียะ! ๑๒๑
- (๑๙๓) เมื่อยึดเทวเป็น ๑ โลกอื่นหรือโลกที่๒ก็ไม่อาจรู้ เพราะไม่เปิดใจศึกษา! ๑๒๓
- (๑๙๔) ไม่เปิดใจเรียนเทว ๒ กระบวนการเกิดอันมหัศจรรย์
แต่แสนลึกลับซับซ้อน แต่มีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย

มีระบบระเบียบ ก็ไม่เกิดไม่มีไม่เป็น!	๑๒๓
(๑๙๕) ชาวโลกก็ยะไม่รู้จักอัญญธาตุ ไม่รู้จักความรู้ใหม่ๆ	
ไม่รู้จักความรู้ทวนกระแส!	๑๒๔
(๑๙๖) คนทั่วไปไม่เชื่อชาวอโคกทำได้ปฏิบัติได้จริง!	๑๒๔
(๑๙๗) ชี้แจงไม่ให้เป็นปฏิบัติหลับตาเป็นเรื่องยากจริงง!	
เพราะเขาไปกันสุดกู่สุดโง่งสุดลึก!	๑๒๕
(๑๙๘) ปฏิบัติธรรมปฏิบัติเสถียรการเรียนรู้ธรรมะ ๒ คือภายนอกภายใน	
ความมหัศจรรย์ความวิเศษก็ไม่มีโอกาสลี้มรสเลยผล!	๑๒๖
(๑๙๙) ย้ำความสำคัญของศีลอีกที อีกครั้ง	
อย่าเบื่อบecauseมันสำคัญมากจริงๆ!	๑๒๗
(๒๐๐) วิตักกจริตปฏิบัติเสียเวลาเปล่า ไม่รู้แล้วไม่ได้ผล!	๑๒๗
(๒๐๑) ย้ำปฏิบัติมีขั้นตอน มีไตรสิกขา มีศีลก่อนมีศีลเป็นเบื้องต้น!	๑๒๘
(๒๐๒) ย้ำหลับตา การฝึกสังวรกายสังวรใจไม่เกิด! “ความจริง”มันไม่มี!!	๑๒๘
(๒๐๓) ศีลต้องตั้งใจปฏิบัติ ศีลไม่ใช่แค่ผลพลอยได้จากการหลับตา!	๑๒๙
(๒๐๔) จุลศีล ๒๖ ข้อ บรรลุอรหัตต์ได้!	๑๒๙
(๒๐๕) ศีล ๒๖ ข้อ พอเพียงพอการปฏิบัติ!	๑๓๐
(๒๐๖) ชาวพุทธของเราแยเลย!	๑๓๐
(๒๐๗) พระเจ้านั้นไม่มีกายสักขีหรือกณะ เพราะสัมผัสไม่ได้!	๑๓๑
(๒๐๘) ยังไงก็ต้องสัมผัสโมกขด้วยกายก่อน!	๑๓๑
(๒๐๙) มีกายมีพุทธ ไม่มีกายไม่มีพุทธ มีแต่เดียริถีย์!	๑๓๑
(๒๑๐) ความเป็นเหตุต้องไม่ใช่ลี้ลึกลับ จะยิ่งใหญ่แค่ไหนต้องไม่ทำให้ลี้กลับ!	๑๓๒
(๒๑๑) ความยิ่งใหญ่ของเทว แท้จริงก็เป็นการคิดเอง เออเอง	
เป็นมโนจริงๆ ไม่มีใครร่วมรับรู้สัมผัสได้!	๑๓๓
(๒๑๒) จิตตกเขยแปลว่าความฟุ้งซ่านแห่งจิต แปลว่าความวิกลจริต!	๑๓๓
(๒๑๓) ความจริงต้องสัมผัสได้ด้วยตาเนื้อ	
สัมผัสได้ด้วยอายตนะต่างๆของเรา!	๑๓๔
(๒๑๔) ขึ้นจิตนิยามย่อมสามารถเรียนรู้ภาวะคู่ คือสุข-ทุกข์ได้!	๑๓๕
(๒๑๕) ความรู้แค่โลกียะย่อมไม่รู้จักรู้แจ้งความจริง	
จากการสัมผัสด้วยทวาร ๕!	๑๓๕
(๒๑๖) เทวนิยามย่อมไม่มีลี้ลึมหามายา ย่อมไม่มีลี้ลึทัตถะ!	๑๓๖

(๒๑๗) ลิขิตตละคือใคร เราทุกคนต่างมีโอกาสเป็นลิขิตตละทุกคน!	๑๓๖
(๒๑๘) การเกิดเป็นทุกข์ แต่มหาบุรุษก็ยอมเกิดอีก!	๑๓๗
(๒๑๙) สิริหมามาเป็นมายากี่ไซ้ แต่จริงๆแล้วไม่ใช่มายา!	๑๓๗
(๒๒๐) โลกก็รู้ความจริงยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็เป็นแค่มายา!	๑๓๘
(๒๒๑) ความรู้ชั้นโลกุตระต้องรู้แจ้งรู้จริงในเทว	
ทั้งรูปทั้งนามให้ได้ หรือภาวะ ๒ นั้นเอง!	๑๓๙
(๒๒๒) การศึกษาต้องเริ่มต้นกายกับจิต (เทว)ต้องมีศีลเป็นตัวตั้ง!	๑๓๙
(๒๒๓) อัตต ๓ ที่เป็นเทว ที่เป็นรูปกับนาม ที่เป็นกายกับจิตคืออย่างไร?	๑๓๙
(๒๒๔) ปฏิบัติลึกแค่ไหน ก็ขาดภายนอกไม่ได้!	๑๔๐
(๒๒๕) ความเป็นเทว ๒ คือความจริงสุดยดยิ่งใหญ่ในเอกภพ!	๑๔๑
(๒๒๖) ยังมีอวิชชาที่ยังเป็นทาสเทว!	๑๔๑
(๒๒๗) ตรัสรู้ความมี ความไม่มีเป็นอย่างไร?	๑๔๒
(๒๒๘) ภาวะ ๒ เปิดโอกาสให้ทุกคนศึกษา	
เทว ๑ ปีเปิดโอกาสของทุกคนจะได้ศึกษา!	๑๔๒
(๒๒๙) เทวนิยมเชื่อว่าชาติเดียว จึงไม่ศึกษากรรมไม่เชื่อวิบาก!	๑๔๓
(๒๓๐) เทวนิยมไม่เชื่อกรรมเป็นของตน ใครทำใครได้!	๑๔๓
(๒๓๑) เทวนิยมยึดความเที่ยงตายตัว ไม่รับรู้“กาล”	๑๔๔
ไม่รับรู้“กรรม” ทุกอย่างพระเจ้าบันดาล!	๑๔๔
(๒๓๒) ความรู้ของเทวนิยมแม้ชาวพุทธก็เถอะ	
รู้กันแค่การเกิดการตายชาติเดียว ไม่เรียนรู้กรรมวิบาก!	๑๔๔
(๒๓๓) ลัทธิไถเน้นแต่ภายใน ไม่มีภายนอก จึงไม่มีธรรมกาย!	๑๔๕
(๒๓๔) ลักกายที่ภูริเป็นข้อ๑ในสังโยชน์ ๑๐	
ก็ไม่รู้จักหรือเข้าใจผิดๆ จึงปฏิบัติไม่เห็นผล!	๑๔๕
(๒๓๕) ชาวพุทธที่เน้นหลับตาฟังสังวรให้หนัก!	๑๔๖
(๒๓๖) ระว่างมนมยอตัดาจินตนาการโมเมจนกลายเป็นวิกลจริต!	๑๔๖
(๒๓๗) ถือศีลต้องอย่าผิดศีล เริ่มตั้งแต่ภายนอก!	๑๔๗
(๒๓๘) ศีลคุมแค่กาย วาจาไม่พอ ศีลนั้นมีอาณิสสงส์มหาศาล!	๑๔๗
(๒๓๙) อาณิสสงส์ ๑๐ อย่างของศีล ใครว่าอยู่ที่กายวาจา	
มันลงลึกอยู่ที่ใจต่างหาก!	๑๔๙
(๒๔๐) กรุณาเปิดใจฟังอาตมวิเคราะห์วิชัยบ้าง!	๑๕๐

- (๒๔๑) เกรีนกล่าว ศิลต้องเป็นหลักปฏิบัติเบื้องต้น
และไตรสิกขาไม่แยกกันทำ ไม่แยกกันปฏิบัติ! ๑๕๑
- (๒๔๒) ปฏิบัติต้องเรียงตามลำดับมีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย!
มีระบบระเบียบไม่ลัดตัดความ! ๑๕๑
- (๒๔๓) หากมีบารมีแต่ชาติก่อน ก็จะมีปฏิบัติได้เร็ว! ๑๕๒
- (๒๔๔) ย้า สมาริวัดด้วยศีล! ๑๕๒
- (๒๔๕) ไม่มีศีล ไม่มีกายลัทธิ ก็โกหกกันไปว่ามีคุณธรรมสูง! ๑๕๔
- (๒๔๖) ต้องเอาศีลพิสูจน์ยืนยัน ไม่ใช่เน้นกันแต่จิตใจ!
ไม่เอากายจึง“กลาย”เป็นเตียรถีย์ ไม่รู้“อจินไตย ๔” ๑๕๔
- (๒๔๗) หลักฐานประดามีเป็นบทสรุปว่าการหลับตาปฏิบัติ
ไม่มีทางบรรลุธรรมได้เลย! ๑๕๕
- (๒๔๘) สัญญาที่สมบูรณ์ต้องเป็นปัญญาที่ผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน
โปรดศึกษาไตรปิฎกดู! ๑๕๖
- (๒๔๙) มาดูอริจิตของศีลข้อ ๑! ๑๕๖
- (๒๕๐) ปัญญาไม่ได้เกิดด้วยตรรกะ แต่ผ่านกระบวนการหล่อหลอมเข้มข้น
ศีล-อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาลิกขา! ๑๕๗
- (๒๕๑) โปรดทราบนักปฏิบัติชาวพุทธทุกคนต้องปฏิบัติ“ศีล”
เป็นขั้นต้นของการศึกษา! ๑๕๗
- (๒๕๒) ไตรสิกขาเสาหลักแห่งปฏิบัติ! ๑๕๘
- (๒๕๓) ศีลกับปัญญาจะขัดเกลาส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน
เหมือนพี่น้องฝาแฝด! ๑๕๘
- (๒๕๔) หากไม่เน้นไตรสิกขาก็จะมีโอกาสพลาดเฉโก
มีโอกาเป็นฤาษีเตียรถีย์! ๑๕๙
- (๒๕๕) ต่อแต่นี้ขอใช้ อาริยะ แทนอริยะ แทนอารยะ
ด้วยเหตุครบพร้อม ศีล-สมาริ-ปัญญา! ๑๕๙
- (๒๕๖) ปฏิบัติลัทธิมาทฤษฎีย่อมมีโอกาสเข้าถึงปัญญาลัทธิขาร! ๑๖๐
- (๒๕๗) เห็นความแปลกใหม่มหัศจรรย์ของไตรสิกขาหรือยัง? ๑๖๑
- (๒๕๘) เกรีนกล่าวผลของศีลก่อเกิดอภิลักขาร รู้เกิดรู้ตายในจิตได้จริง! ๑๖๒
- (๒๕๙) บุญเป็นอจินไตย คนธรรมดาเข้าใจได้ยาก ๑๖๒
- (๒๖๐) บุญกับกุศลต่างกันคนละเรื่องไปกันคนละทาง! ๑๖๒

(๒๖๑) บุญคือวิบัติ บุญคือความไม่มี บุญคือไม่สะสม!	๑๖๓
(๒๖๒) บุญมีหน้าที่เพียงหนึ่ง กำจัดกิเลสให้ออกจากสันดาน!	๑๖๓
(๒๖๓) “บุญ” เป็นอาวุธ เฉพาะใช้ประหารกิเลส!	๑๖๔
(๒๖๔) ย้ำแล้ว ย้ำอีก บุญไม่ใช่กุศล ต่างคนต่างมีหน้าที่ของตัวเอง!	๑๖๔
(๒๖๕) บุญอยู่ ณ ปัจจุบันไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต!	๑๖๕
(๒๖๖) บุญไม่ใช่ธรรม บุญเป็นพลังงานทำหน้าที่ในปัจจุบันอย่างเดียว!	๑๖๖
(๒๖๗) ทำ“บุญ”ต้องฝึกฝนให้เชี่ยวชาญจนถึงขั้นอัตโนมัติ จนถึงขั้นตถตา!	๑๖๖
(๒๖๘) ตถตามี ๓ ชนิด!	๑๖๗
(๒๖๙) คุณสมบัติของบุญมีดังนี้!	๑๖๗
(๒๗๐) บุญ-ฆ่า-ล้าง-ในจิต จำไว้!	๑๖๘
(๒๗๑) ตัวตนของบุญเป็นอย่างไร? อธิบายลงรายละเอียดให้ลึกซึ้ง!	๑๖๘
(๒๗๒) บุญคือพลังงานพิเศษของจิตนิยาม! ผู้มีทักษะทางนิรุตติ ลองฟังการวิเคราะห์รากศัพท์อย่างลึกละเอียด!	๑๖๙
(๒๗๓) อธิบายตัวตนของบุญกันอีกสักหลายๆ ครั้ง!	๑๗๐
(๒๗๔) “บุญ”ไม่ข้ามภพข้ามชาติ ไม่ติดตามตัวเราไปเหมือน “กุศล”!	๑๗๑
(๒๗๕) วิภวตัณหา หากความอยากได้จิตว่าง แต่ยังไม่ได้ล้มมาทิฏฐิ จิตว่างนั้นก็แค่เคลือบอุเบกขาเวทนา คือว่างแบบพักยก!	๑๗๑
(๒๗๖) ได้เกริ่นกล่าวบุญในไตรสิกขาสามารถทำอภิสังขารได้จริง!	๑๗๒
(๒๗๗) ลังวรคือศีลข้อ ๑ เจริญสู่อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญาอย่างไร มาลองศึกษา!	๑๗๓
(๒๗๘) ขั้นตอนการเกิดอธิปัญญา และจบลงที่สิ้นบุญสิ้นบาป!	๑๗๔
(๒๗๙) กำเนิดญาณทัสสนวิเศษต้องปฏิบัติตนอย่างไร?	๑๗๔
(๒๘๐) ปัญญานั้นคือ การจัดการธรรมะ๒ ให้เป็นธรรมะ ๑!	๑๗๕
(๒๘๑) ฆ่ากิเลสได้แล้ว ก็ต้องรักษาไว้!	๑๗๕
(๒๘๒) ย้ำบุญมีแต่การสูญเสีย ไม่มีการได้มา อย่า...งงทีเดียว!	๑๗๖
(๒๘๓) กำจัดกิเลสเสร็จสิ้นเรียกว่า“หมดบุญ” เรียกว่า“สิ้นบุญ”!	๑๗๖
(๒๘๔) ปัญญาจริงย่อมรู้จักเลสตัวไหนเกิด กิเลสตัวไหนดับ!	๑๗๗
(๒๘๕) บุญเป็นอาวุธหนึ่งเดียวอันยอดเยี่ยมในปฐพี!	๑๗๗
(๒๘๖) ดูเหมือนบุญทำอย่างอื่นไม่เป็น แต่หน้าที่หลักๆ ก็สำคัญที่สุดแล้วในหล้าโลก!	๑๗๘

(๒๔๗) ย่ำบุญกับกุศลเป็นแฝดคนละฝา เป็นคนละตัวเป็นคนละเรื่อง!	๑๗๘
(๒๔๘) ทิศทางของบุญกับกุศล เขาหันหลังชนกัน!	๑๗๙
(๒๔๙) กุศล-อกุศลกับบอห์ตันต์ จะติดตามติดตัวได้มั๊ย?	๑๘๐
(๒๕๐) ระดับบอห์ตันต์ขึ้นไปกุศลเกาะติดตัวข้ามภพข้ามชาติ แต่อกุศลเสียใจด้วยนะ ไม่มีที่ว่าง!	๑๘๑
(๒๕๑) เกรินเนื้อหาที่ผ่านมาผลของศีลเกิดบุญญาภิสังขารได้จริง เกิดการตายของกิเลสกิเลสได้แท้!	๑๘๒
(๒๕๒) คำว่า“เกิดผลบุญ” เราจะอธิบายแบบโลกุตระ ต้องอธิบายแบบนี้!	๑๘๒
(๒๕๓) เปรียบเทียบพลังงานบุญกับลูกระเบิด!	๑๘๓
(๒๕๔) อธิบาย“สันภาพ สันชาติ”แบบโลกุตระ!	๑๘๔
(๒๕๕) เมื่อบุญทำงานอึดตาย่อมถูกทำลาย แต่ถ้าใครยังไม่รู้ตัวแสดงว่าเขายังไม่รู้จัก“บุญ”!	๑๘๕
(๒๕๖) ชาวพุทธเกือบทั้งหมดเข้าใจความหมายของบุญผิดพลาด สิ่งที่เกิดในจิตจึงผิดทาง!	๑๘๕
(๒๕๗) วิจาร์ณบอห์ตันต์อีกที ในเรื่องบาปเรื่องบุญ เรื่องกุศล-อกุศลอีกรอบ!	๑๘๖
(๒๕๘) ย่ำลงลึกซ้ำจากจนกว่าจะคลายทิฐิเก่าๆ ในเรื่องบาปบุญ กุศลอกุศล!	๑๘๗
(๒๕๙) ปุณชนคนธรรมดาทำอะไรติดตัว ข้ามภพข้ามชาติ?	๑๘๘
(๓๐๐) วิจาร์ณบอห์ตันต์ในเรื่องของบุญกุศลอีกรอบ!	๑๘๙
(๓๐๑) วิจาร์ณหน้าที่ของ“บุญ”อีกที จนกว่าจะซาบซึ้งขึ้นใจ!	๑๘๙
(๓๐๒) เข้าใจบุญมีฉันทิฐิ พุทธศาสนาย่อมฉิบหาย!	๑๙๐
(๓๐๓) นี่ก็ฉิบหายเหมือนกัน! เพราะมีแต่เพิ่ม“อึดตา”!!	๑๙๑
(๓๐๔) เกรินกล่าวมาก่อนหน้านั้น “อึดตา ๓” ต้องศึกษา“บุญ”ต้องรู้จักให้ถูกทาง!	๑๙๓
(๓๐๕) กุศลเป็นธรรมชาติส่วนบุญเป็นธรรม ถ้าเข้าใจก็โอเคเลย!	๑๙๔
(๓๐๖) เปรียบเทียบบุญกับลูกระเบิด ในหน้าก่อนๆ อีกที!	๑๙๕
(๓๐๗) ชาวพุทธสะสมบุญกัน จึงพากันตกเหว!	๑๙๕
(๓๐๘) อย่างเป็นอภิสังขารรอบเก่า อย่างเป็นอภิสังขารรอบใหม่!	๑๙๖
(๓๐๙) บุญไม่วนไม่เกิดอีก สังขารใดเกิดอีกจึงมีแต่อาณานิคมนิสังขาร!	๑๙๗
(๓๑๐) จบกิจแล้วไม่วน ไม่ดีๆ ชั่วๆ ไม่สูงไม่ต่ำ!	๑๙๘
(๓๑๑) กุศลเป็นโลกิยสังขาร บุญเป็นปรมัตถสังขาร!	๑๙๘

(๓๑๒) เข้าใจ“ดี”กันแค่ไหนอย่างไร? ตรวจสอบตัวเองให้ชัดเจน!	๑๙๙
(๓๑๓) มองในอีกด้าน บุญเป็นผู้ร้าย กุศลเป็นผู้ดี งงละซี!	
ค่อยๆทำความเข้าใจ ค่อยๆอ่านนะ!	๒๐๐
(๓๑๔) บุญเป็นโลกุตระ ไม่มีตัวตน ไม่ใช่วัตถุสิ่งของ	
แต่เป็นแค่อาการของพลังงาน!	๒๐๑
(๓๑๕) จะสร้างบุญต้องเริ่มที่ศีล ต้องสมาทานศีลก่อน!	๒๐๑
(๓๑๖) ปฏิบัติศีลต้องมีลำดับขั้นขั้นตอน จึงจะเกิดผลอันวิเศษ!	๒๐๒
(๓๑๗) หอบบุญข้ามชาติเป็นไปไม่ได้ แต่หอบคนปฏิบัติไปข้ามชาติ	
นี่ซีของจริง!	๒๐๒
(๓๑๘) บุญจบที่ปัจจุบัน ไม่ข้ามชาติไปรอที่อนาคต!	๒๐๓
(๓๑๙) บุญต้องเกิดในผู้มีขันธ ๕ เท่านั้น!	๒๐๓
(๓๒๐) ถ้าแบบนี้เรียกบุญไม่ถึง!	๒๐๓
(๓๒๑) บุญจากไปจิตสะอาดมาแทน!	๒๐๔
(๓๒๒) เกรินบุญอีกที จิตตินั้นเกิดตอนไหน?	๒๐๕
(๓๒๓) ย้าบุญเป็นแค่กิริยาปัจจุบัน! ไม่มีทรงอยู่ ไม่มีทรงไว้!	๒๐๕
(๓๒๔) มาศึกษาเรื่องของกาละกับกรรม อันเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง!	๒๐๖
(๓๒๕) ย้าเดือนตระหนก บุญไม่รอเราในวันข้างหน้า	
แต่อยู่กับเราอยู่ที่ปัจจุบันที่วันนี้!	๒๐๗
(๓๒๖) บุญใหม่-กรรมใหม่-กาละใหม่ทุกครั้งๆ!	๒๐๗
(๓๒๗) ตั้งหลักดีๆ บุญไม่ใช่ธรรมะ บุญเป็นอธรรมะ อย่างงๆ!	๒๐๘
(๓๒๘) ขออย่าลืกละหลายย้า บุญจะไม่ก้าวข้ามปัจจุบันเด็ดขาด!	๒๐๘
(๓๒๙) มาถึงบรรทัดนี้ พอเข้าใจคำว่า“สิ้นบุญ”แล้วกรรมัง?	๒๐๙
(๓๓๐) ทำกาละคือตาย อะไรตาย ก็กิเลสตาย!	
ตายหมดสิ้นก็เป็นอรหันต์กันเลย!	๒๑๐
(๓๓๑) ตัดกิเลสยังไม่สะอาด ก็ต้องทำบุญอีกหลายครั้ง	
ก็ฝึกฝนไปเรื่อยๆจนกว่าจะเชี่ยวชาญ!	๒๑๑
(๓๓๒) ตถตาเป็นความเก่งขั้นบุญญาภิสังขารที่เดียว!	๒๑๑
(๓๓๓) ตถตาความหมายที่เป็นตถตา ตามยถากรรม! ยัง“มีจณาภิภูจฺจึ”อยู่	๒๑๒
(๓๓๔) ตถตาความหมายที่ ๒ เริ่มเห็นมรรคแล้ว!	๒๑๓
(๓๓๕) ตถตาความหมายที่ ๓ เป็นตถตาที่ได้ผลแล้ว!	๒๑๓

(๓๓๖) ช้ำยาจำอย่าลืม บุญคือพลังงานเป็นแค่กิริยาอาการเฉพาะในปัจจุบัน!	๒๑๓
(๓๓๗) บุญทำหน้าที่ร้ายสุดๆ โหดสุดๆ!	๒๑๔
(๓๓๘) ร้ายสุดๆโหดสุดๆ แต่ดีเลิศประเสริฐศรี! มายาชั้น“สิริมหามายา”	๒๑๕
(๓๓๙) ธรรมลึกซึ้งชั้นอภิธรรมมีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน!	๒๑๕
(๓๔๐) ย้ำว่าบุญเป็นเรื่องโลกุตระเท่านั้น!	๒๑๖
(๓๔๑) บุญเป็นพวกเดียวกับอุตุนิยาม!	๒๑๖
(๓๔๒) ศาสตร์แห่งบุญ พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ค้นพบ!	๒๑๗
(๓๔๓) พระพุทธเจ้าบัญญัติ“บุญ”คือ พลังงานพิเศษ!	๒๑๗
(๓๔๔) มาวิเคราะห์เชิงนิรุตติอีกที!	๒๑๗
(๓๔๕) บุญต้องมีปัญญา ไม่มีปัญญาซ่อมสร้างบุญไม่เป็น!	๒๑๙
(๓๔๖) ย้ำทวนภาวะ“หมดภพ-หมดชาติ” “สิ้นบุญ-สิ้นบาป”อีกทีนะ!	๒๑๙
(๓๔๗) บุญเกิดได้มีได้ แต่อยู่กับปัจจุบัน ไม่กระโดดข้ามชาติไปภพอื่น!	๒๒๐
(๓๔๘) กรรมทุกกรรมซ่อมสร้างภพสร้างชาติให้เกิดในจิตเสมอ!	
มาศึกษาจากต้นหา ๓ ชนิดกัน!	๒๒๑
(๓๔๙) วิภวตัณหาสร้างภพ สร้างชาติได้อย่างไร?	๒๒๑
(๓๕๐) อุเบกขาแบบโลภีย...เคหสิตอุเบกขาเวทนา!	๒๒๒
(๓๕๑) อุเบกขาแบบโลภียเหตุเพราะยังทำใจในใจไม่เป็น!	๒๒๒
(๓๕๒) ยิ่งหลับตา ยิ่งจิตว่าง ยิ่งเป็นแค่ว่างชั่วคราวว่างพักยก!	๒๒๒
(๓๕๓) เคหสิตเวทนาหรือนิพพานล้าลอง หรือนิพพานชั่วคราวฟังดูดี	
แต่ยังไม่ใช่เนกขัมมสิตเวทนา!	๒๒๓
(๓๕๔) เนกขัมมสิตเวทนาของแท้ต้องมีสภาวะอย่างนี้!	๒๒๕
(๓๕๕) ผู้รู้จักรู้แจ้งการก่อเกิดภพ การดับภพจริงๆ	
ท่านจะเก่งวิเศษอย่างกับยอดนักมายากลเลยทีเดียว!	๒๒๕
(๓๕๖) ความเก่งประหนึ่งยอดมายากลนั้น แท้จริงก็คือ อนุสาสนีปาฏิหาริย์!	๒๒๖
(๓๕๗) อธิบายความเป็นแม่ในสัมมาทิฐิคืออะไร?	๒๒๖
(๓๕๘) อธิบายความเป็นแม่ในสัมมาทิฐิ๑๐(ต่อ)!	๒๒๗
(๓๕๙) เพราะเป็นยอดมายากลจึงได้ฉายา“สิริมหามายา”!	๒๒๗
(๓๖๐) แม่ในที่นี้ไม่ได้เกิดผ่านทางมดลูก แต่เป็นโอปปาติกโยนิ!	๒๒๘
(๓๖๑) เป็นโอปปาติกะที่มีปัญญา ที่ฝึกฝนจนมีพละอินทรีย์แข็งแกร่ง!	๒๒๘
(๓๖๒) เป็นโอปปาติกะที่มีพลังสติอันยิ่งใหญ่	๒๒๙

- (๓๖๓) โอปปาติกะตัวนี้ไม่ได้เกิดทางกายเนื้อ แต่ก็ต้องมีพ่อแม่ (ธรรมะ ๒) นั่นเอง! ๒๒๙
- (๓๖๔) การเกิดนี้ไม่มีร่าง แต่เน้นที่การกระทำ เน้นที่กรรม! ๒๓๐
- (๓๖๕) เปรียบเทียบสภาวะธรรมอะไรคือพ่อ อะไรคือแม่ พ่อสังขهب! ๒๓๑
- (๓๖๖) การเกิดจะเน้นกันที่จิตเท่านั้น ต้องแม่นเข้าแม่นประเด็นในเรื่องนี้! ๒๓๑
- (๓๖๗) ในพระรัตนตรัย ใครเป็นพ่อ ใครเป็นแม่ ลองศึกษาดู! ๒๓๒
- (๓๖๘) การเกิดทางจิตทำกันที่ใจ ทำใจในใจเป็น
จึงก่อเกิด“กรรมโยนิ” เรียกว่าการเกิดด้วยกรรม! ๒๓๒
- (๓๖๙) เมื่อการเกิดด้วยกรรมทำสำเร็จ เขาผู้นั้นก็จะบงการ การเกิดการตาย
ได้อย่างวิเศษ จะทำการเกิดการตายได้อย่างวิเศษ จะทำให้เกิดในสิ่งที่
ประโยชน์ จะทำลายในสิ่งที่ร้าย(เน้นกันที่ตัวจิตอย่างเดียว)! ๒๓๓
- (๓๗๐) เมื่อควบคุมการเกิดการตายของตัวเองได้
ควบคุมกรรมของตัวเองเป็นบุคคลเช่นนี้เองคือ อมตบุคคลของแท้! ๒๓๔
- (๓๗๑) การเกิดที่ทำให้จิตตนได้ เราก็คือสิริมหาทายา
เป็นแม่ที่ให้แก่เกิดทางโลกุตระ ทางปรมาตถ์จะแน่นอน! ๒๓๕
- (๓๗๒) ทำการเกิด-ไม่เกิดเป็นชั้นๆ สูงขึ้นไปเรื่อยๆ
เป็นโสดา สกิทา จนจบลงที่อรหัต! ๒๓๕
- (๓๗๓) ทำการเกิด-ไม่เกิด หากเลยพระอรหัตขึ้นไปก็ยิ่งมีสูงกว่า
เยี่ยมกว่า อยากูร์จักมี? เขาเป็นใคร? ๒๓๖
- (๓๗๔) เกเรณบับก่อน ความเป็นแม่ที่ทำให้ปรากฏก็ได้ หายไปก็ได้
เป็นข้อที่ ๗ ในลัมมาทิลลิว ๑๐! ๒๓๗
- (๓๗๕) พุทธเน้นกรรมโยนิเน้นการเกิดของจิตวิญญาณ
ซึ่งเราเรียกว่า ลัตวโอปปาติกะ! ๒๓๗
- (๓๗๖) ข้อ ๑ อเทวนิยม ชีวิตเรายังใหญ่ เราเกิดเองมาเอง
ไม่มีเทพองค์ใดมาทำให้เราเกิด! ๒๓๘
- (๓๗๗) ข้อ ๒ อเทวนิยมทำธรรมะ ๒ ให้เป็น ๑ ให้ได้! ๒๓๘
- (๓๗๘) ข้อ ๓ อเทวนิยมทำธรรมะ ๒ ให้เป็นสูญ! ๒๓๘
- (๓๗๙) ข้อ ๔ อเทวนิยมสั่งสมบารมีเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง
อันเป็นสิทธิของมนุษย์ทุกคน! ๒๓๙
- (๓๘๐) รู้ไว้ว่าเป็นถึงสยัมภู แต่ไม่ประกาศศาสนาก็มีจริง! ๒๓๙
- (๓๘๑) อธิบายขยายความไปไหนนอกกำมือ

แม้ลัมมาลัมพุทธเจ้าด้วยกัน ก็ยังมีทางเดินที่ต่างกัน!	๒๔๐
(๓๘๒) อนันตริยกรรมทำให้หมดสิทธิ์เกิดเป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้า!	๒๔๑
(๓๘๓) มาเล่าเรื่องอินไตยของยอดมนุษย์กันต่อ!	๒๔๑
(๓๘๔) อรหันต์บางองค์ไม่ไปต่อ บางองค์ชาวบ้านเขาก็ไม่เชื่อ!	๒๔๑
(๓๘๕) นี่ใจที่มาของคำว่า“มายา”!	๒๔๒
(๓๘๖) เป็นความจริงที่ท่านมี แต่เป็นความไม่รู้ของคนอื่น!	๒๔๒
(๓๘๗) เพราะจริงไม่จริงก็ได้ จึงเหมือนหลอก เพราะเหมือนหลอกจึงเป็นมายา	
เพราะเป็นมายาจึงเป็น“ลirimhamaya”!	๒๔๓
(๓๘๘) อรหันต์บางองค์ท่านไม่ต่อพุทธภูมิ แต่ขณะมีชีวิตอยู่	
ท่านก็ทำประโยชน์แก่โลกอย่างเต็มที่!	๒๔๓
(๓๘๙) ภพชาติของอรหันต์เหล่านี้เราเรียก“อภินิพัตติ”!	๒๔๔
(๓๙๐) แต่ถ้ายังไม่เป็นอรหันต์ ยังเป็นเลขบุคคล	
ภพชาติของท่านเราเรียก“นิพัตติ”!	๒๔๔
(๓๙๑) สะสมไปเรื่อยๆ ผลที่เกิดคือ “โอภกัณติ”!	
(ซึ่งมีทั้งของ ฝ่ายโลกุตระ และฝ่ายโลกิยะ)	๒๔๕
(๓๙๒) ขั้นตอนการเกิดโอภกัณติ มาศึกษากัน!	๒๔๕
(๓๙๓) เกริ่นกล่าวการเกิด ๕ ประการ	
(ชาติ-สัญญาติ-โอภกัณติ -นิพัตติ-อภินิพัตติ)	๒๔๖
(๓๙๔) การเกิดอย่างนิพัตติ ถือเป็นพลังงานจิต	
ที่มีประสิทธิภาพในการตัดกิเลส!	๒๔๗
(๓๙๕) กำจัดกิเลสได้หมดสิ้นก็เลื่อนชั้น	
การเกิดมาเป็นอภินิพัตติ ขึ้นหมดบุญ!	๒๔๗
(๓๙๖) คนหมดบุญก็คือ คนที่มีอรหัตตผลเกิดขึ้นในจิต!	๒๔๘
(๓๙๗) ย้ำซ้ำเตือน“บุญ”ไม่ใช่สสารมันคือพลังงาน ไม่ตกผลึก ไม่ตกตะกอน	
มีหน้าที่กำจัดอึดอัดอย่างเดียว!	๒๔๘
(๓๙๘) ไล่เรียงขั้นตอนในสังโยชน์ ๑๐	
เริ่มแต่ลักกายทิฏฐิ-วิจิกิจฉา-ศีลพตปราคาส!	๒๔๙
(๓๙๙) ย้ำอย่าหลงมกมาย“สะละบุญ”ที่เป็นกันอยู่ทั่วประเทศไทย	๒๕๐
(๔๐๐) มาแตกฉานในนิรุตติบางตัวที่ควรรู้ที่มาก็ไป!	๒๕๐
(๔๐๑) ลั่นบุญลั่นบาปจบสนิท.....ปริกขิโณ!	๒๕๑

- (๔๐๒) ย้ำครั้งที่ ๑๐๐ บุญไม่ใช่ บุญไม่ใช่สมบัติ ๒๕๑
แต่มันทำหน้าที่วิบัติอย่างเดียว!
- (๔๐๓) ทุกวันนี้ หลอกล่อหากินเอา“บุญ”เป็นตัวล่อออกอุบายให้ทำบุญเยอะๆ
ทำบุญบ่อยๆ อายากจะอุทานว่า ฉิบหายใหญ่แล้ว! ๒๕๒
- (๔๐๔) หลายวัดหลายสำนักอธิบายบุญเป็นตัวตน
เป็นรูปธรรมชวนน้ำลายไหล! ๒๕๓
- (๔๐๕) “บุญ”กับ“กุศล”ต้องรู้ให้ชัดมีคุณสมบัติอย่างไร
จะได้ปฏิบัติถูกทาง เกิดมรรคเกิดผลจริง! ๒๕๔
- (๔๐๖) หากบาป ออกุศลยังไม่สิ้นเกลี้ยงจากจิต เราก็มารับบุญกันใหม่ ณ วันนั้น
อันเป็นวันของอนาคต เป็นวันอภิสังขารอีกวันหนึ่ง! ๒๕๕
- (๔๐๗) เมื่ออภิสังขารทำสำเร็จเต็มร้อย ก็เข้าสู่เขตอภิญญาภิสังขารทันที! ๒๕๕
- (๔๐๘) ย้อนเกริ่นกล่าว อุปนิสัยหรือคุณสมบัติของบุญกันอีกที! ๒๕๗
- (๔๐๙) ตีความพระโอวาทปาฏิโมกข์๓ ให้กระจ่างชัด เจาะลึก! ๒๕๘
- (๔๑๐) ผู้จบกิจย่อมไม่มีความวน แต่กลับจะม่วนที่มีใช้ตัวเอง แต่เพื่อโลก! ๒๕๙
- (๔๑๑) โลกหนอโลกก็หมุนวนๆสูงๆต่ำๆตึกๆไม่มีจบสิ้น! ๒๕๙
- (๔๑๒) ทำไมการฆ่าจึงบอกว่าดี! คนโลกียะก็คงงงตั้ง! ๒๖๐
- (๔๑๓) เข้าใจให้ได้ภาษากับลภาวะ ดูเหมือนขัดแย้งกันแต่มันก็ไปด้วยกันได้
ถ้าเปิดใจไม่ติดยึดภาษา! ๒๖๑
- (๔๑๔) บุญอยู่กับปัจจุบันไม่ตามไปชาติหน้า ไม่วิ่งไปอดีต ไม่มีตัวตน
นิสัยของมันไม่ธรรมดาเลย! ๒๖๑
- (๔๑๕) ทวนคุณสมบัติของบุญอีกที! อย่าเบื่อความซ้ำซาก
ถ้าหากคุณยัง ไม่ชัดเจนในบุญ! ๒๖๒
- (๔๑๖) บุญเกิดได้ในตัวตนที่ครบพร้อมขั้น ๕ ! ๒๖๓
- (๔๑๗) บุญไม่เต็มเพราะเหตุใด? ๒๖๓
- (๔๑๘) การกิจของบุญนั้นสิ่งที่จะเหลืออยู่คือ“จิตสะอาด” คือ “ภาวะดี”! ๒๖๔
- (๔๑๙) สิ่งที่เหลืออยู่ เราไม่เรียก “บุญ”! ๒๖๔
- (๔๒๐) ทบทวนความหมายของบุญอีกที จะได้แม่นเป่า! แม่นทีศ! ๒๖๕
- (๔๒๑) ไอน์สไตน์มี Time and Space พระพุทธมีกรรมกับกาละ! ๒๖๖
- (๔๒๒) บุญที่เกิดขึ้นใหม่จะฆ่ากิเลสตัวใหม่ทุกครั้ง! ๒๖๖
- (๔๒๓) เมื่อบุญไม่ทรงอยู่ คำว่า“ผู้มีบุญมาก” จึงใช้ผิดมาตลอด! ๒๖๗

(๔๒๔) เกริ่นทบทวนคำว่า “ผู้มีบุญมาก”อีกที!	๒๖๘
(๔๒๕) ทบทวนบุญ ๑!	๒๖๙
(๔๒๖) ทบทวนบุญ ๒!	๒๖๙
(๔๒๗) ทบทวนบุญ ๓!	๒๗๐
(๔๒๘) ทบทวนบุญ ๔!	๒๗๐
(๔๒๙) ทบทวนบุญ ๕!	๒๗๑
(๔๓๐) ผู้ทำกาล(ตาย)ได้ มีแต่พระอรหันต์!	๒๗๑
(๔๓๑) เพราะไม่ลั้มนมาภิธุลีจึงไม่พ้น“อัตตวาทุปาทาน”!	๒๗๒
(๔๓๒) “ทำบุญ”ให้เป็น “บุญ”ยากสุดแสน!	๒๗๒
(๔๓๓) “รูปนาม”หรือ “ธรรมะ๒” ศึกษาเรียนรู้มรรคผล ไม่ไกลเกินเอื้อม!	๒๗๓
(๔๓๔) ก่อนถึง“รูปนาม” ผัสสะต้องมาก่อน!	๒๗๔
(๔๓๕) ผัสสะไม่มี สุขทุกข์ไม่เกิด แล้วจะดับทุกข์ได้อย่างไร?	๒๗๕
(๔๓๖) ปฏิบัติต้องมีของจริง ไม่ใช่แค่นึกคิดมโนเดา	
วิปัสสนานะ ไม่ใช่วิปัสสนิก!	๒๗๕
(๔๓๗) คิดปั้นเอาเองจึงไม่เกิดเวทนาแท้ แต่มันส่งมาจากสัญญาต่างหาก!	๒๗๖
(๔๓๘) ลัมผัสแล้วเกิดเวทนา เกิดเวทนาแล้วก็วิตก-วิจารณ์ให้เป็นเชี่ยวชาญ!	๒๗๖
(๔๓๙) ทำทานเป็น ย่อมได้บุญ!	๒๗๗
(๔๔๐) เกริ่นกล่าวทบทวนย้อนหลังทำบุญอย่างไรเป็นลั้มนมาภิธุลี!	๒๗๘
(๔๔๑) ทำทานกิเลสหลุด แตกต่างจากทำทานกิเลสหนา!	๒๗๙
(๔๔๒) ทำทานอย่าหวังได้สวรรค์.....มันเป็นบาปนะ!	๒๗๙
(๔๔๓) ทำทานต้องทำใจในใจให้เป็น!	๒๘๐
(๔๔๔) บุญลดกิเลสลด บุญเพิ่มกิเลสเพิ่ม!	๒๘๑
(๔๔๕) ถึงเวลาต้อง“รู้บุญ”กลับสู่ศาสนาพุทธ!	๒๘๑
(๔๔๖) บุญลัมพันธ์กับจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน	๒๘๒
(๔๔๗) “เวทนา”คือภาษาที่เรียกส่วนย่อยของจิต “เจตสิก”คือพฤติกรรมของใจ!	๒๘๒
(๔๔๘) กิเลสตัดยังไม่หมด ก็ต้องทำบุญใหม่ เป็นตัวใหม่มีใช้ตัวเก่า!	๒๘๓
(๔๔๙) ฝึกตัดให้เชี่ยวชาญ เก่งจริงจึงจะเรียกตกตา!	๒๘๔
(๔๕๐) ทวนย้ำตกตามี ๓ แบบ แบบที่๑ แบบยถากรรม!	๒๘๔
(๔๕๑) แบบที่ ๒ มีลั้มนมาภิธุลี!	๒๘๕
(๔๕๒) แบบที่ ๓ มีลั้มนมาภิธุลีและมีผลสำเร็จ!	๒๘๕

(๔๕๓) ขออธิบายวนซ้ำ บุญไม่ใช่ธรรมะอีกที!	๒๘๖
(๔๕๔) ขออธิบายคุณสมบัตินี้ของบุญอีกสักกรอบ!	๒๘๖
(๔๕๕) ดูเหมือนกลับกลอก ดูเหมือนไม่อยู่กับร่องกับรอย แต่ก็เพราะตัวของมันมีทั้ง๒สภาวะ สมมติกับปรมาตม์!	๒๘๗
(๔๕๖) ทบทวนคุณลักษณะเด่นของบุญอีกที!	๒๘๙
(๔๕๗) เกรีนกล่าวย้อนหลังที่บรรยายบุญเยอะมาก ก็เพราะคอลัมน์นี้ชื่อ“เปิดยุคบุญนิยม”!	๒๙๐
(๔๕๘) บุญวันนี้ตกต่ำจากสิ่งประเสริฐกลายเป็นโลกีย์ธรรมดา! แถมถูกกล่าวหา บุญกับกุศล เป็นตัวเดียวกันเสียอีก!	๒๙๐
(๔๕๙) คนทำบุญแต่มีความใคร่อยากเต็มไปหมด บาปตัวที่ ๑ ได้เลย...“กามุปาทาน”!	๒๙๑
(๔๖๐) บาปตัวที่ ๒ หนักลึกลง“ทิฏฐุปาทาน”!	๒๙๑
(๔๖๑) บาปตัวที่ ๓ หนักเข้าไปอีก“ศีลพทุปาทาน”!	๒๙๒
(๔๖๒) บาปตัวที่ ๔ “อิตตวาทุปาทาน”! เปลือกที่ดูสวยงาม แต่หุ้มมีฉาผลเต็มแน่น!	๒๙๒
(๔๖๓) อิตตวาทุปาทาน ข้อ ๑ ได้แถมอีก ๓ กามก็แคว่ทะ ทิฏฐิก็แคว่ทะ ศีลพทุก็แคว่ทะ!	๒๙๓
(๔๖๔) เฉพาะข้อ ๔ ก็แค่สะกิดของอดีตเท่านั้น ยังไม่เข้าถึงเนื้อในเลย!	๒๙๔
(๔๖๕) ปรียัติเมื่อผิดพลาด ปฏิบัติก็อาเพศ ปฏิเวธก็อาภัพ!	๒๙๔
(๔๖๖) “เหตุ”กับ“ปัจจัย”คนเรามักใช้กันผิดๆ เข้าใจกันผิดๆ อธิบายกันผิดๆ!	๒๙๕
(๔๖๗) “ปัจจัย”ไม่ใช่ที่มาของทุกสิ่ง แต่เพียงมีฐานะเสริม!	๒๙๖
(๔๖๘) “ปัจจัย”ไม่ใช่เหตุตัวต้น หรือตัวจบของอารยธรรมา ๔	๒๙๖
(๔๖๙) ผู้พ้นแล้วแม้มีลาภยศมาก ท่านก็ว่าง ท่านก็ว่าง ท่านก็ไม่ยึด! จะมีก็แต่สร้างกรรมที่เป็นกุศลเท่านั้น!	๒๙๗
(๔๗๐) ทำสิ่งเหนื่อนมนุษย์โลกีย์ เรียกว่าอุตตริมนุสสธรรม!	๒๙๗
(๔๗๑) ถ้า“เหตุ”ผิดคือมีฉาที่ภูฏีตั้งแต่แรกเรื่องต่อไปจึงผิดหมด!	๒๙๘
(๔๗๒) “บุญ”เป็นพลังงานมีฤทธิ์ทำลายล้างกิเลสให้พินาศ “บุญ”เป็นอุณหธาตุอยู่หมวดธาตุไฟ!	๒๙๘
(๔๗๓) เกรีนย้อนทบทวนเนื้อหาที่ผ่านมา! กึ่งพุทธกาลเป็นยุคมีดของพุทธศาสนา ที่พุทธบริษัทต่างเข้าใจความหมายของ“บุญ” ผิดพลาด!	๒๙๙

- (๔๗๔) ความหมายของ“บุญ”ผิดเพี้ยนจากชาวเป็นดำ ไปหลงสำคัญว่ามีความหมาย
เดียวกันกับ“กุศล”จึงผิดอย่างแรง! จึงอันตรายอย่างมหันต์! ๓๐๐
- (๔๗๕) ถ้ายังอาศัย“บุญ”เขากียังไม่พ้นคน“บาป”!
ถ้ายังต้องการ “บุญ” เขาก็คือคนชั่ว! ๓๐๑
- (๔๗๖) เมื่อ“ลัทธิมาติฐาน”แล้วเขาจะไม่อยากได้บุญ ไม่อยากมีบุญ!
นี่กลับหลังหันตีลังกากลางเลย พอเข้าใจไหม? ๓๐๑
- (๔๗๗) ย้ำครั้งที่ร้อยครั้งที่พัน คุณสมบัติของบุญต้องเป็นอย่างนี้ๆๆ! ๓๐๒
- (๔๗๘) “บุญ”เป็นพลังงาน เกิดแล้วก็ดับไปไม่ต่อภพต่อชาติ
มีแต่ปัจจุบันกาลเท่านั้น! ๓๐๓
- (๔๗๙) “บุญ”ไม่ใช่เข้าใจอย่างที่เราเข้าใจกันแบบโลกๆ ที่เข้าใจตื้นๆกันอยู่! ๓๐๓
- (๔๘๐) ย้ำซ้ำจำให้ขึ้นใจ ความใคร่อยากทั้งหลายคือ “ตัณหา”!
เพราะหลงบุญผิดๆ พาลก่อเกิดอุปาทาน ๑,๒,๓,๔! ๓๐๔
- (๔๘๑) อธิบายอุปาทาน ๔ อัดตวาทูปาทานอีกที! ๓๐๕
- (๔๘๒) เส้นทางของตัณหาย่อมพบทุกข์พบโศก
ตามหลักอิทัปปจยตาอย่างแน่นอน! ๓๐๖
- (๔๘๓) นิพพานนั้นมีใช่จิตว่างลอยๆ แต่ต้องบอกได้ว่าว่างจากอะไร? ๓๐๗
- (๔๘๔) มาเรียนรู้อะไรของภพกัน ภพที่ ๑ กามภพ (กิเลสชั้นนอกสุด)! ๓๐๗
- (๔๘๕) ภพที่ ๑ กามภพ หากหลับตาถือว่าข้ามขั้นตอน! ๓๐๘
- (๔๘๖) ภพที่ ๑ กามภพ หากหลับตาก็ไม่ได้ฝึกสำรวจอินทรีย์! ๓๐๘
- (๔๘๗) หากหลับตาก็ไม่ได้ฝึก โภชนะมัตตัญญูตา! ๓๐๘
- (๔๘๘) หากหลับตาก็ไม่ได้ฝึกชาคริยานุโยคะ จึงไม่ครบ“อภินนกะปฏิบัติ ๓”! ๓๐๙
- (๔๘๙) เกเรินย้อนหลัง การหลับตาทำสมาธิเท่ากับตัดทิ้งภพ (กามคุณ)ไปเลย! ๓๐๙
- (๔๙๐) ให้ความสำคัญกับหลับตาเกินไป คิดว่าเขาจะช่วยให้เราตัดกิเลสทุกตัว
เขาชื่อ“หัวหน้าใหญ่”ของการตัดกิเลส! โธ่เอ๊ย! ๓๑๐
- (๔๙๑) มารู้อีกภาวะลื่นบุญลื่นบาปกันอีกที! ๓๑๑
- (๔๙๒) คำว่า“ส่วนบุญ”ย่อหมายถึงการมีอะไรออกไปจากจิต
เป็นการเสียไป เข้าใจภาษานี้ดีๆ นะ! ๓๑๒
- (๔๙๓) พลังงานจิตเดินทางเป็นขั้นตอนตามลำดับไม่วกไปวนมา! ๓๑๒
- (๔๙๔) หากยังมีฉันทวิมูขิ การปฏิบัติก็จะมีลำดับต้น-กลาง-ปลาย
ไม่มีหยาบ-กลาง-ละเอียด! (ไม่เดินตามครรลองของปฏิภาณสมุปปาท) ๓๑๓
- (๔๙๕) ปัญญา-ญาณ-วิเศษ คือ ๓ เล้าของความรู้ความฉลาดทางโลกุตระ! ๓๑๔

- (๔๙๖) ความรู้ ความฉลาด (ปัญญา-ญาณ-วิชา) ต้องมีองค์ธรรม ๕! ๓๑๔
- (๔๙๗) ความรู้ความฉลาดของโลกียะเกิดจากสมาธิหลับตา ยืนยันว่าไม่มีจักขุ! ๓๑๕
- (๔๙๘) จักขุ-อาโลกความหมายก็บอกโด้งๆ ลืมตาเห็นๆจะๆ! ๓๑๕
- (๔๙๙) เทวนิยมไม่มีจักขุไม่มีอาโลก จึงไม่มีความรู้จึงไม่มีปัญญา! ๓๑๖
- (๕๐๐) ย้าทวารรู้ภายนอกต้องมีก่อน และ“จักขุ”เป็นตัวแทนของทวารทั้ง ๕
(ตาหูจมูกลิ้นกาย)! ๓๑๖
- (๕๐๑) เมื่อมีภายนอกมาสัมผัส มีจิตวิญญาณรับรู้ จึงถือเป็นธรรมะ ๒ ๓๑๗
- (๕๐๒) จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก ครบพร้อมจึงจะเป็นผู้ตรัสรู้
ความรู้นี้เรียกว่า“โพธิ”! ๓๑๘
- (๕๐๓) ญาณกับปัญญาต่างช่วยกันทำงาน โดยมีไตรสิกขาเป็นเสาหลัก
มีองค์ ๒ ธาตุกับธรรม หรือรูปกับนามสังเคราะห์กันทำให้เหลือ ๑
แล้วมาทำให้เหลือ ๐! ๓๑๘
- (๕๐๔) เกรียนย้อนหลัง ศาสนาพุทธมีเสาหลักของการปฏิบัติคือ “ไตรสิกขา”
(ศีล-สมาธิ-ปัญญา) ศีลเป็นตัวเริ่มต้น! ๓๑๙
- (๕๐๕) หลับตาทำสมาธิ ไม่มีสำรวมอินทรียจึงขาดบทยุติที่สมบูรณ์! ๓๒๐
- (๕๐๖) ไม่มีกระทบสัมผัสจะเรียกปฏิบัติธรรมได้อย่างไร! ๓๒๐
- (๕๐๗) ตีแตกธาตุ แยกแยะธรรมให้ถึงขั้นศูนย์ (๐)! ๓๒๑
- (๕๐๘) จิตนิยามทำธรรมะ ๒ ให้เป็น ๑ ทุกอย่างมีธาตุคู่
รูปกับนาม บวกกับลบ ฯลฯ! ๓๒๑
- (๕๐๙) ชาวเทวนิยมย่อมจมทุกข์ จมสุขตลอดนิรันดร์!
จึงยากที่จะดับทุกข์-ดับสุขอย่างยั่งยืน! ๓๒๓
- (๕๑๐) ชาวเทวนิยมนับถือพระเจ้าแต่ก็ไม่รู้จักพระเจ้า
ในพระธรรมคำสอนก็ไม่สอนเรื่องดับทุกข์-ดับสุข! ๓๒๓
- (๕๑๑) ชาวเทวนิยมแยกแยะเทวออกเป็นธรรมะ ๒ ไม่ได้ ไม่เข้าใจ “ธาตุรู้”
ไม่เข้าใจการอ่าน “ความรู้ลึก”จากเวทนาที่เกิด! ๓๒๔
- (๕๑๒) พุทธมีปฏิจลสมุปบาท มีการเรียนรู้เวทนา เรียนรู้วิญญาณในตน
จึงดับทุกข์ได้อย่างยั่งยืน! ๓๒๕
- (๕๑๓) ธรรมนิยาม ๕ นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีใครผู้ใดเข้าถึงหรือตรัสรู้ได้! ๓๒๕
- (๕๑๔) จัดการจิตวิญญาณ ดับอาสวะ ดับอนุสัยได้จริง!
ว่ามันเป็น“เหตุ” จึงเกิด“ทุกข์”เกิด“สุข”เป็น“ธรรมนิยาม ๕” ๓๒๖
- (๕๑๕) อรหันต์จะอยู่จะไป ผ่านตัดลิ้นใจเอง! ๓๒๖

(๕๑๖) “อรหันต์”ท่านอยู่เหนือการตลบั่นดาลจากผู้ใด!	๓๒๗
(๕๑๗) อรหันต์ท่านจัดการกับจิตนิยามจนสำเร็จสูงสุด ยิ่งกว่าทำแต่ดีไม่ทำชั่วอีกเลย!	๓๒๗
(๕๑๘) อุเบกขาที่มีจิตภาวิภูริแก่งแค่นี้แค่นี้แค่อาหารดาบส หรืออุทกดาบส!	๓๒๘
(๕๑๙) เหตุผลที่เดียรถีย์ไปไม่ถึงฝั่ง!	๓๒๘
(๕๒๐) นี่คือการต้อยอดเวทนาที่ทำสำเร็จแล้ว!	๓๒๙
(๕๒๑) และนี่คือการต้อยอดของ“ปัญญา” เส้นทางเขายิ่งใหญ่จริงๆ!	๓๒๙
(๕๒๒) จิตนิยามจัดการได้ด้วยกรรมนิยามจนสุดท้ายเจริญถึงขั้นสวัสดิโก!	๓๓๐
(๕๒๓) ที่มาของ “ตน” ISH!	๓๓๐
(๕๒๔) เกริญย้อนหลัง แจงรายละเอียดของอภิธรรม สามารถแยกแยะธรรมนิยาม ๕!	๓๓๑
(๕๒๕) ที่มาของธาตุรู้ที่กำหนดรู้ความเป็นตน!	๓๓๑
(๕๒๖) ธาตุรู้ตัวเอง ทำตัวเองให้ทรงอยู่ให้เจริญขึ้น แต่ยังไม่มีความ!	๓๓๑
(๕๒๗) ธรรมะ ๒ ที่ควรเรียนรู้เป็นคู่แรกคือ“ธาตุกับธรรม” ก่อให้เกิด“สมถะกับปัญญา” หรือคือ“รูปกับนาม” หรือคือ“สมมติกับปรมาตม” หรือคือ“พยัญชนะกับสภาวะ”	๓๓๒
(๕๒๘) แล้วจัดการธรรมะ ๒ ให้เป็นธรรมะ ๑ และ ๐	๓๓๒
(๕๒๙) อธิบายคำว่า“ธรรม”เป็นธาตุผสม เป็นพหุพจน์ แต่อนุโลมเรียกเอกพจน์ได้!	๓๓๓
(๕๓๐) อะไรเป็นเอกพจน์ อะไรเป็นพหุพจน์ ตั้งหลักดีๆ!	๓๓๓
(๕๓๑) ชาวเทวแยกภาวะ ๒ ไม่เป็น แถมยังยึดถือว่าแค่ ๑ เดียว คือพระเจ้า!	๓๓๔
(๕๓๒) ตัวเรากับพระเจ้ารวมเป็นเทว ๒ แล้วทำให้เป็น ๑ ก็ได้ ๐ ก็ได้!	๓๓๔
(๕๓๓) “ธรรม”ยังแยกย่อยออกเป็น“ธาตุ”ได้อีกมากมาย แต่“ธาตุ”ก็แยกย่อยได้ยิ่งกว่า“ธรรม”! ละเอียดขนาดนี้จึงรู้จักกันได้ยาก!	๓๓๕
(๕๓๔) พุทธธรรมตีแตกธาตุ แยกแยะธรรมถึงขั้นเป็นศูนย์ได้ นี่แหละอนัตตาทันทีเลย!	๓๓๖
(๕๓๕) “เทว”เราต้องตีให้แตกแยกให้ออก!	
(๕๓๖) “อเทว”ทำตรงข้าม ตีแตกแยกออก ทำภาวะคู่เป็นภาวะหนึ่งได้!	๓๓๖
(๕๓๗) ปฏิบัติผิดผลักผิด จึงได้แต่“มิจฉาสมาธิ”เพราะละเลยภพภายนอก!	๓๓๗
(๕๓๘) ถ้า“สัมมาสมาธิ”ต้องอย่างนี้ (เปิด ๖ ทวารภายนอกภายใน!)!	๓๓๗

(๕๓๙) “สติ”ต้องมีทั้งขณะลืมตา ทั้งขณะหลับตา!	๓๓๘
(๕๔๐) ไม่ว่าจะกามภพ รูปภพ อรูปภพ ก็ต้องมีสัมผัส	
“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ”จากภายนอกเสมอ!	๓๓๘
(๕๔๑) เพราะเหตุนี้“สมาธิพุทธ”จึงเป็นสมาธิพิเศษกว่าสมาธิในลัทธิอื่นๆ!	๓๓๙
(๕๔๒) สมาธิลัทธิอื่นจึงไม่สมบูรณ์ จึงเป็นได้แค่“สมาธิภิกขุพิการ”!	๓๓๙
(๕๔๓) ย้ำอีกครั้ง สมาธิของพุทธต้องครบพร้อม“ภพภายนอก ภพภายใน”!	๓๔๐
(๕๔๔) ลืมมาสมาธิจึงครบพร้อมจักขุตาเห็นและอาโลกที่มีแสงสว่าง!	๓๔๐
(๕๔๕) วันนี้ พ.ศ.นี้เป็นยุคมิดของศาสนาพุทธ ตกใจกันบ้างไหม?	๓๔๑
(๕๔๖) อาตมาโพธิ์รักษไม่ได้อะไรความแต่มั่นเป็นจริงจริง!	๓๔๑
(๕๔๗) เกเร็นกล่าวฉบับก่อน คำว่า“บุญ”ได้ตีความผิดเพี้ยนสุดกู!	๓๔๒
(๕๔๘) บุญไม่ควรมี อรหันต์ชิวจะมี ควรจะทำ ควรจะได้!	๓๔๓
(๕๔๙) ทำบุญเป็นต้องทำใจเป็น!	๓๔๓
(๕๕๐) บุญเกิด ณ ปัจจุบันและไม่เกิดนอกจิต!	๓๔๔
(๕๕๑) เหตุผลที่หลับตาปฏิบัติจะไม่เกิดบุญ!	๓๔๔
(๕๕๒) เพราะหลงผิดในปัจจุบัน ไปกำหนดชั้นณะเฉพาะอดีตกับอนาคต	
จึงหลงเข้าค่ายกล“๖๒ มิจฉาทิฏฐิ”(เป็นได้แค่สมถภาวนา)!	๓๔๕
(๕๕๓) เป็นแค่สมถะเพราะขาดสัมผัสภายนอกอันเป็นปัจจุบัน	
(ขาดของจริงมายั่วมาทำทนาย)!	๓๔๖
(๕๕๔) เรียนเทวคือเรียนนามกับรูป! (ครบธรรมะ ๒)	๓๔๖
(๕๕๕) เมื่อวัตถุกระทบอายตนะ เราเรียก“รูป”	
และจิตวิญญาณเข้าไปรู้การกระทบ เราเรียก“นาม”!	๓๔๗
(๕๕๖) มีรูปนาม แล้วทำให้เป็น ๑ เป็น ๐!	๓๔๗
(๕๕๗) การหลับตาคงประกอบจึงไม่ครบพร้อม บุญจึงไม่เกิด มากิเลสจึงไม่ได้!	๓๔๘
(๕๕๘) คุณสมบัติของบุญ เสร็จงานก็หายไป สะสมก็ไม่ได้! (ย้ำซ้ำให้เข้าใจ)	๓๔๙
(๕๕๙) ยังอาศัยบุญ ก็ยังเป็นคนบาป!	๓๔๙
(๕๖๐) ยังต้องทำบุญแปลว่ากิเลสยังไม่หมด!	๓๕๐
(๕๖๑) คุณสมบัติของบุญ เพิ่มเติมให้ครบมิติ!	๓๕๐
(๕๖๒) “ปัญญา”เกิด“บุญ”ก็ไม่อยากได้ “บุญ”ก็ไม่อยากมี เหมือนเล่นคำ	
แต่เป็นสภาวะเกิดจริง!	๓๕๑
(๕๖๓) สถานการณ์ปัจจุบัน อาตมาจำต้องกระซอกหน้าากาก“บุญ”	
ที่หลงเข้าใจผิด แล้วมา“เปิดยุคบุญนิยม”!	๓๕๑

- (๕๖๔) เกรีนกล่าวแก่ก่อน เรื่องของ“บุญ”ที่เข้าใจผิดเพี้ยน
จนชาวเป็นดำ ดำเป็นขาว! ๓๕๒
- (๕๖๕) มาศึกษามาคูนัยของ“บุญ”ดูซิว่าเป็นอย่างไร? (มีอย่างต่ำ ๑๐ ข้อด้วยกัน) ๓๕๓
- (๕๖๖) เริ่มตั้งแต่พระโสดาก็เริ่มผลิตพลังงานบุญได้แล้ว! แต่ต้องสัสมาทิฏฐิ!! ๓๕๔
- (๕๖๗) “บุญ”กำจัด “ต้นธรรม-ต้นธาตุ”ได้จริง! ๓๕๔
- (๕๖๘) ข้อมูลที่ค้นได้จากหลักฐานต่างๆประดามี!(และพิสุจน์แล้วด้วย) ๓๕๕
- (๕๖๙) “บุญ”คือการชำระจิตสันดานให้หมดจด ไม่ได้แปลว่าไปภพสวรรค์! ๓๕๕
- (๕๗๐) ผลบุญคือการสิ้นภพจบชาติ.....สิ้นสวรรค์ สิ้นนรก! ๓๕๖
- (๕๗๑) โอหนอ! มิจฉาทิฏฐิ พาให้เราหมดสิทธิ์! ๓๕๖
- (๕๗๒) เมื่อไม่เข้าใจ แม้ทำแล้วทำอีกก็ไม่จบเด็ดขาด! ๓๕๗
- (๕๗๓) “บุญ”คือ One Way ตรงไปสู่ทิศทางเดียวไม่โค้งไม่วนกลับมา! ๓๕๗
- (๕๗๔) บอกตรงๆ เรื่อง“บุญ”เป็นเรื่องสำคัญมาก
และเป็นเรื่องเข้าใจยากสุดๆในยุคนี้! ๓๕๘
- (๕๗๕) ทั้งหมดทั้งมวลที่กล่าวมาหลายต่อหลายข้อ “บุญ”จึงสะสมไม่ได้
พาไปเกิดที่ใดๆก็ไม่ได้ บุญสถิตอยู่แต่ปัจจุบัน! ๓๕๙
- (๕๗๖) ยิ่งทำบุญได้ผลผู้นั้นก็จะยิ่งลดการทำบุญ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ! ๓๖๑
- (๕๗๗) หากอาตมาผิด อาตมาก็ต้องรับวิบากอย่างแน่นอน! ๓๖๑
- (๕๗๘) มาวิเคราะห์เรื่อง“ลัจจะ”กัน! ๓๖๒
- (๕๗๙) อาตมายินดียรับผิดชอบในกรรมที่ได้กระทำ! ๓๖๒
- (๕๘๐) เกรีนกล่าวฉบับที่แล้ว อธิบายคุณสมบัติของบุญ
สรรพคุณของบุญมากมายมหาศาล! ๓๖๓
- (๕๘๑) ย้ำๆซ้ำๆซากๆอย่าเบื่อเลย! ๓๖๔
- (๕๘๒) “บุญ”ทำงานแล้วก็ผ่านไป ไม่ผ่านมา ไม่วนกลับ! ๓๖๕
- (๕๘๓) “บุญ”อยู่กับปัจจุบันกาล! ๓๖๖
- (๕๘๔) “กาล”เป็นตัวกำหนด“กรรม”! และมีอยู่ตลอดเวลาในมหาเอกภพ! ๓๖๖
- (๕๘๕) “กรรม”กำหนด“กุศลและอกุศล”! ๓๖๗
- (๕๘๖) “บุญ”ไม่ตกค้างใน“กาล”ไม่ว่าจะเป็นอดีตหรืออนาคต! ๓๖๗
- (๕๘๗) ย้อนมาเรื่องของอรหันต์ ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”อีกที! ๓๖๘
- (๕๘๘) ความหมายของโลกันต์! คือสิ้นสุดความวนเวียนที่สุด! ๓๖๙
- (๕๘๙) ขอบภัยที่ต้องอธิบายธรรมะค่อนข้างลึกซึ่งจนเกินฐานที่จะรู้ในใครบางคน! ๓๖๙
- (๕๙๐) ขอบคุณจริงๆสำหรับผู้เก็บหลักฐานอ้างอิงในเรื่องนี้! ๓๗๐

(๕๙๑) อธิบายข้อ ๒ ต่อ....บุญญาปาปริกษิโน ล้นบุญล้นบาปความหมายลึกซึ้งจริงๆ!	๓๗๐
(๕๙๒) ทบทวนคุณสมบัติของ“บุญ”อีกที จำให้ขึ้นใจกันไปเลย!	๓๗๑
(๕๙๓) ผู้หมดล้นบาปก็ไม่ต้องมาทำใจในใจอีกต่อไป “กรรม”ทุก “กรรม”ที่ทำย่อมมีแต่กุศล!	๓๗๒
(๕๙๔) “บุญ”เป็นพลังงานที่จิตสร้างได้แต่สะสมไม่ได้ ติดตามไปก็ไม่ได้!	
(๕๙๕) อธิบายข้อที่ ๓ ต่อ ว่าด้วย บุญญาภิกขุ หรือ บุญญาภิกษุ.... ผู้ได้ส่วนบุญ ผู้มีส่วนบุญ!	๓๗๓
(๕๙๖) เกรินกล่าวเนื้อความครั้งที่แล้ว เรื่องความลึกล้ำพิสดารของ“บุญ”!	๓๗๔
(๕๙๗) อธิบาย“ส่วนบุญ”อีกที หมายถึงการทำกิเลสให้จางคลาย ได้บางส่วนแล้ว!	๓๗๕
(๕๙๘) เสียไปคือกิเลสหายไปจากตน!	๓๗๕
(๕๙๙) กรณี จบบุญ-ล้นบุญ!	๓๗๕
(๖๐๐) หาก“บุญ”ยังมาวนมาเวียน หรือตกค้าง จะมีภาวะนิพพานได้อย่างไร?	๓๗๖
(๖๐๑) อย่างไรจึงจะเป็น “เสขบุคคล”!	๓๗๖
(๖๐๒) “เสขบุคคล” คือผู้เริ่มทำบุญ(กำจัดกิเลส)!	๓๗๗
(๖๐๓) เสขบุคคล = ลาภะ อเสขบุคคล = อนาภะ!	๓๗๗
(๖๐๔) ล้นบุญ = อรหันต์ มีบุญ = ยังมีกิเลส!	๓๗๘
(๖๐๕) “บุญ”และ“ฌาน”คืออาวุธฆ่ากิเลส!	๓๗๘
(๖๐๖) ไม่มีอารยผล ก็ยังไม่เข้าข่าย “โพธิสัตว์”!	๓๗๙
(๖๐๗) หน้าที่บุญกับหน้าที่ระเบิดปรมาณู.....เสร็จกิจก็สลายสิ้น!	๓๗๙
(๖๐๘) นี่คือการกิจของ“บุญ”!	๓๘๐
(๖๐๙) นิพพานคือการดับ“เทา”!	๓๘๑
(๖๑๐) ไม่ประจักษ์แจ้งเท่าเพราะไม่มีสัมผัส เพราะแยกแยะไม่เป็น!	๓๘๑
(๖๑๑) ทิฏฐิธรรมนิพพาน ทิฏฐิ...นิพพาน ต้องมีในกาลปัจจุบัน!	๓๘๑
(๖๑๒) เมื่อจับรายละเอียดไม่ได้ ก็ารู้สึกว่าพูดแต่เรื่องวนซ้ำ!	๓๘๒
(๖๑๓) มาลองวนซ้ำ คุณสมบัติของ“บุญ”อีกที!	๓๘๓
(๖๑๔) เกรินกล่าวย้อนหลัง ว่าด้วยคุณสมบัติของ“บุญ”!	๓๘๔
(๖๑๕) จะเกิด“บุญ”ต้องทำใจในใจเป็น ณ กาลปัจจุบัน!	๓๘๔
(๖๑๖) “บุญ”คือการเสียกิเลสออกไป สิ่งที่เหลือไว้คือจิตสะอาด!	๓๘๕
(๖๑๗) “บุญ”คือพลังงานจิตที่รวมตัวกันทำหน้าที่ เสร็จภาระกิจก็หายไป!	๓๘๕

(๖๑๘) อธิบายสังฆาคุณสมบัติของ“บุญ”อีกสักรอบ!	๓๘๕
(๖๑๙) เมื่อบาปหมดสิ้น “บุญ”ก็หมดไป!	๓๘๗
(๖๒๐) “บาป”ยังไม่หมด “บุญ”ก็ยังคงมีภพมีชาติอยู่!	๓๘๗
(๖๒๑) พุดถึง“อจินไตย”กันบ้าง!	๓๘๘
(๖๒๒) ยังมีคำอื่นอีกมากมายที่อาตมาโพธิรักษ์ต้องพูดซ้ำพูดซาก ต้องอธิบายแล้วๆเล่าๆ!	๓๘๘
(๖๒๓) แค่ว่าอรหันต์เป็นผู้“ไม่มีบุญ-หมดสิ้นบาป”ก็หุ้กแล้ว!	๓๘๙
(๖๒๔) วงการศาสนาพุทธมีแต่มีฉฉาผล มีแต่ผลโลกียธรรม!	๓๙๐
(๖๒๕) สร้างพลังงานบุญ ต้องคนมีปัญญา!	๓๙๐
(๖๒๖) ความรู้แบบปัญญานี้ก็ต้องอธิบาย!	๓๙๑
(๖๒๗) อาตมาโพธิรักษ์เคยฝึกปฏิบัติมาทั้ง ๒ แบบ! จึงรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด!	๓๙๑
(๖๒๘) อนุสาสนีปาฏิหาริย์คือคำสอนที่พันทุกข์ พันสุขได้จริง!	๓๙๑
(๖๒๙) ก่อนจะพันต้องอ่านเวทนา ต้องอ่านความรู้ลึกสุข-ทุกข์ก่อน แล้วลงมือปฏิบัติ“กรรม”!	๓๙๒
(๖๓๐) อนุสาสนีปาฏิหาริย์มีในเรื่องเก่งกาจพิลึก หรือผาดโผนโจนทะยาน!	๓๙๒
(๖๓๑) อนุสาสนีปาฏิหาริย์ต้องทำให้มนุษย์เกิดวาระ ๙ สังคมเกิดระบบสาธารณะ	๓๙๓
(๖๓๒) เกรินกล่าวฉบับที่แล้ว เรื่องฉฉาต้องมีธาตุรู้ที่เรียกว่าปัญญา!	๓๙๔
(๖๓๓) ปัญญาตัวแรก“พันสังกายทิฏฐิ”! และมีศีลพรตในไตรสิกขา!	๓๙๔
(๖๓๔) “ฉฉา”มีทั้งแบบพุทธ มีทั้งแบบเตียรถีย์!	๓๙๕
(๖๓๕) ขอยืนยันปฏิบัติแบบหลับตาไม่เข้าหลักจระณะ ๑๕ วิชชา ๘!	๓๙๕
(๖๓๖) จระณะ ๑๕ เริ่มที่ศีลและอภินนกะปฏิบัติ ๓!	๓๙๗
(๖๓๗) เพราะที่ทิฏฐิเข้าใจ“กาย”ผิดพลาดจึงปฏิบัติ“ฉฉา”ไม่สำเร็จ!	๓๙๗
(๖๓๘) “ปัญญา”เป็นข้อที่ ๗ ของสังคธรรม ๗!	๓๙๘
(๖๓๙) ฉฉาพุทธต้องเริ่มจาก“ศีล”!	๓๙๘
(๖๔๐) อธิบาย“กายกสิ”อีกรอบ!	๓๙๘
(๖๔๑) กายกสิ=กิเลสภายนอก จิตตกสิ=กิเลสภายใน!	๓๙๘
(๖๔๒) ความหลงผิดครั้งยิ่งใหญ่ ดีความ“กาย” หมายแค่“ร่างกาย”ร่างนี้! ที่มีแต่ “มหาภูต”	๓๙๙
(๖๔๓) กำจัดกิเลสต้องมีองค์ประกอบครบพร้อม (๑)กายกสิ (๒)ฉฉา!	๓๙๙
(๖๔๔) ฉฉาของพุทธต้องมีปัญญาจึงแยกแยะออกได้!	๔๐๐

- (๖๔๕) เป็นศาสนาเดียวทำ“บุญ”ได้จริง! ๔๐๐
- (๖๔๖) ฆานโลภีย์เผากิเลสไม่ได้เพราะขาดปัญญา ไม่รู้ว่าอะไรคือกิเลส! ๔๐๑
- (๖๔๗) ฆานแก้กำจัดกิเลสได้จริง สลายเป็นอุตุได้จริง! ๔๐๑
- (๖๔๘) ฆานเมื่อเชี่ยวชาญก็เปลี่ยนหน้าที่จากไฟเผากิเลส
มาเป็นไฟทำประโยชน์แก่ตัวเอง แก่สังคม! ๔๐๒
- (๖๔๙) ฆานเมื่อพ้นหน้าที่เผากิเลส ก็จะทำหน้าที่เป็นเครื่องอาศัย
ให้แก่เจ้าของชีวิต! ๔๐๒
- (๖๕๐) ฆานโลภีย์ กับฆานโลกุตตระสรรพคุณย่อมแตกต่างกัน! ๔๐๓
- (๖๕๑) ฆานจัดการกับศีลข้อใด ก็เกิดผลกับศีลข้อนั้นๆ
วงโคจรของมัน หรือคนละปริณัยนั่นเอง! ๔๐๓
- (๖๕๒) ฆานหลับตามักจะไม่เมเอาว่าศีลบริสุทธิ ทั้งๆที่ไม่ได้ตั้งใจปฏิบัติศีล
จึงเป็นเพียงผลพลอยได้ มิใช่ผลโดยตรง! ๔๐๔
- (๖๕๓) อานิสงส์ของศีลแต่ละข้อจึงไม่เกิดกับฆานหลับตา! ๔๐๔
- (๖๕๔) ปฏิบัติศีลจะต้องเกิดอริจิต และอริจิตยิ่งขึ้น! ๔๐๕
- (๖๕๕) วิมุตติในศีลจิตสละอาตจากิเลสนั้นๆ แล้วตกผลึกตั้งมั่น
มันคงเป็น“สัมมาสมาธิ”! ๔๐๕
- (๖๕๖) สัมมาสมาธิต้องเกิดจากปฏิบัติมรรค ๗ องค์! ๔๐๖
- (๖๕๗) ฆานมี ๒ แบบ ไฟวิเศษ(พุทธ) ไฟวูบวาบ(เดียรถีย์)! ๔๐๖
- (๖๕๘) ชาวพุทธหลงชั้นขมผิดฝาผิดตัว น่าใจหาย! ๔๐๗
- (๖๕๙) สอนลัทธิธรรม ๕๐ กว่าปี กลับถูกกล่าวหาบ่อนทำลายศาสนา! ๔๐๗
- (๖๖๐) ฆานฤาษี ฆานสายเทว ไม่มีพลังงานไฟตัดกิเลสไม่ได้!
มีแต่แช่แข็ง น้อยน้อย! ๔๐๘
- (๖๖๑) ฆานแบบเทวนิยม ไม่มีปัญญา ไม่มีรูปนาม! ๔๐๘
- (๖๖๒) ดีใจที่ยุค“กาย”ไม่แตก พาชื่อว่าเป็นแค่วางกายเท่านั้น! ๔๐๘
- (๖๖๓) ฆานของพุทธเกิดพลังไฟเผาผลาญกิเลสสิ้นเกลี้ยงเป็นอัศจรรย์! ๔๐๙
- (๖๖๔) วิเคราะห์วิจารณ์“บุญ”อีกที! ๔๑๐
- (๖๖๕) ลำคัญผิด บุญคือกุศล กุศลคือบุญ
จึงต่างละไม่ปะสมกอบโกยบุญ อย่างเอาเป็นเอาตาย! ๔๑๐
- (๖๖๖) ก่อเกิดพฤติกรรม“สืลัพพุปาทาน”ออกนอกลูกันอุตุลุด! ๔๑๐
- (๖๖๗) บทสรุปส่งท้าย มารู้จัก“กาย”กันให้จริงแท้
หากล้มมาทิวาใจเมื่อใด มรรคผลย่อมเกิดมีจริงเป็นจริงขอรับรอง! ๔๑๑

คำว่า “สงบ” ของพุทธศาสนาที่แท้จริง
มิใช่ความโดดเดี่ยว เดี่ยวดาย ว้าเหว่
หรือหลบไปมุด หุดว่างๆ นิ่งๆ กบดานอยู่
แล้วไม่ต้องรู้อะไร ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องสร้างอะไร
อย่างไร้คุณค่า ไร้ค่า เช่นนั้น ไม่หรอก!
แต่คือ การสร้างสรรค์จริงใจ ที่เจริญงอกงาม
ตั้งแต่คนหนึ่ง ไปจนถึงกลุ่มหมู่มนุษย์
ที่ยิ่งขยายโต ขยายใหญ่มากขึ้นๆ ไปได้อย่างดี
อย่างเรียบง่าย ร่าเริง สุขเย็น เบิกบานใจ
ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวายเลย นั่นต่างหาก
จึงจะชื่อว่าถูกต้อง ตรงตามพระพุทธพจน์ที่ว่า
พุทธะหิตายะ ปฏิปันโน โหติ พุทธะสุขายะ
พุทธะสละ ณะตา อริเย ญายะ ปติฏฐาปีตา

● สมณะโพธิรักษ์
๗ มี.ค. ๒๕๒๒

ชีวิต

ชีวิตนี้สั้นนัก ชีวิตนี้น้อยนัก

ผู้ไม่รู้จักชีวิต จึงใช้ชีวิตเป็นโมฆะ

ไปตลอดแต่ละชีวิตหรือไม่

ข้ามิหนำ ก็ใช้ชีวิตให้ได้รับบาปกรรม

ได้รับหนี้ชีวิต ติดตัวไปนั้น มากกว่ามาก

ตั้งนั้น ผู้ฉลาด จึงพยายามศึกษาชีวิต

ให้รู้ซึ่งถึงชีวิต ว่าเกิดมาทำไม

เกิดมาเพื่ออะไร

เกิดมาแล้ว จะเป็นชีวิตที่ได้กำไร

ได้ประโยชน์คุณค่าแก่ชีวิต แก่โลกได้ฉนั้นใด

ผู้ฉลาดแท้ รู้แจ้งในชีวิต

และกระทำชีวิตของตน

ให้เป็นชีวิตที่มีค่าประเสริฐ ได้เท่านั้น

จึงชื่อว่า ไม่ใช่มนุษย์โมฆะ

สมณะโพธิรักษ์

๒๙ ธันวาคม ๒๕๒๘

